JOHN GRISHAM

BARUL ROOSTER

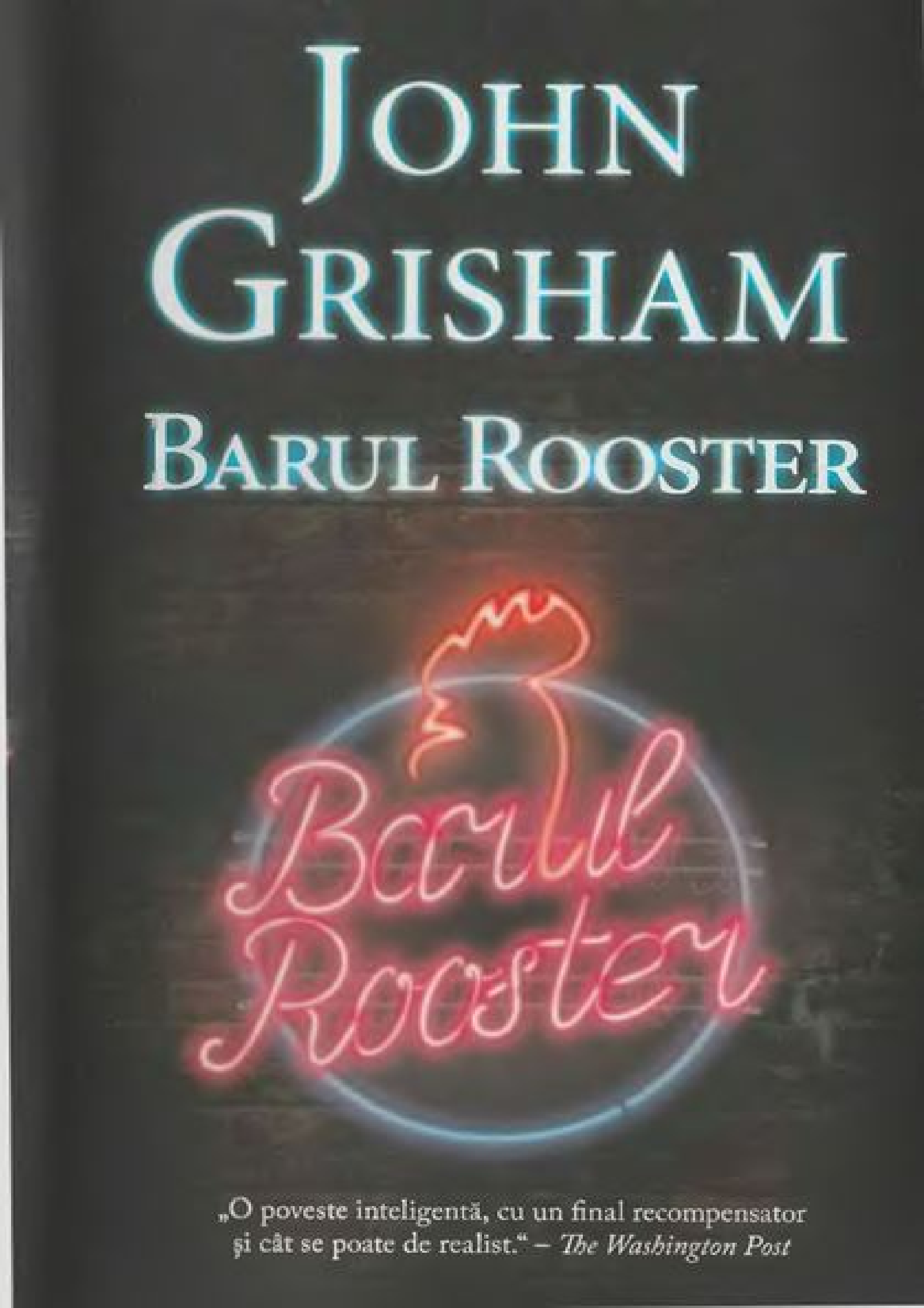

„O poveste inteligentă, cu un final recompensator
și cât se poate de realist." – *The Washington Post*

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

37
38
39
40
41
42
43
Nota autorului

JOHN GRISHAM

BARUL ROOSTER

Traducere din limba engleză Gabriel Stoian
Titlul original: *The Rooster Bar,* 2017

RAO, 2020

Versiune ebook: v1.0, august 2020

1

Sfârșitul anului a adus cu sine obișnuitele festivități de sărbători, dar în casa familiei Frazier erau puține lucruri de celebrat. Doamna Frazier și-a îndeplinit obligația de a decora un brad scund, punând sub el câteva cadouri ieftine și pregătind prăjiturele pe care nu le dorea nimeni, și, ca întotdeauna, a pus la pick-upul stereo discul cu *Spărgătorul de nuci* care s-a rotit fără încetare în timp ce ea, cu vitejie, fredona în bucătărie ca și cum anotimpul *era* într-adevăr unul care aducea fericire.

Lucrurile nu stăteau nicidecum așa. Domnul Frazier o părăsise în urmă cu trei ani, iar lipsa i se simțea în măsura în care era disprețuit. Se mutase peste noapte împreună cu secretara lui, care, după cum decurseseră lucrurile, părea să fie deja însărcinată. Doamna Frazier, înșelată, umilită, săracă și deprimată, a continuat să se zbată pentru a trăi.

Louie, fiul ei cel mic, era arestat la domiciliu, ceea ce, într-un fel, echivala cu o eliberare pe cauțiune, și avea în față un an greu din cauza acuzației de trafic și consum de droguri. El nu făcuse niciun efort să-i cumpere mamei lui ceva care să semene a cadou. Scuza lui era că nu putea părăsi casa din cauza monitorului pe care tribunalul ordonase să îl poarte prins la o gleznă. Însă, chiar și fără el, nimeni nu se aștepta ca Louie să se străduiască să cumpere cadouri. În anul dinainte și în urmă cu doi ani, nu avusese monitor la gleznă și tot nu catadicsise să iasă la cumpărături.

Mark, fiul cel mare, sosise acasă după ororile îndurate la Facultatea de Drept și, cu toate că era mai sărac decât fratele lui, reușise să îi cumpere mamei o sticluță cu parfum. Urma să absolve în luna mai și să dea examenul pentru admiterea în

barou în septembrie, ceea ce, din întâmplare, era luna în care fusese programat procesul lui Louie. Însă cazul lui nu avea să se judece din două motive întemeiate. În primul rând, băieții sub acoperire îl prinseseră în timp ce încerca să vândă zece pliculețe de cocaină – exista chiar și o înregistrare video – și, în al doilea rând, nici Louie și nici mama lui nu își puteau permite să angajeze un avocat bun ca să îl scoată din belea. În timpul zilelor de sărbătoare, atât Louie, cât și doamna Frazier au făcut nenumărate aluzii pentru ca Mark să se ofere ca apărător al fratelui său. Nu ar fi fost mai simplu să tărăgăneze lucrurile până mai târziu în cursul anului, când Mark avea să fie înscris cum se cuvenea în barou – pentru că, oricum, era aproape de asta –, urmând ca, după ce își lua licența, să descopere una dintre chichițele despre care citiseră pentru a respinge acuzațiile?

Această mică fantezie a lor avea lacune destul de serioase, dar Mark a refuzat să aducă vorba despre asta. Când a devenit evident că Louie plănuia să ia în stăpânire canapeaua pentru cel puțin zece ore în ajunul Anului Nou, ca să urmărească zece partide de popice, Mark s-a strecurat discret afară din casă și s-a dus la un prieten. Revenind acasă în noaptea aceea, după ce condusese deși consumase alcool, a luat hotărârea de a pleca. Avea să se întoarcă la Washington D.C. și să petreacă ceva timp la firma de avocatură la care avea să fie angajat curând. Cursurile începeau abia peste două săptămâni, însă, după ce îl ascultase pe Louie vreme de zece zile blestemând și tânguindu-se în legătură cu problemele lui, fără a mai aminti de muzica din *Spărgătorul de nuci,* Mark se săturase și aștepta cu nerăbdare ultimul semestru de facultate.

Așadar, a pus ceasul să sune la ora opt dimineața și, la cafea, i-a explicat mamei sale că trebuia să ajungă la D.C. Îi părea rău că pleca mai devreme decât se așteptase și că o lăsa singură cu băiatul cel

rău, dar trebuia s-o facă. „Nu eu trebuie să-l cresc. Am și eu probleme.”

Prima problemă era mașina lui, un Ford Bronco, pe care o conducea încă de pe vremea liceului. Contorul de kilometraj înțepenise la 300.000 de kilometri, iar asta se întâmplase când era în al doilea an de colegiu. Avea nevoie disperată de o nouă pompă de benzină, una dintre numeroasele piese ce se aflau pe lista sa de urgențe. Folosind bandă adezivă și câteva cleme, Mark reușise să păcălească motorul, transmisia și frânele în ultimii doi ani, dar nu avusese același noroc și cu pompa de benzină. Aceasta funcționa la o capacitate mult mai mică decât era normal, astfel că viteza maximă pe care o prindea mașina, pe teren neted, era de cel mult optzeci de kilometri pe oră. De aceea, ca să nu fie presat de autocamioanele cu 18 roți de pe autostrada expres, Mark a ales doar drumuri lăturalnice din Delaware și Țărmul de Est. Călătoria de două ore de la Dover până în centrul D.C. a durat de două ori mai mult.

Asta i-a oferit suficient timp ca să analizeze celelalte probleme pe care le avea. A doua urgență era sufocanta datorie pe care o avea ca student. Încheiase colegiul cu împrumuturi de 60.000 de dolari și nu avea nicio slujbă. Tatăl lui, care părea fericit în noua sa căsnicie, dar care era la rândul său îndatorat, îl avertizase și îl sfătuise să nu își continue studiile: „La naiba, băiete, după patru ani de educație, ai o gaură în buget de șaizeci de miare. Lasă-te înainte ca lucrurile să se înrăutățească”. Însă Mark socotise că ar fi fost o prostie să accepte sfaturi de la tatăl său, așa că lucrase ici și colo vreme de doi ani, făcând pe barmanul și livrând pizza la domiciliu, timp în care se târguise cu creditorii. Acum, privind retrospectiv, nu mai era sigur de unde apăruse ideea de a urma Facultatea de Drept, dar și-a amintit apoi că auzise din întâmplare o discuție între doi confrați de facultate, care analizau

chestiuni serioase, deși obișnuiau să bea în exces. Mark era barman pe-atunci, iar salonul nu era aglomerat, așa că, după cel de-al patrulea șir de pahare de votcă și suc de merișoare, cei doi vorbiseră îndeajuns de tare ca să îi audă toată lumea. Dintre numeroasele lucruri interesante pe care le spuseseră, Mark reținuse în principal două: „Marile firme din D.C. angajează o mulțime de oameni". Și: „Salariile începătorilor pornesc de la o sută cincizeci de miare pe an".

La scurtă vreme după aceea, se întâlnise întâmplător cu un coleg de colegiu, care era student la Facultatea de Drept Foggy Bottom din D.C., iar individul se lăudase cu planurile lui de a-și termina studiile într-un timp-record, adică în doi ani și jumătate, urmând ca apoi să încheie un contract cu o mare firmă pe un salariu impresionant. Guvernul federal le oferea împrumuturi studenților și oricine era eligibil, iar el, bineînțeles, avea să absolve facultatea având în spinare un munte de datorii, dar acestea puteau fi achitate în cinci ani. Pentru amicul lui, era perfect normal să „investească în el însuși" îndatorându-se astfel, căci asta avea să îi garanteze viitoarea putere de câștig.

Mark a înghițit momeala și s-a apucat să studieze pentru examenul de admitere la Facultatea de Drept. Punctajul obținut, 146 de puncte, nu a fost impresionant, dar asta nu i-a deranjat pe examinatorii de la Foggy Bottom Law School (FBLS). După cum nici rezultatele din liceu, cu un punctaj anemic de 2,8, nu i-au deranjat. FBLS l-a acceptat cu brațele deschise, iar cererile lui de împrumut au fost aprobate imediat. Departamentul Educației transfera în fiecare an 65.000 de dolari către Foggy Bottom. Iar acum, când mai avea de îndurat doar un semestru, Mark vedea îndurerat cruda realitate: absolvea facultatea cu o datorie – sumă de bază plus dobânzi – de 266.000 de dolari.

Obținerea unei slujbe era o altă problemă. După cum stăteau lucrurile, piața nu era chiar atât de puternică pe cât se zvonea. Și nici atât de vioaie pe cât o lăudaseră broșurile pe hârtie lucioasă și website-ul aproape fraudulos al facultății. Absolvenții din primul eșalon al facultăților de Drept încă își găseau slujbe cu salarii de invidiat. Însă FBLS nu se afla în acel eșalon. Mark reușise cu greu să își găsească un locșor la o firmă de avocatură de nivel mediu, care se specializase în „relații guvernamentale", ceea ce nu însemna decât că făcea lobby. Salariul lui de debutant nu fusese stabilit, deoarece comitetul de conducere al firmei avea să se întrunească abia la începutul lunii ianuarie pentru a evalua profiturile din anul precedent și, probabil, avea să modifice grila de salarizare. Peste câteva luni, Mark urma să aibă o discuție importantă cu un „consilier în probleme de împrumuturi" despre restructurarea datoriilor acumulate în timpul studenției și despre modul de achitare a acestora, ceea ce presupunea un adevărat coșmar. Acel consilier își exprimase deja îngrijorarea cum că Mark nu știa cât de mult avea să câștige din salariu. Asta îl preocupa și pe Mark, mai ales că se adăuga la faptul că nu avea încredere în nicio persoană pe care o cunoscuse la firma de avocatură. Indiferent cât de mult încerca să se autoamăgească, simțea în străfundul ființei lui că situația lui nu era defel sigură.

O altă problemă era examenul de barou. Din cauza cererii mari, versiunea din D.C. a testului era una dintre cele mai dificile din țară, iar absolvenții de la FBLS îl picaseră într-o proporție alarmantă. Pe de altă parte, cei care absolveau facultățile de vârf din oraș obțineau rezultate bune. În anul precedent, cei de la Georgetown avuseseră o rată de succes de 91 %. Pentru cei de la „George Washington", rata era de 89%. Iar pentru absolvenții de la FBLS, rata de trecere era patetică, de doar 56%. Pentru a reuși să ia acel examen,

Mark ar fi trebuit să se apuce de învățat încă de pe-acum, de la începutul lunii ianuarie, și să stea cu coatele pe manuale, fără încetare, vreme de șase luni.

Însă, pur și simplu, nu se simțea în stare să facă asta, mai ales în zilele reci, mohorâte și deprimante ale iernii. Câteodată, povara datoriei părea o cărămidă grea din cenușă prinsă de spinare. Până și mersul devenise o corvoadă. Îi era greu și să mai zâmbească. Trăia în sărăcie, iar viitorul lui, chiar în eventualitatea obținerii unei slujbe, era sumbru. Și se putea socoti unul dintre favorizații sorții. Cei mai mulți dintre colegii lui aveau și datorii și nici nu își găsiseră slujbe. Ce-i drept, auzise mormăieli de nemulțumire încă din primul an de facultate și, după fiecare semestru, dispoziția colegilor devenea tot mai sumbră, iar suspiciunile sporeau. Piața muncii se reducea. Rezultatele examenului de admitere în barou îi umpleau de jenă pe cei de la FBLS. Suma împrumuturilor creștea. Acum, în cel de-al treilea și ultimul semestru de facultate, nu era ceva neobișnuit să îi audă pe studenți luându-se la harță cu profesorii la cursuri. Decanul nici nu se gândea să iasă din biroul lui. Bloggerii criticau facultatea și puneau întrebări dure: „Asta-i o farsă?” „Am fost păcăliți?” „Unde-au dispărut banii?”

În forme diferite, aproape toți colegii pe care Mark îi cunoștea credeau că (1) FBLS era o facultate sub medie care (2) făcea prea multe promisiuni, (3) avea taxele prea mari și (4) încuraja prea mult îndatorările, în vreme ce (5) primea prea mulți studenți mediocri care practic nu aveau ce căuta într-o facultate de Drept și care (6) nu erau pregătiți cum se cuvenea pentru examenul de barou sau erau (7) prea proști ca să îl ia.

Circulau zvonuri cum că numărul cererilor de înscriere la FBLS scăzuse cu 50%. Fără să beneficieze de sprijinul statului și neavând o înzestrare adecvată, un asemenea declin avea să

ducă la tot soiul de reduceri de costuri dureroase, în timp ce facultatea de Drept, fiind slabă, avea să ajungă și mai rău. Asta nu îi deranja pe Mark Frazier și pe prietenii lui. Aveau să mai îndure încă patru luni, apoi, din fericire, aveau să plece de acolo fără a se mai întoarce vreodată.

Mark locuia într-un bloc de apartamente de cinci etaje, vechi de optzeci de ani, care arăta vizibil deteriorat, însă chiria era mică, iar acest lucru îi atrăgea pe studenții de la „George Washington" și de la FBLS. În vremurile lui de început, blocul fusese cunoscut sub numele de Casa Cooper, însă, după trei decenii de uzură produsă de studenți și de petrecerile lor, își căpătase porecla de Coop[1]. Pentru că lifturile clădirii funcționau rareori, Mark a urcat pe scări până la etajul trei și a intrat în apartamentul lui mobilat modest, având doar 46 de metri pătrați, pentru care plătea 800 de dolari pe lună. Din motive ce nu îi erau prea clare, făcuse curățenie generală după ultimul examen, înainte de sărbători, astfel că, în momentul în care a aprins lumina, a constatat mulțumit că totul arăta bine. Și de ce n-ar fi fost așa? Nemernicul care deținea blocul nu venea niciodată în inspecție. Și-a lăsat apoi pe podea genții, simțindu-se uluit de liniștea de acolo. În mod obișnuit, fiind locuit de studenți și având pereții subțiri, în bloc era întotdeauna gălăgie. Casetofoane stereo, televizoare, certuri, glume, jocuri de pocher, încăierări, cântece de chitară, ba chiar și câte un sunet de trombon folosit de un nepriceput de la etajul patru, toate puteau face clădirea să zbârnâie, însă nu și în acea zi. Toți studenții erau acasă, liniștiți, bucurându-se de vacanță, astfel că pe holuri era o tăcere cel puțin bizară.

După o jumătate de oră, Mark s-a simțit plictisit și a părăsit blocul. Mergând pe New Hampshire Avenue, cu vântul trecându-i prin geaca subțire și prin pantalonii kaki, din nu se știe ce motiv a hotărât să cotească pe strada Twenty-First și să se

oprească la facultate, ca să vadă dacă era încă deschisă. Într-un oraș care nu ducea lipsă de clădiri moderne hidoase, cea care găzduia FBLS reușea să iasă în evidență prin urâțenie. Era o clădire construită după război, placată cu o cărămidă într-o culoare vag gălbuie, așezată pe opt rânduri, închipuind niște aripi asimetrice, probabil efortul unui arhitect nepriceput care dorise să se afirme. Era de presupus că inițial fusese o clădire pentru birouri, însă mulți pereți fuseseră desființați pentru a se crea săli de curs mici la primele patru etaje. La etajul cinci se afla biblioteca, un adevărat labirint cu încăperi mari, moderne, doldora de cărți pe care rareori le atingea cineva, și câteva portrete ale unor judecători și specialiști în Drept despre care nu auzise nimeni. Facultatea avea birourile la etajele șase și șapte, iar la al optulea, cât mai departe posibil de studenți, se afla administrația, unde decanul stătea bine ascuns într-un birou dintr-un colț, din care rareori risca să iasă.

Ușa de la intrare era descuiată, astfel că Mark a pătruns în holul pustiu. Deși aprecia căldura din interior, cum făcea mereu, zona aceea i se părea cu totul deprimantă. Un avizier uriaș acoperea un întreg perete, afișând tot soiul de anunțuri, bilete și invitații. Existau și câteva postere lucioase care făceau reclamă oportunităților de a studia peste hotare, plus obișnuitele bilețele scrise de mână prin care se ofereau lucruri de vânzare – cărți, biciclete, bilete la spectacole, rezumate de cursuri, preparatori cu ora – și apartamente de închiriat. Perspectiva examenului pentru admiterea în barou plutea ca un nor întunecat peste facultate și existau câteva anunțuri ce preamăreau excelența câtorva cursuri de pregătire. Dacă ar fi căutat mai insistent, probabil că ar fi găsit și câteva oportunități de angajare, însă la FBLS acestea erau tot mai puține an de an. Într-un colț, a remarcat aceleași broșuri vechi, prin care li se ofereau studenților împrumuturi suplimentare. În capătul îndepărtat al

holului, se găseau câteva automate cu diverse produse de vânzare, precum și o cafenea mică, dar în cursul vacanței nimic nu funcționa acolo.

Mark s-a lăsat greu pe un fotoliu ponosit și a contemplat atmosfera deprimantă a școlii lui. Chiar era o facultate adevărată ori doar o fabrică de diplome? Răspunsul devenea tot mai clar. Pentru a mia oară, regreta că pășise dincolo de acele uși. Acum, după aproape trei ani, era împovărat de datorii pe care nu își putea imagina cum avea să le achite. Chiar dacă la capătul tunelului exista o luminiță, el nu o putea întrezări.

Și de ce ar fi dat cineva numele de Foggy Bottom[12] unei facultăți de Drept? De parcă experiența într-o astfel de facultate nu ar fi fost îndeajuns de tristă, cu aproape douăzeci de ani în urmă, un individ isteț îi dăduse acest nume îndoielnic care sugera chiar și mai multă proastă dispoziție. Individul respectiv, acum mort, vânduse ulterior facultatea unor investitori de pe Wall Street, care dețineau mai multe facultăți de Drept și obțineau profituri frumușele, deși talentul avocățesc rămânea mediocru.

Cum cumperi și cum vinzi facultățile de Drept? Asta rămânea încă un mister.

Auzind câteva voci, Mark s-a grăbit să iasă din clădire. A luat-o pe New Hampshire și s-a îndreptat către Dupont Circle, apoi a intrat în localul Kramer Books ca să bea o cafea și să se mai dezmorțească. Trebuia să meargă pe jos mai tot timpul. Mașina lui dădea rateuri, iar motorul se oprea prea des în traficul din oraș, așa că o ținea adăpostită pe un teren din spatele facultății, tot timpul cu cheia în contact. Din păcate, nimeni nu fusese tentat să o fure.

După ce s-a încălzit, a mers cale de șase intersecții spre nord, pe Connecticut Avenue. Firma de avocatură Ness Skelton ocupa câteva etaje dintr-o clădire modernă din apropiere de Hinckey Hilton. În vara precedentă, Mark reușise să se

insinueze înăuntru și acceptase o funcție de stagiar, plătită cu un salariu mai mic decât salariul minim. La marile firme de avocatură, se apela la programe de vară pentru a-i ademeni pe studenți în lumea elitei. Stagiarilor li se încredințau sarcini ridicol de ușoare, la care se adăugau bilete la meciuri și invitații la petreceri elegante în curțile din spate ale partenerilor bogați. Odată seduși, semnau contractul de angajare, iar după absolvire erau azvârliți imediat în mașina de tocat, lucrând câte o sută de ore pe săptămână.

Însă nu așa stăteau lucrurile la Ness Skelton. Având doar cincizeci de avocați, era departe de a intra în topul primelor zece firme de avocatură. Clienții săi erau asociațiile profesionale – Forumul Cultivatorilor de Soia, Sindicatul Pensionarilor Poștali, Consiliul Cărnii de Vită și de Miel, Contractorii Asfaltatori Naționali, Sindicatul Mecanicilor de Locomotivă cu Dizabilități – și câțiva contractori din domeniul apărării, care doreau cu disperare o halcă din contracte. Specializarea firmei, dacă putea fi vorba de așa ceva, era relația cu Congresul. Programul de stagiatură din cursul verii avea mai curând rolul de a exploata munca ieftină decât de a atrage studenți buni. Mark lucrase din greu și îndurase activitatea năucitoare. La sfârșitul verii, când primise o ofertă care semăna întru câtva cu un post după ce lua examenul de barou, nu-și dăduse seama dacă trebuia să sărbătorească sau să plângă. Cu toate acestea, acceptase bucuros ce i se oferise – alte promisiuni nu avea – și devenise cu mândrie unul dintre puținii studenți de la FBLS care aveau un viitor. În timpul toamnei, îl sâcâise delicat pe supervizorul lui în legătură cu angajarea sa în viitor, dar nu ajunsese nicăieri. Putea apărea o fuziune. Putea fi o divizare. Puteau fi o sumedenie de lucruri, dar printre acestea nu se regăsea și un contract de angajare.

De aceea, își făcea veacul pe acolo. În multe după-amiezi, în zilele de vacanță ori când se plictisea, trecea pe la firmă, întotdeauna cu un zâmbet fals pe față și dornic să se înhame la munca grea. Nu se lămurise încă dacă acest lucru era benefic, dar își închipuia că nu strica să încerce.

Supervizorul lui, un tip pe nume Randall, era de zece ani pe punctul de a deveni partener, astfel că trăia sub un stres permanent. După zece ani de activitate, dacă nu deveneau parteneri, asociaților de la Ness Skelton li se arăta discret ușa. Randall absolvise Facultatea de Drept „George Washington", care era, în ierarhia stabilită în oraș, cu o treaptă mai jos față de Facultatea Georgetown, dar cu câteva deasupra Facultății Foggy Bottom. Ierarhia era clară și rigidă, iar cei mai nemulțumiți de situație erau cei care absolviseră la „George Washington". Detestau să fie priviți de sus de către cei de la Georgetown; de aceea, erau întotdeauna dispuși să îi trateze cu dispreț pe cei de la FBLS. Întreaga firmă duhnea de clici și de snobism, iar Mark se întreba deseori cum naiba nimerise acolo. Doi asociați absolviseră FBLS, dar erau atât de preocupați să se distanțeze de fosta lor facultate, încât nu aveau timp să îi dea lui Mark o mână de ajutor. De fapt, aceștia păreau să îl ignore mai mult decât alții. Mark bombănise deseori: „Ce manieră de a conduce o firmă…" Apoi își dăduse seama că orice profesiune își avea nivelurile ei de statut. Era mult prea îngrijorat pentru propria-i piele ca să îl mai frământe dacă ceilalți oameni înverșunați studiaseră sau nu Dreptul. Avea problemele lui.

Îi trimisese un e-mail lui Randall, anunțându-l că avea să treacă pe la firmă pentru a se ocupa de orice treabă dificilă care era de rezolvat. Acesta l-a întâmpinat cu o întrebare scurtă:

— Ai revenit atât de curând?

„Sigur, Randall, vacanța ta cum a fost? Mă bucur să te revăd."

— Da, m-au cam plictisit sărbătorile astea. Care-i treaba?

— Două dintre secretare s-au îmbolnăvit de gripă, i-a răspuns Randall, făcându-i semn spre un teanc de documente înalt de vreo treizeci de centimetri. Trebuie copiate în paisprezece exemplare, așezate în ordine și capsate.

„Bravo, înapoi în sala copiatoarelor!” s-a gândit Mark.

— Sigur, a răspuns apoi, ca și cum ar fi ars de nerăbdare să se apuce de lucru.

A luat documentele și a coborât la subsol, într-o peșteră plină de copiatoare. Apoi și-a petrecut următoarele trei ore făcând o muncă stupidă, care nu îi solicita mintea și pentru care nu avea să fie plătit. Aproape că îi simțea lipsa lui Louie, cu tot cu monitorul lui de la gleznă.

2

La fel ca Mark, Todd Lucero fusese inspirat să devină avocat după ce auzise din întâmplare câteva discuții ale unor oameni atinși bine de băutură. În ultimii trei ani, se ocupase de prepararea cocktailurilor la Old Red Cat, un local frecventat cu precădere de studenții de la „George Washington" și de la Foggy Bottom. După ce terminase colegiul la Frostbury State, plecase din Baltimore și ajunsese în D.C. în căutarea unei cariere. Cum nu găsise nicio slujbă, se angajase la Old Red Cat cu program redus și, curând, își dăduse seama că îi plăcea să umple paharele cu bere și să amestece băuturi tari. Ajunsese să adore viața de la bar și avea darul de a socializa cu băutorii serioși și de a-i potoli pe scandalagii. Todd era barmanul preferat de toți și ajunsese să se tutuiască rapid cu sute de clienți fideli.

În ultimii doi ani și jumătate, se gândise în repetate rânduri să abandoneze Facultatea de Drept și să-și urmeze visul de a avea propriul bar. Cu toate acestea, tatăl lui ținea morțiș ca el să își termine studiile. Domnul Lucero era polițist în Baltimore și îl îndemnase insistent pe fiul său să obțină o diplomă universitară. Insistența era una, iar costurile erau o altă problemă. Și astfel, Todd căzuse în aceeași capcană, împrumutând bani și punându-i apoi în brațele oamenilor lacomi de la FBLS.

FJ și Mark Frazier se cunoscuseră în prima zi, în timpul ședinței de orientare, pe când aveau amândoi priviri sclipitoare și se vedeau viitori avocați cu cariere de succes și salarii grase, împreună cu alți 350 de studenți, îngrozitor de naivi. După primul an, jurase că abandonează studiile, însă tatăl lui se opusese categoric. Cum se dedicase mai mult barului, nu avusese timp să bată pe la uși prin D.C. ca să găsească vreun loc de

stagiar pe durata verii. Jurase să se lase păgubaș și după al doilea an și să întrerupă mersul datoriei, însă consilierul lui în materie de împrumuturi îl sfătuise ferm să renunțe la idee. Atâta vreme cât era student, nu trebuia să facă față vreunui plan brutal de restituire, așa că era perfect normal să continue să se împrumute pentru a absolvi facultatea și mai apoi să găsească o slujbă bine plătită care, în teorie, avea să îi rezolve problema datoriilor. Acum însă, când mai avea un semestru de facultate, știa prea bine că asemenea slujbe nu existau.

Îi părea rău că nu împrumutase 195.000 de dolari de la o bancă pentru a-și deschide propriul bar. Acum ar fi câștigat bani cu nemiluita și s-ar fi bucurat de viață.

Mark a pășit în barul Old Red Cat puțin după căderea întunericului și s-a așezat pe scaunul său preferat de la capătul tejghelei. L-a salutat pe Todd, apoi a spus:

— Dom'le, mă bucur să te văd.

— Asemenea, a zis Todd, împingând spre Mark o halbă aburită cu bere slabă.

Având în vedere poziția pe care o câștigase acolo, Todd putea trata pe oricine dorea, astfel că Mark nu-și plătise consumația de ani întregi.

Cum studențimea era în vacanță, localul era tăcut. Todd s-a lăsat pe coate și l-a întrebat:

— Ce pui la cale?

— Ei bine, mi-am petrecut după-amiaza la simpatica firmă Ness Skelton, în sala copiatoarelor, sortând niște hârtii pe care n-o să le citească nimeni vreodată. Altă muncă tâmpită! Până și asistentele avocaților se uită de sus la mine. Urăsc locul acela și nici măcar n-am fost angajat.

— Tot n-ai contract?

— Nici vorbă! Și, pe zi ce trece, perspectivele par tot mai neclare.

Todd a luat rapid o gură din halba lui, ascunsă sub tejghea. În ciuda vechimii sale ca barman, nu

avea voie să bea cât se afla la slujbă, însă șeful lui nu era acolo.

— Și cum a fost Crăciunul în casa familiei Frazier? a întrebat el apoi.

— Ho, ho, ho! Am rezistat cu greu zece zile și am șters-o cât am putut de repede. Dar tu?

— Trei zile libere, după care m-am prezentat la datorie. Ce mai face Louie?

— E încă acuzat grav, așteptându-se să petreacă ceva timp în închisoare. Ar trebui să-mi pară rău pentru el, dar compasiunea te cam părăsește când e vorba de un individ care doarme o jumătate de zi și își petrece cealaltă jumătate stând pe canapea și urmărind *Judge Judy*[3], timp în care se plânge de monitorul de la gleznă. Vai de sărmana mea mamă!

— Ești cam pornit împotriva lui.

— Nu îndeajuns. Asta-i problema lui. Nimeni nu s-a purtat aspru cu Louie. A fost prins cu droguri pe când avea treisprezece ani, dar a dat vina pe un amic și, bineînțeles, părinții mei s-au grăbit să-l apere. Niciodată n-a fost făcut să se simtă răspunzător pentru faptele lui. Până acum.

— Păcat, dom'le. Nu-mi pot imagina cum e să ai un frate în închisoare.

— Da, e tare neplăcut. Aș vrea să-l ajut, dar nu am cum.

— Nici măcar nu vreau te-ntreb de tatăl tău.

— Nu l-am văzut și nici nu mi-a telefonat. N-am primit nici măcar o felicitare. Are cincizeci de ani și e mândrul tată al unui copil de trei ani, de aceea cred că a făcut pe Moș Crăciun. A așezat o mulțime de jucării sub brad și a zâmbit ca un dobitoc când copilul a coborât scările chiuind. Mare jigodie.

În bar a intrat o pereche, iar Todd s-a dus să îi servească pe cei doi. Mark și-a scos telefonul pentru a verifica mesajele primite.

Când Todd a revenit, l-a întrebat:

— Ai văzut vreun absolvent?

— Nu. Dar cui îi pasă? Toți suntem studenți de top.

Notele acordate la Foggy Bottom erau o glumă proastă. Era esențial ca studenții facultății să termine cu CV-uri sclipitoare și, în acest scop, profesorii împărțeau notele maxime ca pe niște dulciuri ieftine. La FBLS, nimeni nu pica anul. Desigur, acest lucru dăduse naștere unei culturi de studiu destul de apatice, care ucidea orice șansă de învățare competitivă. O sumedenie de studenți mediocri se scufundau și mai mult în mediocritate. Nici nu era de mirare că examenul de admitere în barou era o adevărată provocare. Mark a adăugat:

— Chiar nu ai cum să te aștepți ca niște profesori plătiți exagerat să susțină examene în perioada sărbătorilor, adevărat?

Todd a mai luat o gură din halba lui, apoi s-a aplecat mai aproape de Mark și a spus:

— Avem o problemă mai mare.

— Gordy?

— Da, Gordy.

— Chiar mă temeam de asta. I-am trimis mesaje și i-am telefonat, dar are telefonul închis. Ce se întâmplă?

— E rău de tot, a spus Todd. Evident, s-a dus acasă pentru Crăciun și s-a certat tot timpul cu Brenda. Ea vrea o nuntă măreață, la biserică, eventual cu o mie de invitați. Maică-sa are multe de spus în privința asta. Gordy nu vrea să se însoare. Iar mama ei e mulțumită. Mama lui nu vorbește cu mama ei și toată treaba stă să explodeze.

— Todd, căsătoria lor e pe 15 mai. Dacă țin minte bine, noi doi ne-am angajat să-i fim cavaleri de onoare.

— Ei bine, nu te baza pe asta! S-a întors deja în oraș și nu mai vrea să ia medicamentele prescrise. Zola a trecut pe-aici în după-amiaza asta și mi-a povestit tot felul de lucruri.

— Ce medicamente?

— E o poveste lungă.

— Bine, dar ce medicamente?

— E maniaco-depresiv, Mark. A fost diagnosticat în urmă cu câțiva ani.

— Cred că glumești, nu?

— De ce-aș glumi în legătură cu asta? E maniaco-depresiv, iar Zola spune că nu vrea să mai ia medicamentele.

— Dar nouă de ce nu ne-a spus?

— La întrebarea asta n-am un răspuns.

Luând o gură sănătoasă de bere, Mark a clătinat din cap, apoi a întrebat:

— S-a întors și Zola?

— Da, evident că ea și Gordy s-au grăbit să se întoarcă pentru a avea parte de câteva zile de distracții și jocuri, dar nu sunt prea convins că se distrează prea mult. Ea crede că Gordy a renunțat la medicație cu o lună în urmă, când învățam pentru examenele finale. Acum e maniac și parcă e apucat, dar intră într-o stare de stupoare imediat ce bea tequila și fumează iarbă. Vorbește ca un nebun, susținând că vrea să abandoneze facultatea și să fugă în Jamaica împreună cu Zola, bineînțeles. Ea crede că Gordy ar putea acționa prostește, făcându-și singur rău.

— Gordy e de-a dreptul ridicol. E logodit cu iubita lui din liceu, o adevărată frumusețe, care, din întâmplare, are și bani, iar acum s-a înhăitat cu o negresă ai cărei părinți și frați se află aici, fără a avea însă actele de imigrare despre care se tot vorbește. Da, băiatul e dus de tot cu capul.

— Mark, Gordy are probleme. De câteva săptămâni e în derivă și are nevoie de ajutorul nostru.

Mark și-a împins halba cu bere ceva mai departe, apoi și-a prins mâinile pe după cap.

— Ca și cum n-am avea deja destule probleme. Mai precis, cum ar trebui să-l ajutăm?

— Mai bine spune-mi tu. Zola se străduiește să stea cu ochii pe el și ar vrea să vorbim cu ea în seara asta.

Mark a început să râdă, apoi a luat încă o gură de bere.

— Ce-i așa de amuzant? l-a întrebat Todd.

— Nimic, dar îți închipui ce scandal ar ieși în Martinsburg, Virginia de Vest, dacă ar răsufla că Gordon Tanner, al cărui tată este diacon și a cărui logodnică e fata unui doctor cu renume, și-a pierdut mințile și a abandonat Facultatea de Drept ca să fugă-n Jamaica împreună cu o negresă musulmană?

— Aproape că văd partea distractivă.

— Ei bine, mai fu un efort. E de râsul lumii. Însă Mark nu mai râdea. Ascultă, Todd, nu-l putem sili să-și ia medicamentele. Dacă am încerca, ne-ar lua la bătaie.

— Mark, are nevoie de ajutorul nostru. Ies din tură la ora nouă și mergem la el.

Un bărbat purtând un costum elegant s-a așezat la bar, iar Todd s-a grăbit să îi ia comanda. Mark a mai sorbit o dată din bere, apoi s-a cufundat și mai mult în gândurile sumbre.

3

Cu trei ani înainte de nașterea Zolei Maal, părinții ei fugiseră din Senegal. Se stabiliseră într-o mahala din Johanesburg împreună cu cei doi copii, frecând podele și săpând șanțuri ca să supraviețuiască. După doi ani, economisiseră suficient ca să plece de acolo cu un vapor. Folosindu-se de serviciile unui traficant, plătiseră călătoria pe un cargou liberian până la Miami, la fel ca alți zece sau doisprezece senegalezi. După ce fuseseră duși pe furiș pe uscat, un unchi îi întâmpinase și îi dusese la casa lui din Newark, New Jersey, unde locuiseră într-un apartament cu două camere dintr-o clădire înțesată de alți senegalezi, dintre care niciunul nu deținea cartea verde.

Zola se născuse la Spitalul Universitar Newark la un an de la sosirea familiei în Statele Unite și, peste noapte, devenise cetățean american. În vreme ce părinții ei aveau câte două sau trei slujbe, toate plătite în numerar și mult sub salariul minim pe economie, Zola și frații ei merseseră la școală și fuseseră asimilați în comunitate. Ca musulmani devotați, își practicaseră religia, deși, încă de la o vârstă fragedă, Zola se simțise atrasă de obiceiurile occidentale. Tatăl ei era un om sever, care insistase ca limbile lor natale, wolof și franceza, să fie înlocuite de engleză. Băieții învățaseră repede limba cea nouă și îi ajutaseră pe părinți să o deprindă.

Familia se mutase de colo până colo prin statul Newark, locuind întotdeauna în apartamente modeste, fiecare un pic mai mare decât precedentul, având mereu alți senegalezi în preajmă. Cu toții trăiau cu spaima că aveau să fie deportați, însă numărul le conferea o oarecare siguranță, cel puțin așa socoteau ei. Orice ciocănitură în ușă le provoca un fior de groază. Era

esențial să nu aibă necazuri, astfel că Zola și frații ei fuseseră învățați să nu facă nimic ce ar fi putut atrage asupra lor o atenție nedorită. Chiar dacă avea documente corecte, ea știa că familia ei era în primejdie. A trăit mereu cu spaima că părinții și frații ei vor fi arestați și deportați în Senegal.

Când avea șaisprezece ani, își găsise prima slujbă – ca spălătoreasă de vase într-un restaurant –, fiind plătită în numerar, desigur, și foarte puțin. Și frații ei lucrau, dar familia se reținea oricum de la orice, economisind cât de mult se putea.

Când nu muncea, Zola studia. Terminase liceul cu note bune și se înscrisese la un colegiu comunitar ca studentă cu jumătate de normă. O mică bursă îi permisese să devină studentă în adevăratul înțeles al cuvântului, după care îi asigurase o slujbă la biblioteca din cadrul colegiului. Însă continuase să spele vase și să deretice prin case împreună cu mama ei, făcând uneori pe dădaca pentru prietenii de familie care aveau slujbe mai bune. Fratele ei mai mare se căsătorise cu o fată care avea cetățenie americană și care nu era musulmană și, deși asta reprezenta o cale mai ușoară pentru obținerea actelor, dezlănțuise frecușuri serioase cu părinții ei. Fratele și soția lui se mutaseră în California, unde începuseră o nouă viață.

Când avea douăzeci de ani, Zola plecase de acasă și se înscrisese la colegiul Montclair State. Locuise într-o cameră de cămin împreună cu două americance, ambele trăind cu un buget restrâns. Alesese să studieze contabilitatea pentru că îi plăcea să lucreze cu cifre și avea talent la finanțe. Învățase din greu atunci când îi permitea programul, însă cele două sau trei slujbe îi răpeau din timpul pentru studiu. Colegele de cameră o introduseseră în lumea petrecerilor și curând descoperise că avea talent și la asta. Deși respecta cu strictețe interdicția musulmană de a consuma alcool – și, oricum, nu îi plăcea gustul niciunei

băuturi –, se arătase mai receptivă la alte ispite, în primul rând moda și sexul. Avea aproape un metru optzeci și deseori i se spunea că arăta grozav în blugi strâmți. Primul ei prieten o învățase totul despre sex. Cel de-al doilea îi arătase ce însemnau drogurile recreaționale. Spre sfârșitul primului an de facultate, în mod sfidător, ea se socotise în sinea ei o musulmană nepracticantă, fără însă ca părinții ei să aibă știință de asta.

Curând după aceea, familia ei avusese probleme grave. În anul terminal, în semestrul de toamnă, tatăl ei fusese arestat și închis timp de două săptămâni, până când se reușise eliberarea lui pe cauțiune. În acea perioadă, el lucra pentru un contractor care se ocupa de zugrăveli, un senegalez care avea documentele în regulă. Evident, șeful lui licitase mai puțin decât un contractor afiliat la un sindicat pentru zugrăvirea interiorului unui mare complex de birouri din Newark. Contractorul sindicalist notificase Agenția pentru Imigrație și Control Vamal și anunțase că la lucrări se folosiseră muncitori pătrunși în țară pe căi ilegale. Acest lucru era oricum suficient de grav, însă se sugerase și că unele obiecte de birou dispăruseră, drept care începuseră să curgă acuzațiile. Tatăl Zolei și alți patru lucrători fără documente legale fuseseră acuzați de furt. Tatăl ei fusese nevoit să se prezinte la tribunalul unde se judecau imigrările, fiind acuzat și de furt. Zola angajase un avocat care pretindea că se specializase în astfel de cazuri, iar familia strânsese cu greu un avans de 9.000 de dolari, practic toate economiile sale. Avocatul pretindea că e foarte ocupat și rareori răspundea la telefon. În vreme ce părinții și fratele ei se ascundeau în Newark, Zola rămăsese singura care se târguia cu avocatul. Ajunsese să îl disprețuiască din răsputeri pe omul acela, care vorbea în neștire și căruia îi plăcea să forțeze adevărul și, dacă nu ar fi plătit deja avansul, ar fi renunțat la serviciile lui. Dar nici nu avea bani ca să angajeze pe altul. După

ce avocatul nu apăruse la proces, judecătorul îl eliminase din caz. În cele din urmă, Zola convinsese un avocat din oficiu să îi ia locul, iar acuzația de furt fusese prescrisă. Cu toate acestea, deportarea era inevitabilă. Cazul se târâgănase, iar ea fusese atât de afectată de tot, încât notele obținute avuseseră mult de suferit. După câteva apariții la tribunal și la audieri, ajunsese la convingerea că avocații erau ori trândavi, ori proști și că ea însăși putea face o treabă mult mai bună decât ei.

Căzuse în capcană, crezând că banii ușor de obținut de la stat ar fi putut face studierea Dreptului posibilă pentru oricine, așa că făcuse primul pas îndrăzneț care avea să o ducă la Foggy Bottom. Acum, când se afla la jumătatea ultimului an de studii, datora mai mulți bani decât își putea imagina. Părinții și Bo, fratele ei necăsătorit, aveau în față spectrul deportării, deși cazurile lor erau târâgănate prin tribunalele specializate în imigrație, sufocate de numărul lor.

Zola locuia pe Twenty-Third Street, într-o clădire mai puțin dărăpănată decât Coop, deși semăna cu aceasta în multe privințe. Era înțesată de studenți îngrămădiți în apartamente mici, cu mobilă ieftină. La începutul anului trei, îl cunoscuse pe Gordon Tanner, un tânăr blond, atletic și atrăgător, care locuia într-un apartament aflat vizavi de al ei. Curând, un lucru dusese la altul și se înfiripase o relație nefericită, care îi făcuse să locuiască împreună – pentru a economisi bani, desigur. În cele din urmă însă, Gordon respinsese ideea, căci Brenda, frumoasa lui logodnică rămasă acasă, iubea orașul și venea deseori în vizită.

Pendularea între două femei se dovedise prea mult pentru Gordon. Era logodit cu Brenda de aproape o viață, iar acum voia cu disperare să scape de căsătorie. Zola, pe de altă parte, îi crea cu

totul alte probleme și încă nu era convins că avea suficient curaj pentru a fugi în lume cu o negresă, renunțând să-și mai vadă vreodată prietenii și familia. La asta se adăugau stresul produs de piața muncii, datoriile sufocante, precum și perspectiva de a pica examenul de barou. Și Gordon își pierduse controlul. În urmă cu cinci ani, fusese diagnosticat cu sindrom maniaco-depresiv. Medicamentele și psihoterapia dăduseră rezultate și, cu excepția unui episod înspăimântător petrecut pe vremea colegiului, viața lui fusese aproape normală. Situația se schimbase în jurul Zilei Recunoștinței, în al treilea an al său la Foggy Bottom, când încetase să mai ia medicamentele. Zola fusese șocată de modificările sale de comportament și, în cele din urmă, luase taurul de coarne și purtase o discuție serioasă cu el. Gordon recunoscuse că era bolnav și reluase tratamentul. Viața lor continuase cu suișuri și coborâșuri vreme de două săptămâni.

Apoi își luaseră examenele și plecaseră acasă pentru a-și petrece vacanța, deși niciunul dintre ei nu voia asta. Gordy era hotărât să provoace o ceartă definitivă cu Brenda și să desfacă logodna. Zola nu ținea să stea cu familia ei. În ciuda necazurilor sale, tatăl ei avea să simtă nevoia de a-i ține predici despre păcătosul ei stil de viață occidental.

După o săptămână, se întorseseră în D.C., dar Gordy era încă logodit, iar nunta urma să aibă loc pe 15 mai. Însă renunțase din nou la tratament și se comporta haotic. Timp de două zile nici nu ieșise din dormitor, dormitând cu orele sau stând cu bărbia rezemată de genunchi și privind în gol spre pereții întunecați. Neștiind ce să facă, Zola venea și pleca. Apoi Gordon dispăruse trei zile, timp în care îi trimisese mesaje prin care o anunța că se afla în tren spre New York, ca să le „ia interviuri oamenilor”. Era pe urmele unei mari conspirații și avea o sumedenie de lucruri de făcut. Zola dormea

în apartamentul ei când el năvălise peste ea la ora patru dimineața, smulgându-i hainele și încercând să facă sex. Mai târziu în aceeași zi, dispăruse din nou, plecând chipurile să-i urmărească pe tipii răi și „să sape prin gunoaie”. La întoarcere, fusese la fel de maniac și petrecuse ore întregi în fața computerului. Îi spusese Zolei să nu se apropie de apartamentul lui, pentru că avea mult de lucru.

Înspăimântată și exasperată, Zola se dusese, în cele din urmă, la Old Red Cat, ca să discute cu Todd.

4

Zola i-a întâmpinat pe veranda clădirii, iar ei au urmat-o pe scară până în apartamentul ei de la etajul doi. După ce au intrat, ea a închis ușa și le-a mulțumit pentru că veniseră. Se vedea clar că era îngrijorată, chiar disperată.

— Unde e? a întrebat Mark.

— Acolo, a răspuns Zola, făcându-i un semn din cap spre coridor. Nu vrea să-mi deschidă și nici nu iese afară. Nu cred c-a dormit prea mult în ultimele două zile. Trece de la o stare la alta, iar acum parcă se dă cu capul de pereți.

— Și tot nu ia medicamentele? a întrebat Todd.

— Bineînțeles că nu, cel puțin nu de la farmacie. Cred că a început o automedicație.

S-au uitat unul la altul, fiecare așteptând ca vreunul dintre ei să facă următoarea mișcare. Într-un târziu, Mark a spus:

— Să mergem! Au traversat coridorul și Mark a bătut la ușă. Gordy, sunt Mark. Sunt cu Todd și Zola și vrem să discutăm cu tine.

Tăcere. De după ușă se auzeau frânturi dintr-o piesă cântată de Bruce Springsteen.

Mark a bătut din nou și și-a spus numele. Muzica a încetat. S-a auzit apoi o lovitură de picior într-un scaun care s-a răsturnat pe podea. După o altă perioadă de tăcere, s-a auzit declicul încuietorii, iar Mark a deschis ușa.

Gordy stătea în picioare în mijlocul încăperii mici, îmbrăcat doar într-un șort vechi de culoare galbenă, ca acela al jucătorilor de fotbal american de la Redskins Washington, aceeași pereche în care îl văzuseră de o sută de ori. Privea în gol spre un perete și i-a ignorat când s-au strecurat în cameră. În stânga lor, în chicinetă, era un haos de nedescris, iar dozele goale de bere și sticlele de băuturi tari erau lăsate în chiuvetă sau înșirate pe blat. Spre dreapta, mica masă de bucătărie era înțesată de

hârtii, așezate în stive dezordonate în jurul unul laptop și al imprimantei. Sub masă, podeaua era acoperită de foi, dosare și articole decupate din ziare. Canapeaua, televizorul, scaunul pliant și măsuța pentru cafea fuseseră înghesuite într-un colț, ca și cum toate ar fi fost îndepărtate cât mai mult de perete.

Iar pe perete era un întreg labirint de aviziere albe și zeci de file copiate, toate aranjate într-o ordine dementă și prinse cu piuneze și cu bandă adezivă. Folosind markere de culoare neagră, albastră și roșie, Gordy crease și pusese laolaltă piesele unui puzzle gigantic, ce sugera o mare conspirație. Fotografiile câtorva bărbați erau fixate în partea de sus.

Gordy părea să se uite fix la fețele acelor oameni. Era palid și tras la față și se vedea că pierduse în greutate, ceea ce Mark și Todd băgaseră de seamă încă din urmă cu două săptămâni, când susținuseră examenele de sfârșit de semestru. Gordy era un adevărat atlet, căruia îi plăcea să meargă la sală, însă mușchii lui antrenați dispăruseră. Părul blond și des, sursă de mare mândrie, era încâlcit și nu mai fusese spălat de zile bune. Măsurându-l din ochi și analizând starea în care se afla apartamentul, cei trei și-au dat seama instantaneu că prietenul lor sărise calul rău. Se aflau în prezența unui artist maniac, izolat și grav tulburat, care lucra de zor la o pânză enormă.

— Cu ce ocazie? li s-a adresat Gordy, întorcându-se și uitându-se cu severitate la ei.

Avea ochii adânciți în orbite, obrajii îi erau scofâlciți și barba părea nerasă de o săptămână.

— Trebuie să stăm de vorbă, a răspuns Mark.

— Da, trebuie, a încuviințat el. Dar o să vorbesc doar eu, pentru că am multe de spus. Acum m-am lămurit pe deplin. I-am prins pe nemernici și trebuie să acționăm repede.

Oarecum timid, Todd a intervenit:

— În regulă, Gordy. Am venit să te ascultăm. Care-i treaba?

Gordy le-a făcut semn spre canapea și a spus pe un ton calm:

— Vă rog să vă așezați.

— Gordy, dacă nu te superi, eu prefer să rămân în picioare, a spus Mark.

— Ba nu! s-a răstit el. Nu e-n regulă. Fă cum ți-am zis și o să ne înțelegem. Și-acum, șezi!

Era agitat și se înfuriase, părând pregătit să lovească de îndată cu pumnii. Nici Mark și nici Todd n-ar fi rezistat mai mult de zece secunde într-o luptă cu pumnii împotriva lui Gordy. Văzuseră două asemenea încăierări de-a lungul facultății, ambele încheiate cu knockouturi în baruri, iar Gordy fusese cel care rămăsese în picioare.

Todd și Zola s-au așezat pe canapea, iar Mark și-a tras un taburet de lângă bar. Nevenindu-le să creadă, au rămas cu toții cu privirile ațintite spre perete. Era un labirint de diagrame, cu săgeți care porneau în toate direcțiile, făcând legătura între zeci de companii, firme, nume și cifre. Părând niște copii dojeniți, au rămas pe loc și au analizat ceea ce vedeau pe perete.

Gordy s-a apropiat de masa din sufragerie, pe care se afla o sticlă de tequila începută. Și-a turnat băutură în cana de cafea preferată și a sorbit din ea ca și cum ar fi băut ceai.

— Gordy, ai pierdut mult în greutate, a remarcat Mark.

— N-am băgat de seamă. O să-mi revin. Dar nu ne aflăm aici ca să discutăm despre greutatea mea. Ridicând cana – și fără să îi vină în minte să le ofere și colegilor lui ceva de băut –, s-a apropiat de perete și a arătat spre fotografia aflată cel mai sus. Ăsta e Marele Satana. Hinds Rackley, avocat pe Wall Street, a devenit escroc în investiții, având o avere de doar patru miliarde de dolari, ceea ce abia dacă îl plasează pe bietul individ pe lista *Forbes.* Un miliardar mai modest, cred eu, însă unul care

deține toate jucăriile: un conac pe Fifth Avenue cu vedere spre parc, un teren uriaș în Hamptons, un iaht, două avioane cu reacție, o nevastă-trofeu, toate cele cuvenite. A absolvit Dreptul la Harvard, apoi s-a angajat câțiva ani la o firmă de avocatură. Nu s-a adaptat acolo, de aceea și-a înființat propria firmă împreună cu câțiva amici, apoi a făcut fuziuni ici și colo, iar acum deține sau controlează patru firme de avocatură. Așa cum sunt mai toți miliardarii, e destul de sfios și ține la intimitate. Acționează la adăpostul multor firme. Eu am descoperit doar câteva, dar și astea sunt de ajuns.

Gordy vorbea spre perete, stând cu spatele spre cei trei, care îl ascultau cu atenție. Când a ridicat cana ca să mai bea din ea, adânciturile dintre coaste au devenit vizibile. Pierderea în greutate era uimitoare. Apoi li s-a adresat calm, ca și cum le-ar fi dezvăluit lucruri pe care doar el le descoperise.

— Principala lui armă este Shiloh Square Financial, o firmă privată de investiții, care se joacă permanent cu preluări[4] și cu datorii neachitate, dar și cu stratagemele obișnuite pe Wall Street. Shiloh dispune de o porțiune din Varanda Capital, deocamdată nu știm cât, deoarece rapoartele lor sunt zgârcite și tot ce ține de individ este înșelător, iar Varanda deține o parte din Baytrium Goup. După cum știți, Baytrium deține, printre alte companii, și scumpa noastră facultate de Drept, Foggy Bottom. Deci pe noi și pe alți trei. Ceea ce nu știți este că Varanda mai are în posesie o firmă care se cheamă Lacker Street Trust, din Chicago, iar Lacker Street deține trei sferturi din profiturile reduse ale altor patru facultăți de Drept. Asta înseamnă, în total, opt facultăți.

În partea dreaptă a peretelui, în careuri mari, erau trecute numele: Shiloh Square Financial, Varanda Capital și Baytrium Group. Dedesubtul lor, într-un șir ordonat, apăreau numele a opt facultăți de Drept: Foggy Bottom, Midwest, Poseidon, Gulf Cast, Galveston, Bunker Hill,

Central Arizona și Staten Island. Sub fiecare nume erau cifre și cuvinte scrise cu caractere prea mici pentru a fi citite din partea cealaltă a camerei.

Gordy s-a apropiat apoi de masă și și-a turnat încă o porție de tequila. După ce a luat o gură, s-a retras spre perete și a rămas cu fața spre ei.

— Rackley a început să organizeze aceste facultăți cu aproape zece ani în urmă, ascunzându-se de fiecare dată în spatele celorlalte firme ale lui, bineînțeles. Nu e ilegal să deții o facultate sau un colegiu pentru profituri reduse, dar el a ținut să păstreze totul ascuns. Probabil s-a temut că cineva o să se prindă de micul lui plan murdar. Eu l-am prins. Gordy a luat încă o înghițitură de tequila și, cu ochii larg deschiși și sclipitori, s-a uitat aspru spre ei. În 2006, oamenii inteligenți din Congres au hotărât că fiecare individ, oricine ar fi el, trebuie să își îmbunătățească viața primind mai multă educație; de aceea au spus că, în esență, oricine, inclusiv noi patru, putem împrumuta oricât de mult ar fi nevoie ca să obținem diplome. Împrumuturi pentru fiecare, bani obținuți ușor. Instruire, cărți, chiar cheltuieli pentru subzistență, indiferent cât de mulți bani; și, bineînțeles, totul sprijinit de cuvântul asigurător al guvernului federal.

— Gordy, chestia asta e bine cunoscută, a spus Mark.

— O, îți mulțumesc, Mark. Acum, dacă te mulțumești să stai acolo și să-ți ții gura, mai am câte ceva de spus.

— Am înțeles, domnule.

— Ceea ce nu se știe bine este că, imediat ce Rackley a intrat în posesia facultăților de Drept, a celor opt, acestea au început să se extindă cu rapiditate. În 2005, Foggy Bottom avea patru sute de studenți. În 2011, când am ajuns noi acolo, erau înscriși la cursuri o mie, cifră ce e valabilă și acum. La fel stau lucrurile și cu celelalte facultăți pe care Rackley le deține, fiecare având în jur de o mie de studenți. Au cumpărat clădiri, au angajat toți

profesorii de doi bani pe care i-au găsit, i-au plătit regește pe administratorii suficient de calificați și, bineînțeles, și-au făcut o reclamă agresivă. Și de ce asta? Ei bine, despre bugetele facultăților de Drept cu profit nu se știu prea multe.

După ce a mai luat o gură de băutură, s-a deplasat spre partea dreaptă a peretelui, apropiindu-se de un avizier plin de cifre și de calcule.

— Haideți să facem puțină matematică la nivelul Facultății de Drept! a spus el. Să vorbim despre Foggy Bottom! Ne golesc buzunarele de 45.000 de dolari pe an pentru instruire – și toți plătim. Nu există burse sau subvenții, nimic din ceea ce au de oferit facultățile adevărate. Asta înseamnă 45 de milioane brut. Profesorii încasează în jur de 100.000 pe an, cu mult mai puțin față de media națională, de 220.000 la facultățile adevărate, și totuși suma asta e un chilipir pentru unii dintre prostănacii care ne predau nouă. Există o sumedenie de profesori de Drept care-și caută un loc de muncă, așa că stau la coadă ca să capete o slujbă, desigur, pentru că adoră să fie alături de studenți. Facultății îi place să se laude cu raportul dintre numărul de studenți și profesori, cam de zece la unul, ca și cum tuturor ni s-ar preda în săli mici și elegante, de către niște profesioniști înzestrați, adevărat? Mai țineți minte cursurile privind prejudiciile din primul semestru? Eram două sute de studenți îngrămădiți în amfiteatrul tronat de Steve Bâlbâitul.

Todd l-a întrerupt, întrebându-l:

— Cum de-ai aflat ce salarii au?

— Am vorbit cu unul dintre ei, după ce l-am urmărit. A predat drept administrativ pentru cei din anul trei, dar noi nu l-am apucat. A fost concediat acum doi ani pentru că venise beat la cursuri. Și-așa, ne-am îmbătat împreună, iar el mi-a spus totul. Am avut surse, Todd, și știu despre ce vorbesc.

— Gata, în regulă. Eram doar curios.

— În fine, Foggy Bottom are aproape 150 de cadre universitare, iar cheltuielile cu acestea se ridică la cel mult 15 milioane pe an, a continuat el, arătând cu degetul spre o serie de cifre pe care ceilalți abia dacă le-au putut zări. Apoi are administrația de la ultimul etaj. Știați că nepriceputul acela de decan câștigă 800.000 de dolari pe an? Sunt convins că nu. Decanul de la Harvard primește jumătate de milion pe an, dar el nu răspunde de o fabrică de diplome, unde cineva veghează permanent asupra notelor celor mai slabe. Decanul nostru are un CV bun, care arată frumos pe hârtie, vorbește elegant când catadicsește să o facă și s-a dovedit foarte priceput când s-a pus problema să sprijine afacerea asta necurată. Rackley îi plătește cu generozitate pe decanii lui și se așteaptă ca ei să vândă bine visul american. Să mai adăugăm că azvârle alte 3 milioane de dolari, de pildă, pentru alte salarii umflate din vârf și putem concluziona că administrarea costă 4 milioane pe an. Să fim generoși și să urcăm cifra la cinci, ceea ce înseamnă că avem costuri de 20 de milioane. Anul trecut, funcționarea facultății a costat 4 milioane – clădire, personal și, bineînțeles, marketing. Aproape 2 milioane se cheltuiesc anual pentru propagandă – spre a atrage alte și alte suflete rău îndrumate să se înscrie, să înceapă să se împrumute și să urmeze cariere glorioase în Drept. Știu asta pentru că am un prieten care e un hacker foarte bun. A găsit niște materiale și a fost extrem de impresionat de măsurile de securitate luate de facultate. Spune că cei de acolo lucrează din greu pentru a-și proteja fișierele.

— Asta înseamnă 24 de milioane, a interveni Mark.

— Ai făcut repede calculul. Să rotunjim suma la 25 de milioane, iar Marele Satana tot încasează 20 de milioane pe an de la scumpa noastră facultate,

Foggy Bottom. Înmulțiți asta cu opt și, atunci, suma o să vă facă să picați de greață.

Gordy și-a dres glasul, apoi a scuipat spre perete. A mai luat încet o gură de tequila și a făcut câțiva pași.

— Și-atunci, ce face Rackley? a continuat Gordy. El vinde iluzii, iar noi înghițim nada. După ce s-au extins, cele opt facultăți ale sale și-au deschis ușile pentru toată lumea, indiferent de pregătire și de rezultatele obținute la LSAT[5]. Scorul mediu pentru a fi admis în primul an la Georgetown, despre care știm cu toții că este o facultate de vârf, este de 165. La Liga Ivy[6], scorul e și mai mare. Nu știm care este scorul la Foggy Bottom, pentru că el a devenit un secret militar. Prietenul meu hacker nu a putut sparge fișierul acela. Dar cred că nu greșesc dacă spun că este mult sub 150, probabil mai aproape de 140. O lacună serioasă în acest sistem deficient este faptul că niciun scor de admitere nu este prea scăzut. Facultățile astea de rahat primesc pe oricine poate împrumuta bani de la stat și, așa cum am mai zis, *oricine* poate împrumuta. ABA[7] este în stare să acrediteze și o grădiniță dacă se autodefinește drept facultate de Drept. Nimeni nu se sinchisește cât de nătărău e un solicitant, nici măcar cei de la programul federal de împrumuturi. Nu vreau să jignesc pe niciunul dintre voi, dar ne știm scorurile. Am fost îndeajuns de beți ca să vorbim despre ele, cu excepția Zolei, bineînțeles, care, din întâmplare, are scorul cel mai mare dintre noi. De aceea, ca să mă exprim diplomatic, aș spune că media celor din micul nostru grup este de 150 de puncte. În baza procentajelor, șansele noastre de a lua examenul de barou cu 145 de puncte este de cel mult cincizeci la sută. Nu ni s-a spus asta când ne-am înscris, fiindcă nimănui nu i-a păsat; voiau doar banii noștri. Am fost trași pe sfoară încă din prima zi în care am călcat acolo.

— Le ții o predică unor coriști din biserică, a spus Mark.

— Și încă n-am încheiat, a replicat Gordy, apoi, preț de un moment, a examinat ce avea pe perete.

Privirile celorlalți transmiteau îngrijorare și teamă. Predica era interesantă, dar și deprimantă, însă pe ei îi preocupa mai mult starea prietenului lor.

Acesta a continuat:

— Suntem în rahatul ăsta pentru că am întrezărit posibilitatea de a ne urma visul, unul pe care nu ni-l puteam permite. Niciunul dintre noi n-ar trebui să fie la o facultate de Drept, iar acum suntem băgați în asta până peste cap. N-avem ce căuta aici, dar am fost făcuți să credem că suntem croiți pentru cariere grozave. Totul ține doar de reclamă și de promisiuni de slujbe. Slujbe, slujbe, slujbe cu salarii frumoase. Însă, în realitate, ele nu există. Anul trecut, firmele mari de pe Wall Street le ofereau 175.000 de dolari pe an celor cu notele cele mai mari. Aici, în D.C., în jur de 160.000 pe an. Am auzit ani întregi despre asemenea slujbe și, într-un fel sau altul, ne-am lăsat convinși că am putea căpăta și noi una. Acum știm adevărul, iar acesta este că există unele slujbe plătite cu aproximativ 50.000 pe an, ceva ce tu, Mark, ai reușit să obții, deși încă nu știi ce salariu o să primești. Există și firme mici, unde munca este dură, iar viitorul pare sumbru. Și nimic între una și alta. Nimic. Am îndurat coșmarurile interviurilor, am bătut la uși, am scotocit pe internet, deci știm cât de proastă e piața.

Cei trei au încuviințat, în primul rând pentru a-l liniști pe Gordy. Acesta a mai luat o gură de tequila, apoi s-a deplasat spre partea stângă a peretelui și a arătat cu degetul.

— Acum urmează partea cu adevărat urâtă, cea despre care nu aveți deloc habar. Rackley deține o firmă din New York pe nume Quinn & Vyrdoliac – poate că ați auzit de ea. Eu nu știam nimic. În

domeniu, e denumită doar Quinn. Birouri în șase orașe, având angajați în jur de patru sute de avocați, deși nu e o firmă din top 100. Are o filială și aici, în D.C., unde sunt angajați treizeci de oameni. Gordy a arătat spre o foaie de hârtie pe care era scris numele firmei cu litere îngroșate. Quinn lucrează în primul rând în domeniul serviciilor financiare, partea cea mai sordidă. Se ocupă de executări silite, repuneri în posesie, colectări de impozite, neplăți, falimente, de aproape tot ce înseamnă datorii neachitate. Inclusiv împrumuturile contractate de studenți. Quinn plătește bine, cel puțin la început, a adăugat arătând spre o broșură de trei pagini în culori vii, prinsă pe perete. Am văzut asta acum patru ani, când mă gândeam să aleg Foggy Bottom. Probabil c-ați văzut-o și voi. Pe ea apare mutra zâmbitoare a unui anume Jared Molson, un absolvent care, chipurile, a fost angajat la Quinn pe un salariu de început de 125.000 de dolari pe an. Țin minte că m-am gândit atunci: „Dacă Foggy Bottom îi ajută pe absolvenții săi să obțină slujbe ca asta, atunci mă înscriu”. Ei bine, aflați că l-am găsit pe domnul Molson și am vorbit îndelung cu el la un păhărel. I s-a oferit o slujbă la Quinn, dar nu a semnat contractul decât după ce a trecut examenul de barou. A lucrat acolo șase ani, după care a plecat, iar asta pentru că salariul lui *scădea.* Mi-a spus că oamenii din conducere examinau rezultatele în fiecare an și hotărau că erau necesare reduceri de salarii. În ultimul an în care a lucrat acolo, a câștigat ceva peste 100.000 și a decis că se lasă. Mi-a povestit că trăia ca un vagabond și că își redusese datoria la bancă; acum se ocupă de imobiliare și lucrează ca șofer cu normă redusă la Uber. Omul mi-a zis că firma e o fabrică de scos bani și că s-a săturat de mașina propagandistică a celor de la Foggy Bottom.

— Și nu e singurul, adevărat? a întrebat Todd.

— A, nici vorbă. Molson e doar unul dintre mulți alții. Quinn are un website elegant și atrăgător, iar eu am citit biografiile tuturor celor patru sute de avocați de acolo. Treizeci la sută provin de la facultățile deținute de Rackley. Treizeci la sută! Așadar, prieteni, Rackley îi angajează cu salarii de invidiat, apoi le folosește fețele zâmbitoare și inventează povești de succes ca să-și facă reclamă.

A făcut o pauză și a mai luat o gură de băutură, apoi le-a zâmbit satisfăcut, ca și cum ar fi așteptat să fie aplaudat. S-a apropiat mai mult de perete și a arătat spre o altă fotografie, de astă dată imprimată în alb și negru pe hârtie de copiator, una dintre cele trei fețe aflate imediat sub aceea a Marelui Satana.

— Escrocul ăsta e Alan Grind, avocat în Seattle și partener limitat la Varanda. Deține o firmă numită King & Roswell, o altă operațiune la nivel mic, având două sute de avocați în cinci orașe, în principal în vest. A arătat apoi spre stânga, unde King & Roswell ocupa un loc alături de Quinn & Vyrdoliac. Dintre cele două sute de avocați ai lui Grind, patruzeci și cinci provin de la cele opt facultăți.

După ce a mai luat o gură, s-a apropiat de masă ca să-și umple cana.

— Ai de gând să bei toată sticla aia? l-a întrebat Mark.

— Doar dacă vreau.

— Poate-ar trebui s-o lași mai moale.

— Și poate că tu ar trebui să-ți faci griji pentru tine. Nu sunt beat, ci doar amețit. Și cine ești tu ca să mă cenzurezi?

Mark a inspirat adânc și a abandonat discuția. Gordy vorbea destul de limpede. Era clar că mintea îi mergea bine. În ciuda înfățișării sale neîngrijite, cel puțin pe moment părea să se controleze. S-a îndepărtat puțin de perete și a arătat din nou spre fotografii.

— Tipul din mijloc e Walter Baldwin și are o firmă de avocatură numită Spann & Tatta, cu trei sute de avocați în șapte orașe, de la o coastă la alta. Același gen de activitate, aceeași predilecție pentru absolvenții facultăților mai slab cotate. A arătat apoi spre cea de-a treia fotografie aflată sub cea a lui Rackley. Și banda se completează cu domnul Marvin Jockety, partener vechi al unei firme de avocatură din Brooklyn, numită Ratliff & Cosgrove. Aceeași organizare, același tip de activitate.

Gordy a mai luat o înghițitură și și-a admirat opera, apoi s-a întors spre cei trei.

— Nu trebuie să mai insist asupra a ceea ce este evident, dar Rackley are în mână patru firme de avocatură, cu o mie o sută de avocați în douăzeci și șapte de birouri. Acestea angajează suficient de mulți studenți proprii ca să le permită facultăților să se laude cu asta, iar fraierii ca noi dau fuga la ele cu bani puși la dispoziție de Congres. Brusc, vocea i-a devenit spartă și puternică. E perfect! E minunat! E o escrocherie cât se poate de mare și e lipsită de riscuri. Dacă noi nu putem achita împrumuturile, acestea sunt plătite de contribuabili. Rackley ajunge să privatizeze profiturile și să arunce pierderile în brațele societății.

Pe neașteptate, și-a aruncat cana de cafea în perete. Aceasta a ricoșat, fără să se spargă, și s-a rostogolit pe podea. Gordy s-a așezat apoi cu spatele rezemat de perete, cu fața spre ei, și și-a întins picioarele. Tălpile goale îi erau murdare de praf și de mizerie.

Ecoul sunetului produs de izbitură a durat câteva clipe, timp în care cei trei au rămas cu privirile spre el. O vreme, nimeni nu a scos nicio vorbă. Mark s-a uitat la materialele de pe perete și a analizat complotul. Nu avea niciun motiv să pună la îndoială cele aflate de Gordy. Todd rămăsese cu ochii ațintiți spre acestea, de parcă ar fi fost

fascinat de posibila conspirație. Zola l-a privit lung pe Gordy, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă în privința lui.

Într-un târziu, Gordy a spus aproape în șoaptă:

— Cifra mea e 276.000 în împrumuturi, inclusiv semestrul ăsta. Tu cum stai, Mark?

Nu existau secrete. Cei patru se cunoșteau îndeajuns de bine.

— Inclusiv semestrul ăsta, 266, a zis Mark.

— Todd?

— 195.

— Zola?

— 191.

Gordy a clătinat din cap și a râs amar, cu mirare.

— Aproape un milion. Cine ne-ar împrumuta nouă un milion de dolari dacă e în toate mințile?

Pe moment, totul părea absurd, chiar hilar.

După o altă pauză lungă, Gordy a continuat:

— Nu avem scăpare. Am fost mințiți, trași pe sfoară, escrocați și fraieriți să ajungem în locul ăsta mizerabil. Nicio scăpare.

Todd s-a ridicat încet în picioare și s-a apropiat de perete. Arătând spre zona centrală, a întrebat:

— Ce e Sorvann Lenders[8]?

Gordy a pufnit într-un acces de râs forțat, apoi a spus:

— Restul poveștii. Printr-o altă companie, Rackley, care are mai multe fațete decât un centru comercial cu prețuri mici, deține Sorvann, în prezent a patra firmă privată ca mărime, care le oferă credite studenților. Dacă nu primești suficient de mulți bani de la guvern, atunci te duci la privați, unde, surpriză, dobânzile sunt mai mari, iar recuperatorii de credite îi fac pe mafioți să pară niște cercetași de la grupa mică. Sorvann împrumută și studenții, având în portofoliu aproape 90 de milioane. E o companie în creștere. Evident, Rackley a simțit mirosul sângelui și pe partea privată.

— Și Passant ce e? a întrebat Todd.

Încă un hohot de râs chinuit. Apoi Gordy s-a ridicat încet în picioare, s-a apropiat de masă, a înșfăcat sticla și a luat o gură sănătoasă, făcând o grimasă. A înghițit cu greu, s-a șters la gură cu antebrațul și, în cele din urmă, a spus:

— Passant. Poți să-i spui și Piss Ant[9], a treia firmă ca mărime din țară specializată în recuperarea creditelor contractate de studenți. Are contract cu Departamentul Educației, pentru a se „ocupa", cum le place lor să zică, de datoriile studenților. Acolo sunt în joc mai bine de trei trilioane de dolari, datorați de naivi ca noi. Passant e o adunătură de teroriști, care au fost dați în judecată de nenumărate ori pentru practicile abuzive de colectare a datoriilor. Rackley deține o halcă și acolo. Individul e răul întruchipat.

Gordy s-a dus apoi spre canapea și s-a așezat alături de Zola. Când a trecut pe lângă el, Mark a simțit un iz neplăcut dinspre corpul lui. Todd s-a dus în chicinetă, a ocolit gunoaiele de pe podea, a deschis frigiderul și a scos două doze de bere, întinzându-i una lui Mark. Fără să ia în seamă mirosul lui Gordy, Zola a rămas lângă el, mângâindu-l pe picior.

Făcând semn din cap către perete, Mark a întrebat:

— De cât timp te ocupi de asta?

— N-are importanță. Mai e ceva din poveste, dacă vreți să mă ascultați.

— Am auzit de ajuns, a răspuns Mark. Deocamdată, în orice caz. Ce-ar fi să mergem după colț să luăm câte o pizza? La Mario e încă deschis.

— Bună idee, a încuviințat Todd, dar niciunul dintre ei nu s-a clintit.

În cele din urmă, Gordy a spus:

— Părinții mei au picat în cârlig pentru 90.000 din datoria mea, chestie pe care o duc în cârcă din vremea colegiului. Vă vine să credeți? Au cam șovăit, dar eu i-am presat. Ce idiot am fost! Tata câștigă 50.000 pe an vânzând utilaje agricole și, în

afară de o ipotecă pe casă, nu a fost dator nimănui, asta până când am început eu să mă împrumut. Mama lucrează cu jumătate de normă la o școală. I-am mințit, le-am zis că mă așteaptă o slujbă grozavă și că voi putea să achit datoriile. Am mințit-o și pe Brenda. Ea-și închipuie că vom locui într-un oraș mare, unde voi pleca la muncă în fiecare zi purtând un costum elegant, gata să mă cațăr până în vârful piramidei. Oameni buni, sunt în găleată și nu văd nicio ieșire din situația asta.

— Gordy, o să supraviețuim, a spus Mark nu tocmai convins.

— O să trecem peste asta, a adăugat Todd, fără să precizeze la care „asta" se referise.

La facultate? Datorii? Șomaj? Ori la căderea nervoasă a lui Gordy? Pentru moment, existau prea multe provocări.

A urmat o altă pauză lungă, încărcată de tristețe, în timpul căreia Mark și Todd au sorbit din berile lor.

— Cum îl putem da de gol pe Rackley? a întrebat apoi Gordy. M-am gândit să stau de vorbă cu un reporter, unul care se ocupă de subiecte legale pentru *Post* sau poate pentru *Journal.* M-am gândit chiar să demarăm o acțiune comună în justiție împotriva nemernicului. Gândiți-vă la miile de tineri idioți ca noi, care se află pe aceeași navă ce se scufundă și care ar fi încântați să îl doborâm pe individ imediat ce adevărul iese la lumină.

— Nu văd ce rost ar avea un proces. Sigur, omul a pus la punct un plan sclipitor, dar nu a comis nimic care să poată fi adus în fața justiției. Nu există nicio lege care să interzică deținerea unei fabrici de diplome, chiar dacă el se străduiește din răsputeri să ascundă asta. Firmele lui de avocatură au dreptul să angajeze pe cine vor. Josnic, necinstit, înșelător, da, dar nu e de ajuns pentru o acțiune în justiție.

— De acord, a adăugat Todd. Dar îmi place ideea de a ajuta un ziarist de investigații să îl

încolțească pe individ.

— N-a existat un caz în California în care o absolventă de Drept și-a dat în judecată facultatea pentru că n-a putut să-și găsească o slujbă? a întrebat apoi Zola.

— Da, au fost câteva asemenea cazuri, a răspuns Mark, dar toate au fost respinse, în afara celui din California. A fost judecat, iar verdictul juraților a fost în favoarea Facultății de Drept.

— Nu renunț la ideea de a-l da în judecată, a spus Gordy. E cea mai bună cale de a-l da în vileag pe Rackley. Vă imaginați ce dezvăluiri vor fi?

— Toate bune și frumoase, dar omul nu e prost, a spus Mark. La naiba, deține patru firme de avocatură. Gândește-te numai ce artilerie grea ar declanșa împotriva ta. Reclamanții vor fi înecați în hârtii cel puțin cinci ani.

— Ce știi despre procesele intentate? a întrebat apoi Gordy.

— Totul. Doar am fost educat la Foggy Bottom.

— Îmi mențin părerea.

Tentativa nefericită de a glumi a trecut aproape neobservată și toți au rămas cu privirile în podea. În cele din urmă, Todd a spus:

— Hai, Gordy, să mergem la o pizza!

— Eu nu plec nicăieri, dar cred că voi ar trebui s-o ștergeți.

— Atunci, nu plecăm nici noi, a zis Mark. Rămânem aici.

— De ce? N-am nevoie de dădacă. Plecați!

Încă în picioare, Todd s-a apropiat de canapea și s-a uitat la Gordy.

— Să vorbim despre tine, domnule, despre tine și starea ta. Nu dormi și nu mănânci și, fiindcă veni vorba, nici nu te speli. Îți iei medicamentele?

— Ce medicamente?

— Hai, fii serios, Gordy! Suntem prietenii tăi și vrem să te ajutăm.

— Ce medicamente? a repetat el.

— Hai, lasă, Gordy, știm ce se petrece, a spus Mark.

Gordy s-a întors spre Zola, mârâind spre ea:

— Ce le-ai povestit?

Pe când Zola se pregătea să îi răspundă, Todd a intervenit:

— Nimic. Nu ne-a spus nimic, dar noi nu suntem orbi, Gordy, suntem prietenii tăi cei mai buni și știm că ai nevoie de ajutor.

— N-am nevoie de medicamente, s-a răstit el, apoi s-a ridicat brusc în picioare, a trecut pe lângă Todd și s-a dus în dormitor. După câteva secunde, a răcnit: Plecați de-aici!

Și a trântit ușa cu putere. Cei trei au inspirat adânc și s-au privit unul pe altul. După alte câteva secunde, Gordy a deschis ușa și a ieșit. A luat sticla de tequila și a repetat:

— Plecați! Imediat!

Apoi a dispărut din nou, în dormitor.

Vreme de un minut, nu s-a auzit niciun sunet. Zola s-a ridicat, a traversat încăperea, apoi și-a lipit urechea de ușă și a ascultat. După ce s-a îndepărtat de ea suficient, a șoptit:

— Cred că plânge.

— Grozav, a zis Mark în șoaptă.

După încă un minut, Todd a zis încet:

— Nu-l putem lăsa așa.

— Nici vorbă, a spus Mark. Facem cu rândul. Fac eu primul schimb pe canapea.

— Nici eu nu plec, a zis Zola.

Mark s-a uitat în jur, și-a luat doza de bere, apoi a terminat-o. În șoaptă, a spus:

— Bine, atunci rămâi tu pe canapea, iar eu o să stau pe scaun. Todd, tu o să dormi pe canapeaua Zolei și facem schimb peste câteva ore.

Todd a încuviințat, apoi a spus:

— De acord, cred că e bine așa.

A luat din frigider încă o doză de bere, după care a plecat. Mark a stins lumina și s-a așezat pe

scaunul deșelat, tapițat cu piele. La vreun metru distanță de el, Zola s-a ghemuit pe canapea.

— S-ar putea să avem parte de o noapte lungă, a șoptit Mark.

— Nu trebuie să vorbim, a spus ea. Pereții sunt subțiri și ar putea să ne audă.

— Ai dreptate.

Ceasul digital al cuptorului cu microunde scotea o lumină albăstruie, ce părea să devină tot mai puternică pe măsură ce ochii li se obișnuiau cu întunericul. Aceasta contura umbrele de pe mica masă de sufragerie, de pe laptop și imprimantă. Deși amândoi erau încă treji, în încăpere era o tăcere mormântală. Niciun sunet nu răzbătea dinspre dormitor. La un moment dat, au auzit muzică de pe coridor. După zece minute, Mark și-a scos telefonul și și-a verificat mesajele și e-mailurile. Nimic important. Următoarele zece minute i s-au părut cât o oră, mai ales că scaunul devenea din ce în ce mai incomod.

Uitându-se fix la perete, spre fotografia lui Hinds Rackley, i-a simțit ochii privindu-i cu îngâmfare de sus. Dar pe moment, pe Mark nu îl preocupau Rackley și marea lui conspirație. Îl îngrijora starea lui Gordy. Provocarea cea mare de a doua zi era să îl ducă la doctor pe prietenul lor.

5

La ora două dimineața, fără să facă niciun zgomot, Todd s-a furișat în apartamentul lui Gordy și i-a găsit pe Mark și pe Zola dormind. Trăgându-l de un braț pe Mark, i-a spus în șoaptă:

— E rândul meu.

Mark s-a ridicat, și-a întins brațele și mușchii amorțiți și a traversat coridorul, unde s-a lăsat să cadă pe canapeaua Zolei.

Înainte de zori, Gordy s-a ridicat din pat și și-a îmbrăcat blugii, un tricou și geaca de blugi. Ținând în mână ghetele de drumeție, a rămas lângă ușă și a tras cu urechea. Știa că ceilalți erau în apartamentul lui, așteptând ca el să facă vreo mișcare. A deschis încet ușa dormitorului și a ascultat. Când a făcut primul pas în camera de zi, a văzut siluetele lor pe canapea și pe scaun și le-a auzit respirația regulată, apoi, tiptil, s-a dus la ușă. Ajuns la capătul coridorului, și-a încălțat ghetele și a părăsit clădirea.

La prima rază de soare, Zola s-a trezit și s-a ridicat în șezut. Văzând ușa dormitorului deschisă, a sărit în picioare, a aprins luminile și și-a dat seama că Gordy reușise să evadeze.

— Nu-i aici! a strigat ea spre Todd. A plecat!

Todd s-a ridicat brusc în picioare și, trecând pe lângă ea, a intrat în dormitor, o încăpere micuță cu formă rectangulară, în care nimeni nu s-ar fi putut ascunde. S-a uitat în dulapul de haine, apoi în baie și a răcnit:

— La dracu'! Ce s-a întâmplat?

— S-a trezit și a plecat, a spus ea.

S-au uitat nedumeriți unul la celălalt, apoi s-au dus la Mark să îi comunice vestea. Împreună au coborât scara în grabă și au alergat pe coridorul de la parter, îndreptându-se spre parcarea din spatele clădirii. Acolo se aflau vreo douăsprezece mașini, dar niciuna nu era a lui Gordy. Așa cum se temeau,

mica lui Mazda dispăruse. Zola l-a sunat pe telefonul mobil, dar el nu i-a răspuns. Au revenit apoi la apartamentele lor, și-au încuiat ușile și au mers cale de trei cvartale până la un restaurant, unde s-au ghemuit într-un separeu și au încercat să își revină cu o cafea în față.

— Imposibil să-l găsim în orașul ăsta, a spus Mark.

— Nu vrea să fie găsit, a adăugat Todd.

— Să anunțăm poliția? a întrebat Zola.

— Și ce să le spunem? Că prietenul nostru a dispărut și că și-ar putea face vreun rău? Polițaii sunt ocupați cu crimele și violurile din noaptea trecută.

— Dar ce facem cu părinții lui? a întrebat Todd. Pesemne că nu au habar de starea în care e.

Mark a clătinat din cap.

— Nu. Gordy ne-ar urî toată viața dacă am proceda așa. Pe de altă parte, ce-ar putea face ei? Să dea fuga în marele oraș și să înceapă căutările?

— De acord, dar Gordy are un doctor pe undeva, ori aici, ori acasă. Unul care-l cunoaște, care l-a tratat și care i-a prescris medicamente – și care știe că e într-o stare proastă. Dacă le spunem părinților, ei măcar l-ar putea anunța pe doctor. Cui îi pasă dacă-l turnăm pe Gordy, atâta vreme cât poate primi ajutor?

— Asta e logic, a spus Zola. Însă doctorul e de aici. Gordy mergea la el o dată pe lună.

— Îi știi numele?

— Nu. Am încercat să-l aflu, dar n-am avut noroc.

— Bine, poate mai târziu, a spus Mark, acum trebuie să-l găsim.

Cât timp și-au băut cafeaua, au discutat despre slabele șanse de a-l găsi în oraș. O chelneriță s-a oprit la masa lor și i-a întrebat dacă doreau micul dejun. Cu toții au refuzat – le pierise pofta de mâncare.

— Ai vreo idee? a întrebat-o Mark pe Zola.

Ea a scuturat din cap.

— Nu tocmai. Săptămâna trecută a dispărut de două ori. Prima dată a luat trenul până la New York și a venit după trei zile. Când s-a întors, n-a vorbit prea mult, doar mi-a spus că era pe urma Marelui Satana. Cred că acolo a discutat cu niște oameni. A rămas aici o zi sau două; am fost împreună mai tot timpul. A băut și a dormit mult. Apoi, când am venit de la muncă, dispăruse din nou. Vreme de două zile, n-am avut nicio veste de la el. Atunci l-a găsit pe profesorul de Drept care fusese concediat de la Foggy Bottom.

— Ai știut ce făcea? a întrebat-o Todd.

— Nu. Acum două zile s-a încuiat în apartamentul lui și n-a mai vrut să mă vadă. Cred că atunci a mutat mobila și s-a apucat să lucreze pe perete.

— Cât de multe știi despre suferința lui? a întrebat-o Mark.

Zola a respirat adânc și, ezitând, a spus:

— Băieți, e vorba de ceva confidențial, înțelegeți? M-a pus să jur că păstrez secretul.

— Fii serioasă, Zola, suntem toți amestecați în treaba asta, a răspuns Mark. Sigur că va rămâne confidențial.

Ea s-a uitat în jur, ca și cum s-ar fi temut să nu mai audă și altcineva.

— În septembrie, i-am găsit pastilele, de aceea am discutat despre problema asta. A fost diagnosticat drept maniaco-depresiv pe când era la colegiu și nu a spus nimănui, nici măcar Brendei. Ceva mai târziu, i-a povestit, astfel că ea știe acum. Prin terapie și medicație a păstrat situația sub control.

— N-am știut asta, a spus Mark.

— Nici eu, a confirmat Todd.

— Nu e ceva neobișnuit ca oamenii cu asemenea probleme să ajungă într-un punct în care consideră că nu mai au nevoie de medicamente, a continuat Zola. Se simt grozav și se conving

singuri că pot trăi bine și fără ele. De aceea, nu le mai iau, iar lucrurile încep curând să se precipite, ajungând ca deseori să apeleze la automedicație. Asta s-a întâmplat cu Gordy, deși el simțea și multe alte presiuni. Toată porcăria asta cu Facultatea de Drept, faptul că nu-și putea găsi o slujbă, împrumuturile… Și, ceea ce a înrăutățit situația, s-a simțit silit să se însoare. De Ziua Recunoștinței era într-o stare proastă, dar s-a chinuit să ascundă asta.

— De ce nu ne-ai spus și nouă?

— Pentru că m-ar fi urât dacă o făceam. Era convins că se poate stăpâni și că va supraviețui cumva. Și, dacă îmi amintesc bine, se simțea normal mai tot timpul. Însă trecerile de la o dispoziție la alta s-au înrăutățit, la fel și nevoia lui de a bea.

— Trebuia să ne anunți, a zis Mark.

— N-am știut ce să fac. N-am mai avut de-a face cu o asemenea situație până acum.

— Acuzațiile nu mai slujesc la nimic, i-a spus Todd lui Mark.

— Îmi pare rău.

Todd s-a uitat apoi la ecranul telefonului mobil și a spus:

— E aproape opt. Nimic de la Gordy. La amiază, trebuie să mă duc la bar și să-mi fac schimbul. Voi ce faceți azi?

— Eu mă duc la zece ca să lucrez câteva ore, le-a spus Zola.

Lucra ca înlocuitoare a cuiva la o mică firmă de contabilitate.

— Eu m-am întors mai devreme din vacanță ca să încropesc un plan de studiu pentru examenul de barou, a adăugat Mark, dar nu prea am chef de asta. Cred c-o să mă duc la Ness Skelton și-o să-mi omor timpul gâdilându-i pe viitorii mei șefi, străduindu-mă să par necesar și important. Fără nicio plată, desigur. Sunt convins că au nevoie de ajutorul cuiva în sala copiatoarelor.

— Cred că iubește legea, a râs Todd. Eu o să reușesc mai multe la bar.

— Mulțumesc.

— Cred că tot ce putem face e să rămânem în așteptare.

Todd a plătit cafelele, apoi au părăsit restaurantul. Străbătuseră o intersecție când telefonul Zolei a vibrat. Scoțându-l din buzunar, ea s-a oprit și a zis:

— Gordy. E la Închisoarea Centrală.

La ora 4:35 dimineața, Gordy a fost tras pe dreapta imediat ce un ofițer de poliție a remarcat că Mazda lui mergea șerpuit pe Connecticut Avenue. S-a fâstâcit în cursul testului de luciditate pe teren și, în cele din urmă, a acceptat să sufle în aparatul etilotest. A avut o alcoolemie de 0,11 pe monitorul mobil și a fost încătușat imediat și așezat pe bancheta din spate a mașinii de poliție. O mașină de tractare i-a dus autoturismul în parcarea orașului. La Închisoarea Centrală, a suflat din nou în fiolă, având același rezultat. A fost amprentat, i s-au întocmit actele și s-a trezit azvârlit într-o celulă împreună cu alți șase oameni acuzați de aceeași infracțiune. La ora opt dimineața, un avocat al apărării l-a condus într-o cămăruță, apoi i-a întins telefonul mobil și i-a spus că îl putea folosi pentru o singură convorbire. După ce a sunat-o pe Zola, omul i-a luat telefonul și l-a dus înapoi în celulă.

Jumătate de oră mai târziu, cei trei prieteni ai lui au intrat în Închisoarea Centrală și, după ce s-au lăsat scanați de detectorul de metale, au fost îndrumați spre o sală spațioasă unde familiile și prietenii veniseră să îi recupereze pe cei dragi după o noapte nefericită. Sala avea scaune aliniate de-a lungul a trei pereți, cu reviste și ziare împrăștiate pe măsuțe. Înapoia unei ferestre mari din capătul îndepărtat al acesteia, doi funcționari în uniformă erau ocupați cu întocmirea de documente. Polițiștii

se foiau de colo până colo, unii dintre ei discutând cu oameni agitați și buimaci. Erau vreo doisprezece – părinți, soții, prieteni –, toți având priviri speriate și un comportament care le trăda nervozitatea. Doi bărbați în costume de proastă calitate, având genți diplomat ponosite, păreau să fie ca la ei acasă. Unul flecărea cu un polițist care părea să îl cunoască bine. Celălalt stătea de vorbă în șoaptă cu doi soți de vârstă medie. Femeia plângea.

Mark, Todd și Zola s-au așezat într-un colț al sălii și au contemplat ceea ce aveau în jur. După câteva minute, Mark s-a dus la fereastră și, aruncându-i un zâmbet fals unei funcționare, i-a spus că venise să îl scoată din închisoare pe prietenul lui, Gordon Tanner. Femeia a verificat câteva documente, apoi i-a făcut semn din cap spre scaune și i-a zis că avea să dureze ceva timp. Mark s-a întors la locul lui, între Todd și Zola.

Avocatul care stătea de vorbă cu polițistul îi urmărise cu atenție și curând s-a apropiat de ei. Costumul lui cu vestă era dintr-o stofă lucioasă și netedă, iar pantofii erau de un negru sclipitor, cu bombeurile ascuțite și îndreptate în sus. Purta o cămașă bleu, iar cravata de un verde-deschis, cu un nod prea mare, nu se potrivea cu restul ansamblului. Avea la încheietura mâinii un ceas mare din aur cu diamante, iar la cealaltă încheietură etala două brățări groase din aur. Părul îi era dat cu gel și pieptănat pe spate, pe după urechi. Fără să le zâmbească, și-a recitat replica standard:

— Sunteți aici pentru cineva care a condus sub influența băuturilor alcoolice?

— Da, a răspuns Mark, în timp ce avocatul le întindea deja cartea lui de vizită.

Darrell Cromley, avocat apărător. Specializat în conducerea sub influența alcoolului. Fiecare dintre cei trei s-a ales cu câte o carte de vizită, apoi Darrell a întrebat:

— Cine-i fericitul?

— Prietenul nostru, a spus Todd.

— Prima abatere? a întrebat Darrell cu un aer fericit.

— Da, prima, i-a răspuns Mark.

— Îmi pare rău să aud asta. Vă pot fi de ajutor. De asta mă ocup, de infracțiuni de acest fel. Îi cunosc pe polițiști, pe judecători, pe funcționari, pe avocații acuzării, tot ce ține de sistem. Sunt cel mai bun în domeniu.

Având grijă să nu spună nimic care să indice cel mai mic interes în a-l angaja pe individ, Mark a întrebat:

— Bun, ce-l așteaptă?

Cu abilitate, Darrell și-a tras un scaun pliant și s-a așezat pe el cu fața către ei. Fără să piardă vremea, a întrebat:

— Cum îl cheamă?

— Gordon Tanner.

— Ei bine, Tanner a avut o alcoolemie de 0,11, așa că nu prea e loc de manevră. În primul rând, trebuie să plătiți două sute de dolari ca să îl scoateți de aici. Asta se cheamă garanție personală de recunoaștere. Îi vor prelucra datele în vreo oră și va putea să plece. Vă mai costă două sute ca să-i recuperați mașina. E undeva în parcarea orașului. Vă ia cam jumătate de oră ca să o scoateți de acolo. El va primi o citație de a se prezenta la tribunal peste aproape o săptămână. Atunci intervin eu. Onorariul meu e de 1.000 de dolari, în numerar.

— Își păstrează permisul de conducere? a întrebat Todd.

— Sigur, până când e condamnat, adică peste o lună. Apoi i-l vor suspenda pe o perioadă de un an și va plăti o amendă de 5.000 de dolari – dar pe asta o mai pot scădea puțin. Vă ofer o afacere pe cinste, să știți. Plus că îl așteaptă cinci nopți în închisoare, dar și-n privința asta pot face minuni. Îl încadrăm la serviciu în folosul comunității și îl

eliberăm. Credeți-mă, știu toate jocurile de aici. Voi sunteți la facultate sau ceva de genul ăsta?

— Da, suntem studenți la Drept, a răspuns Mark, fără să numească facultatea la care erau studenți.

— Georgetown?

Încet, Todd a spus:

— Nu, la Foggy Bottom.

Cromley le-a zâmbit și a spus:

— Acolo am fost și eu. Am terminat acum doisprezece ani.

Ușa sălii s-a deschis și alți doi părinți îngrijorați au pășit înăuntru. Cromley i-a ochit ca un câine flămând. Când s-a uitat din nou la ei, Todd i-a spus:

— Deci avem nevoie de 400 de dolari chiar acum.

— Ba nu, aveți nevoie de 1.400. 200 drept garanție. 200 pentru a recupera mașina. Și 1.000 pentru mine.

— Bun, a intervenit Zola, s-ar putea însă ca prietenul nostru să aibă asupra lui ceva bani. Cum putem afla cât are?

— Mă pot interesa și de asta. Angajați-mă acum și mă apuc de treabă. Amicul vostru are nevoie de protecție și la asta mă pricep cel mai bine. Procedurile care țin de conducerea sub influența alcoolului o să-l mănânce de viu.

— Ascultă, a spus Zola, prietenul nostru nu se simte prea bine. Hm… în fine, are niște probleme și nu și-a mai luat medicamentele. Trebuie să-l ducem la un doctor.

Darrell, brusc încântat să audă asta, și-a îngustat ochii de parcă s-ar fi pregătit să sară asupra prăzii.

— Ah, desigur. După ce îl scoatem de-aici, pot formula o moțiune pentru a fi audiat în regim de urgență. Vă repet, sunt mână-n mână cu judecătorii și pot grăbi lucrurile. Dar onorariul va crește în consecință, desigur. Să nu amânăm nimic.

— Bine, am înțeles, dar lasă-ne puțin timp de gândire, a spus Mark.

Cromley a sărit în picioare și a spus:

— Aveți numărul meu.

Apoi s-a retras, găsind imediat un alt polițist cu care să flecărească, timp în care privea cercetător spre mulțime, căutând din ochi următoarea victimă.

— Așa am putea ajunge și noi peste doi ani, a șoptit Mark privindu-l.

— Ce jigodie! a spus Todd.

— Eu am 80 de dolari, a adăugat Zola. Să facem chetă!

Mark s-a încruntat și a spus:

— Sunt cam lefter. Poate 30.

— La fel și eu, dar am suficienți bani în bancă. Dau o fugă să găsesc un bancomat cât așteptați voi aici, a spus Todd.

— Bun plan.

Todd a ieșit grăbit din clădire, în timp ce alți oameni intrau precipitându-se.

O vreme, Mark și Zola i-au urmărit pe Cromley și pe un alt avocat în timp ce se ocupau de oameni. Între discuțiile cu victimele, Cromley stătea de vorbă cu câte un polițist ori primea un telefon important. În câteva rânduri a ieșit din sală, de fiecare dată vorbind la telefon, ca și cum s-ar fi ocupat de chestiuni legale urgente. Însă a revenit de fiecare dată, pășind hotărât printre oameni.

— Uite câteva lucruri care nu ni s-au predat la școală! a remarcat Mark.

— Probabil că nici n-are birou, a spus Zola.

— Glumești? Biroul lui e aici.

După două ore de la sosirea lor la Închisoarea Centrală, cei trei au plecat împreună cu Gordy. Cum Zola nu avea mașină, iar cea a lui Mark nu ar fi făcut față în trafic, s-au îngrămădit în hatchback-ul Kia al lui Todd și s-au îndreptat spre parcarea municipalității din Anacostia, în apropiere de șantierul naval. Gordy a stat pe bancheta din spate

alături de Zola, ținându-și ochii închiși și fără să vorbească. Deși erau multe de spus, nu au prea discutat. Mark ar fi vrut să pună totul pe masă, spunând ceva de genul: „Ei, Gordy, acum ai măcar o vagă idee despre cât de mult te va ajuta o condamnare pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice în încercările tale, și așa cu șanse mizerabile, de a-ți găsi o slujbă?” Ori: „Gordy, presupunând că ai putea să treci examenul de barou, îți dai seama că practic îți va fi imposibil să intri în barou din cauza unei condamnări ca asta?”

Todd ar fi vrut să îl ia la rost, zicându-i ceva de genul: „Ia spune, Gordy, încotro te duceai la patru dimineața cu două sticle goale de tequila pe podeaua mașinii?”

Mult mai compătimitoare, Zola intenționa să îl întrebe: „Cine e doctorul tău și cât de curând poți merge la el?”

Erau multe de spus, dar nimeni nu a scos o vorbă. Ajunși la parcare, Mark s-a ocupat de negocierile cu funcționarul de acolo, spunându-i acestuia că domnul Tanner era bolnav și nu se putea ocupa de hârtii.

Probabil e încă beat, a gândit omul, lucru deloc neobișnuit.

Mark a plătit 200 de dolari, care proveneau din portofelul lui Gordy, și a semnat formularele necesare. Au plecat apoi cu Todd, conducând-o pe Zola la muncă, iar Mark l-a avut ca pasager pe Gordy în Mazda lui.

În timp ce înaintau încet prin traficul aglomerat, Mark a spus:

— Gordy, trezește-te și vorbește-mi!

— Ce vrei? a bombănit el fără să deschidă ochii.

Duhnea a alcool și a sudoare.

— Vreau să știu ce doctor ai și unde e cabinetul lui. Acolo vreau să mergem acum.

— Ba nu. N-am doctor.

— Atunci, ai mare nevoie de unul, ce naiba? Hai, Gordy, termină cu minciunile! Știm despre sindromul maniaco-depresiv și despre doctorul sau terapeutul la care mergi. Ne este clar că ai renunțat la medicație și că ai nevoie de ajutor.

— Cine v-a spus asta?

— Zola.

— Ticăloasa!

— Hai, Gordy, termină! Dacă nu-mi spui imediat ce doctor ai, o să-i sun pe părinții tăi și pe Brenda.

— Te omor dacă faci asta.

— Bravo, hai să oprim mașina și să luptăm cu cuțitele!

Gordy a inspirat adânc și s-a cutremurat din cap până în picioare. Apoi a deschis ochii, s-a uitat pe geam și a spus:

— Mark, te rog să nu te mai răstești la mine! Am avut o noapte grea.

— Bine, n-o să mai strig la tine, dar ai nevoie de ajutor, Gordy.

— Te rog să mă duci acasă.

— La Martinsburg. Îmi place ideea.

— Ei, drace, nu, nu acolo! Mi-aș zbura creierii, ceea ce n-ar fi o idee chiar rea zilele astea.

— Încetează, Gordy! Mergem la apartamentul tău, unde o să faci un duș lung. Apoi poate dormi. O să mâncăm ceva, iar după aceea te duc la doctor.

— Somnul sună bine. Nimic altceva.

Un moment mai târziu, Mark și-a dat seama că prietenul lui își ștergea lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii.

6

După ce s-a lăsat pe pat, Gordy l-a rugat pe Mark să plece. Acesta i-a explicat că nu avea de gând să facă așa ceva și scurtă vreme s-au certat pe tema asta. Gordy a renunțat, și-a tras pătura peste cap și a adormit. Mark a închis ușa dormitorului, s-a așezat pe canapea și s-a uitat la telefonul lui Gordy. Brenda îl sunase de două ori în dimineața aceea și era panicată. Mesajele vocale dezlânate și cele scrise erau din ce în ce mai disperate. Nu știa nimic despre logodnicul ei de două zile și se pregătea să vină în D.C. Pe de o parte, Mark aproape că se bucura de intervenția ei. Trebuia să afle ce se întâmpla. Putea prelua controlul asupra situației, scutindu-i astfel de presiunea exercitată asupra lui Mark și asupra celorlalți. Probabil că ea avea să îi amestece și pe părinți, iar în momentele acelea chiar era nevoie de implicarea lor.

Însă, pe de altă parte, ea putea agrava situația. Nimeni nu putea anticipa cum avea să se comporte Gordy dacă ea apărea și începea să îl certe. Aproape sigur avea să răcnească la Mark pentru că îi spusese Brendei adevărul. Iar în acele momente, ultimul lucru de care avea nevoie Gordy era un alt scandal.

După un timp, Mark a ieșit pe coridor și a sunat-o pe Brenda, spunându-i că Gordon era bolnav de o gripă urâtă, că zăcea în pat și era încă foarte contagios, că primea multe lichide și lua tot felul de medicamente. El și Todd stăteau cu el și îl îngrijeau, așa că lucrurile erau sub control. Mark i-a promis că, dacă nu constatau nicio ameliorare, a doua zi aveau să îl ducă la doctor. Nu știa din întâmplare numele doctorului? Nu, Brenda nu îl cunoștea. Mark i-a promis că avea s-o țină la curent în legătură cu progresele făcute. La finalul convorbirii, Brenda era încă îngrijorată, spunând

că avea să mai aștepte o zi sau două, apoi să vină în D.C.

Simțindu-se oribil pentru că o minți̧se și neștiind ce să facă în continuare, Mark s-a plimbat o vreme pe coridor, fiind tentat, în câteva rânduri, să îi telefoneze Brendei ca să îi spună adevărul. Dacă proceda astfel, ea avea să ajungă acolo în mai puțin de două ore, iar Gordy avea să devină povara ei. Îl cunoștea mai bine decât oricine. Făcuseră pereche încă din clasa a șaptea. Iar Mark îl cunoștea pe Gordy de numai doi ani și jumătate. Cine avea să își asume rolul de pompier de serviciu pentru a se amesteca în problemele lor? Gordy avea nevoie de îngrijire medicală și probabil că logodnica lui era singura persoană care putea face să se întâmple acest lucru.

Totuși, dacă Brenda venea acolo, lucrurile puteau scăpa cumplit de sub control. Ar fi aflat despre arestarea pentru conducere sub influența alcoolului. I-ar fi cunoscut pe Mark și pe Todd și i-ar fi disprețuit pentru că băgaseră totul sub preș. Ar fi putut afla adevărul despre Zola, o posibilitate prea groaznică pentru a se gândi la ea. În acel haos, ea și-ar fi putut da seama că Gordy mințea în legătură cu slujba bănoasă pe care urma să o aibă după absolvire. Situația avea să devină atât de imprevizibilă, încât toată lumea urma să aibă de suferit, dar în special Gordy. Iar cel mai important lucru era că Gordy nu o voia pe Brenda lângă el. Voia să anuleze nunta, dar nu avusese curajul să o facă până în acel moment.

Cu cât se plimba mai mult, cu atât era mai confuz. Amânarea deznodământului părea o strategie sigură, cel puțin pentru moment, așa că a hotărât să mintă în continuare și să vadă cum aveau să se desfășoare lucrurile în cursul după-amiezii.

Amiaza a venit și a trecut, dar Gordy încă era într-o stare semi- comatoasă. În tăcere, Mark a făcut curățenie în bucătărie și a cărat trei saci cu gunoaie la ghenă. A spălat farfuriile, le-a șters și le-

a strâns. A măturat podelele și a făcut ordine în jurul spațiului de lucru al lui Gordy de pe masa din camera de zi. A încercat să aranjeze la loc mobilierul, dar nu putea face asta fără vreun zgomot. Și-a petrecut mult timp uitându-se lung la perete și încercând să înțeleagă legăturile dintre acele companii, firme și actori din imperiul creat de Hinds Rackley. Era vorba de o conspirație impresionantă, iar lui Gordy îi trebuiseră ore în șir ca să pună totul cap la cap. Dar oare cercetarea lui fusese precisă? În starea lui de confuzie, era capabil să gândească limpede?

Folosindu-și mobilul, Mark a căutat pe internet și a citit tot ce se putea despre sindromul maniaco-depresiv și despre depresie. În jurul orei trei, a auzit zgomote în dormitor și a aruncat o privire înăuntru. În baie curgea apa, semn că Gordy intrase în sfârșit la duș. O jumătate de oră mai târziu, Gordy a intrat în camera de zi curat și bărbierit, având părul blond la fel de frumos ca întotdeauna. Purta blugi și un jerseu. Uitându-se la Mark, a spus:

— Mi-e foame!

— Grozav, a zis Mark zâmbind.

Au parcurs câteva cvartale până la magazinul de delicatese preferat și au comandat sandviciuri și cafea. N-au vorbit mai deloc. Gordy nu părea prea dornic să discute, iar Mark i-a respectat decizia. Apoi Gordy și-a ridicat sandviciul BLT[10], a scos pâinea și a mâncat baconul folosindu-și degetele. Și-au băut cafeaua repede, iar chelnerița le-a umplut ceștile din nou: cafeina părea să îl întremeze rapid pe Gordy.

— Acum mă simt mai bine și-ți mulțumesc, i-a spus el lui Mark cu gura plină.

— Grozav! Să terminăm aici și să mergem la doctor.

— Nu, nu-i nevoie, Mark, acum mă simt bine.

— Doctorul, Gordy, sau terapeutul – sau oricine ar fi el. Îți închipui că acum ești bine, dar starea

asta va trece.

— Terapeutul e o glumă proastă, nu-l suport pe individ.

Chelnerița le-a turnat din nou cafea, iar Gordy și-a terminat cartofii prăjiți și a împins farfuria în lături. A sorbit din ceașcă, evitând să îl privească pe Mark în ochi.

Într-un târziu, acesta a spus:

— Vrei să vorbim despre condamnarea în cazul conducerii sub influența alcoolului?

— Nu tocmai. Hai să ne plimbăm puțin! Simt nevoia de aer curat.

— Bună idee.

Mark a plătit folosind un card de credit, apoi au plecat din local. Au trecut prin Dupont Circle și s-au îndreptat spre M Street. Temperatura crescuse, iar cerul era senin; nu era o zi prea rea pentru o plimbare lungă. Au traversat Rock Creek și au intrat în Georgetown, unde s-au alăturat grupurilor de oameni pe Wisconsin Avenue, oprindu-se când și când ca să se uite la vitrine. Într-un anticariat, au frunzărit câteva cărți din raionul de sport. Gordy jucase fotbal american și lacrosse la Washington, iar Lee avea să rămână mereu un superjucător pentru el.

Indiferent ce gândea, ținea totul pentru sine. Părea destins și zâmbea din când în când, însă nu era acel Gordy de altădată. Infatuarea și obișnuitele persiflări șmecherești dispăruseră. Era tulburat – pe drept cuvânt –, iar Mark a resimțit remarcile sale usturătoare și cinice, care erau atât de firești. Spre sfârșitul după-amiezii, când vântul s-a întețit, au intrat într-o cafenea pentru a bea un latte. Stând ghemuiți în jurul unei măsuțe, Mark a încercat din nou să îl antreneze într-o discuție serioasă, dar Gordy părea să se afle în altă lume. Când s-a dus la toaletă, Mark le-a trimis câte un mesaj lui Todd și Zolei, pentru a-i pune la curent, apoi și Brendei, anunțând-o că Gordy se simțea ceva mai bine, dar că acum le transmisese boala și lui, și lui Todd.

Acum sufereau toți trei ca niște câini și se îngrijeau unul pe celălalt în apartamentul lui Gordy. Gripa era foarte contagioasă și făcea ravagii în D.C.; așa că era preferabil ca ea să rămână departe.

În timp ce ieșeau din cafenea, Gordy le-a spus că ar fi vrut să se plimbe de-a lungul râului Potomac. Au traversat M Street pe Wisconsin și au pornit spre Georgetown Waterfront, o zonă modernă cu magazine de top, restaurante și cafenele care, pe vreme frumoasă, erau înțesate de studenți și de turiști care stăteau în aer liber, bucurându-se de soare. Însă în toiul iernii, traficul pietonal era redus. Ajunși pe aleea aflată de-a lungul râului Potomac, au observat că Gordy părea să admire sincer priveliștea. La dreapta lor se afla podul Key, care lega Georgetown de Rosslyn. La stânga erau insula Theodore Roosevelt și încă un pod. Nu departe de acolo se afla Centrul Kennedy, iar în depărtare se vedeau Lincoln Memorial și alte monumente. Aerul era mai rece în apropierea apei. Blocuri mari de gheață se furișau încet în josul râului.

Când s-a întors spre el, Gordy zâmbea, având pe față o expresie ciudată de satisfacție calmă.

— Simt că îngheț, a spus Mark.

— Hai să ne întoarcem!

După căderea întunericului, când Todd și Zola au revenit, l-au găsit pe Gordy dormind, în vreme ce Mark citea o carte de buzunar. Cu voci scăzute, cei trei au recapitulat ceea ce făcuseră în ziua aceea și au încercat să își planifice noaptea. Au discutat despre ideea de a o chema pe Brenda, dar niciunul nu era pregătit pentru asta. Mai ales Zola. În afară de un gând trecător, acela de a-l găsi pe doctorul lui, nu prea aveau ce discuta despre ziua următoare. Fără să facă prea mult zgomot, au mutat mobilierul și au făcut ordine în apartament. Mark ținea morțiș să îndepărteze biletele de pe perete. Se săturase să vadă mutrele lui Hinds Rackley și ale membrilor bandei lui. Lucrurile erau

suficient de grave în privința conspirației, ce rost ar fi avut să le păstreze acolo? Cu toate acestea, Todd și Zola au respins ideea – Gordy muncise din greu ca să-și realizeze capodopera. Distrugerea ei l-ar fi afectat și mai mult.

Când a sosit pizza, Zola s-a furișat în dormitor și a încercat să își trezească prietenul. Dar a revenit singură, spunând că el reacționase cu greu ripostând cu brutalitate. Au mâncat pizza și au băut doar apă, omorându-și timpul cu lucruri banale. Mark avea în buzunarul său cheia de la mașina lui Gordy. Și nu intenționa să i-o dea prea curând. Au hotărât să procedeze la fel în cursul nopții, stând de veghe pe rând. Zola era în primul schimb pe canapea, așa că Todd s-a dus să se culce în apartamentul ei de vizavi. Mark a mers pe jos cale de trei cvartale, ca să facă primul duș din ziua aceea.

După plecarea băieților, când în apartament s-au instalat întunericul și tăcerea, Zola a trimis câteva mesaje. Un telefon primit de la tatăl ei sporise nefericirea acelei zile absolut nenorocite. Ultima lui solicitare fusese respinsă de judecătorul de la imigrări și se emisese un ordin de deportare pe numele lui, al mamei și al lui Bo, fratele ei necăsătorit. După ce trăiseră douăzeci și șase de ani în Statele Unite, urmau să fie trimiși în Senegal, împreună cu alți refugiați. Douăzeci și șase de ani de muncă grea în slujbe casnice prost plătite. Douăzeci și șase de ani de sărăcie și de economii, atât cât se putea, respectând toate legile, inclusiv cele privitoare la restricțiile de viteză. Douăzeci și șase de ani în care se socotiseră americani și se arătaseră recunoscători fiindcă se aflau acolo. Acum erau siliți să se întoarcă într-o țară pe care nu o mai cunoșteau și în care nu voiau să se afle.

Zola era o femeie puternică, mândră de tăria ei, însă împovărată de atât de multe motive de

îngrijorare, încât a făcut greșeala de a închide ochii.

La 1:42, telefonul a început să-i sune și să vibreze. Rămăsese în buzunarul blugilor și s-a trezit imediat. Un apel ratat de la Gordy. A avut nevoie doar de o secundă sau două ca să se trezească la realitate, ridicându-se în picioare și năpustindu-se în dormitor. A verificat baia, știind totuși că el nu era acolo, apoi s-a grăbit să îl trezească pe Todd. La fel ca în urmă cu o noapte, au coborât în fugă scara, îndreptându-se spre holul de la parter și spre parcarea din spatele clădirii. Mazda lui Gordy dispăruse. Todd l-a sunat pe Mark și l-a anunțat că urmau să treacă să îl ia. În mașina lui Todd, telefonul Zolei a scos un sunet scurt, anunțând un mesaj.

— El e. Spune: „Zola, nu mai suport. Nu am de ales. Iartă-mă!”

— La dracu’! Telefonează-i!

— Nu răspunde, a spus ea în timp ce îl apela.

Mesageria vocală intra cu mesajul. „Bună, sunt Gordy. Lăsați un mesaj.”

— Mesageria vocală, a spus ea. Tocmai i-am scris câteva cuvinte: „Gordy, unde ești? Venim să te luăm de acolo”.

S-a uitat fix la telefon și a așteptat răspuns, apoi a retrimis același mesaj.

— Nimic, a spus apoi.

— Cum de n-ai auzit nimic când a plecat?

— Nu știu. M-am străduit să rămân trează. Cred că a avut încă o cheie.

— Evident. O să-și facă rău.

— Nu spune asta!

Cu telefonul în mână, încercând să dea de Gordy, Mark a ieșit în goană din clădire. Nu a primit niciun răspuns. S-a așezat apoi pe bancheta din spate a mașinii și a întrebat:

— Ce facem acum?

— Mai ai cheia mașinii lui? l-a întrebat Todd.

— O am în buzunar. Cine mai păstrează cheia de rezervă a unei mașini vechi de zece ani?

— Cred că unul ca Gordy. O să facă o mare prostie, vă dați seama?

— Băieți, asta nu ne ajută cu nimic acum, a intervenit Zola. Îmi pare rău, n-am vrut să adorm.

„E a doua noapte în care fuge”, au gândit Mark și Todd, fără să spună însă o vorbă. Nu ar fi slujit la nimic să o acuze pe Zola, iar ea se simțea și așa suficient de vinovată. Dacă Gordy era hotărât să pornească într-o nouă escapadă, ei nu îl puteau opri.

— Are cineva vreo idee? a întrebat apoi Todd, strângându-și mâinile pe volan.

Nu a primit niciun răspuns. În tăcerea îngrozitoare, nu se auzeau decât zumzetul motorului și instalația de aer condiționat, suflând aer cald în mașină. Apoi Zola a spart tăcerea:

— Îi plăcea să alerge pe lângă Rock Creek.

— Mă-ndoiesc că s-a dus să alerge în noaptea asta. Sunt minus unsprezece grade, a spus Todd.

— Să mergem spre Coney. E întotdeauna un loc preferat de cei care vor să se trezească din beție.

— Bună idee, a spus Todd, accelerând imediat. Continuați să-l apelați și să-i trimiteți mesaje.

Coney era un magazin de pe Nineteenth Street care vindea gofre și era preferat de vagabonzi și de studenți. Todd a oprit la un colț, iar Mark s-a repezit înăuntru. A revenit peste câteva secunde și a zis:

— Nici urmă de el. Dar am o idee. Să mergem la cheiul din Georgetown. Am mers cu el acolo în după-amiaza asta și mi-a lăsat impresia că-i plăcea locul acela.

— Cum adică „îi plăcea locul acela”? a întrebat Todd.

— Nu știu. Hai, dă-i drumul!

Când au intrat pe M Street, telefonul lui Mark a sunat.

— Of, drace! E Brenda. Îi răspund?

— Da, s-a răstit Todd, imediat! Și vorbește cu ea.

— Bună, Brenda, a răspuns Mark.

Fata era disperată.

— Mark, ce se întâmplă? Tocmai am primit un SMS de la Gordy. Spune că-i pare rău, că nu găsește nicio cale de ieșire și că nu mai poate continua. Ce dracu se-ntâmplă, Mark? Spune-mi!

— Umblă cu mașina prin D.C., Brenda. Eu și Todd încercăm să-l găsim. Nu și-a mai luat medicamentele și se poartă nebunește.

— Știam că era în pat, bolnav de gripă, ca și tine.

— Păi… era în pat, bolnav… înțelegi? Eram cu el, dar s-a strecurat pe lângă noi. Ai încercat să-l suni?

— Sigur! De ce nu mi-ai spus că nu mai ia medicamentele? a urlat ea brusc.

— Brenda, până ieri nici n-am știut că era sub medicație. Nu ne-a spus. Și nici tu.

— Nu e ceva despre care discutam. Mark, te rog să-l găsești!

— Încercăm.

— O să ajung acolo cât de repede pot.

— Nu, nu face asta deocamdată. Stai liniștită și te sun eu mai târziu.

Ajunși pe chei, au parcat într-o curbă și au coborât grăbiți din mașină. În timp ce alergau spre râu, un paznic i-a oprit.

— Domnule, căutăm un prieten, i-a spus Mark. Are o Mazda albastră și are nevoie de ajutorul nostru. L-ai văzut cumva?

— Aici nu e nimeni la ora asta din noapte, i-a răspuns paznicul.

— Am înțeles. Noi doar îl căutăm, înțelegi?

— Sigur.

Au mers de-a lungul promenadei și s-au oprit pe malul râului Potomac, în același loc în care Mark și Gordy stătuseră cu doar câteva ore mai devreme. În dreapta lor, câteva automobile traversau podul

Key. Iar spre stânga, dincolo de insula Roosevelt, părea să fie o urgență pe podul Arlington Memorial. Lumini roșii și albastre licăreau cu febrilitate.

7

Când au ajuns acolo, au observat că cele trei benzi de circulație de pe pod, care mergeau spre vest, erau blocate, iar traficul era dirijat înapoi. Todd a parcat pe un dâmb din apropierea podului, apoi s-au grăbit toți trei să ajungă la locul accidentului. Vreo șase mașini de poliție erau parcate la întâmplare pe pod, cu portierele deschise și cu girofarurile albastre pornite. Aparatele de radiorecepție zumzăiau, în timp ce polițiștii se agitau în perimetrul închis. Doi dintre ei stăteau pe calea pietonală și se uitau spre apa întunecată a râului. Cu sirena pornită, o ambulanță se deplasa cu greu printre mașinile oprite, încercând să ajungă la locul faptei. După ce au mers cam treizeci de metri pe aleea pietonală, un polițist i-a oprit.

— Înapoi! le-a strigat el. Unde vreți să ajungeți?

Oprindu-se, au reușit să analizeze tabloul din fața lor: peste umărul polițistului și dincolo de mașinile de poliție, au văzut Mazda albastră a lui Gordy, cu luminile de avarie pornite pe banda centrală. Portiera șoferului era deschisă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Mark pe polițist.

— Nu e treaba voastră. Acum plecați de aici.

— Domnule, știm despre cine e vorba, a spus Todd. E prietenul nostru. Ce i s-a întâmplat?

Polițistul a inspirat adânc, părând să se liniștească.

— A sărit, înțelegeți? A oprit mașina și a sărit peste balustradă.

Zola a scos un țipăt, apoi și-a îngropat fața în palme. Todd a prins-o înainte de a se prăbuși la pământ. Mark a simțit că i se înmoaie genunchii și că e pe punctul să verse. A reușit totuși să spună:

— Nu, nu se poate…

Polițistul l-a cuprins pe Mark pe după umeri și a făcut semn din cap spre stânga lui, unde doi ofițeri

se străduiau să liniștească o femeie de vârstă medie.

— Femeia aceea mergea în spatele lui când a oprit mașina, a spus el. L-a văzut alergând spre parapet și sărind. Îmi pare rău!

— Nu se poate, a repetat Mark.

Todd a condus-o pe Zola pe trotuarul lat, aflat la circa un metru distanță. Ea s-a lăsat brusc cu spatele pe peretele din beton al podului, plângând incontrolabil.

— Îmi pare rău, a spus din nou polițistul. Tocmai verificam plăcuța de înmatriculare. E din Virginia de Vest, corect?

— Da. Îl cheamă Gordon Tanner. Suntem studenți.

— Veniți cu mine!

Mark l-a urmat dincolo de mașinile de poliție, oprindu-se amândoi în spatele mașinii lui Gordy. Îngrozit, Mark s-a uitat lung la ea, clătinând din cap cu amărăciune.

— Aici a fost, i-a spus polițistul, conducându-l spre marginea podului.

Doi polițiști cu lanterne puternice cercetau apele întunecate ale râului Potomac. O șalupă rapidă cu lumini albastre se îndrepta în viteză spre ei.

— De aici s-a aruncat, a spus polițistul. În apă sunt sloiuri de gheață. Nimeni n-ar rezista mai mult de două minute.

Mark s-a uitat spre apă, urmărind șalupa care trecea pe sub pod. Și-a acoperit ochii cu o mână și a început să suspine.

Un detectiv purtând o pelerină impermeabilă s-a apropiat și a întrebat:

— Cine e domnul?

— Un prieten, îl cunoaște pe individ, a răspuns polițistul.

Mark s-a uitat la detectiv și s-a străduit să își vină în fire.

— Îmi pare rău, fiule, a spus detectivul. Ce ne poți declara?

Mark și-a șters ochii și a scrâșnit din dinți. Cu voce tremurătoare, a reușit să spună:

— E prietenul nostru și a avut niște necazuri în ultima vreme. Seara trecută s-a ales cu o condamnare pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice și am stat cu ochii pe el toată ziua. Ne-am temut că va face o prostie.

— Are probleme psihice?

— Nu, doar că nu și-a mai luat tratamentul. Glasul i s-a spart din nou și și-a șters ochii. Nu-mi vine să cred că a putut face asta!

— Regretele mele, fiule! Sunt detectivul Swayze de la Departamentul de Poliție D.C. Uite cartea mea de vizită și numărul de telefon.

— Mulțumesc, a reușit să îngaime Mark, luând cartea de vizită.

— Acum îl căutăm – și ne va lua ceva timp dar îl vom găsi. Îi cunoști familia?

— Da.

— De unde e?

— Martinsburg, Virginia de Vest.

— N-ai vrea să le telefonezi? Probabil că ar dori să vină aici.

Era ultimul lucru pe care ar fi vrut Mark să îl facă, însă a încuviințat, spunând:

— Sigur. Vă putem ajuta să-l căutați sau să facem altceva?

— Îmi pare rău, fiule, dar nu puteți decât să așteptați. Trimite-mi numărul tău de telefon și te vom suna după ce îl găsim.

— Cât va dura?

Detectivul a ridicat din umeri.

— În cazuri din astea, e greu de știut, a spus el. Îți sugerez să mergi într-un loc călduț și să aștepți. Te sun eu mai târziu, când îl găsim. Sugerează-le membrilor familiei să mă sune. Și, uite, am verificat mașina… nu a lăsat niciun mesaj. Știi unde locuiește?

— Da.

— În regulă. Vrei să verifici locuința lui, să vezi dacă a lăsat cumva vreun bilet de adio? Dacă descoperi ceva, să mă suni.

— Așa voi face.

Apoi Swayze și-a lăsat o mână pe umărul lui Mark și a spus:

— Încă o dată, îmi pare rău, fiule!

— Mulțumesc.

Mark a pornit tăcut pe trotuar. Dinspre vest se apropia o altă ambulanță, iar traficul se blocase și în direcția aceea. Avea impresia că vede un milion de lumini de girofaruri. Două bărci mari cu reflectoare se alăturaseră șalupei rapide și dădeau roată pe sub arcada de sub pod.

Apoi Mark și Todd au ajutat-o pe Zola să se ridice; începeau să înghețe și erau amorțiți, dar mult prea șocați ca să mai simtă ceva. Au dus-o pe Zola aproape în brațe până la mașina lor, care era blocată de trafic. Todd a pornit motorul și instalația de aer condiționat și, împietriți de groază cu toții, au urmărit coșmarul de sub ochii lor. Aflată pe scaunul din dreapta șoferului, Zola a început să plângă. Todd s-a rezemat de geamul portierei, arătând ca o fantomă. Mark a suspinat și s-a străduit să respire firesc. După câteva minute, când telefonul i-a sunat, l-a scos din buzunar și a spus:

— Brenda m-a sunat de patru ori. Trebuie să o anunțe cineva.

— Acela ești tu, Mark, a spus Todd. N-ai de ales.

— De ce n-o suni tu?

— Pentru că tu o cunoști mai bine. Pe tine te sună, nu pe mine.

Mark a strâns telefonul între degete și a rămas tăcut o vreme. Un vehicul de tractare cu lumini de avertizare galbene și-a croit drum prin traficul încremenit, ocolind mașinile de poliție. Cineva hotărâse că nu era nevoie de ambulanțe, așa că acestea plecaseră, împreună cu alte câteva mașini de poliție.

— Ai de gând să o suni? a întrebat Todd apoi.

— Încerc să-mi fac curaj, a răspuns Mark.

— E vina mea, a spus Zola printre suspine.

— Nu e vina ta și știi asta prea bine, a zis Todd, deși nu întru totul convins.

— Eu am făcut-o, a spus ea. E vina mea.

Apoi luminile galbene de avertizare au revenit în apropierea lor și cei trei au urmărit vehiculul de tractare venind spre ei pe banda ce ducea spre est, cu mașina lui Gordy mergând pe roțile din spate. Au apărut apoi și alte șalupe și întreaga flotilă s-a desfășurat la sud de pod, cercetând aria. Poliția a eliberat două dintre benzile de circulație ce mergeau spre vest, iar traficul încremenit a început să se pună în mișcare lent.

— Ce să-i spun? a întrebat Mark. Nu-i pot zice că e mort, pentru că nu știm asta cu certitudine, am dreptate?

— A murit, Mark, a zis Todd. Spune-i că s-a aruncat de pe pod în râul Potomac și că i se caută cadavrul.

— Nu pot face asta.

— N-ai de ales.

Mark a inspirat profund, fără să telefoneze însă.

— Eram cu el când s-a hotărât, a spus apoi. Ne aflam pe chei, iar Gordy privea fix spre pod. Când s-a întors spre mine, era calm și zâmbitor. Se hotărâse și era împăcat cu gândul. Am fost prea prost ca să-mi dau seama.

— Nu facem jocul vinovățiilor, ce naiba! l-a întrerupt Todd.

— Ei bine, poți paria pe orice că Brenda va căuta un vinovat, iar eu voi fi ținta. Trebuia să-i spun adevărul și s-o las să rezolve singură problema.

— Am făcut tot ce se putea. Nu-i vina noastră că a cedat.

— E vina mea! a strigat Zola. Pentru toate.

— Zola, încetează! s-a răstit Todd.

Un polițist le-a făcut semn cu fasciculul lanternei să se deplaseze, iar Todd a coborât de pe iarbă și a luat-o spre vest, traversând încet podul. Pe banda de serviciu erau parcate trei mașini de patrulă, bară la bară. Câțiva polițiști stăteau zgribuliți în apropiere de locul de unde sărise Gordy.

— Unde mergem? a întrebat apoi Mark.

— Nu știu.

Au traversat râul, continuând să meargă spre sud pe GW Parkway și trecând de insula Columbia. Todd a oprit într-o parcare pustie de lângă LBJ Memorial Grove, având în față un port pentru agrement și sute de ambarcațiuni amarate, care se legănau încet. Au rămas privind spre întuneric, în timp ce sistemul de încălzire al mașinii gemea și se opintea. Apoi telefonul din buzunarul lui Mark a vibrat.

— Ai de gând să-i telefonezi?

Mark s-a uitat la ecranul telefonului și a spus:

— Nu mai e nevoie. Ea e cea care mă caută. A deschis portiera, a coborât și a făcut câțiva pași spre doc. Ducând telefonul la ureche, a spus: Brenda, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

8

Au condus-o apoi pe Zola în apartamentul ei și au întins-o pe canapea. Mark a acoperit-o cu o pilotă și s-a așezat la capătul acesteia, ținându-i picioarele între mâini. Todd a pus de cafea și, cât apa a fiert, s-a așezat pe podea cu spatele rezemat de canapea. Zola și-a lăsat o mână pe umărul lui. Vreme îndelungată, nimeni n-a spus nimic, singurele sunete fiind cele ale cafetierei care bolborosea și fâsâia.

Apoi telefonul lui Mark a vibrat din nou.

— E tatăl Brendei iar. A atins ecranul, a comutat pe difuzor și a spus: Da, doctore Karvey.

— Mark, suntem pe drum și ajungem acolo cam într-o oră. Ne cazăm la Marriott, în Pentagon City. Ne putem întâlni acolo în jurul orei șapte?

Doctorul avea vocea calmă și sigură.

— Sigur, doctore Karvey. O să fiu acolo.

— Mulțumesc. Am luat legătura cu detectivul Swayze și are numărul meu.

— Bine. Ne vedem la șapte.

Mark a încheiat convorbirea, apoi a spus:

— Exact ce-mi lipsea. Să stau de vorbă cu o femeie isterică.

— Merg și eu, dar n-o să ne lăsăm jigniți, a spus Todd.

— Cu siguranță va fi așa. A răcnit deja de două ori la mine. E numai greșeala noastră, fiindcă am mințit-o, pentru că l-am lăsat să plece, pentru că n-am anunțat familia, pentru că nu l-am dus la doctor, pentru că, pentru că…

— E numai greșeala mea, a mormăit Zola fără să deschidă ochii.

— Nu e vina ta, iar numele tău nici nu a fost rostit, a spus Mark. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Dacă începe să urle, eu plec, a zis Todd. Mă simt îndeajuns de rău și fără scenele de isterie ale

Brendei și ale familiilor lor.

— Ieri, când am plecat din parcarea municipală, Gordy m-a amenințat că mă omoară dacă o sun. Cum să zic, nu a fost o amenințare la modul serios, dar cred că asta era starea lui de spirit. Nu voia ca ea să afle. Și a refuzat să meargă la doctor. Ce puteam face noi?

— Mark, deja am întors asta și pe față, și pe dos, a spus Todd, ridicându-se și turnând cafea în trei cești.

Era aproape patru dimineața și erau extenuați atât fizic, cât și emoțional. Zola s-a ridicat în capul oaselor, și-a luat ceașca și a încercat să zâmbească. Avea ochii umflați și roșii, părând în pragul unei alte căderi nervoase.

— Băieți, nu cred că vin cu voi, a spus ea.

— Nu, rămâi aici ca să te odihnești, a zis Mark.

— Bună idee, a adăugat Todd. Chiar n-ar trebui să apari în preajma Brendei.

— Am cunoscut-o deja. Crede că suntem toți prietenii cei mai buni ai lui Gordy. El mi-a spus că ea nu avea nicio bănuială în privința noastră.

— Sunt sigur că-i așa, dar ar putea fi geloasă, a spus Mark. Nu-i plăcea faptul că Gordy era aici, în marele oraș, fără ea.

Au tăcut o vreme, sorbind din cafea. Apoi Mark a rupt tăcerea:

— O, da, trebuie să căutăm un bilet de adio. Așa a spus detectivul.

— O să fie distractiv, a adăugat Todd.

Au traversat coridorul și au intrat în apartamentul lui Gordy, aprinzând luminile. De când plecaseră în mare grabă, nu se schimbase nimic acolo. Un asemenea bilet ar fi trebuit să se afle în dormitor, dar nu au găsit nimic.

— Locul ăsta-i mizerabil, a spus Mark privind în jur.

Cearșafurile erau îngrămădite, lăsând la vedere jumătate din saltea, iar pe podea erau mormane de

haine. Pe noptieră stăteau două sticle de băutură, ambele goale.

— Fac eu curat cât sunteți plecați, a spus Zola. Sunt convinsă că familia va dori să-i vadă apartamentul.

Au revenit în camera de zi și s-au uitat spre peretele pe care Gordy expusese biletele privind conspirația.

— Aveți vreo idee? a întrebat Todd.

— Să ducem toate boarfele jos și să le păstrăm, a propus Mark. Familia n-are nevoie de ele.

Zola a umplut un coș de rufe cu cearșafuri murdare, prosoape și îmbrăcăminte și l-a dus în subsol, în vreme ce, cu mare grijă, Mark și Todd au scos afișierele și foile de hârtie de pe perete. Au așezat fotografiile lui Rackley și ale acoliților săi într-un teanc ordonat, împreună cu celelalte pentru a fi duse de acolo. Mark a văzut două stick-uri de memorie lângă computerul lui Gordy și le-a pus într-un buzunar fără să spună nimic.

La ora șase, el și Todd au plecat spre Pentagon City. Cum traficul era lejer, au ajuns la Marriott după douăzeci de minute, așa că au comandat la bar câte o cafea și biscuiți. În timp ce mâncau, se străduiau să se îmbărbăteze în privința întâlnirii care urma.

— Probabil va spune câteva lucruri oribile, a zis Todd.

— A făcut-o deja.

— O să fim bălăcăriți, Mark.

— Trebuie să avem răbdare, Todd, și să fim înțelegători. Sărmana fată și-a pierdut logodnicul pe care îl adora.

— Ei bine, el n-o mai adora.

— Ea nu va afla asta. Sau poate că da?

— Cine știe? Din câte spunea Zola, el și Brenda s-au certat rău înainte de Crăciun. Cine știe ce i-a spus? Poate anulase nunta.

— Ne-ar fi spus și nouă. Todd, eram cei mai buni prieteni ai lui, cel puțin de aici, din D.C. Pun

rămășag că nunta urma să aibă loc, iar Brenda visa la ziua cea mare. Iar acum iubitul ei din vremea copilăriei e mort.

— Ce ar fi trebuit să facem diferit? a întrebat Todd.

— Nu știu, dar nu cred că i-aș fi telefonat Brendei. Gordy ne-ar fi respins, iar situația s-ar fi înrăutățit.

— Păi așa s-a și întâmplat.

— Așa e. Să mergem!

Au luat liftul până la etajul trei și au bătut ușor la o ușă. Doctorul Karvey îi aștepta și a deschis imediat. S-a prezentat cu voce scăzută și le-a strâns mâinile cu un zâmbet reținut, ceea ce, în acele circumstanțe, li s-a părut ceva remarcabil. Apoi i-a invitat în camera de zi a unui apartament, oferindu-le cafea, însă ei au refuzat. Nu se simțea prezența Brendei sau a unei alte persoane.

Gordy le povestise de câteva ori despre viitorul socru și astfel știau că familia Karvey era înstărită. Doctorul Karvey era cardiolog și se bucura de un mare respect în Martinsburg. În jur de cincizeci de ani, avea părul alb și o bărbie fermă. Purta un sacou și o cămașă fără cravată, toate de o calitate incontestabilă. Gordy, care obișnuia să înțepe pe toată lumea, nu spusese nicio vorbă urâtă despre el.

S-au așezat la o măsuță și au început să discute cu voci controlate. Brenda era în dormitor cu mama ei. Doctorul Karvey îi dăduse un sedativ și se odihnea. Polițiștii plecaseră după ce anunțaseră familia. Părinții lui Gordy urmau să sosească în oraș cam într-o oră.

— Vă rog să-mi povestiți tot ce știți, li s-a adresat doctorul Karvey.

Mark i-a făcut un semn din cap lui Todd, care și-a înghițit nodul din gât și a început să recapituleze cele întâmplate în ultimele zile. Un prieten de la facultate, care locuia în aceeași clădire, devenise îngrijorat din cauza purtării lui Gordy și se dusese la barul la care lucra el, cerând ajutor. Îl găsiseră pe

Gordy în apartamentul lui, de unde nu mai ieșise de vreo două zile. Era într-o stare jalnică, beat și rupt de lume, fiind limpede că avea nevoie de atenția lor. Se temuseră să îl lase singur, dar reușise să fugă în ciuda tuturor precauțiilor lor. După ce a povestit despre arestarea pentru conducerea sub influența băuturilor alcoolice, petrecută cu douăzeci și patru de ore în urmă, doctorul Karvey a făcut o grimasă și a clătinat din cap, prima sa reacție vizibilă. Mark a reluat povestirea și a descris eforturile pe care le făcuse în ziua precedentă de a-l feri pe Gordy de orice pericol. Gordy refuzase să vorbească despre starea lui și nu acceptase să îi spună numele doctorului său. Îl amenințase pe Mark că avea să îl ucidă dacă îi telefona Brendei sau părinților lui. Dormise mult, nu mai băuse și lăsase impresia că se liniștise. Rămăseseră cu el în noaptea precedentă, dar reușise din nou să fugă. Când descoperiseră că dispăruse, intraseră în panică și încercaseră să îl găsească. Nu le răspunsese însă la telefon. Goniseră prin oraș și văzuseră girofarurile mașinilor de poliție pe pod.

După ce a terminat de povestit, Mark s-a uitat la Todd, care a încuviințat totul dând din cap. Istoria era aproape completă și suficientă pentru moment.

— Vă mulțumesc, le-a spus doctorul Karvey. Când Gordy a venit acasă în vacanță, el și Brenda au avut o discuție serioasă despre viitorul lor, așa cum fac toate cuplurile. A fost o perioadă dură, desigur, dar Brenda a socotit că puseseră lucrurile la punct. Însă el a plecat fără să-și ia rămas-bun și a revenit aici.

— Am aflat și asta, a spus Mark.

— Brenda știa că el renunțase să-și mai ia medicamentele? a întrebat apoi Todd.

— Am aflat că Gordy suferea de sindrom maniaco-depresiv doar acum câteva luni. Acesta a fost unul dintre motivele de ceartă dintre ei. El a

încercat să țină totul ascuns, ceea ce nu e deloc neobișnuit.

Mark și Todd au clătinat din cap, în semn că nu înțelegeau acest lucru.

— Ascultați, le-a spus doctorul Karvey, știu că Brenda v-a spus câteva lucruri urâte în urmă cu câteva ore și vă cer scuze. E tulburată și de neconsolat. Suntem la fel de stupefiați ca și voi. Îl cunoșteam pe Gordy de mic și practic devenise un membru al familiei noastre.

— Nu-i nimic, a spus Mark.

— Ne pare rău, doctore Karvey. N-am știut ce altceva să facem. N-aveam habar că e capabil de așa ceva.

— Date fiind condițiile, ați făcut tot ce se putea, a spus doctorul Karvey pe tonul liniștitor al cuiva aflat la căpătâiul unui bolnav. Apoi, când Mark și Todd tocmai se destinseseră pentru prima oară de la întâlnirea lor, doctorul, cu glas și mai scăzut, i-a întrebat direct: A fost vorba cumva de o altă fată?

Tresărind, cei doi au rămas cu privirile în pământ, apoi Mark a avut prezența de spirit de a întreba:

— Dacă răspunsul este da, îi veți spune Brendei?

— Nu. Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Atunci, de ce doriți să știți? l-a întrebat Todd.

Doctorul a rămas o clipă pe gânduri, apoi a zis:

— Să trecem peste asta…

— Bună idee!

Dorind să plece înainte ca vreuna dintre femei să iasă din dormitor, Mark și Todd și-au strâns lucrurile și și-au luat rămas-bun. Apoi au ieșit precipitați din apartament și din hotel, conducând o vreme fără nicio țintă pe lângă Aeroportul Național Reagan. Erau îngrijorați din cauza Zolei, dar nu țineau să se întoarcă în apartamentul lui Gordy, cel puțin nu imediat. După ce au trecut prin Alexandria, au continuat să meargă spre sud, apoi

au virat spre est, traversând râul pe podul Woodrow Wilson și parcând lângă Portul Național de Agrement. Râul Potomac se întindea înaintea lor, lat de mai bine de un kilometru și jumătate, curgând spre sud ca și cum totul ar fi fost la fel. Nu se vedeau șalupe de căutare. Remarcaseră două nave ale Pazei de Coastă și câteva șalupe ale poliției în apropierea aeroportului, dar nimic atât de departe în aval față de podul Arlington Memorial.

— Crezi că se poate bănui cât de departe și de repede se deplasează un cadavru în josul râului? a întrebat Mark.

— Pe mine mă-ntrebi?

— Credeam că știi asemenea lucruri. N-ai avut un prieten care s-a înecat pe când erai la liceu?

— Ba da, Joey Barnes. Avea cincisprezece ani, a răspuns Todd, bătând darabana cu degetele în volan și gândindu-se la fostul lui prieten. Victimele înecate se scufundă până pe fundul apei, indiferent de adâncimea ei. Dacă apa e rece, durează mai mult. La fundul apei se petrec însă câteva reacții chimice care forțează cadavrul să se ridice la suprafață. Aproape în toate cazurile se întâmplă asta, de obicei nu departe de locul în care victima a lovit apa. Există și posibilitatea să se agațe de ceva și atunci rămân la fund.

S-au gândit o vreme la acest lucru, ascultând zumzetul sistemului de încălzire al mașinii.

— O să iasă la suprafață, nu?

— Îl vor găsi. Avem nevoie de o înmormântare care să încheie toată povestea asta nenorocită. Nu-mi imaginez o slujbă de înmormântare fără mort.

— O să-l găsească. Și va fi îngropat. Iar după aceea va trebui să ne-ntoarcem la facultate ca să terminăm semestrul.

— Nici măcar nu mă pot gândi la așa ceva.

— Todd, Gordy a murit din cauza facultății. Dacă n-ar fi ajuns aici, acum ar fi fost bine.

— Nu așa am fi fost toți?

— Eu nu mă pot întoarce.

— Să discutăm mai târziu despre asta. Acum avem nevoie de somn.

La începutul după-amiezii, doctorul Karvey l-a sunat pe Mark și l-a întrebat dacă el și Todd puteau recupera mașina lui Gordy pentru a o aduce la hotel, urmând ca după aceea să se întâlnească amândoi cu domnul și doamna Tanner. Nu se puteau gândi la nimic mai neplăcut, dar, pentru moment, familia avea nevoie de ei și nu puteau apela la altcineva. Așadar, pentru a doua oară în ultimele două zile, s-au dus în parcarea municipală ca să recupereze Mazda albastră a lui Gordy. Cu câteva secunde înainte de a sări de pe pod, oprise motorul și vârâse cheia în buzunar. Din fericire, Mark păstrase cealaltă cheie. Îngăduitori, funcționarii parcării i-au scutit de plata tractării și de taxele de depozitare, astfel că au scăpat fără să plătească cei 200 de dolari.

Apartamentul în care stăteau membrii familiei Karvey arăta mai rău decât o morgă. Brenda ședea pe o canapea între mama ei și doamna Tanner, două femei despre care se știa că se detestau una pe cealaltă și care se certaseră în legătură cu planurile privind nunta. Acum însă, totul fusese dat uitării, căci treceau printr-o suferință comună.

Încă o dată, Todd și Mark au fost nevoiți să povestească împreună întâmplările din ultimele câteva zile, încercând din răsputeri să evite învinuirile celorlalți. Bunăvoința dovedită în cursul dimineții de doctorul Karvey dispăruse, însă, chiar și așa, s-a străduit să calmeze lucrurile. Domnul Tanner a pus multe întrebări pertinente despre ceea ce făcuseră Mark și Todd în ultimele zile. De ce mințise Mark, precizând că Gordy era bolnav de gripă? De ce nu chemaseră pur și simplu familia pentru a da o mână de ajutor? Cum de îi permisesem lui Gordy să se furișeze din apartament, nu o dată, ci de două ori? Ce măsuri luaseră ca să îl împiedice să mai bea? Și așa mai

departe. Brenda a vorbit foarte puțin. Fie privea în podea și își ștergea ochii, fie se uita urât la ei, de parcă ei l-ar fi aruncat de pe pod. Întâlnirea a fost oribilă și chinuitoare, iar la un moment dat, toți cei din cameră, inclusiv Mark și Todd, erau înlăcrimați. Când lucrurile s-au deteriorat peste măsură, Mark și-a ridicat brațele în aer și a declarat că îi era de ajuns, apoi a ieșit furtunos din apartament, urmat îndeaproape de Todd.

Au pornit spre casă mergând încet cu mașina, îngrețoșați de ideea că familiile celor doi aveau să îi considere mereu răspunzători pentru moartea lui Gordy, dar și furioși pentru că fuseseră învinuiți. Acum, analizând lucrurile în retrospectivă, era ușor să disece cu atenție ce făcuseră și ce nu și să își judece hotărârile. Adevărul era că Gordy fusese bolnav și că ei făcuseră tot ce se putea ca să îl ajute.

Numele Zolei nu fusese adus în discuție.

9

Așteptarea s-a dovedit de-a dreptul sfâșietoare. Todd și-a omorât timpul lucrând câteva ore la bar, iar Mark și Zola au ieșit din clădire și s-au dus să vadă un film. Tresăreau de fiecare dată când telefoanele le vibrau, dar veștile despre rezultatul cercetării întârziau să apară. Disperați să afle noutăți, prietenii din facultate le trimiteau mesaje. Site-urile de socializare trepidau de vești și de speculații. Până și ediția de seară a ziarului *Post* prezenta cazul.

După muncă, Todd a plecat spre apartamentul Zolei cu un bax de șase doze de bere. Au comandat câte o pizza și, în timp ce mâncau, Zola le-a povestit despre părinții și fratele ei. În cursul după-amiezii, fuseseră duși într-un centru de detenție pentru imigranții din Pennsylvania. Agenții de la ICE le lăsaseră la dispoziție o oră ca să își împacheteze puținele articole de îmbrăcăminte și obiecte personale pe care le puteau transporta, apoi, încătușați, îi mânaseră până la o furgonetă, împreună cu alte patru persoane. Tatăl ei îi telefonase din acea instituție, pe care o descrisese drept „un fel de închisoare”. Nu avea idee cât urmau să fie ținuți acolo, înainte să fie trimiși pe calea aerului în Senegal.

Mark și Todd au ascultat povestea șocați și furioși. Momentul era extrem de nepotrivit și de crud. Zola era distrusă și încerca să treacă peste sinuciderea prietenului ei, iar acum primise și această veste. Au hotărât să rămână împreună, iar la miezul nopții au adormit toți trei: Zola în patul ei, Mark pe canapea, iar Todd pe un scaun, alături de el.

A doua zi de dimineață, foarte devreme, în timp ce își beau cafeaua și încercau să alunge urmele somnului chinuit, au auzit voci și zgomote venind de dincolo de hol. Mark a crăpat ușa și a tras cu

urechea. Doctorul Karvey, Brenda și soții Tanner se aflau în apartamentul lui Gordy, pe care îl găsiseră imaculat: fiecare farfurie fusese spălată și pusă în ordine, frigiderul fusese golit de mâncare și nicio picătură de alcool nu se zărea pe undeva. Apartamentul era ordonat, cu podelele curate, iar spațiul de lucru de la măsuța din camera de zi era frumos aranjat. Patul era făcut ca la armată. Fiecare articol de îmbrăcăminte era curat și împăturit. Pe noptieră se afla o fotografie înrămată a Brendei, pe care de obicei Gordy o ținea în sertar. În baie, prosoapele erau împăturite și stivuite. Podeaua, toaleta, dușul și policioara de deasupra chiuvetei sclipeau. În dulăpiorul pentru medicamente nu exista nicio pastilă. Cu toții au presupus că Gordy făcuse eforturi uriașe de a curăța apartamentul înainte de a dispărea.

Brenda s-a prăbușit imediat pe canapea și a început să suspine, avându-l alături pe tatăl ei, care încerca să o liniștească. De dincolo de coridor, cei trei au ascultat totul într-o tăcere înfricoșătoare.

Soții Tanner au socotit că o privire prin apartament era suficientă pentru moment. Aveau să revină mai târziu pentru a recupera lucrurile fiului lor. Prin urmare, au încuiat apartamentul și au plecat împreună cu Brenda și tatăl ei. Aflați la fereastra de la etajul unu, cei trei i-au urmărit plecând îndurerați și s-au simțit triști pentru ei.

Era luni, 6 ianuarie. Cursurile urmau să reînceapă peste o săptămână, dar nimeni nu se gândea la studiu. Și, deși vizitarea în premieră a unei instituții de detenție nu însemna nicidecum o călătorie interesantă, cei trei au simțit nevoia de a ieși din oraș. Zola a anunțat la locul său de muncă, unde lucra cu program redus, că era bolnavă, iar Todd și-a luat o zi liberă de la Old Red Cat. Au plecat din D.C. înainte de amiază și s-au îndreptat spre nord. Pentru a evita râul Potomac, Todd a luat-o pe Connecticut Avenue, îndreptându-se spre Chevy Chase și Maryland. În prima jumătate de

oră, au vorbit foarte puțin. Aflată pe scaunul din dreapta șoferului, Zola a rămas tăcută, privind în gol prin parbriz. Sorbindu-și cafeaua dintr-un pahar înalt din hârtie, Todd a căutat o vreme un post de radio cu muzică adecvată, optând, în cele din urmă, pentru unul care difuza muzică veche.

Pa bancheta din spate, Mark a frunzărit niște hârtii, apoi a ales un articol dintr-o revistă și a început să citească: „Potrivit ziarului *Post,* ICE deține cincisprezece centre de detenție în toată țara și, în fiecare zi, 35.000 de oameni se află în custodie. Anul trecut, ICE a reținut 400.000 de lucrători fără documente legale și a deportat aproape același număr de persoane, cu costuri care se ridică la 20.000 de dolari pentru fiecare. Întregul sistem de detenție înghite peste două miliarde de dolari anual. Este cel mai mare sistem de detenție a imigranților din întreaga lume. Pe lângă cele cincisprezece centre ale ICE, organele federale au contracte cu sute de închisori ale comitatelor, centre de detenție pentru infractori juvenili și închisori de stat pentru adăpostirea persoanelor reținute, cu un cost de aproximativ 150 de dolari pe zi de persoană și de 350 de dolari pentru o familie. Două treimi din totalul facilităților sunt conduse de companii private. Cu cât sunt reținute mai multe persoane, cu atât mai mulți bani câștigă acestea. Securitatea Internă, căreia ICE îi este subordonată, are o cotă mandatată de Congres. Nici o altă agenție de aplicare a legii nu funcționează în baza unui asemenea sistem”.

— Iar condițiile de detenție sunt deplorabile, a spus Zola, ca și cum ar fi știut mai multe decât Mark.

— Chiar sunt. Întrucât nu există un control din partea unei agenții independente, cei reținuți sunt deseori supuși unor abuzuri, inclusiv încarcerarea în izolator, îngrijire medicală inadecvată și hrană de proastă calitate. Sunt vulnerabili la atacuri, chiar și la violuri. Anul trecut au murit 150 de persoane

aflate în custodie. Cei reținuți sunt deseori închiși alături de criminali violenți. În multe cazuri, reprezentarea de către un avocat este inexistentă. Pe hârtie, ICE are standarde decente pentru facilități, dar acestea nu pot fi impuse în mod oficial. Aproape că nu există nicio răspundere pentru felul în care se folosesc fondurile federale. Adevărul este că nimeni nu investighează și nu se sinchisește, în afara reținuților și a familiilor acestora. Cu toții sunt oameni uitați de soartă.

— De ajuns, a intervenit Zola.

— Da, de ajuns, dar de ce vorbim despre asta? a adăugat Todd.

— Păi, despre ce să vorbim? Despre Gordy? Despre Brenda? Despre facultate? Cursurile încep peste o săptămână și abia aștept să le reiau.

Asta a pus capăt discuției pentru o vreme. Mark a mai citit câteva articole, fredonând muzica de la radio. Într-un târziu, a întrebat:

— Zola, putem discuta despre familia ta?

— Sigur.

— De ce au plecat din Senegal?

— Părinții mei nu mi-au spus prea multe despre țara lor. S-au bucurat că au plecat de acolo, fiind hotărâți să aibă o viață nouă aici. Când am crescut, le-am pus câteva întrebări, dar răspunsurile lor au fost mereu evazive. Tata lucra pentru un soi de cooperativă a fermierilor, care a avut probleme cu guvernul. Și-a făcut câțiva dușmani, și-a pierdut slujba, apoi s-a gândit că era mai bine să dispară. E îngrozit de ideea de a se întoarce acolo. Cea mai mare parte a familiei s-a risipit și nu-l așteaptă nimic, poate doar necazuri. Se teme că, dacă se va întoarce, va fi persecutat.

— Și frații tăi?

— Cel mare s-a căsătorit cu o americancă, iar acum trăiește în California. Soția lui nu e musulmană, așa că tata nu prea stă de vorbă cu el. Cel mic – îi spunem Bo, pe scurt – s-a născut în

Senegal, așa că și el va avea necazuri. Nu e căsătorit și e foarte credincios.

— Credeam că ICE are o politică de a nu separa familiile, a spus Todd.

— S-ar putea ca lucrul ăsta să fie prevăzut undeva, a zis Mark, dar nu se respectă întotdeauna. Seara trecută, am citit un articol despre o familie din Camerun, părinți și cinci copii, toți locuind într-un apartament din Bronx. Cei de la ICE le-au spart ușa într-o noapte, l-au înhățat pe tată și, după o vreme, l-au expediat în Africa. Nici mama nu are documente legale, iar ea și copiii ei trăiesc cu spaima că cei de la ICE o vor ridica și pe ea. Imaginați-vă ce înseamnă asta. Copiii s-au născut aici, ca Zola, așa că pot fi separați de ambii părinți. Când niște oficialități ale ICE au fost întrebate despre acest caz, au declarat ceva de genul: „Statul New York are un sistem excelent de îngrijire a minorilor” Puteți crede așa ceva?

— Aș prefera să discutăm despre Facultatea de Drept, a spus Zola.

— Eu, nu, a oftat Mark. Nu mă întorc acolo. Voi doi chiar plănuiți să vă întoarceți la cursuri lunea viitoare?

— Dar ce soluții ai, Mark? a întrebat Zola. Dacă abandonezi facultatea, îți pierzi slujba. Nu poți să renunți când mai ai doar un semestru de studiu.

— O să-mi găsesc o slujbă doar dacă trec examenul de barou, ceea ce, în acest moment, mi se pare imposibil. Acum nu sunt suficient de stabil emoțional ca să trec prin toate cursurile de recapitulare. Tu ești în stare, Todd?

— Mie îmi provoacă greață.

— Dar asta e la șapte luni distanță, a spus Zola.

— De ce să nu ne luăm o vacanță de un semestru? Cum ar fi să ignorăm problema o vreme? a întrebat Todd.

— Dacă facem asta, rechinii care ne-au dat împrumuturile ne vor hali la prânz. Dacă nu ne prezentăm la facultate, va trebui să începem să ne

plătim datoriile. S-ar putea să existe vreo portiță pe ici sau pe colo, dar eu am îndoieli că vom putea găsi vreuna.

— Nu, e imposibil să fim atât de norocoși.

— Haideți să discutăm despre altceva! a propus Zola.

— N-am nimic împotrivă, dar am cam epuizat subiectele de discuție, a spus Mark.

A urmat o altă perioadă de tăcere, apoi Mark a zis:

— Bine, vreau să vă fac o mărturisire. Sâmbătă, când am făcut curățenie în apartamentul lui Gordy, am văzut două stick-uri de date alături de laptopul lui. Gândindu-mă că nici părinților lui și nici Brendei nu le-ar fi fost de vreun folos, le-am luat de acolo. Seara trecută am aruncat o privire prin ele și nu am găsit nimic legat de sinuciderea lui. Cu toate astea, el urmărise ceva.

— Rackley?

— Da, dar e vorba de ceva mai mult. Ați urmărit scandalul în care este implicată Swift Bank?

— Am văzut câteva titluri de prima pagină, a spus Zola.

— Eu, nu, fiindcă am propriile probleme, a adăugat Todd.

— Ca mărime, Swift Bank este în prezent a noua bancă din țară. Cu câțiva ani în urmă, a făcut încercări disperate de a fi clasificată ca fiind prea mare ca să dea faliment. Dar federalii au spus nu. Din nefericire, nu s-a prăbușit, descurcându-se bine până atunci. Era prinsă până peste cap în fraude legate de ipoteci, având, totodată, un lung istoric de fraude și corupție. De fapt, e o instituție mizerabilă, implicată în aproape orice tip de finanțări, chipurile ieftine pentru clienți. În timpul ăsta, a cheltuit enorm pentru marketing, dorindu-și să devină banca preferată de oricine.

— Am văzut reclamele, a spus Todd.

— Foarte bine. Ei, Gordy crede – sau a crezut – că Rackley deține o parte din Swift. Nu știa sigur

cât anume, întrucât, ca de obicei, Rackley acționează din spatele unui paravan alcătuit din companii necomerciale, multe dintre ele având sediul offshore. Aceste firme de fațadă au achiziționat treptat și discret acțiuni Swift, păstrându-le întotdeauna sub 5%. Mai mult decât atât, după cum știm, trebuie să le înregistreze la Comisia pentru Valori Mobiliare și Burse (SEC). Gordy pornise pe urmele a trei companii noncomerciale separate și aparent fără legătură între ele, care dețineau un total de 12% din Swift. Valoarea actuală e de patru miliarde, ceea ce îl face pe Rackley să fie de departe cel mai mare acționar, lucru pe care dorește să-l țină ascuns.

— Hm… Și noi ce putem face? a întrebat Todd.

— Nu știu sigur, dar lectura e distractivă și, cum nu putem discuta despre altceva, o să mai pălăvrăgesc despre Swift Bank și Hinds Rackley. Aveți ceva împotrivă? Bun, auziți! În urmă cu aproape o lună, Swift a ajuns pe prima pagină cu un alt scandal, ceea ce nu e ceva nou pentru escrocii ăștia, dar de data asta probabil că au depășit măsura. Todd, să spunem că intri în filiala locală a Swift Bank și deschizi un cont curent obișnuit. Depui 1.000 de dolari, extragi câteva cecuri mici, totul bine și frumos până aici. Ba chiar ți-a plăcut funcționara drăguță care s-a arătat extrem de amabilă. Ei bine, după ce pleci, ea devine o târfă ticăloasă și deschide pe numele tău alte câteva conturi. Unul sau două de economii, unul pentru plăți, unul de credit și poate chiar și unul de brokeraj. În loc să ai un singur cont la Swift, tu ai de fapt șapte. Ea primește un bonus, o mângâiere pe creștet, pentru c-a fost fată bună. Tu habar n-ai de celelalte conturi, dar băieții de la Swift te storc de câțiva dolari pe lună prin comisioane misterioase de administrare.

— Cine i-a turnat? a întrebat Zola.

— O fată din cele în cauză. Rezultă că managerii de conturi de la o coastă la cealaltă erau

instruiți să apeleze la asemenea practici abjecte, deschizându-le oamenilor conturi pe care nu le voiau, dar, dacă refuzau, le creau oricum. Milioane de conturi. Fata ta și alte câteva au ieșit în față și au pus capăt unor treburi pe care nu le agreau. Ele susțin că au fost supuse unor presiuni enorme din partea conducerii ca să creeze acele conturi. Acum, banca e întoarsă pe dos, iar săptămâna viitoare Congresul va începe audierile.

— Sper că e adevărat, de dragul lui Rackley, a spus Todd.

— Și procese există? a întrebat Zola.

— Bineînțeles. Avocații reclamanților sunt frenetici și vor și ei o bucățică. Există deja două acțiuni comune și vor urma și altele. Ar putea fi afectați vreun milion de clienți.

— Îmi pare rău că nu mi-am deschis un cont la Swift, a spus Todd. Așa aș fi putut ajunge la ticălosul ăsta.

— Are deja ghearele înfipte în pielea noastră.

— Haideți să vorbim despre altceva! a propus Zola.

10

Penitenciarul Federal Bardtown se afla într-o vale izolată, la cinci kilometri distanță de autostrada interstatală 99 și la treizeci și doi de kilometri la sud de Altoona. Chiar dacă exista un oraș în apropiere, acesta nu se vedea. Intrarea era o alee largă, asfaltată, ce părea recent făcută și care cobora, oferindu-le o excelentă vedere panoramică în momentul în care au ajuns acolo. În fața lor se întindea un complex de clădiri ca niște cutii, cu acoperișuri plate, amintind foarte bine de casele mobile folosite ca săli de clasă în școlile supraaglomerate. O linie dublă de garduri înalte din plasă metalică înconjura șirurile de clădiri într-un pătrat perfect. Rulouri de sârmă ghimpată sclipeau pe coama gardurilor și asta conferea întregului complex aspectul rău prevestitor al unei închisori.

— Arată ca niște clădiri în alb și negru de la Auschwitz, a spus Todd în timp ce încetinea.

— Mulțumesc, Todd, a răspuns Zola.

Era o imagine demoralizantă, iar Zola nu reușea să își controleze emoțiile. Când Todd a oprit în parcarea presărată cu pietriș, deja plângea. A rămas pe loc câteva momente, privind lung spre o clădire cu etaj din față, locul în care trebuiau să se prezinte. Și clădirea aceea avea acoperișul plat, părând construit din plăci de lemn. Întregul complex lăsa impresia că fusese ridicat peste noapte.

— Să mergem, a spus Zola în cele din urmă și au înaintat spre ușa din față.

O inscripție temporară suna astfel: „Centrul Federal de Detenție Bardtown. Agenția pentru Imigrație și Control Vamal. Biroul de Detenție și Operațiuni de Deportare. Departament al Securității Interne. DFIS, DRO, ICE. Clădire Administrativă”.

S-au uitat la inscripție, iar Todd a bombănit:

— Parcă-i o supă-alfabet.

— Să sperăm că s-au întâlnit cu cei de la ACLU[11], a răspuns Mark.

Au trecut apoi de ușă și au ajuns în recepție. Nu au văzut niciun anunț care să îi îndrume, așa că au oprit un tânăr solid care purta uniformă.

— Iartă-mă, unde e zona de vizite?

— Ce fel de vizită?

— Păi, am dori să vorbim cu unul dintre încarcerați.

— Se numesc reținuți.

— Cum zici tu, am dori să-l vedem pe unul dintre reținuți.

Fără chef, omul a arătat spre capătul holului și a spus:

— Încercați acolo.

— Mulțumim foarte mult.

Au pornit pe holul lat, căutând din ochi vreun semn care să aibă legătură cu vizitele. Întrucât era o clădire federală, pretutindeni mișunau angajați în uniforme care se deosebeau unele de altele: tineri musculoși având arme la centură și inscripția „ICE” cu litere în relief pe spatele gecilor; funcționari purtând cămăși albe, cravată și ecusoane aurii deasupra buzunarelor; polițiști care păreau a fi doar adjuncți de șerif de comitat.

S-au apropiat de un pupitru în spatele căruia se aflau trei tinere. Una răsfoia niște hârtii, iar celelalte două se delectau cu gustarea de după-amiază.

— Iertați-mă, am venit să-mi văd părinții, a spus Zola.

— Cum se numesc părinții? a întrebat fata care se ocupa de hârtii.

— Maal. Pe tata îl cheamă Abdou, iar pe mama, Fanta. Maal. M-A-A-L.

— De unde sunt?

— Din New Jersey, dar la origine din Senegal. Au fost ridicați ieri.

— Ah, sunt reținuți?

Mark și-a mușcat limba, abținându-se să nu exclame: „Sigur că sunt reținuți. Din ce alt motiv s-ar afla aici?” Cu toate acestea, s-a uitat la Todd fără să spună nimic.

— Da, exact, a răspuns Zola pe un ton politicos.

— Aveți programare?

— Nu, dar am condus două ore ca să-i vedem.

Femeia a clătinat din cap, în timp ce o alta a lăsat negresa din care mânca și a început să tasteze rapid la computer. Cea de-a treia, o femeia albă ceva mai în vârstă, a spus:

— Încă n-au fost procesați.

Această replică era menită să pună capăt discuției fără echivoc.

— Bine, atunci procesați-i, a spus Zola.

Prima a zis:

— O să ne ocupăm de asta, înțelegeți? Dar, regret, nu-i puteți vedea decât după ce sunt procesați.

— Cred că glumiți, a spus Zola.

— Regret, a zis femeia fără nicio urmă de compasiune în glas.

— Și cum de îi rețineți dacă n-au fost procesați? a întrebat Zola cu glas apăsat.

Prima, o negresă de vârstă mijlocie, a rânjit spre Zola, apoi a spus cu fermitate.

— Avem reglementări.

Mark și Todd au făcut un pas către pupitru. Todd purta blugi, adidași și o geacă veche din piele. În acele momente, Mark era ceva mai bine îmbrăcat, având pantaloni kaki, ghete de drumeție și o vestă matlasată. Todd i-a făcut lui Mark un semn din cap, iar el s-a aplecat în față și a spus cu voce puternică:

— Ascultați, sunt avocatul doamnei, înțelegeți? Este cetățean american și are dreptul să își vadă familia. Am condus două ore ca să o vizităm și nu se poate să îi refuzați acest drept. Părinții și fratele ei au fost ridicați ieri și probabil vor fi deportați în Africa. S-ar putea să nu-i mai vadă niciodată.

Cea de-a treia femeie a încetat brusc să mănânce. Cea de-a doua a abandonat tastatura computerului. Prima s-a retras puțin și a reușit să îngaime:

— Regret, dar va trebui să discutați cu supervizorul.

— Grozav! a exclamat Mark. Chemați-l aici!

Cum scena a atras atenția celor din apropiere, doi băieți de la ICE s-au apropiat de ei. Unul dintre ei, pe nume Gibson, a întrebat:

— Avem ceva probleme aici?

— Bineînțeles că avem! a mârâit Mark spre el. Clienta mea a venit tocmai din Washington D.C. ca să-i vadă pe membrii familiei sale înainte de a fi deportați în Senegal. Și acum ni se spune că nu-i putem vedea din cauza hârțogăriei.

Cei de la ICE s-au uitat spre cele trei secretare. Prima dintre ele a spus:

— Doar știți reglementările. Nu se primesc vizite decât după prelucrarea datelor lor.

Gibson l-a privit pe Mark și a spus:

— Vedeți, asta e situația, regulile trebuie respectate.

— Pot discuta cu supervizorul? a întrebat Mark.

— Puteți înceta să strigați, asta ar trebui să faceți.

Omul a făcut un pas în față, dornic de o confruntare fizică. Alți doi agenți s-au aventurat mai aproape de ei ca să-și sprijine confrații.

— Vreau să discut cu supervizorul, a spus Mark.

— Nu-mi place atitudinea dumneavoastră, a răspuns Gibson.

— Și nici mie atitudinea dumneavoastră. De ce ar fi importantă atitudinea în cazul de față? De ce nu i se permite clientei mele să își vadă familia? La naiba, vor fi deportați! S-ar putea să nu-i mai revadă.

— Vor fi deportați dacă așa hotărăște judecătorul. Dacă nu vă convine, mergeți să discutați cu el.

— A, pentru că ați adus vorba de un judecător, intrați pe terenul meu. O să vă reclam chiar mâine-dimineață la un tribunal federal. Care vă e celălalt nume, domnule Gibson? Mark a făcut un pas în față și a privit ecusonul agentului. M. Gibson. Ce înseamnă acel M?

— Morris.

— În regulă, Morris Gibson. Notează, Todd.

Todd a scos un pix și a înșfăcat o foaie de hârtie de pe pupitru. Mark s-a uitat la cel de-al doilea agent și a întrebat:

— Și numele dumneavoastră?

— De ce vreți să știți? a întrebat omul zâmbind ironic.

— Pentru formularea acuzării, domnule. Nu vă pot da în judecată dacă nu vă știu numele.

— Jerry Dunlap.

Mark s-a răsucit brusc și s-a concentrat asupra celor trei secretare, care păreau împietrite.

— Cum vă numiți? a întrebat-o pe prima dintre ele.

Ea s-a uitat spre ecusonul prins deasupra buzunarului din stânga cămășii, ca și cum ar fi vrut să verifice, apoi a spus:

— Phyllis Brown.

Todd și-a notat imediat.

— Și dumneavoastră? a întrebat-o Mark pe cea de-a doua.

— Debbie Ackenburg.

— Vreți să mi-l spuneți pe litere? a zis Todd.

Ea s-a conformat. Mark s-a uitat apoi la cea de-a treia și a spus:

— Și dumneavoastră?

Aproape tremurând, femeia a rostit încet:

— Carol Mott.

Apoi Mark s-a întors și a observat alți patru agenți ICE urmărind disputa.

— Vrea vreunul dintre dumneavoastră o parte din acțiunea mea? Va fi o plângere într-un tribunal federal, pe care o voi depune mâine-dimineață la

prima oră. Veți fi siliți să vă angajați avocați, cel puțin câte unul pentru fiecare, și o să fac în așa fel încât procesul să se târăgăneze cel puțin doi ani. Vrea cineva asta?

Cei patru s-au retras unul câte unul.

Un bărbat îmbrăcat în costum a apărut de după un colț și a întrebat cu glas furios:

— Ce naiba se petrece aici?

Mark a făcut un pas spre el și a spus apăsat:

— Strâng nume pentru un proces federal. Sunteți supervizorul?

— Da, a spus el cu mândrie în glas.

— Foarte bine, cum vă numiți?

— Cine naiba sunteți?

— Mark Frazier, de la firma de avocatură Ness Skelton din Washington. Sunt avocatul Zolei Maal, doamna de față. Am venit cu mașina din D.C. ca să își vadă familia. Este cetățean american și are dreptul să-și vadă familia înainte de deportare. Numele dumneavoastră, vă rog.

— George McIlwaine.

— Vă mulțumesc. Și sunteți șeful acestei instituții?

— Da.

Todd scria numele de zor. Mark și-a scos mobilul, apoi a tastat la întâmplare. Uitându-se pătrunzător la McIlwaine, a rostit în telefon:

— Bună, Kelly, sunt Mark. Dă-mi-l pe Kinsey de la litigii, dar imediat. Spune-i că e urgent. A urmat o pauză. Nu-mi pasă dacă e într-o ședință. Dă-mi-l chiar acum! O pauză mai lungă, în timpul căreia Mark s-a îndreptat spre un al treilea agent ICE, care stătea prea aproape de el. Întorcând capul spre Todd, a strigat peste umăr: Adaugă-l pe listă pe T. Watson. Ce înseamnă acel T?

Watson a aruncat o privire în jur, apoi și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Haideți, domnule Watson, nu vă știți numele mic?

— Travis.

— Așa vă vreau. Pune-l și pe Travis Watson pe listă.

Todd s-a grăbit să noteze. Zola a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de Mark, care se dezlănțuise. Revenind la telefon, Mark a continuat:

— Da, Kinsey, ascultă, sunt la Centrul de Detenție Bardtown, care refuză dreptul clientei mele să își vadă familia. Vreau să pregătești repede o petiție și să o depui cât de curând posibil. O să-ți transmit prin SMS numele acuzaților. O pauză, după care a continuat: Exact, începi cu Securitatea Internă și ICE, apoi adaugi numele următorilor. Stai, nu închide! A făcut semn către cele trei femei, către cei trei agenți ICE și către McIlwaine. Șapte cu totul, individual. Apoi s-a uitat la ceilalți agenți și a spus: Mai vrea vreunul dintre dumneavoastră să intre în jocul ăsta? Oamenii s-au retras și mai mult. Cred că nu. Fă-o repede, Kinsey! O altă pauză, în timpul căreia Gibson și Watson au aruncat priviri temătoare spre McIlwaine. Cele trei femei stăteau cu ochii căscați, temându-se să se miște. Revenind la presupusa convorbire, Mark a spus: Grozav! Prezintă cazul în după-amiaza asta, on-line. Districtul de Est Pennsylvania, tribunalul federal. Vezi dacă-l poți găsi pe judecătorul Baxter. El va declanșa acțiunea împotriva lor. Să mă suni peste zece minute.

Apoi a închis telefonul și l-a băgat într-un buzunar, uitându-se cu severitate la McIlwaine:

— Vă dau în judecată pe toți, individual, pentru daune bănești, iar după ce procesul va fi pe rol, voi putea să atac salariile dumneavoastră și să pun sechestru pe casele personale. Apoi s-a răsucit și s-a răstit la Todd: Dă-mi toate numele acelea!

Zola și Todd l-au urmat lângă un perete, în apropierea unui șir de scaune. După ce s-au așezat, Mark și-a scos din nou telefonul.

Ținând în față lista întocmită de Todd, s-a prefăcut că tastează cele șapte nume.

În cele din urmă, McIlwaine a inspirat adânc și a pășit spre ei. Cu un zâmbet fals, a spus:

— Ascultați, s-ar putea să rezolvăm cumva problema.

După douăzeci de minte, agentul Gibson i-a condus într-o încăpere mică din spatele clădirii administrației și le-a spus să aștepte. Todd i-a zis lui Mark:

— Ești nebun, știi asta?

— Dar a dat roade, a spus Mark, zâmbind satisfăcut.

Zola a reușit să râdă, apoi a zis:

— N-aș vrea să mă dai în judecată.

— Cine are nevoie de licență de practică? a întrebat Mark.

— Păi, practica fără licență te poate băga în belele, a răspuns Todd.

— Și-ți închipui că prostănacii ăștia vor telefona la Consiliul Baroului din D.C. ca să ceară informații?

Zola și-a deschis poșeta și a scos un văl negru, iar ei au urmărit-o înfășurându-l peste cap și umeri, trăgând de el până când s-a așezat cum se cuvenea.

— Trebuie să port asta în prezența bărbaților care nu fac parte din familie, a spus ea drept explicație.

— Ce musulmană de treabă, a spus Todd. Și ai ales o rochie lungă în locul blugilor strâmți pe care i-am admirat ani întregi.

— Care blugi? Măcar atât să fac pentru părinții mei, mai ales că s-ar putea să nu-i mai văd multă vreme.

— Cred că arăți bine, a spus Mark.

— Arăt bine, dar nu mai vorbi, ai înțeles? Tata e și-așa destul de bănuitor.

— Arăți foarte virginală, a adăugat Todd.

— Ia fă bine și încetează! a zâmbit ea.

Când ușa s-a deschis, părinții și fratele ei, Bo, s-au năpustit în încăpere. Fanta, mama ei, a luat-o în brațe, amândouă cu ochii în lacrimi. I-a îmbrățișat

apoi pe tatăl ei și pe Bo, iar în cele din urmă s-a uitat spre Todd și Mark. I-a prezentat, spunându-le celor din familie că erau prieteni de facultate și că ei o aduseseră din D.C. Mark și Todd au dat mâna cu Bo și cu Abdou, dar nu și cu mama ei. Tatăl le-a mulțumit în repetate rânduri, iar când situația a devenit stânjenitoare, Mark a spus:

— Noi o să așteptăm pe hol.

Când a părăsit încăperea împreună cu Todd, întreaga familie plângea.

11

La începutul dimineții de marți, o șalupă a poliției din D.C. patrula în apropierea insuliței dinspre Bazinul Mareic, de pe malul estic al râului Potomac. Un ofițer a observat ceva neobișnuit. La o privire mai atentă, a descoperit un cadavru cu pielea albită de apă, umflat și agățat în niște plante de la marginea râului, la o aruncătură de băț de Jefferson Memorial.

Mark încă dormea când a primit telefonul detectivului Swayze. Acesta i-a descris ceea ce găsiseră și i-a spus că tocmai vorbise cu domnul Tanner, care era acasă, în Martinsburg, împreună cu mama lui Gordy și cu familia Karvey. După întâlnirea neplăcută de sâmbătă după-amiaza, nici Todd și nici Mark nu mai vorbiseră cu Brenda, cu tatăl ei sau cu soții Tanner. Se părea că, la un moment dat, în cursul zilei de luni, familiile socotiseră că nu puteau realiza nimic așteptând în D.C.

Mark i-a sunat pe Todd și pe Zola ca să le dea știrea. Au fost de acord să se întâlnească în apartamentul Zolei după o oră. Zece minute mai apoi, în timp ce stătea pe canapea în întuneric și sorbea dintr-o ceașcă de cafea, telefonul a sunat: era tatăl lui Gordy. Mark s-a uitat la ecran și, din compasiune, a răspuns, deși oarecum fără chef. I-a transmis condoleanțe și, pe când se întreba ce-ar mai fi fost de spus, domnul Tanner l-a întrebat:

— Ascultă, Mark, ne poți face un serviciu?

Instinctiv, a fost pe punctul să refuze, dar nu putea face asta în acele momente.

— Da, sigur.

— Puteți tu și Todd să mergeți la morgă și să identificați cadavrul? Nu mă simt în stare să conduc până acolo, mai ales pentru asta.

Mark a rămas împietrit. În urmă cu trei zile, membrii celor două familii îl învinuiau pe el pentru

moartea lui Gordy, iar acum îi cereau să facă cea mai neplăcută treabă ce se putea imagina? Cum Mark nu a răspuns imediat, domnul Tanner a adăugat:

— Mark, suntem prea doborâți și… în fine, tu și Todd vă aflați acolo. Te rog! Știu că-ți cer ceva îngrozitor, dar asta ne-ar ajuta enorm.

În cele din urmă, Mark s-a silit să spună:

— Sigur.

Cadavrul fusese dus la Biroul Expertului Medico-Judiciar, unde se afla și morga. Todd a parcat pe stradă, alături de clădirea modernă, placată cu sticlă, apoi a căutat intrarea împreună cu Mark. Detectivul Swayze i-a întâmpinat în hol și le-a mulțumit pentru că veniseră. Apoi, uitându-se la Zola, a spus:

— Nu sunt convins că vrei să vezi asta.

— Nici nu aveam de gând. Aștept aici.

— Bine. Sala de așteptare e acolo, a zis el făcând un semn din cap, iar Zola a intrat în încăperea respectivă.

Todd și Mark l-au urmat pe scară, până au ajuns pe un coridor larg. S-au oprit în fața unei uși metalice, cu o plăcuță care anunța: „Depozit de cadavre”.

— E frig înăuntru, dar nu va dura mult, a spus Swayze.

— Cât de des faci asta? l-a întrebat Mark.

— Cam de două ori pe săptămână. În camera frigorifică sunt două sute de cadavre. Aici, în D.C., nu ducem niciodată lipsă.

O femeie în halat alb i-a întâmpinat la ușă și a deschis-o.

— Tanner, corect? l-a întrebat ea pe detectiv.

— Exact, a răspuns Swayze.

Au pătruns apoi într-un soi de frigider mare, steril, plin cu rafturi metalice bine organizate, pe care se aflau saci cu cadavre, toate de culoare bleumarin și având fermoarul tras până peste capetele decedaților. După un colț, unde se vedeau

alte rafturi cu cadavre, s-au oprit brusc. Pe o etichetă prinsă de sac scria: „G. Tanner? Înec”.

Femeia a prins capătul fermoarului de deasupra capului și l-a tras încet în jos. S-a oprit când a ajuns la piept și a desfăcut sacul. Ochii lipsiți de viață ai lui Gordy erau larg deschiși, ca și cum ar fi urlat de groază când se izbise de apă. Pielea îi era albă ca zăpada. Cea mai înfiorătoare însă îi era limba, care îi ieșea hidos din gură. Nu avea zgârieturi pe obraji. Părul lui des și blond părea a fi încă ud.

Mark s-a rezemat de raft ca să rămână în picioare, iar Todd a murmurat:

— La naiba!

Apoi s-a aplecat în față, de parcă ar fi fost gata să verse.

— El este Gordon Tanner? a întrebat Swayze pe un ton detașat.

Mark a încuviințat, în timp ce Todd se retrăgea de lângă masă.

Femeia a tras fermoarul și a luat o pungă mică din plastic.

— Nu s-au găsit pantofi, șosete, pantaloni sau lenjerie intimă. Asta e tot ce-a rămas din cămașa lui. Altceva nu avem.

— De aceea n-am putut face identificarea imediat, a spus Swayze. Ne-am închipuit că era el, dar portofelul, cheia mașinii… totul lipsea. Îmi pare rău!

Mark a închis ochii și a spus:

— Și mie… Dintr-un motiv pe care nu și l-a putut explica, a atins sacul cu cadavrul în regiunea picioarelor și a bătut ușor cu degetele în el. Și mie.

Au urmat-o apoi pe femeie afară și, ajunși în hol, Mark l-a întrebat pe detectiv:

— Și-acum ce se întâmplă?

— Familia a întocmit actele. Casa funerară de acolo va trimite pe cineva să îl ia. Va fi transportat de aici peste vreo două ore.

— Mai aveți nevoie de noi?

— Nu. Vă mulțumesc și, încă o dată, îmi pare nespus de rău.

— Mulțumim.

Ajunși în sala de așteptare, au rămas alături de Zola multă vreme. Tăcerea era apăsătoare și sumbră, iar într-un târziu Todd a spus:

— Să ieșim de-aici…

Când au ajuns afară, Mark s-a oprit și a zis:

— Cred c-ar trebui să-l sunăm pe domnul Tanner.

Restul zilei de marți și miercuri, toată ziua, Todd și Mark au stat împreună cu Zola. Cum nu putea lucra, și-a pierdut slujba temporară de la firma de contabilitate, care era oricum o activitate sezonieră. Când Todd s-a dus la bar să lucreze câteva ore, Mark a rămas cu ea. Au făcut plimbări lungi prin oraș, intrând în magazine de cărți, uitându-se la vitrine și dezghețându-se în cafenele. Când Mark s-a dus la Ness Skelton, Todd a însoțit-o la un film. Au rămas în fiecare noapte în apartamentul ei, deși ea i-a asigurat că se simțea bine. Dar nu era adevărat. Niciunul dintre ei nu se simțea în largul său. Erau ca somnambulii pășind printr-un coșmar și aveau nevoie unul de altul.

Pe măsură ce soseau în oraș, și alți studenți de la facultatea lor doreau să discute despre Gordy, conversații pe care cei trei preferau să le evite. În noaptea de marți, cu o mașină, câțiva dintre ei au plecat la Martinsburg pentru a ajunge la casa mortuară, însă Mark, Todd și Zola au hotărât să rămână acasă. În noaptea aceea, ceva mai târziu, când s-a organizat o petrecere la un cunoscut bar pentru sportivi, ei au rămas aproape o oră cu prietenii lor. Au plecat când berea a început să curgă, iar colegii țineau toasturi pentru Gordy.

Mark se simțea ușurat pentru că Brenda nu îi telefonase. Nu voia să vorbească la înmormântare și știa că acest lucru era oricum improbabil. Nici el și nici Todd nu fuseseră solicitați să fie purtători de sicriu, ceea ce era o altă ușurare. Slujba avea să fie

îndeajuns de groaznică. Au plănuit să stea departe de familii și să urmărească totul de la distanță, în măsura în care acest lucru era posibil. Au discutat chiar posibilitatea de a nu participa, dar asta ar fi fost o atitudine greșită.

Vineri, Mark și Todd și-au îmbrăcat cele mai bune costume, cu cămăși albe și cravate în culori discrete, și-au încălțat pantofii din piele și au plecat să o ia pe Zola, care purta o rochie neagră, lungă, și arăta ca un top-model. După o oră și jumătate au ajuns la Martinsburg și au descoperit biserica, o construcție frumoasă din cărămidă, cu o mulțime de vitralii. În fața treptelor de la intrare se strânseseră deja foarte mulți oameni. Carul funerar era parcat după o curbă. La ora unu și jumătate au intrat în vestibul și au luat câte un program din cele distribuite de un ușier. Pe copertă era o fotografie reușită a prietenului lor. Mark l-a întrebat pe ușier cum să ajungă la balcon, iar acesta i-a făcut semn spre o scară. Balconul era încă gol când s-au așezat pe o bancă din spate, ascunsă într-un colț, cât mai departe posibil de amvon.

Zola s-a așezat între ei, ștergându-și obrajii cu un șervețel de hârtie.

— E doar vina mea, a spus ea și a început să plângă.

Cei doi nici nu au dojenit-o, nici nu au contrazis-o, permițându-i să-și exprime suferința. Aveau suficient timp după aceea pentru a lămuri lucrurile. Și Mark, și Todd se simțeau pe punctul de a plânge, dar au reușit să își controleze sentimentele.

Biserica era frumoasă, având balconul pentru cor căptușit cu lambriuri, puțin înălțat înapoia amvonului și o orgă mare pe o latură. În spatele balconului era o pictură înfățișându-l pe Iisus pe cruce. Ferestrele cu vitralii aflate de-a lungul pereților ofereau suficientă lumină. Patru secțiuni de bănci formau un semicerc în jurul aleii centrale. Cât timp au așteptat, o mulțime de oameni au

depus zeci de aranjamente florale de o parte și de alta a amvonului.

Băncile se umpleau cu repeziciune, așa că, în curând, oamenii au început să vină și în balcon. Familiile Tanner și Karvey trăiau în Martinsburg de generații, deci era de așteptat ca biserica să se supraaglomereze. Mark și-a amintit unul dintre scenariile fictive, în care oamenii din oraș ar fi aflat că unul dintre fiii săi preferați se combinase cu o musulmană din Africa, înșelându-și iubita din copilărie. Înșelându-i pe toți cei care îl cunoșteau. În urmă cu câteva zile, situația ar fi fost amuzantă, dar nu și în acele momente. Din fericire, oamenii din oraș n-aveau să afle asta niciodată. Dacă lucrurile decurgeau așa cum fuseseră plănuite, peste aproape patru luni Mark și Todd ar fi trebuit să apară în calitate de cavaleri de onoare, urmărind-o pe Brenda pășind de-a lungul aleii centrale. Acum se ascundeau în balcon, trăind momentul trist al dispariției prietenului lor și evitând să dea ochii cu membrii celor două familii.

O organistă și-a ocupat locul la claviatură și a început să cânte un imn funebru ce părea perfect pentru acea ocazie. După câteva minute, membrii corului au pătruns pe o ușă laterală și au umplut balconul. Era clar că despărțirea de Gordy avea să beneficieze de un program perfect. Îndoliații au continuat să sosească, iar în curând s-au văzut siliți cu toții să stea lipiți de zidul bisericii. Balconul se aglomerase, așa că s-au îngrămădit unul în altul pentru a face loc unei perechi de vârstnici. La ora două a apărut pastorul, care s-a așezat în spatele amvonului. Potrivit programului, acesta era reverendul Gary Chester. Și-a ridicat brațele și toată lumea s-a ridicat în picioare. Sicriul a fost adus pe aleea centrală, având câte patru purtători pe fiecare parte. În spatele sicriului, Brenda mergea singură, dreaptă și hotărâtă. Domnul și doamna Tanner se aflau în urma ei, apoi venea restul familiei. Gordy avea un frate mai mare și o

soră adolescentă, care era zdrobită de durere. Fratele ei o ținea pe după umeri, ajutând-o să rămână în picioare. Când sicriul – din fericire închis – a fost depus în fața amvonului și membrii familiei s-au așezat, reverendul Chester le-a făcut semn oamenilor să-și ocupe locurile.

Mark a aruncat o privire la ceas. Era 2:12. Cât timp avea să dureze întreaga ceremonie?

După o rugăciune lungă a reverendului, corul a cântat patru strofe dintr-un imn. Organista a interpretat o piesă cât se poate de deprimantă, iar când a încheiat, câteva femei au început să suspine. Fratele Brendei s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre un lutrin aflat în apropiere de orgă și a citit Psalmul 23. Chester a revenit în amvon și și-a început predica. Era limpede că slujea acolo de multă vreme, pentru că îl cunoștea bine pe Gordy, menționând că îl urmărise pe tânăr jucând fotbal american sau baseball. Fără a folosi cuvântul „sinucidere”, el a vorbit apoi despre misterele morții și capcanele ei, deseori înșelătoare. „Dumnezeu este tot timpul alături de noi. El are planuri pentru tot ce se întâmplă. Și, cu toate că nouă nu ne rămâne decât să punem la îndoială moartea, dar mai ales tragediile, Domnul știe ce face. E posibil să înțelegem gestul lui Gordy sau să nu găsim o explicație niciodată, însă Dumnezeu rămâne făuritorul suprem al vieții și al morții, iar credința noastră în El trebuie să rămână neîntinată.”

Discursul lui Chester era liniștitor, ca al unui profesionist adevărat. Câteodată, vocea îi scădea și se vedea că suferă. În ciuda sarcinii lui triste, rostea bărbătește cuvinte mângâietoare.

Jimmy Hasbro era cel mai bun prieten al lui Gordy din copilărie, iar Mark și Todd petrecuseră de câteva ori cu el în timpul facultății. Când era mic, Gordy se simțea atras de șerpi și adora să îi colecționeze. Din motive întemeiate, mama lui îi interzicea să îi țină în casă. Această mică pasiune

se încheiase brusc atunci când un șarpe mocasin își înfipsese colții în genunchiul lui drept. Doctorii se gândiseră chiar la amputarea piciorului. Jimmy a relatat frumos această întâmplare, dând o notă de umor tristei povești. În adolescență, polițistul lor preferat fusese un bătrân pe nume Durdin, între timp decedat. Într-o seară, târziu, mașina de patrulare a lui Durdin dispăruse. Fusese găsită a doua zi de dimineață într-un iaz din afara orașului. Modul în care ajunsese acolo rămăsese un mister niciodată rezolvat. Până în prezent. Cu un simț al umorului plin de dramatism, Jimmy a povestit că Gordy „împrumutase" mașina și o condusese până în iaz sub ochii lui. Cei din biserică au izbucnit în hohote de râs, care au ținut câteva minute. Ce moment perfect pentru a dezvălui ce se întâmplase cu atâta vreme în urmă…

Când râsetele s-au stins, Jimmy a redevenit serios. Cu o voce spartă, a descris fidelitatea lui Gordy. L-a numit un „prieten de tranșee", tipul pe care l-ai vrea alături de tine într-o bătălie. Cel care îți apără spatele întotdeauna. Din păcate însă, unii dintre prietenii lui nu fuseseră la fel de fideli. Când avusese nevoie de ei cel mai mult, când suferise și avusese nevoie de ajutor, unii dintre ei nu se ridicaseră la înălțimea cuvenită.

Mark a tresărit, iar Zola l-a strâns discret de mână. Todd s-a uitat în altă parte. Toți trei se simțeau loviți sub centură.

Așadar, aceasta era părerea celor din Martinsburg! Gordy nu răspundea de faptele lui. Brenda nu jucase niciun rol în prăbușirea lui. Nu… Câțiva prieteni din D.C., colegii lui de facultate, fuseseră cei care îl neglijaseră.

Iar prietenii aceștia împietriseră de furie și ascultau fără să le vină să creadă.

În cele din urmă, Jimmy a izbucnit în plâns și n-a mai putut încheia. Ștergându-și ochii, a coborât din amvon și a revenit la locul lui din rândul trei. Corul a început să cânte din nou. Un pușți din

biserică a intonat un cântec la flaut. Un prieten din Washington a rostit un al doilea elogiu, care nu a inclus niciun fel de acuzații. După cincizeci și cinci de minute, reverendul Chester a intonat rugăciunea de încheiere și procesiunea a pornit. În sunetele puternice ale orgii, congregația s-a ridicat în picioare, iar purtătorii de sicriu au împins căruciorul pe care se afla acesta pe aleea dintre bănci. Suspinând, Brenda l-a urmat cu capul plecat. Pretutindeni se auzeau plânsete nestăpânite, chiar și în balcon.

Mark detesta înmormântările. La ce slujeau? Existau modalități mult mai decente de a-i consola pe cei apropiați decât să stai într-o biserică supraaglomerată, să vorbești despre cel plecat și să plângi pe săturate.

— Să rămânem aici un moment, bine? a șoptit Todd.

Mark se gândise deja la asta. Brenda și familiile ajunseseră afară, hohotind de plâns și îmbrățișându-se în timp ce sicriul lui Gordy era așezat în carul mortuar. Aveau apoi să îl urmeze până în cimitirul din capătul străzii, unde aveau să se strângă din nou pentru înhumare, o altă slujbă menită să sfărâme inimi, pe care cei trei nu aveau de gând să o urmărească. Iar Jimmy Hasbro urma să fie în mijlocul oamenilor. Dacă Mark ar fi dat ochii cu el, s-ar fi putut simți tentat să îi tragă vreun pumn, iar asta ar fi stricat toată ziua.

Pe măsură ce balconul se golea, au văzut aceiași oameni strângând florile și plecând cu ele spre cimitir. Când florile au dispărut și biserica s-a golit, ei au rămas în așteptare, iar cu glas scăzut, Mark a spus:

— Nu-mi vine să cred. Toată lumea dă vina pe noi.

— Mare ticălos e Jimmy.

— Te rog, a spus Zola. Nu în biserică.

Un custode plia scaunele din apropierea pianului. A ridicat privirea și i-a văzut stând singuri

pe balcon, părând oarecum curios în privința prezenței lor acolo. Apoi și-a văzut de treabă și a părăsit biserica.

În cele din urmă, Mark a spus:

— S-o ștergem de aici.

12

Era vineri după-amiază, sfârșitul unei alte săptămâni nefericite. Nu se grăbeau să ajungă în oraș, așa că Todd a ales câteva șosele lăturalnice și au ajuns în Virginia. În apropierea orașului Berryville, băieții au socotit că aveau nevoie de ceva de băut, astfel că Todd a oprit la un magazin de cartier. Zola, care nu se atingea de băutură, s-a oferit să conducă în continuare, lucru pe care îl făcea deseori când pleca undeva cu Gordy și cu prietenii de facultate. Mark a cumpărat un bax cu șase doze de bere și o băutură răcoritoare pentru Zola.

— Unde mergem? a întrebat ea.

Aflat pe scaunul din dreapta, Mark a arătat spre un indicator rutier.

— Spune că pe acolo ajungem la Front Royal. Ați călcat vreodată acolo?

— Nu.

— Ei, atunci s-aruncăm o privire!

Au destupat dozele și au început să bea. După câțiva kilometri, Mark și-a abandonat băutura și și-a verificat telefonul. Primise un e-mail de la Ness Skelton. După ce l-a citit, a strigat:

— Poftim? Probabil glumiți!

— Hei, ce-ai pățit? l-a întrebat Todd mirat.

— M-au dat afară! Am fost concediat!

— Fii serios, a spus Zola.

— Ba nu, e de la Everett Boling, regret, M. Everett Boling, un dobitoc care e partener coordonator la Ness Skelton. I-auziți aici! Spune așa: „Dragă domnule Frazier, firma noastră a anunțat fuzionarea cu casa de avocatură londoneză O'Mara and Smith. Aceasta reprezintă o oportunitate interesantă pentru Ness Skelton care vizează să se dezvolte și să-și servească clienții cât mai bine. Din păcate, fuzionarea impune o restructurare a personalului nostru. Cu regret, vă

informez că funcția de asociat vă este revocată. Vă dorim succes în strădaniile dumneavoastră. Cu sinceritate, M. Everett Boling”.

— Îmi place momentul ales, a spus Todd.

— Deci m-au concediat înainte de a începe să lucrez la ei. Vă vine să credeți așa ceva?

— Îmi pare rău, Mark, a zis Zola.

— Da, și mie, a adăugat Todd. Îmi pare rău, amice!

— Și nici măcar n-au avut curajul să mi-o spună în față, a oftat Mark. Dat afară printr-un e-mail nenorocit.

— Chiar te surprinde asta, Mark? l-a întrebat Todd.

— Bineînțeles că sunt surprins. De ce n-aș fi?

— Pentru că acolo e doar o adunătură de lobbyști jalnici, care ți-au făcut o ofertă de doi bani ce nu prevedea vreun salariu și nici ceva care să aibă legătură cu trecerea examenului pentru admiterea în barou. Singur ai spus – și încă de multe ori, aș putea adăuga – că nu ai încredere în nimeni de acolo și că nu te simți în largul tău în acel loc. Sunt o gașcă de nemernici, tu ai spus-o, nu eu.

Mark a inspirat adânc, apoi a lăsat jos telefonul, și-a golit doza, a mototolit cutia și a aruncat-o pe podea. A deschis imediat o altă doză și a luat o gură.

— Mai dă-mi una și mie, a spus Todd după ce a golit-o pe a lui. Noroc! Bun venit în lumea șomerilor! a zis el apoi ridicându-și băutura în aer.

— Noroc! a spus Mark în timp ce ciocneau dozele.

După alți doi kilometri, Mark a zis:

— Oricum nu voiam să lucrez acolo.

— Așa te vreau, băiete, i-a răspuns Todd.

Zola a continuat să îl privească în oglinda retrovizoare.

— Te-ai fi simțit cumplit acolo, a zis Todd. Toți sunt niște nenorociți, niște cretini care urăsc ceea

ce fac. Chiar tu ai spus-o.

— Știu, știu… Dar aș vrea să-l sun pe Randall, supervizorul meu, doar ca să-l aud cum se bâlbâie și pufnește.

— Îți garantez că n-o să-ți răspundă. Facem pariu?

— O să pierzi.

— Nu face asta, a spus Zola. Nu consuma bateria telefonului degeaba.

— Din anumite motive, și bateria mea s-a cam golit zilele astea, a spus Mark. Nefericitul meu frate mai mic e pe cale să ajungă în închisoare, lucru care i se pare nedrept, dar mie îmi pare foarte rău pentru mama. Apoi Gordy pierde pariul cu viața. Iar acum, suntem mitraliați toți trei pentru sinuciderea lui. Familia Zolei se trezește săltată și azvârlită într-o închisoare, așteptând deportarea. După care asta. Într-un fel sau altul, ar trebui să le lăsăm pe toate deoparte și să ne grăbim să ajungem la facultate pentru ultimul semestru, care va fi urmat de două săptămâni de iad în care trebuie să învățăm pentru examenul de barou, ca să reușim să facem ceva pentru a câștiga bani și pentru a începe plata datoriilor, ceea ce, de fapt, e mai mult decât imposibil, din câte se pare, și pe moment de nerealizat. Da, dragă Zola, sunt la capătul puterilor. Tu, nu?

— Sunt mai mult decât extenuată.

— Așa suntem toți trei, a intervenit Todd.

Au încetinit în timp ce treceau prin orășelul Boyce. Când acesta a rămas în urmă, Mark a întrebat:

— Voi chiar aveți de gând să mergeți la cursuri de luni? Eu unul, nu.

— Cred că-i a doua sau a treia oară când spui asta, a constatat Zola. Dacă nu mergi la cursuri, ce planuri ai?

— Niciunul. Voi trăi de pe o zi pe alta.

— De acord, dar ce-o să faci când facultatea o să te cheme? l-a întrebat Todd.

— N-o să răspund la apeluri.

— Bun, dar după aceea te vor trece pe statut de inactiv și îi vor înștiința pe rechinii care ți-au acordat împrumuturi, iar ei vor simți mirosul de sânge.

— Dar dacă nu vor putea să mă găsească? Dacă-mi schimb numărul de telefon și mă mut în altă parte? E ușor să te pierzi într-un oraș cu două milioane de locuitori.

— Te-ascult, a spus Todd. Bun, începi să te ascunzi. Dar ce faci cu munca și venitul, precum și cu celelalte mici provocări?

— M-am gândit și la asta, a spus Mark, luând o gură serioasă de bere. Poate o să servesc în vreun bar, pe bani peșin, bineînțeles. Poate mă fac chelner. Ori poate devin specialist în probleme de conducere sub influența alcoolului, ca jigodia peste care am dat vinerea trecută la închisoarea municipală. Cum îl chema?

— Darrell Cromley, a spus Zola.

— Pariez că Darrell face 100.000 pe an ocupându-se de cazurile de conducere sub influența alcoolului. Totul în numerar.

— Dar tu n-ai licență, a spus Zola.

— Dar noi i-am cerut să ne arate licența? Sigur că nu. A zis doar că e avocat. Cartea lui de vizită arăta că e avocat, așa că am presupus că era. Putea fi și vânzător de mașini second-hand, având a doua slujbă la închisoarea aceea.

— Dar să apari în tribunal? l-a întrebat Zola.

— Ai intrat vreodată într-un tribunal? Eu am făcut-o, e ca o grădină zoologică. Există sute de tipi ca Darrell Cromley care își fac veacul pe acolo, păcălind mici infractori contra unui onorariu, intrând și ieșind din sălile de judecată, unde judecătorii sunt plictisiți și pe jumătate adormiți. Iar judecătorii, grefierele și toți ceilalți din tribunale presupun, ca și noi, că tipii îmbrăcați în costume ieftine, care se agită pe acolo, sunt cu adevărat avocați. La naiba, în orașul ăsta sunt o

sută de mii de avocați, și nimeni nu se întreabă: „Hei, tu chiar ești avocat? Arată-mi licența!”

— Cred că berea ți s-a urcat la cap, a spus Todd.

Mark i-a zâmbit Zolei prin oglinda retrovizoare.

13

Prima zi de cursuri din semestrul de primăvară însemna bani. Departamentul Educației a trimis către Foggy Bottom suma de 22.500 de dolari pentru pregătirea fiecărui student, împreună cu încă 10.000 de dolari drept cheltuieli de trai. Facultatea a expediat imediat grosul sumei pentru educație către Baytrium Group, apoi le-a înmânat studenților cecuri individuale pentru cheltuielile curente. Biroul pentru Ajutor Financiar a fost aglomerat toată ziua, căci studenții dornici de bani așteptau la cozi lungi.

Mark și Todd au chiulit în acea zi, sosind cu puțin înainte de ora cinci după-amiaza, când Biroul urma să se închidă. Având fiecare câte 20.000 de dolari în buzunar, s-au retras într-un local pe care îl descoperiseră în timpul weekendului. Barul Rooster era departe, pe Florida Avenue, în secțiunea U-Street a Districtului, ferit de clientela de la Foggy Bottom. Ocupa parterul unei clădiri cu trei etaje care, deși zugrăvită în roșu, nu prea atrăgea atenția. Șeful lui Todd, un parior căruia toată lumea îi spunea Maynard, deținea atât barul, cât și clădirea, împreună cu Old Red Cat și alte două localuri din oraș. Maynard cedase în fața sâcâielilor lui Todd și fusese de acord să transfere o parte din serviciile lui. Pe de altă parte, îl angajase pe Mark, acesta susținând că are o experiență bogată în pregătirea cocktailurilor. Aveau să servească la bar noaptea și în weekenduri, așa că, având noi slujbe de zi, viitorul lor financiar părea mult mai luminos. Desigur, marile lor datorii rămâneau pe tapet, dar ei nu aveau de gând să le achite.

Barul Rooster avea aspectul unui local vechi de cartier. Majoritatea clienților regulați erau lucrători guvernamentali care locuiau în zonă ori care se opreau acolo în fiecare după-amiază ca să bea

câteva tării, îndreptându-se spre casă după ce traficul se mai rarefia. Pentru unii, perioada asta dura câteva ore. Tejgheaua lată a barului, sub formă de semilună, era din lemn de mahon lustruit și din alamă, iar în jurul orei cinci după-amiaza era înțesată de două sau trei rânduri de birocrați de nivel mediu, plini de importanță, care sorbeau fericiți din pahare și se uitau la Fox News. Bucătăria localului oferea mâncăruri simple și decente, la prețuri acceptabile.

Într-un colț, având în față aripioare de pui și bere nefiltrată, Mark și Todd și-au petrecut câteva ore plănuindu-și următoarele manevre.

Au decis mai întâi să chiulească de la cursuri și au căutat pe internet un falsificator respectabil care să le asigure noi identități. Au găsit unul în Bathesda, într-un magazin dintr-un garaj, unde un „consultant de securitate” le-a tipărit două permise de conducere perfecte pentru fiecare: valabile în D.C. și în Delaware, pe numele de Mark Upshaw și Mark Finley, fost Mark Frazier; și valabile în D.C. pentru D.C. și Maryland, pe numele de Todd McCain, fost Todd Lucero. Costul a fost de 200 de dolari pentru fiecare set, iar falsificatorul le-a oferit și pașapoarte perfecte pentru 500 de dolari. Pentru moment însă, au refuzat. Pașapoartele lor adevărate erau încă valabile și nu aveau intenția de a părăsi țara.

Având nume noi, și-au cumpărat telefoane cu cartele prepaid. Le-au păstrat pe cele vechi pentru a vedea cine îi mai căuta. Au părăsit apoi magazinul de telefoane și au mers la o tipografie rapidă, unde au comandat obiecte de papetărie și cărți de vizită pentru noua lor firmă, Upshaw, Parker & Lane, avocați. Mark Upshaw și Todd Lane. Nume noi, numere noi de telefon, un nou viitor. Adresa lor era 1504 Florida Avenue, aceeași ca a Barului Rooster.

Au tras chiulul și miercuri și, în timp ce restul locatarilor de la Coop erau la cursuri – astfel că nu

îi putea vedea nimeni și-au strâns hainele, cele câteva cărți și cele câteva oale, cratițe și farfurii, apoi au fugit din clădire fără să anunțe pe nimeni. Chiriile pe luna ianuarie erau neplătite și se așteptau să fie dați în judecată de proprietar, căruia avea să îi fie extrem de greu să îi găsească. S-au mutat într-un apartament mizerabil de trei camere de la ultimul etaj aflat deasupra Barului Rooster, o adevărată cocină, folosită ca depozit încă de pe vremea lui FDR[12]. Nu se înțeleseseră cu Maynard privind plata chiriei, iar ei fluturaseră ideea de a munci pentru chirie, totul rămânând astfel neînregistrat în scripte. Lui Maynard îi plăcuse propunerea.

Ideea de a locui acolo nu era defel plăcută, dar nici aceea de a plăti mai mult sau de a fi urmăriți de recuperatorii de împrumuturi nu era. Dacă șederea vreme de câteva luni într-o cocină îi ținea pe recuperatori departe de ei, atunci Mark și Todd chiar puteau rezista. Au cumpărat totuși două paturi, o canapea, câteva scaune, o măsuță de bucătărie cu scaune și alte câteva nimicuri de la un magazin de mobilă second-hand, aflat aproape de un adăpost pentru oamenii străzii.

Au hotărât să nu se mai bărbierească și să își lase barbă. Ca adevărații studenți la Drept, se bărbiereau oricum rareori. Era de așteptat să aibă un aspect neîngrijit. Iar acum, barba le asigura o acoperire suplimentară.

Miercuri după-amiază s-au aventurat pentru prima oară în zona numită Careul Judiciar, care găzduia diferite tribunale ce se ocupau de chestiunile legale ale Districtului. Punctul central era Tribunalul Districtual, un edificiu masiv din beton, construit în stilul anilor ’70, unde erau judecați cei acuzați de tot soiul de activități infracționale. Jungla sa de săli de judecată se întindea pe șase etaje. Holurile erau înțesate de avocați care intrau și ieșeau din sălile de audiere și de acuzați liberi pe cauțiune, care umblau de colo

până colo alături de membrii familiilor lor. Tribunalul era deschis pentru public; intrarea era liberă și fără probleme, după verificarea obligatorie cu detectoare de metal și scanările corporale. Au urmărit câteva procese cu juraţi în desfășurare. Au asistat la prime înfățișări, în care cei reținuți, îmbrăcați în salopete de închisoare, erau aduși în fața judecătorilor pentru întocmirea rapidă a documentelor, iar apoi erau duși înapoi în celule. Au urmărit audieri ale unor moțiuni, în care procurorii și avocații apărării se gâlceveau. Au studiat listele cu procese și au strâns cât de multe informații au putut. Au cutreierat holurile, uitându-se cu atenție la avocații care stăteau la discuții cu membrii familiilor înspăimântate. Nu au auzit niciodată vreo persoană întrebând un avocat dacă avea sau nu licență de practică. Și nici nu au văzut pe cineva pe care să îl recunoască.

În acea noapte au lucrat până la ora zece, servindu-le băuturi și mâncare clienților de la Barul Rooster, apoi s-au retras în apartamentul lor mizer de la etaj, unde și-au petrecut ore bune navigând pe internet prin labirintul sistemului judiciar al Washingtonului.

Dreptul penal reprezenta viitorul lor, în primul rând fiindcă onorariile puteau fi plătite în numerar, iar clienții nu aveau niciun interes să treacă pe la biroul lor pentru consultații. Astfel de discuții aveau să se poarte fie la închisoare, fie în tribunal, așa cum proceda și Darrell Cromley.

Joi au chiulit din nou de la cursuri și au deschis conturi noi. În zona metropolitană a orașului existau șase filiale ale Swift Bank. Mark s-a dus la cea din apropierea Gării Union și a depus 500 de dolari pe numele de Mark Upshaw. Todd Lane a făcut același lucru la o filială de pe Rhode Island Avenue. Împreună, au vizitat o altă filială Swift Bank de pe Pennsylvania Avenue și au deschis un cont de cheltuieli pentru o firmă de avocatură, cu un număr fals de identificare a contribuabilului. Joi

după-amiază au revenit la tribunal, ca să studieze circul de acolo.

Au chiulit și vineri și au încetat să se mai gândească la Foggy Bottom. Dacă era posibil, n-aveau să mai revadă acel loc, iar ideea în sine era entuziasmantă.

Citația lui Gordy pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice le cerea să se prezinte la sala 117 din Tribunalul Districtual vineri după-amiază la ora unu. La 12:45, Mark și Todd au sosit în fața tribunalului și s-au străduit să pară cât mai agitați posibil. Mulțimea începuse să se strângă. Mark a ridicat citația, lăsând impresia că avea nevoie de ajutor. Amândoi purtau blugi și ghete de drumeție și arătau destul de neîngrijit. Mark avea pe cap o șapcă inscripționată „John Deere". Curând, a apărut un tip cu o geantă diplomat în mână, care i-a ochit imediat. S-a apropiat de ei și i s-a adresat lui Mark:

— Ați venit aici pentru conducere sub influența alcoolului?

— Da, domnule, i-a răspuns Mark. Ești avocat?

— Da. Ai avocat?

— Nu, domnule.

— Pot vedea citația?

Mark i-a întins-o și, în timp ce o citea, avocatul s-a încruntat. Apoi a scos o carte de vizită pe care i-a dat-o lui Mark. Preston Kline, avocat.

— Ai nevoie de avocat pentru asta, a spus Kline. Onorariul meu e de 1.000 de dolari, numerar.

— Chiar atât de mult? a întrebat Mark șocat.

Apoi Todd a apărut alături de el și a spus:

— Sunt prietenul lui.

— Fiule, e un chilipir, a spus Kline. Te scutesc de cheltuieli uriașe. Dacă ești găsit vinovat, îți pierzi permisul de conducere pentru un an, dar înainte de asta o să stai ceva timp în închisoare. Totuși, s-ar putea să te salvez.

Kline nu era la fel de mieros ca Darrell Cromley, dar în acele momente nici nu conta asta.

— Am 400, numerar, a spus Mark. Pot plăti restul mai târziu.

— Bine, dar trebuie să mi-i dai înainte de data procesului, a spus Kline.

— Care e data?

— Uite, mergem și discutăm cu judecătorul, îl cheamă Cantu. E un tip foarte sever. O să vorbesc eu, iar tu să nu scoți nicio vorbă decât dacă-ți spun eu. Cantu va urma procedurile, toate chestiile de rutină, iar tu o să pledezi nevinovat. El va stabili data audierii peste vreo lună sau cam așa ceva, iar asta îmi va lăsa timp să-mi fac treaba. Presupun că de fapt ai avut o alcoolemie de 0,11?

— Da, domnule.

— Ai banii la tine?

Mark a băgat mâna într-un buzunar și a scos banii. I-a întins patru bancnote de 100 de dolari, iar Kline le-a înșfăcat.

— Să mergem înăuntru și să facem hârtiile!

— Pot veni și eu? a întrebat Todd.

— Sigur, menajeria e deschisă pentru public.

Ajunși înăuntru, câțiva avocați se foiau de colo colo dincolo de bară, iar vreo doisprezece spectatori îi urmăreau. Kline le-a spus să se așeze în primul șir de bănci și a scos câteva hârtii din geanta ponosită.

— Ăsta-i un contract pentru servicii de avocatură între tine și mine, a spus el făcând semn către hârtie. A scris suma de 1.000 de dolari, apoi a adăugat: Reprezintă și o notă promisorie privind plata restului de bani. Citește-l, completează cu numele și adresa ta, și apoi semnează în partea de jos.

Mark și-a scos pixul și a scris numele lui Gordon Tanner și vechea sa adresă. El și Todd se bizuiau pe norocul de a nu recunoaște nimeni numele lui Gordy, apărut la știrile referitoare la sinuciderea lui. Aveau îndoieli serioase că cineva din uriașul sistem judecătoresc scosese numele lui Gordy din registrul de procese pentru conducere

sub influența alcoolului. Dacă se întâmpla asta, iar Mark avea să fie luat la întrebări, plănuiau să plece ori pur și simplu să fugă.

Mark a citit contractul, încercând să memoreze cât mai mult text posibil. Apoi i l-a înapoiat lui Kline și a întrebat:

— Ai multe cazuri de acest fel?

— Tot timpul, i-a răspuns Kline cu un aer satisfăcut, de parcă ar fi fost un avocat de marcă.

— Ascultă, fratele meu s-a încăierat la un meci al celor de la Caps și e acuzat de agresiune. Te ocupi și de așa ceva? l-a întrebat Todd.

— Sigur. Violență simplă sau atac deosebit de grav?

— Cred că simplă. Cât ceri pentru așa ceva?

— O mie de dolari dacă există obiecții. Dacă ajunge să fie judecat, atunci costă mult mai mult.

— Poți să-l salvezi de închisoare?

— Sigur, nicio problemă. Dacă declară că a tulburat liniștea publică, poate scăpa. Mai târziu, pot să-i scot acuzația din cazier, dar pentru încă 1.000. Asta dacă nu are deja cazier.

— Mulțumesc, o să-i spun.

La ora unu, judecătorul Cantu și-a ocupat locul și toată lumea din sală s-a ridicat. Cei acuzați de conducere sub influența băuturilor alcoolice au început să defileze unul după altul când numele le era anunțat de un grefier. Doar jumătate dintre ei aveau avocați. Fiecăruia i se cerea să declare dacă era vinovat sau nevinovat. Un procuror le dădea câteva hârtii celor care își recunoșteau vinovăția, apoi erau invitați să meargă într-un colț ca să le completeze. Celor care pledau „nevinovat” li se stabileau date de revenire în instanță în luna februarie.

Mark și Todd au urmărit fiecare mișcare și au ascultat cu atenție fiecare cuvânt. Urmau să intre în afaceri similare destul de curând.

Când Gordon Tanner a fost chemat la bară, Kline i-a spus lui Mark:

— Scoate-ți șapca!

L-a condus apoi spre bancă și amândoi au ridicat privirea spre judecător.

— Bună, domnule Kline, a spus judecătorul Cantu.

Îl urmăriseră lucrând vreme de douăzeci de minute și omul părea un soi de Moș Crăciun, având câte un zâmbet și câte un cuvânt amabil pentru fiecare persoană care apărea în fața lui. Deși tribunalul pentru judecarea infracțiunilor din trafic era socotit cel mai neînsemnat în ierarhie, lui Cantu părea să îi placă ce făcea.

— Prima infracțiune? a întrebat judecătorul Cantu.

— Da, domnule, a răspuns Kline.

— Îmi pare rău, i-a spus el lui Mark, uitându-se cu amabilitate la el.

Mark simțea în stomac un nod ce părea cât o bilă de popice, așteptându-se dintr-un moment în altul ca vreun procuror stagiar să exclame: „Hei, am mai auzit numele ăsta! Credeam că Tanner s-a aruncat de pe pod”. Dar nu au apărut astfel de surprize.

— Domnule Tanner, a spus apoi judecătorul Cantu, pot să-ți văd permisul de conducere?

Mark s-a încruntat și a răspuns:

— Domnule judecător, mi-am pierdut portofelul. Cu tot cu cărțile de credit.

— Ei bine, nu vei avea nevoie de permis. Presupun că pledezi nevinovat.

— Corect, Onorată Instanță, s-a grăbit să spună Kline.

Judecătorul a scris ceva pe o hârtie, apoi a continuat:

— Ești programat să te prezenți în instanță pe 14 februarie. Așa o să sărbătorești Ziua Sfântului Valentin.

A zâmbit de parcă tocmai făcuse o glumă bună.

Kline a luat câteva hârtii de la un grefier și a spus:

— Vă mulțumesc, domnule judecător! Ne vedem atunci.

S-au retras din fața judecătorului, iar când erau pe punctul să iasă din sală, Mark l-a întrebat în șoaptă pe avocat:

— Am putea să mai rămânem puțin ca să vedem cum merg treburile pe aici?

— Sigur, dacă sunteți chiar atât de plictisiți.

S-au așezat pe o bancă din spatele sălii și Kline a dispărut.

— Deci așa se rezolvă un caz de conducere sub influența băuturilor alcoolice, a șoptit Todd. Nimic mai simplu.

Pe măsură ce soseau alți acuzați, veneau și mulți avocați. Zece minute mai târziu, Kline a revenit cu un alt client, fără îndoială cules de pe hol.

Mark și Todd au urmărit cu atenție spectacolul vreme de o oră, apoi au plecat. Potrivit cărții de vizită a lui Kline, biroul lui se afla pe E Street, nu departe de tribunal. Au parcurs pe jos trei intersecții și au găsit adresa. Era o clădire cu trei etaje care gemea de avocați. Un avizier aflat lângă ușa principală cuprindea o listă cu numele a douăsprezece firme mici de avocatură și câțiva avocați individuali. Evident, Kline practica singur. În timp ce Mark aștepta afară, Todd a pătruns într-un spațiu mic de recepție, unde o doamnă istovită lucra la un birou mare. L-a întâmpinat cu un zâmbet și a întrebat:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— A, sigur, caut un avocat pe nume Preston Kline, a spus Todd privind în jur.

Pe marginea biroului se afla un șir de separatoare cu numele unor avocați. În dreptul fiecărui nume se găseau mesajele telefonice și scrisorile primite.

— Sunteți client? l-a întrebat ea.

— S-ar putea. Mi l-a recomandat cineva, zicându-mi că e bun ca avocat de penal.

— Mda, acum e la tribunal. Pot reține numele și numărul dumneavoastră de telefon și vă va suna el.

— Are biroul aici?

— Da, la etajul unu. De ce?

— Aș putea discuta cu partenerul sau cu asistenta lui? Vreau să discut cu cineva.

— Lucrează singur. Eu sunt secretara lui.

Ezitând, Todd a privit în jur și a spus:

— În regulă, am numărul lui și o să-l sun. Mulțumesc.

A plecat înainte de a mai primi vreun răspuns.

În timp ce se îndepărtau, Todd a spus:

— Așa cum ne închipuiam. Tipul lucrează pe cont propriu. Are o cămăruță la etajul unu, fără secretară. Fata de la biroul din holul de intrare răspunde la telefoane pentru toți avocații de acolo. O operațiune de nimic, e limpede.

— Îmi place asta, a zis Mark. Tot ce ne mai trebuie e o fată.

14

Zola s-a dus luni la un curs, dar totul i s-a părut atât de deprimant, încât a chiulit de la celelalte. Cursul, drepturile vârstnicilor, era unul opțional și inutil, foarte agreat de studenții din anul trei care se apropiau de linia de final. Ea și Gordy se înscriseseră la curs plănuind să îndure pe rând prelegerile și să compare notițele la sfârșit, pentru ca la examen să fie răsplătiți cu A sau B. Era un curs pentru aproape douăzeci de studenți, iar când locul din dreapta ei a rămas neocupat, nu a putut să nu se gândească la Gordy. Acolo ar fi trebuit să stea el.

Când începuseră să iasă împreună, în luna septembrie a anului precedent, fuseseră foarte precauți. Gordy era un student cunoscut de mulți, având o personalitate impresionantă și bucurându-se de multă atenție. Zola nu era prima fată pe care o curtase, dar sigur era prima negresă de care se simțise atras. Prietenii lor știau că el avea o iubită acasă, una care era geloasă și care venea deseori în D.C. ca să îl verifice. Zola și Gordy fuseseră foarte atenți, dar cu vremea fuseseră observați. Iar vestea se răspândise.

Profesorul își începuse prelegerea făcând câteva comentarii triste despre tragedia suferită de domnul Tanner, iar Zola se alesese cu câteva priviri. Auzise prea puține din prelegere și abia aștepta să plece din clădire, nu înainte însă de a-și lua cecul de 10.000 de dolari. A depus banii la bancă, s-a înfofolit bine și a rătăcit o vreme prin oraș. Când cerul s-a întunecat de nori, s-a refugiat în National Portrait Galery și și-a petrecut ceva timp acolo.

În timpul studenției, reușise să își găsească slujbe de câteva ore la o firmă sau alta. Trăia mai modest decât ceilalți prieteni săraci și, cum nu bea, nu mergea la petreceri și folosea transportul în

comun, economisise bani. Cei 20.000 de dolari pe care îi primea anual ca împrumut din partea statului pentru a trăi se dovedeau mai mult decât suficienți, iar acum, când mai avea un semestru de studii, Zola avea 16.000 de dolari într-un cont de economii despre care nu știa nimeni. Pentru unii, aceștia erau bani de buzunar în D.C., dar în Senegal ar fi reprezentat o sumă serioasă. Dacă părinții și fratele ei erau deportați, banii aceia puteau deveni cruciali pentru supraviețuirea lor. Mita era ceva obișnuit acolo și, deși se cutremura gândindu-se la o eventuală călătorie în Senegal – fie că avea să fie reținută, fie că avea să i se refuze reintrarea –, știa că într-o bună zi urma să fie silită să sară în ajutorul familiei sale cu cât mai mulți bani posibil. De aceea economisise și încercase să nu se gândească la împrumuturi.

Nu avea vești de la părinți. Folosirea telefoanelor era limitată la centrul de detenție. Tatăl ei era convins că i se va permite să o anunțe înainte de a fi trimis înapoi în Senegal, dar în cazul deportărilor, regulile păreau să se schimbe de la o zi la alta. Zola ținea să se convingă de faptul că ei erau încă în țară, căci asta îi aducea o oarecare ușurare. Nu știa clar motivul. Ce era mai rău, să trăiască prizonieri sau să fie azvârliți pe străzile din Dakar? Niciun scenariu nu îi aducea vreo rază de speranță. Era limpede că n-avea să li se permită să revină în casa din Newark. Slujbele mizere pe care se chinuiseră să le obțină în ultimii douăzeci și șase de ani urmau să fie preluate de alți lucrători fără documente de cetățenie. Ciclul avea să continue, întrucât acele munci trebuiau făcute, iar americanii adevărați preferau să le atribuie altora.

Când nu îi simțea lipsa lui Gordy, acuzându-se pentru moartea lui, se gândea îngrijorată la familia ei și la soarta sa înspăimântătoare. Iar dacă reușea cumva să își alunge din minte aceste două tragedii, se confrunta cu incertitudinile legate de propriul viitor. Pe măsură ce zilele geroase și sumbre de

ianuarie se scurgeau încet, Zola se prăbușea treptat într-o stare de melancolie profundă, lesne de înțeles.

După zece zile în care practic nu se despărțise de Todd și de Mark, simțea nevoia unei oarecare distanțări. Ei îi transmiseseră nenumărate SMS-uri ca să afle cum se mai simțea, dar păreau ocupați cu treburi mai importante.

Spre sfârșitul dimineții de luni, a auzit zgomote venind dinspre partea opusă coridorului și a înțeles că membrii familiei Tanner luau lucrurile lui Gordy. S-a gândit în treacăt să îi salute și să le transmită condoleanțe, însă a renunțat. Domnul Tanner și fratele lui Gordy au avut nevoie de o oră ca să ducă toate lucrurile la furgoneta închiriată, pe care o parcaseră pe stradă. O treabă neplăcută, s-a gândit Zola, în timp ce auzea gâfâielile lor prin ușa crăpată. După plecarea lor, a luat cheia pe care o avea și a pășit în apartamentul lui Gordy. Mobilierul vechi ce făcea parte din dotarea inițială rămăsese acolo, așa că s-a așezat pe canapea și, pe întuneric, a plâns îndelung.

În două rânduri – în momente foarte nefericite –, ea adormise pe canapeaua aceea și îi îngăduise lui Gordy să se aventureze în noapte. Sentimentul de vinovăție o copleșea.

Miercuri, s-a îmbrăcat pentru a pleca la cursuri și, pe când se pregătea să iasă din casă, a sunat-o tatăl ei. Membrii familiei sale erau încă în centrul de detenție și nu fuseseră înștiințați în legătură cu data deportării. Nimic nu se schimbase de la vizita ei. Tatăl ei s-a străduit să pară optimist, ceea ce reprezenta o adevărată provocare ținând seama de circumstanțe. Zola încercase să-și descopere rudele din Senegal, pentru a le alerta și a le cere ajutorul, dar deocamdată nu reușise. După douăzeci și șase de ani, în care părinții ei nu ținuseră legătura cu nimeni, revenirea acasă într-un mod plăcut părea prea puțin probabilă. Și, cum părinții ei nu aveau habar când aveau să fie trimiși acolo, orice

aranjament părea imposibil. După cum spusese tatăl ei, mai toți membrii familiei fugiseră din țară cu mulți ani în urmă. Cei care rămăseseră se confruntau cu propriile probleme și nu aveau să fie prea compătimitori.

Au discutat vreo douăzeci de minute, iar când s-a încheiat convorbirea, Zola s-a prăbușit din nou. Prezența la cursuri i se părea acum ceva cu totul lipsit de importanță. Se afla acolo ca urmare a visului nechibzuit de a deveni avocat și de a lupta pentru a-și proteja familia și alți imigranți. Acum, totul devenise o cauză lipsită de speranță, un vis spulberat.

Strânsese o mică bibliotecă de manuale pe tema imigrației și a procedurilor legate de aceasta și își petrecuse ore bune pe internet citind articole, bloguri și publicații guvernamentale. Ținea legătura cu câteva grupuri de apărare a drepturilor și cu avocați care ofereau sprijin juridic. O anumită problemă continua să o înspăimânte. ICE, în graba aleatorie a oamenilor săi de a ridica și de a deporta, făcuse greșeli. Păstra un fișier cu cazuri în care cetățeni americani cu drepturi depline fuseseră reținuți și trimiși în țările lor de origine. Cunoștea cel puțin douăsprezece cazuri în care cetățeni ai căror părinți nu avuseseră documente legale fuseseră incluși într-o categorie greșită și deportați. Și, aproape în fiecare caz, reținerea ilegală se petrecuse după ce familia fusese ținută într-un centru de detenție.

Singură și vulnerabilă, cu familia reținută, se temea din nou de orice bătaie în ușă.

Joi, și-a îmbrăcat cele mai bune haine pentru a merge la un interviu la Departamentul de Justiție. Existau câteva posturi de începători disponibile, dar acestea erau la mare căutare. Se simțea norocoasă fiindcă fusese acceptată să susțină interviul. Salariul, de 48.000 de dolari pe an, nu reprezenta ceea ce așteptase ea în urmă cu trei ani, dar acele fantazări erau de domeniul trecutului.

Guvernul federal crease un program de reducere a datoriilor pentru tinerii avocați care acceptau cariere în serviciile publice. Potrivit acestui program, studenții care acceptau să lucreze pentru orice ramură guvernamentală federală, locală sau statală, sau pentru anumite organizații nonprofit, puteau plăti doar 10% din salariul anual, vreme de zece ani, urmând să li se șteargă restul datoriei. Pentru mulți studenți – și mai ales pentru cei de la Foggy Bottom – acest lucru era ispititor, mai ales dacă țineau seama de piața precară din sectorul privat. Cei mai mulți preferau să lucreze la câte o agenție care avea legătură cu legislația, dar alții alegeau să predea în școli sau să se înroleze în Corpul Păcii.

Interviul s-a desfășurat în subsolul unei clădiri de birouri de pe Wisconsin Avenue, departe de sediul Departamentului de Justiție, aflat în apropierea Casei Albe. Când Zola a ajuns acolo, mica sală de așteptare era înțesată de studenți din anul trei, dintre care unii îi erau cunoscuți de la Foggy Bottom. A primit un număr de ordine și a rămas în picioare până când s-a eliberat un scaun, iar când era pe punctul să renunțe, i-a fost strigat numele. A stat de vorbă un sfert de oră cu un angajat stresat de la Departamentul de Justiție, abia așteptând să plece de acolo.

Ținând seama de nesiguranța vieții ei, zece ani însemnau prea mult pentru a se înrola astfel.

15

Vineri seara, s-a pregătit să ia cina la Barul Rooster, un local de care nu auzise până atunci. După cum o anunțase Todd, el și Mark voiau să îi ofere o masă pe cinste. După ce a aruncat o privire prin local, și-a dat seama că i se pregătise ceva. Băieții o așteptau într-un separeu din spate, amândoi în costume noi, dar nebărbieriți și pregătindu-se să își lase barbă. Amândoi purtau ochelari ciudați: ai lui Mark erau rotunzi, cu rama din baga; Todd preferase o pereche cu lentile înguste, fără ramă, în stil european.

Zola s-a așezat în fața lor și i-a întrebat:

— În regulă, ce-ați pus la cale?

— Ai fost la cursuri săptămâna asta? a întrebat-o Todd.

— Am încercat. Măcar am făcut efortul ăsta. Pe voi nu v-am văzut pe-acolo.

— E entuziasmant, Zola, a spus Todd. Gata cu facultatea. Nu ne mai facem griji legate de examenul de barou.

— V-ascult, a spus ea. De unde v-ați ales cu costumele astea?

Un chelner a luat comanda pentru băuturi: bere pentru ei, o apă minerală pentru ea.

— E noua noastră înfățișare, Zola, a spus Mark. Acum suntem avocați și trebuie să ne intrăm în rol, deși, în specialitatea noastră, nu trebuie să arătăm prea eleganți. Știi ceva? Avocații care se ocupă de cazurile de conducere sub influența alcoolului ajung rareori pe coperta revistei *GQ*.

— Am înțeles. Și cine ar fi atât de disperat încât să vă angajeze?

— Ne-am deschis propria firmă, a spus Todd. Ne-am angajat pe noi înșine. Clinica Legal Upshaw, Parker & Lane.

I-a întins o carte de vizită nouă-nouță cu numele firmei, adresa și numărul de telefon.

Zola s-a uitat la ea și, după ce a examinat-o, a spus:

— Cred că glumiți, nu?

— Suntem cât se poate de serioși, a spus Mark. Și suntem puși pe angajări.

Zola a inspirat adânc, apoi le-a arătat palmele și a zis:

— Bine. Nu mai pun alte întrebări. Spuneți-mi ce se întâmplă, altfel plec.

— Nu pleci nicăieri, a zis Todd. Am renunțat la apartamentele noastre, am abandonat facultatea, ne-am schimbat numele și am descoperit calea de a câștiga ceva bani. O să ne dăm drept avocați, vom bântui prin tribunale pentru a obține onorarii, în numerar, bineînțeles, și vom spera să nu fim prinși.

— N-o să fim prinși, a spus Mark. Există prea mulți oameni ca noi, care fac același lucru.

— Dar toți au licență de practică, a ripostat ea.

— De unde știi? Nimeni nu verifică asta. Iar clienții n-au nicio idee. Sunt speriați de moarte și nici nu le trece prin cap să întrebe așa ceva. Așa cum nici noi nu l-am întrebat pe Darrell Cromley la închisoare.

— Dar e ilegal, a spus ea. N-am învățat prea multe la Foggy Bottom, dar știu că practicarea meseriei de avocat fără licență e împotriva legii.

— Doar dacă vom fi prinși, a spus Mark.

— Sigur, există riscul, a adăugat Todd, dar nu atârnă chiar atât de greu. Dacă se-ntâmplă ceva, vom dispărea din nou.

— Și credem că putem scoate niște bani – neimpozabili, bineînțeles, a spus Mark.

— Ați înnebunit.

— Ba nu. De fapt, suntem foarte deștepți. Ne ascundem la vedere, Zola. Ne ascundem de proprietar. Ne ascundem de serviciile de recuperare a împrumuturilor. Ne ascundem de toți cei care ar dori să ne găsească. Și o să câștigăm niște bani cinstiți.

— Și ce faceți cu datoriile?

Mark a sorbit din cana cu bere, apoi s-a șters la gură și s-a aplecat mai mult spre ea.

— Uite ce se va întâmpla cu ele. Cei de la facultate își vor da seama într-o bună zi că am abandonat studiile, dar nu vor face nimic. Cele mai renumite facultăți înștiințează Departamentul Educației, iar apoi se ciorovăiesc în legătură cu cât de mult din taxele de studii se va rambursa pentru acel semestru. Poți pune rămășag că cei de la Foggy Bottom nu vor să ramburseze niciun bănuț, așa că vor accepta ideea că noi am plecat și vor păstra banii. Noi o să rămânem în legătură prin e-mail cu cei care asigură serviciile financiare și o să lăsăm impresia că studiem în continuare. Absolvirea e în mai și, după cum știi, trebuie să convenim asupra unui plan de restituire a datoriei care începe șase luni mai târziu. Dacă nu plătim, ne declară rău-platnici.

— Știai că anul trecut au fost un milion de studenți rău-platnici? a adăugat Todd.

Zola a ridicat din umeri.

— Așa că avem ceva timp la dispoziție, a continuat Mark, cam nouă sau zece luni până când vom deveni rău-platnici. Până atunci, o să scoatem bani cu micuța noastră afacere legală și astfel o să tot strângem.

— Dar neplata tot neplată înseamnă, un proces în care nu te poți apăra, a protestat Zola.

— Doar dacă ne găsesc, a spus Todd. Cea care se ocupă de împrumutul meu lucrează la o firmă din Philadelphia. A lui Mark e în New Jersey. A ta unde e? Că nu-mi mai amintesc.

— Chevy Chase.

— În fine, ceva mai aproape, dar tot ești în siguranță. Ideea e că nu ne pot găsi fiindcă avem alte nume și alte adrese. Vor apela la vreo firmă de avocatură de doi bani, fără îndoială una deținută de Hinds Rackley, și ne vor da în judecată. Mare scofală! Dau studenți în judecată pe bandă rulantă, dar procesele n-au nicio valoare!

— Dar posibilitățile de credit sunt compromise definitiv.

— Care credite? Sunt oricum la pământ, fiindcă nu putem plăti împrumuturile. Chiar dacă ne-am găsi locuri de muncă pe bune, n-avem nicio șansă să ne achităm datoriile.

Când a apărut un chelner, Mark a comandat un platou cu nachos. După plecarea acestuia a spus:

— Asta-i masa fastuoasă!

— Cu complimente din partea firmei, a spus Todd zâmbind.

Zola continua să țină în mână cartea de vizită. S-a uitat încă o dată la ea, apoi a întrebat:

— De unde-au apărut numele astea?

— Din cartea de telefon, i-a răspuns Mark. Nume obișnuite, simple. Eu sunt Mark Upshaw și am documente pentru a dovedi asta. El e Todd Lane, un alt avocat oarecare al străzii.

— Și cine-i Parker?

— Tu, a spus Todd. Zola Parker. Ne-am gândit că mica noastră firmă are nevoie de puțină diversitate, de aceea te-am pus ca partener mijlociu. Toți suntem egali, înțelegi? Trei parteneri egali.

— Trei escroci egali, a spus ea. Îmi pare rău, dar asta-i o nebunie!

— Adevărat. Dar și mai nebunească e ideea de a continua studiile la Foggy Bottom, de a absolvi în mai, fără slujbe, pentru ca apoi să tocim pentru examenul de barou. Asta-i situația, Zola, nu ești pregătită emoțional pentru așa ceva. Nici noi, de aceea am hotărât deja asta.

— Dar aproape am terminat facultatea, a spus ea.

— Și ce dacă? a zis Mark. Termini cu o diplomă care n-are nicio valoare. Încă un petic de hârtie din bunăvoința lui Hinds Rackley și a fabricii lui de diplome. Am fost trași pe sfoară, Zola, într-o escrocherie de proporții colosale. Gordy avea

dreptate. Nu te poți lăsa dus de curentul ăsta și să speri într-un miracol. Cel puțin, noi ripostăm.

— Nu ripostați deloc. Nu faceți decât să îi stoarceți de bani pe contribuabili.

— Contribuabilii sunt duși de nas de Congres și de Departamentul Educației, a spus Todd. Și, bineînțeles, de Rackley, care a făcut deja bani pe spinarea noastră.

— Dar noi am acceptat împrumuturile. Nu ne-a silit nimeni.

— Da, dar banii ni s-au împrumutat sub un fals pretext, a adăugat Mark. Când am început facultatea, chiar credeai că o să te trezești acum cu un munte de datorii și fără slujbă? Nu. La naiba! Imaginea pe care ne-au prezentat-o atunci era mult mai roz. Luați banii, obțineți diploma, treceți examenul de barou și începeți să lucrați, având o profesie măreață care vă va ajuta enorm să achitați totul.

Chelnerul le-a adus încă un rând de băuturi. Au rămas în tăcere o vreme, cât timp au sorbit din pahare, cu privirile spre masă.

Apoi Zola a spus încet:

— Mi se pare cumplit de riscant.

Mark și Todd au încuviințat.

— Da, există riscuri, a spus Mark, dar nu le socotim chiar atât de mari. Primul ar fi să fim prinși practicând avocatura fără licență, dar asta nu-i mare brânză. O dojană, o mică amenda și mergem mai departe.

— Am studiat cazurile și practica neautorizată nu este neobișnuită, a adăugat Todd. Se mai întâmplă și, apropo, cazurile sunt fascinante, nimeni n-a ajuns la închisoare.

— Și asta ar trebui să vă liniștească?

— Așa cred. Ascultă, Zola, conform planului nostru, dacă cineva devine bănuitor și ne toarnă – și să zicem că apare Consiliul Baroului din D.C. cu o sumedenie de întrebări –, dispărem pur și simplu din nou.

— Și asta vă liniștește mai mult?

Mark a ignorat întrebarea, apoi a spus:

— Al doilea risc este să nu ne achităm împrumuturile, iar asta va strica viețile noastre și așa vai de ele!

Chelnerul le-a adus tava cu nachos și fiecare a luat câte o gură. După cea de-a doua, Zola a dus la ochi un șervețel din hârtie și cei doi și-au dat seama că plângea.

— Ascultați-mă, băieți, a spus ea, nu mai pot rămâne în apartamentul acela. De fiecare dată când mă uit la ușa lui Gordy, sunt gata să mă prăbușesc. Marți, membrii familiei lui i-au luat lucrurile, iar eu mă duc acolo mereu și stau pe întuneric. Trebuie să plec, indiferent unde.

Ei au încuviințat și au mai luat câte o gură de bere.

— Și-ar mai fi ceva, a spus ea.

A inspirat adânc, și-a șters ochii din nou, apoi le-a povestit despre o studentă din Texas care fusese smulsă din dormitorul facultății în miez de noapte de către agenții ICE. Fusese trimisă în El Salvador, unde se reunise cu familia ei, muncitori fără documente care fuseseră deportați cu o lună înainte. Problema era că studenta se născuse în Statele Unite și avea cetățenie americană. Apelurile ei și toate documentele personale încă zăceau undeva în labirintul birocratic.

Zola le-a spus că descoperise vreo douăsprezece cazuri de cetățeni americani ridicați în cursul raidurilor ICE și deportați, fiecare arestare petrecându-se după reținerea membrilor familiilor lor. De aceea trăia cu frică, iar acest lucru o afecta profund.

Mark și Todd au ascultat-o cu compasiune, iar când a încheiat și a încetat să mai plângă, Mark a spus:

— Păi, noi ne-am găsit o ascunzătoare grozavă și e loc și pentru tine acolo.

— Unde? a întrebat ea.

— La etaj. Împărțim o cocioabă de la etajul trei și, trebuie să adaug, nu avem lift. Mai sunt două camere imediat dedesubt. Maynard spune că putem sta acolo contra unei chirii rezonabile.

— Cine-i Maynard?

— Șeful nostru, a spus Mark. Proprietarul clădirii.

— Nu e prea frumos, a adăugat Todd. Dar te vei bucura de intimitate într-un fel.

— Nu stau în același apartament cu voi, băieți!

— Nu, nici vorbă. Noi o să locuim la etajul trei, iar tu, la doi.

— Are bucătărie?

— Nu tocmai, dar nu va fi nevoie să gătim.

— Dar baie?

— Asta ar putea fi o problemă, a spus Todd. Singura baie e la etajul trei, dar putem rezolva cumva. Zola, nu e ideal, dar încercăm să ne descurcăm. Putem rezista câteva luni acolo și vedem cum decurg lucrurile.

— E ascunzișul perfect, a spus Mark. Gândește-te la Anne Frank, ascunzându-se de naziști, doar că situația nu e la fel de urâtă, înțelegi?

— Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Cred că n-am putut găsi o comparație mai fericită.

— Și ce e cu acest Maynard? a întrebat ea apoi. Cât de multe știe despre noi?

— Lucrez pentru el de trei ani, a spus Todd, și e un tip de treabă. E puțin ticălos și el, mare parior și așa mai departe, dar n-are habar cu ce ne ocupăm de fapt. Crede că încă suntem studenți, dar de fapt îl doare-n cot. Negociem cu el, oferindu-ne să servim la bar contra chiriei. O să-l dăm pe brazdă.

— Eu una nu mă văd rezolvând cazuri de conducere sub influența alcoolului ca tipul acela, Cromley, a spus ea.

— Bineînțeles că nu, Zola, a zis Mark. Deocamdată, din câte ai observat, toți șmecherii de

acolo sunt mai toți albi. N-ai avea ce căuta acolo, fiindcă, în primul rând, ai atrage atenția.

— Și-atunci, care-i specialitatea mea?

— Secretară, a spus Todd.

— Nu-mi place cum sună asta. Și unde-i biroul?

— În apartamentul tău. E noul sediu al firmei Upshaw, Parker & Lane. UPL. Prescurtare pentru Unauthorized Practice of Law.

— Isteață alegere!

— Așa am socotit și noi. Credem că ai avea talent în domeniul legii privind vătămările corporale, ceea ce, după cum știm datorită superbei noastre educații, e cea mai bănoasă parte a legii străzii.

Mark a preluat de îndată ideea și a continuat.

— Te vedem lucrând în sălile de urgență ale spitalelor, căutând reclamanți care au suferit tot felul de vătămări. În orașul ăsta, majoritatea sunt negri, așa că te poți lipi mai ușor de ei. Te vor crede și vor dori să te angajeze.

— Dar nu știu nimic despre legea vătămărilor personale, a spus ea.

— Ba știi. Ai văzut o mie de reclame la televizor, cu toți acei găinari care se milogesc pentru a avea cazuri. Nu sunt oamenii cei mai deștepți din lume, așa că-ți închipui că activitatea asta nu e cine știe ce.

— Mulțumesc.

— Și-ți trebuie doar vreo două cazuri de accidente rutiere ca să faci ceva bani, Zola, a adăugat Todd. La Red Old Cat, am cunoscut un avocat care crăpa de foame – până când a alunecat pe gheață și a căzut. Cât a stat pe patul de spital, în salonul lui a fost adus un tip care avusese o coliziune cu motocicleta și fusese rănit. Un an mai târziu, avocatul a soluționat cazul printr-o înțelegere și a obținut aproape un milion, din care o treime a ajuns în buzunarul lui.

— Chiar așa? a zis Zola.

— Da. Și vor exista mereu oameni vătămați, care ajung întotdeauna la spital. Acolo îi aștepți tu.

— O să meargă, Zola, o să meargă, a spus Mark. Doar noi trei, toți pentru unul și unul pentru toți. Parteneri egali până la sfârșit.

— Și care e sfârșitul? Cum se termină jocul ăsta?

— Miza e supraviețuirea, a spus Todd. O să supraviețuim ascunzându-ne și dându-ne drept alții. O să bântuim pe străzi, pentru că nu există cale de întoarcere.

— Și dacă suntem prinși?

Mark și Todd au luat câte o înghițitură de bere gândindu-se ce să răspundă. În cele din urmă, Mark a spus:

— Dacă suntem prinși, ne retragem pur și simplu. Dispărem.

— O viață pe fugă, a spus ea.

— Și acum fugim, a precizat Todd. Poate nu vrei să recunoști, dar asta facem acum. Ducem o viață care nu e sustenabilă, așa că nu putem decât să fugim.

Mark a pocnit din degete, apoi a spus:

— Uite care-i târgul, Zola. Suntem toți în aceeași oală, uniți ca hoții și fideli până la capăt. Trebuie să convenim chiar acum că, dacă va fi nevoie, vom pleca împreună.

— Și unde vom merge?

— O să ne facem griji când va sosi momentul.

— Dar la familiile voastre v-ați gândit? a întrebat ea. Le-ați spus?

Ei au ezitat, iar tăcerea lor a sugerat răspunsul.

— Nu, nu i-am spus nimic mamei, a zis Mark, fiindcă are și așa destule probleme pe cap. Crede că sunt la cursuri și că abia aștept să iau diploma, ca să am o slujbă bună. Cred că o să aștept două luni, apoi o s-o mint că îmi iau liber un semestru. Nu știu. Găsesc eu o soluție.

— Și tu? l-a întrebat ea pe Todd.

— Aceeași situație. Acum n-am curaj să le spun alor mei. Nici nu-mi dau seama care dintre versiuni sună mai nefericit. Pe de o parte, am datorii de 200.000 de dolari și n-am găsit nicio slujbă. Pe de alta, am abandonat școala și am hotărât să câștig bani rezolvând cazuri de conducere sub influența alcoolului sub o altă identitate. Ca și Mark, o să aștept și mai târziu o să mă gândesc la ceva.

— Dar dacă planul vostru se duce de râpă și dați de bucluc?

— Zola, nu se va întâmpla asta, a spus Mark.

— Aș vrea să vă cred, dar nu-s convinsă că știți despre ce vorbiți.

— Nici noi nu suntem convinși, a recunoscut Todd. Dar am luat hotărârea și n-avem cum să mai dăm înapoi. Problema este dacă mergi alături de noi.

— Îmi cereți prea mult. Vă așteptați ca eu să renunț la trei ani de facultate.

— Fii serioasă, Zola! a spus Mark. Ce-a făcut facultatea pentru tine? Nimic, doar ți-a ruinat viața. Noi îți oferim o scăpare. S-ar putea să nu fie cea mai curată ieșire din situația asta, dar acum e singura soluție pe care o vedem.

Zola a luat o gură de nacho și a aruncat o privire în jur. Barul era înțesat de tineri trecuți de treizeci și patruzeci de ani – toți beau și se uitau la meciuri de fotbal și de hochei pe ecranele mari. Erau și câteva femei, nu multe, și aproape niciun student.

— Și lucrați amândoi aici? i-a întrebat ea.

— Da, a spus Todd. E mult mai plăcut decât să stau în sala de curs sau să învăț pentru examenul de barou.

— Și care sunt condițiile parteneriatului?

— Punem laolaltă banii de cheltuială de pe semestrul ăsta, a spus Mark. Câte 10.000 fiecare. Asta acoperă cheltuielile de început: computere noi, telefoane, ceva aparatură de birou, noi identități, niște haine mai ca lumea.

— Te bagi? a întrebat-o Todd.

— Lăsați-mă să analizez! Dar tot cred că sunteți nebuni.

— N-o să te contrazicem.

16

În urmă cu treizeci de luni, când Mark Frazier semnase ultimul formular de împrumut federal și se aruncase cu capul înainte în mlaștina datoriilor studențești, Departamentul Educației desemnase pentru el o coordonatoare de credit, o femeie pe nume Morgana Nash. Aceasta lucra pentru NowAssist, o companie privată din New Jersey angajată de Departamentul Educației să se ocupe de împrumuturi, iar alegerea se făcuse aleatoriu. Mark nu o văzuse și nici nu avea vreun motiv să facă asta. Ca debitor, i se permisese să stabilească modul de comunicare, iar el, la fel ca majoritatea studenților, preferase să discute cât mai puțin cu ea. El și doamna Nash corespondau exclusiv prin e-mail. Cândva, ea îi ceruse numărul de mobil, dar cum nu i se impusese să îl divulge, nu i-l trimisese. NowAssist era una dintre companiile care administrau creditele și era de presupus că toate erau monitorizate de Departamentul Educației. Cele care obțineau rezultate submediocre primeau mai puține contracte de acest fel ori li se tăia macaroana. Potrivit website-ului său, Departamentul poziționase Nowassist pe la mijlocul clasamentului. În afară de datoria care îl sufoca, Mark nu avea motive să se plângă de doamna Nash sau de eforturile făcute de aceasta până în acel moment. După ce ascultase comentariile unui grup de studenți la Drept, Mark își dăduse seama că acelea erau companii care administrau prost creditele.

Ultimul e-mail trimis de ea, primit pe vechiul lui cont, suna așa:

> Bună, Mark Frazier! Sunt încredințată că ai petrecut bine sărbătorile și că te-ai pregătit serios pentru ultimul semestru la Facultatea de Drept. Felicitări pentru că

ai ajuns atât de departe! Îți doresc tot norocul din lume în aceste ultime luni de studiu. În noiembrie, când am comunicat ultima oară, păreai entuziasmat de postul de la Ness Skelton, dar încă nu știai sigur care va fi salariul de pornire. Aș aprecia dacă m-ai pune la curent cu situația aceasta. Pe baza salariului, aș dori să încep procesul de restructurare a planului de rambursare a creditului. După cum știi, legea impune ca planul de rambursare să fie semnat la absolvire, iar prima plată va trebui efectuată la exact șase luni după aceea. Știu că ești ocupat, dar te rog să mă informezi când vei putea.

Cea mai recentă tranșă, 13 ianuarie 2014 = 32.500 de dolari. Total credit plus dobândă: 266 000 de dolari.

Cu cele mai bune urări, Morgana Nash, reprezentant sector public

Mark a așteptat două zile, iar sâmbătă dimineață i-a răspuns:

Stimată doamnă Nash, vă mulțumesc pentru înștiințare și mă bucur să primesc vești de la dumneavoastră. Sper că sunteți bine. În prezent, lucrurile sunt cam în aer la Ness Skelton. Firma a fuzionat cu o organizație britanică și totul pare a fi în mișcare. În realitate, nu am găsit pe nimeni care să fie dispus să discute cu mine despre postul meu. Am chiar impresia că oferta de slujbă a dispărut în operațiunile de fuziune. E foarte neplăcut. La asta se adaugă faptul că, săptămâna trecută, cel mai bun

> prieten al meu a sărit de pe podul Arlington Memorial în râul Potomac (vezi link) și, în fine, nu m-am prea gândit la facultate. Lăsați-mi puțin timp ca să îmi adun gândurile. Ultimul lucru despre care aș vrea să discut este rambursarea creditului. Vă mulțumesc pentru răbdare. Cu prietenie, Mark

Todd era prins în capcană de o firmă numită Scholar Support Partners, altfel zis SSP. Ori pur și simplu SS, după cum îi spuneau Todd și mulți alți studenți. Avea sediul în Philadelphia și un istoric jalnic privind administrarea împrumuturilor. Todd descoperise cel puțin trei acțiuni în justiție în toată țara, prin care SSP fusese dată în judecată pentru practici abuzive de recuperare a împrumuturilor. Compania fusese prinsă aplicând comisioane nefirești la credite și plătise deja amenzi. Cu toate acestea, Departamentul Educației continua să o țină sub aripa sa.

„Consilierul” lui era un șmecher pe nume Rex Wagner, un soi de brută căreia Todd i-ar fi tras un pumn în mutră dacă aveau să se întâlnească vreodată, lucru care nu avea să se întâmple însă. Și-l imagina pe Wagner ghemuit în cubiculul său din cine știe ce birou obscur dintr-un subsol, fiind probabil gras, mâncând chipsuri și având căștile prinse de capul chel, în vreme ce hărțuia tineri la telefon și transmitea e-mailuri de doi bani.

Ultimul trimis de el suna astfel:

> Stimate domnule Lucero, cum te afli pe ultima sută de metri înainte de absolvirea ce te așteaptă curând, ar fi timpul să vorbim despre rambursare, despre care presupun că nu ai niciun chef să discuți, deoarece, dacă țin seama de ultima noastră corespondență de acum o lună, încă nu ți-ai găsit un „post de jurist

corespunzător”. Sper că lucrurile s-au schimbat între timp. Te rog să mă anunți în legătură cu ultimele eforturi făcute pentru a-ți găsi o slujbă. Regret, dar nu voi putea accepta un plan de rambursare pe baza dorinței tale evidente de a lucra doar ca barman. Să discutăm și, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Cea mai recentă rată: 32.000 de dolari, 13 ianuarie 2014; total credit plus dobândă: 195.000 de dolari.

Cu sinceritate, Rex Wagner, consilier principal în probleme de credite

Todd i-a răspuns într-un târziu:

Stimate domnule consilier principal în probleme de credite Wagner, pot câștiga mai mulți bani servind la bar decât poți face tu hărțuind studenții. Am citit despre compania ta și despre toate procesele și tacticile abuzive, dar eu nu te acuz de niciun abuz deocamdată. Nu sunt rău-platnic, ce naiba, nici nu am absolvit facultatea, așa că dă-mi pace! Nu, n-am o slujbă adevărată, pentru că nu poți găsi așa ceva, cel puțin nu absolvenții facultăților pe profit ca FBLS, care, apropo de asta, ne-a mințit încă de când ne gândeam să ne înscriem la ea. Doamne, ce proști am fost!

Dă-mi un răgaz și voi găsi o soluție. Todd Lucero

Wagner i-a răspuns:

Stimate domnule Lucero, aș dori să păstrez lucrurile pe latura pozitivă. Am lucrat cu mulți studenți care s-au chinuit să își găsească o slujbă și toți au reușit în cele din urmă. Trebuie doar mult curaj și disponibilitatea de a merge să bați pe la uși. D.C. este plin de firme de avocatură și de slujbe guvernamentale bine plătite. Sunt convins că îți vei găsi o carieră pe măsură. Ignor faptul că ai folosit cuvinte precum „abuz” și „hărțuire”. Toată corespondența noastră prin e-mail va deveni publică și îți sugerez să îți alegi mai atent cuvintele. Aș dori să discut cu tine la telefon, dar, bineînțeles, nu am numărul tău.

Cu respect, Rex Wagner, consilier principal în probleme de credite

Todd i-a răspuns:

Stimate domnule consilier principal în probleme de credite SS Wagner, scuze dacă te-am jignit. Nu cred că îți dai seama de stresul pe care îl îndur în acest moment al vieții. Nimic nu a mers conform planului, iar viitorul mi se pare cumplit de sumbru. Blestem ziua în care am hotărât să urmez Dreptul, mai ales la o facultate precum Foggy Bottom. Îți dai seama că individul de pe Wall Street care deține facultatea scoate anual 20 de milioane din ea? Și că e doar una dintre cele opt din portofoliul lui? Fascinant. Privind retrospectiv, mai bine cumpăram și eu o facultate decât să mă înscriu la ea.

Nu, nu îți pot da numărul meu de telefon. Potrivit numeroaselor procese

intentate SS, cele mai multe abuzuri s-au petrecut la telefon, în conversații care nu au fost niciodată înregistrate. Să rămânem la e-mail, unde contează fiecare cuvânt.

Rămânem prieteni. Todd Lucero

Și-au petrecut toată ziua de sâmbătă făcând curățenie, văruind și cărând saci cu gunoaie. „Apartamentul" Zolei avea de fapt trei camere: un mic dormitor, o cameră de zi care era și birou și un soi de debara ce oferea și alte posibilități. L-au convins pe Maynard să le permită mutarea unui perete și să adauge o ușă. Unul dintre verii lui Maynard era contractor fără licență și făcea diferite lucrări fără să se sinchisească de obținerea de aprobări, așa că, pentru 1.000 de dolari în numerar, a spus că putea înjgheba un mic duș și o toaletă, transformând debaraua într-o baie. Todd și Mark se îndoiau că Zola avea să fie impresionată de asta, dar, practic, nu prea avea de ales.

Zola încă nu se declarase de acord să se alăture parteneriatului, dar asta era doar o chestiune de timp.

Deși însorită, ziua era friguroasă, iar Zola simțea nevoia să respire aer curat. Duminică dimineața, devreme, a plecat din apartamentul său și s-a dus la mall, unde s-a așezat pe treptele de la Lincoln Memorial și a urmărit turiștii. Privind spre Monumentul Washington și spre Capitol, aflate în fundal, s-a gândit la părinții și la fratele ei, închiși într-un centru mizer de detenție, așteptând să fie deportați. Pentru ea, priveliștea era maiestuoasă, fiecare monument reprezentând un simbol al libertății neîngrădite. Pentru ei, singura priveliște era eventual aceea a unui gard cu sârmă ghimpată pe coamă. Ca urmare a sacrificiilor lor, ei i se oferise darul cetățeniei, un statut permanent pentru care nu depusese niciun efort. Ei munciseră ca

niște sclavi într-o țară de care erau mândri, visând că într-o bună zi aveau să facă parte din ea. Ce beneficiu putea aduce acelei mari națiuni de imigranți îndepărtarea lor? Totul era absurd și părea injust și crud.

A încercat cu disperare să îl alunge pe Gordy din gândurile ei. Tragedia lui rămăsese în urmă și nu slujea la nimic să stăruie asupra ei. Oricum nu ar fi avut niciun viitor împreună, iar ea se înșelase gândind altfel. Însă el încă exista în mintea ei și nu putea să scape de sentimentul de vinovăție.

Trecând pe lângă Reflecting Pool, a încercat să își imagineze locul acela în 1963, când aproape 250.000 de oameni se strânseseră în fața lui Martin Luther King[13], care vorbise despre visul său. Tatăl ei spunea întotdeauna că măreția Americii consta în aceea că fiecare putea să își urmeze visul și că, prin muncă și sacrificii, toate se puteau realiza.

Iar acum, visurile ei deveniseră coșmaruri și se simțea deznădăjduită.

Ajungând la Monumentul Washington, s-a așezat la o coadă lungă pentru a ajunge până în vârf, dar curând s-a plictisit de așteptare și a plecat. Îi plăcea Muzeul Smithsonian, așa că a petrecut câteva ore contemplând istoria Americii. În nicio clipă din ziua aceea nu a pierdut timpul gândindu-se la facultate ori la căutarea unei „slujbe semnificative”.

Spre sfârșitul după-amiezii, Todd i-a trimis un SMS, sugerând o altă „cină bună”. Ea a refuzat, spunându-i că avea alte planuri. A citit un roman, a văzut un film vechi, apoi s-a culcat în jurul orei unsprezece. Clădirea de apartamente duduia de muzică și de gălăgia provocată de studenții care veneau și plecau. Noaptea de sâmbătă dintr-un mare oraș. În jur de ora unu, o ceartă de pe coridor a trezit-o, dar a reușit să adoarmă din nou.

Dormea profund când cineva a început să bată cu pumnii și cu picioarele în ușa apartamentului ei. Pentru imigranți, mai ales pentru cei fără

documente legale, regulile de angajare erau bine cunoscute. Păstrează-ți hainele, pantofii și telefonul aproape, nu răspunde la ușă, speră și roagă-te să nu fie cei de la ICE. Dacă sunt ei, oricum vor sparge ușa, așa că nu ai unde să fugi. Deși avea acte în regulă ca orice agent ICE, ea trăia cu teamă, ca și cum ar fi fost acolo ilegal.

A tresărit înspăimântată și și-a îmbrăcat blugii. Loviturile au continuat și cineva a strigat cu voce ridicată: „Deschide! Imigrația!” S-a furișat până în camera de zi și s-a uitat îngrozită la ușă, simțind că inima îi bate ca un ciocan pneumatic. Ținea în mână telefonul și se pregătea să îi telefoneze de urgență lui Mark, de parcă el ar fi putut să apară acolo imediat, la ora două dimineața, ca să o salveze. Apoi bubuiturile au încetat. Nu a mai auzit voci, ci doar foșnete de tălpi pe coridor. Și-a făcut curaj, anticipând că ușa avea să-i fie spartă, dar nu a urmat decât o tăcere lungă. Apoi, dinspre capătul coridorului, a auzit răzbătând râsete.

Chiar era vorba de ICE sau era gluma proastă a cuiva? A așteptat un timp, încercând să își controleze respirația. Pe măsură ce minutele se scurgeau, ei îi era tot mai teamă să se miște. A rămas pe întuneric și s-a străduit să nu scoată niciun zgomot. Era posibil ca oamenii de la ICE să treacă pe acolo ca să o ia la întrebări, dar nu la o asemenea oră din noapte. Când veneau, cei de la ICE nu glumeau. Nu băteau la ușă, ci pătrundeau în casă dacă nu li se deschidea imediat ce strigau somația.

Indiferent cine făcuse asta, daunele erau grave. Încet, Zola s-a întors în dormitor, a îmbrăcat un pulover, s-a încălțat și a mai așteptat câteva minute. Când lucrurile s-au liniștit cu totul, a descuiat ușa, a aruncat o privire de-a lungul coridorului, fără să vadă pe nimeni, apoi a încuiat ușa în urma ei. Având o cheie de rezervă de la Gordy, a intrat în apartamentul lui și, fără să aprindă luminile, s-a întins pe salteaua lui.

I-a fost imposibil să mai adoarmă. Nu putea trăi astfel. Dacă prietenii ei erau îndeajuns de nebuni încât să înceapă o viață nouă, avea să riște alături de ei.

Morgana Nash i-a transmis lui Mark următorul e-mail:

> Stimate Mark, îmi pare rău de prietenul tău. Înțeleg de ce ești tulburat. Cu toate acestea, să încercăm să facem uitată situația de la Ness Skelton și să începem discuția despre eșalonarea rambursării. Toată compasiunea.
>
> Morgana Nash, reprezentant sector public

Duminică dimineață, Mark a răspuns:

> Stimată doamnă Nash, vă mulțumesc pentru sentimentele de compasiune, înseamnă mult pentru mine. Se pare că am fost concediat de la Ness Skelton, chiar înainte de a fi angajat, ceea ce nu poate decât să mă bucure, deoarece era o firmă proastă chiar și într-o zi bună și îi disprețuiesc cu adevărat pe cei care lucrează acolo. Așadar, sunt din nou fără slujbă, împreună cu toți colegii mei, și chiar nu găsesc tăria emoțională de a începe să caut o altă slujbă de nimic. Vă rog să mă păsuiți, de acord?
>
> Cu dragoste, Mark

Luni dimineață, la prima oră, doamna Nash i-a răspuns:

> Stimate Mark, îmi pare rău că ești iritat. Eu doar îmi fac meseria, iar ea îmi cere să te invit la o discuție privind

rambursarea datoriei. Există multe slujbe bune în zona D.C. și sunt convinsă că îți vei găsi una semnificativă. Să mă ții la curent.

Morgana Nash, reprezentant sector public

Mark i-a răspuns:

Stimată doamnă Nash, nu am cu ce să vă țin la curent. Nu există nimic. Urmez un tratament, iar terapeutul meu m-a sfătuit ca deocamdată să vă ignor.

Regret. Mark

17

Au așteptat până târziu în dimineața de luni, iar când clădirea a devenit pustie și studenții au plecat la cursuri, au cărat cutiile cu lucrurile Zolei în noul ei apartament de la etajul doi de deasupra Barului Rooster. Chiar dacă n-a fost prea impresionată de noua locuință, ea și-a păstrat părerea pentru sine. De fapt, și-a despachetat hainele și lucrurile cu un zâmbet pe față, părând încântată de noul ei ascunziș. Când era mică, în Newark, trăise într-un loc mult mai restrâns, fără să beneficieze de niciun pic de intimitate. Mark și Todd nu aveau habar cât de săracă era familia ei în acea vreme.

Împreună cu o echipă de slovaci foarte harnici – și, bineînțeles, imigranți ilegali –, contractorul s-a străduit să transforme debaraua în baie, astfel că partenerii au fost nevoiți să caute un alt local pentru a lua prânzul la o oră atât de târzie. Cât timp au mâncat câte o salată și au băut ceai rece, Todd a prezentat câteva dintre regulile de bază ale firmei. Aveau să trăiască într-o lume în care totul se plătea în numerar, fără niciun credit. Cărțile de credit lăsau urme. Îl convinseseră pe Maynard să transforme munca lor în plată pentru chirie. Todd și Mark aveau să lucreze fiecare câte douăzeci și cinci de ore pe săptămână la bar, fără să se înregistreze asta în conturile acestuia. Maynard era dispus să accepte asta drept plată a chiriei și să acopere cheltuielile de întreținere, internetul și televiziunea prin cablu, îngăduindu-le să folosească adresa lui pentru corespondența redusă pe care o anticipau. Omul părea să agreeze ideea de a avea trei avocați, care erau prieteni, ascunși în clădirea lui și lăsa impresia că nu pricepea deosebirea dintre o clinică legală și o firmă de avocatură. Maynard punea însă puține întrebări.

Era o ironie faptul că zelul lor de a evita creditele pornea de la ideea că datorau împreună

peste 600.000 de dolari, dar aceasta le-a scăpat pe moment.

Aveau să îi facă o nouă vizită dubiosului specialist în securitate, ca să cumpere un permis de conducere fals pentru Zola, ce avea să fie singurul ei act de identitate. După ce devenea Zola Parker, urmau să îi cumpere un telefon, dar le păstrau și pe cele vechi, pentru a vedea cine îi mai căuta. Toți aveau să fie dați în judecată de proprietari, dar procesele intentate aveau să fie fără valoare, deoarece Mark Frazier, Todd Lucero și Zola Maal nu mai existau și, evident, părăsiseră orașul. În cele din urmă, aveau să fie trecuți pe lista rău-platnicilor de către administratorii lor de credite studențești, dar asta urma să se întâmple peste luni bune. Nu puteai da în judecată o persoană dacă nu o găseai. Aveau să încerce să îi evite pe toți prietenii vechi, dar să continue să-și păstreze paginile de Facebook, chiar dacă reducând numărul postărilor. Nu intenționau să mai ia legătura cu Foggy Bottom și erau siguri că absența lor n-avea să fie observată de nimeni din administrația facultății.

Câteodată, Zola părea copleșită de acest plan. Era nebunesc și destinat eșecului, dar se simțea mai în siguranță, iar asta era prima ei grijă. Cât despre partenerii ei, fie erau excesiv de încrezători, fie mimau asta de minune. În sinea ei, știa că băieții nu aveau idee despre ce urmau să facă, dar entuziasmul lor era greu de ignorat. În ciuda rezervelor, Zola găsea consolare în fidelitatea lor.

Apoi Mark a devenit serios și a propus să discute despre viața lor personală. Era important să evite noile prietenii și relațiile amoroase de durată. Nimeni nu trebuia să știe despre planurile lor. Parteneriatul dintre ei avea nevoie de un zid înconjurător care să nu poată fi străpuns.

— Glumiți? i-a întrerupt ea. Abia l-am îngropat pe prietenul meu și credeți că aș vrea să mai intru într-o relație cu cineva?

— Sigur că nu, a spus Mark. Todd și cu mine n-avem pe nimeni pe moment și ar fi cel mai bine să fim cu toții în aceeași situație.

— Corect, iar dacă vrei sex, eu și Mark am fi disponibili oricând, doar ca să păstrăm lucrurile în cadrul firmei, înțelegi? a spus Todd.

— Nu se va-ntâmpla așa ceva, a zis ea râzând. Viețile noastre sunt suficient de complicate și-așa.

— Sigur, dar trece asta pe listă, a spus Todd.

— Asta e deviza ta cea mai bună: „Să ținem totul în cadrul firmei”?

— Nu știu. N-am mai folosit-o până acum.

— Ei bine, n-o mai folosi! Nu merge.

— Glumeam, Zola!

— Ba nu. Ce s-a întâmplat cu Sharon, fata cu care ieșeai semestrul trecut?

— Asta a devenit istorie.

— Să convenim ca toate relațiile noastre să se desfășoare în altă parte, bine? a spus Mark.

— Cum vrei, a răspuns Zola. Ce puncte mai ai pe listă?

— N-avem nicio listă, a zis Mark. Ai întrebări?

— Mai mult îndoieli decât întrebări.

— Te ascultăm, a spus Todd. Ăsta e marele nostru moment, cea mai frumoasă oră. Să spunem lucrurilor pe nume!

— Bun, mă îndoiesc serios că voi putea face rost de cazuri în sălile de urgență ale spitalelor. Și nu cred că știe vreunul dintre voi cum se procedează.

— Ai dreptate, dar putem învăța, a spus Todd. Trebuie. E o chestiune de supraviețuire.

— O, eu cred că ți se potrivește asta, Zola, a spus Mark. O negresă tânără și frumoasă cu o rochie ucigătoare, probabil scurtă, și pantofi cu toc la modă. Eu te-aș angaja într-o clipă dacă soția mea ar fi rănită în vreun accident rutier.

— Singura mea rochie ca lumea e cea pe care am purtat-o la înmormântare.

— O să-ți împrospătezi garderoba, Zola, a adăugat Todd. Nu mai suntem studenți la Drept, ci

profesioniști adevărați. Haine noi pentru toți. Figurează în bugetul firmei.

— E singurul lucru promițător pe care l-am auzit până acum, a spus ea. Și să zicem că ne găsim clienți și că trebuie să-i primim la birou. Ce se-ntâmplă în situația asta?

Era limpede că ei se gândiseră la toate. Fără să ezite, Mark a răspuns:

— Le spunem că birourile noastre sunt în renovare și îi întâlnim jos, la bar.

— Barul Rooster?

— Sigur. Tratația e pe cheltuiala firmei cât noi pregătim hârtiile, a spus Todd. O să le placă asta.

— Nu uita, Zola, a zis Mark, majoritatea clienților noștri vor fi infractori mărunți, care vor plăti în numerar. Îi întâlnim la tribunal sau la închisoare, așa că vizita la un birou de avocatură e ultimul lucru pe care și-l doresc.

— Și nu vom purta discuții cu alți avocați, a precizat Todd. Nimic de genul ăsta.

— Bineînțeles.

— Dacă o să fim încolțiți, putem oricând să închiriem pentru câteva ore o cameră dintr-un centru de afaceri. Știu unul chiar după colț.

— Am impresia că v-ați gândit la toate, băieți.

— Ei, nici chiar așa, Zola, a spus Todd. Dar o să găsim soluții pe care să le aplicăm și în același timp o să ne și distrăm puțin.

— Ce altceva te mai frământă? a întrebat-o Mark.

— Uitați, nu știu cum să ascund asta față de Ronda. Mi-e prietenă apropiată și își face griji pentru mine.

— Și are cea mai bogată gură din anul nostru, a spus Todd. Să nu-i sufli niciun cuvânt!

— Nu-mi va fi ușor. Nu cred că pot abandona facultatea fără ca ea să afle.

— Știe de tine și de Gordy? a întrebat-o Mark.

— Bineînțeles. În primul an a avut o relație cu el.

— Ce i-ai spus? a întrebat Todd.

— A ținut morțiș să discute cu mine, așa că seara trecută m-am întâlnit cu ea la o gustare. I-am spus că mă chinuiesc și deocamdată trag chiulul și că s-ar putea să mă retrag un semestru ca să îmi revin. Nu m-a iscodit prea mult, a ținut să discute despre Gordy și ultimele lui zile de viață. Consideră că ar trebui să merg la un terapeut, cineva care să mă consilieze în privința stării mele depresive. I-am zic că o să mă gândesc. A fost chiar compătimitoare și aveam nevoie de asta.

— Zola, trebuie să întrerupi legătura cu ea, a spus Mark. Ține-o la distanță, dar cu delicatețe. Trebuie să ne izolăm de colegii de facultate. Dacă se află că toți trei sărim peste ultimul semestru, facultatea ar putea începe să pună întrebări. Asta nu e mare lucru câtă vreme facultatea nu hotărăște să înștiințeze Departamentul Educației.

— Parcă nu ne îngrijorau datoriile.

— Adevărat, dar trebuie să amânăm cât mai mult neachitarea împrumuturilor. Dacă află că ne-am retras, administratorii de credite vor începe să ceară rambursarea. Dacă nu ne găsesc, vor preda dosarele noastre unor avocați, care vor angaja investigatori ca să adulmece. Aș prefera să mă gândesc la asta mai târziu.

— Aș vrea să evităm situația asta, a spus Todd.

— O, cred că vom reuși.

— Dar n-aveți idee cum, nu-i așa? a zis ea.

Mark și Todd au schimbat o privire, dar niciunul nu a spus nimic preț de câteva momente. Apoi telefonul lui Todd a vibrat și l-a scos din buzunar.

— Nu-i ăsta, a spus el, scotocindu-se în alt buzunar. Două telefoane, unul vechi și celălalt nou. Unul pentru trecut, altul pentru prezent. A citit mesajul, apoi a continuat: E Wilson, care zice: „Hei, domnule, ai chiulit și azi. Ce se întâmplă?”

— S-ar părea că ne va fi mai greu decât ne-am închipuit, a remarcat Mark.

18

La ora 8:45, oamenii începeau să se strângă agitați în mici grupuri în holul spațios din afara sălii de judecată numărul 142 a Tribunalului Districtual. O tăbliță de lângă ușă anunța că acela era regatul judecătoarei Fiona Dalrymple, Divizia Infracțiuni 19, Curtea pentru Sesiuni Generale, Districtul Columbia. În general, cei convocați în ziua aceea la ora respectivă erau o adunătură de oameni grosolani proveniți din cartiere rău famate, majoritatea cu pielea neagră sau cafenie, aproape toți având în mână bucata de hârtie prin care erau somați să se prezinte acolo. Cei mai mulți stăteau aproape de cineva drag, care primise o înștiințare asemănătoare. Niciunul nu era singur. Acuzații veniseră însoțiți de soți, părinți sau copii și pe fața fiecăruia se vedea aceeași expresie de disperare și de spaimă. Avocații care își căutau victime nu sosiseră încă.

Zola și Todd au ajuns primii, amândoi îmbrăcați lejer, și au început să îi urmărească pe oameni. S-au rezemat apoi de un perete, așteptându-l pe avocatul Upshaw, care a apărut curând, purtând un costum elegant și având în mână o geantă diplomat veche. După ce acesta li s-a alăturat, s-au grupat la fel ca toți ceilalți, șoptind și părând să aștepte să se întâmple ceva.

— Îmi place tipul de acolo, a spus Todd, făcând semn din cap în direcția unui bărbat durduliu de origine hispanică, în jur de patruzeci de ani, ținând o hârtie în mână și având-o alături pe soția lui neliniștită.

— Și mie-mi place, a adăugat Zola amuzată. Ar putea fi primul nostru client.

— Avem de unde alege, a spus Mark în șoaptă.

— Bine, domnu Barosanu', arată-ne cum se face treaba!

Mark și-a înghițit nodul din gât, apoi a arborat un zâmbet fals și a zis:

— Nu-i mare scofală.

Și a pornit spre perechea respectivă. Când s-a apropiat, soția a coborât ochii de spaimă, iar soțul a făcut ochii mari.

— Scuze, a spus Mark cu glas scăzut. Sunteți cumva domnul Garcia? Îl caut pe Freddy Garda.

Omul a clătinat din cap, dar nu a spus nimic. Mark s-a uitat spre citația pe care omul o ținea în mâna dreaptă, apoi l-a întrebat:

— Urmează să fii judecat?

Neroadă întrebare. De ce ar fi lipsit omul de la muncă și ar fi așteptat în fața sălii de judecată? Individul a dat din cap aprobator, dar a reușit să păstreze tăcerea.

— Care e acuzația? l-a întrebat Mark.

Fără să scoată niciun cuvânt, omul i-a întins citația, iar Mark a citit-o cu o expresie încruntată.

— Atac simplu, a mormăit el. Ar putea fi de rău. Domnule Lopez, ai mai compărut în tribunal?

O clătinare hotărâtă din cap. Nu. Soția lui și-a smuls privirea de la pantofi și s-a uitat la Mark de parcă s-ar fi abținut cu greu să nu plângă. Pe măsură ce adunarea sporea, tot mai mulți oameni treceau prin dreptul lor.

— Ascultă, ai nevoie de un avocat. Judecătoarea Dalrymple poate fi destul de dură. Înțelegi? Cu mâna liberă, Mark a scos o carte de vizită și i-a întins-o hotărât omului. Atacul simplu te poate băga în închisoare, dar mă pot ocupa eu de asta. Nu-ți mai face griji! Vrei să te ajut?

Omul a încuviințat.

— Bine, onorariul meu e de 1.000 de dolari. Poți plăti?

Auzind de bani, doamna Lopez a rămas cu gura căscată. Din spate a răzbătut vocea tăioasă și hotărâtă a cuiva care i se adresa neîndoielnic lui Mark:

— Hei, ce se întâmplă acolo?

Mark s-a întors și a văzut fața îngrijorată și nedumerită a unui adevărat avocat al străzii, un tip înalt, cu nasul ascuțit, care purta un costum uzat. Evaluase perfect situația până să ajungă lângă ei.

— Ce se petrece, amice? l-a întrebat pe Mark cu glas ceva mai scăzut. Îmi furi clientul?

Rămas fără grai, Mark a făcut un pas în spate, moment în care avocatul i-a smuls citația din mâna dreaptă. S-a uitat apoi la domnul Lopez și i-a spus:

— Juan, tipul ăsta nu-ți dă pace?

Domnul Lopez i-a întins cartea de vizită a lui Mark, iar avocatul a aruncat o privire rapidă spre ea și a spus:

— Ascultă, Upshaw, el e clientul meu. Ce încerci să faci?

Cum trebuia să spună ceva, Mark a bolborosit:

— Nimic. Îl căutam pe un anume Freddy Garcia.

Apoi a aruncat o privire în jur și a observat un alt tip în costum care se holba la el.

— Asta să i-o spui lui mutu', a zis avocatul. Încerci să-mi furi clientul. Am auzit că onorariul tău e de 1.000 de dolari. Adevărat, Juan?

Devenit brusc dispus să vorbească fluent, Lopez a spus:

— Așa e. A spus 1.000 de dolari, altfel ajung la pușcărie.

Avocatul a mai făcut un pas spre Mark, până când nasurile lor au ajuns la circa treizeci de centimetri unul de altul. Mark s-a gândit să îl pocnească, dar a socotit pe dată că o încăierare între doi avocați pe hol, în fața sălii de judecată, nu ar rezolva situația.

— Șterge-o, Upshaw! a spus cu glas șuierat avocatul.

Mark s-a străduit să zâmbească, apoi a zis:

— Hei, amice, calmează-te! }mi caut clientul, pe Freddy Garda. Am abordat pe cine nu trebuie, înțelegi?

Avocatul a rânjit și a spus:

— Păi, dacă știai să citești, băgai de seamă că citația îi este adresată domnului Juan Lopez, clientul meu. Sunt sigur că Freddy Garcia nici măcar nu e pe rol azi. Și pariez pe ce vrei că te ocupi de furtul de clienți.

— Tu ar trebui să știi mai bine, a ripostat Mark. Dar acum calmează-te.

— M-am liniștit, dar dispari de aici!

Lui Mark îi venea să o rupă la fugă, dar a reușit să se retragă un pas.

— Ai obținut ce-ai vrut, ticălosule!

— Du-te și sâcâie pe altcineva!

Îngrozit de privirile lui Todd și ale Zolei, Mark s-a rotit pe călcâie, dar aceștia dispăruseră.

I-a găsit după un colț și s-au grăbit toți trei spre o cafenea de la parter. Cât timp și-au tras scaunele în jurul unei măsuțe de cafea, Mark și-a dat seama că Todd și Zola râdeau atât de tare, încât nici nu erau în stare să vorbească. Deși se simțea iritat, după câteva secunde a început să râdă și el. În cele din urmă, Todd și-a recăpătat suflul și a spus:

— Bună treabă, Darrell.

Zola și-a șters obrajii cu dosul mâinii.

— Freddy Garcia, a reușit ea să spună.

Tod a izbucnit din nou în râs.

— Bine, gata, a zis Mark încă râzând.

— Iartă-mă, a spus Todd ținându-se de piept.

Au râs îndelung, apoi Mark a întrebat:

— Vrea cineva cafea?

S-a dus la bar și a plătit trei cești pe care le-a adus la masă, unde ceilalți membri ai firmei își regăsiseră mina serioasă.

— Noi l-am văzut pe individ venind, iar când și-a dat seama ce făceai, a lansat imediat atacul, a spus Todd.

— Am crezut că te va lua la bătaie, a adăugat Zola.

— Și eu am crezut la fel, a zis Mark.

Au sorbit din cafele, fiecare pe punctul să hohotească din nou.

Într-un târziu, Mark a spus:

— În regulă, uite și partea bună. A fost o scenă neplăcută, de acord, dar nimeni nu s-a întrebat dacă eram cu adevărat avocat. Ne va fi ușor.

— Ușor! a exclamat Todd. A fost cât pe ce să te încaieri pentru a obține primul nostru client.

— Ai văzut expresia de pe mutra lui Juan când voi doi vă certați? Probabil și-a închipuit că toți avocații sunt demenți.

— Vom considera asta o experiență, a spus Mark, făcându-le jocul. Nu putem bate în retragere.

— Dar tot nu ești un Darrell Cromley, a spus Todd.

— Ține-ți gura! Hai să mergem!

Au hotărât să schimbe strategia la a doua încercare în acel abis. În fața sălii de judecată unde prezida onorabilul judecător Leon Handleford, de la Divizia Infracțiuni 10, așteptau o mulțime de oameni. Todd a apărut acolo primul, părând foarte agitat. După ce a examinat oamenii, și-a concentrat atenția asupra unui tânăr de culoare, așteptând alături de o femeie mai în vârstă, probabil mama lui. Todd s-a apropiat de ei și, zâmbindu-le, a inițiat o conversație:

— Un mod al naibii de nefericit de a vă petrece ziua, am dreptate?

— Ai spus lucrurilor pe nume, a zis tânărul.

Frustrată, mama lui și-a dat ochii peste cap.

— Aici e tribunalul pentru cei prinși conducând sub influența alcoolului, adevărat? a continuat Todd.

— Pentru trafic, a precizat tânărul.

Mama lui a intervenit:

— L-au prins cu 135 la oră într-o zonă în care viteza legală era de 65 de kilometri la oră. A doua

infracțiune pe anul ăsta! Asigurarea o să sară până la cer.

— 135, a repetat Todd. Asta înseamnă închisoare.

— Dar mă grăbeam…

— Polițistul care l-a oprit i-a spus că o să facă închisoare, a precizat mama pe un ton extrem de frustrat.

— Ai avocat? l-a întrebat Todd.

— Încă nu, a răspuns tânărul. Nu-mi pot permite să pierd permisul de conducere. Dacă se-ntâmplă asta, îmi pierd și slujba.

Având telefonul lipit de ureche, Mark a apărut cu pași hotărâți. A stabilit contactul vizual cu Todd, apoi s-a apropiat în grabă și a băgat telefonul într-un buzunar. Ignorându-i pe tânărul negru și pe mama lui, i-a spus lui Todd:

— Tocmai am vorbit cu procurorul, un tip pe care îl cunosc foarte bine. Am reușit să elimin condamnarea la închisoare, iar amenda se va reduce la jumătate. Încă ne gâlcevim în legătură cu suspendarea permisului, dar facem progrese. Ai primit cealaltă jumătate din onorariul meu?

— Sigur, a răspuns Todd imediat, apoi a băgat mâna într-un buzunar de unde a scos câteva bancnote.

Fără să se ferească de ochii privitorilor, a numărat cinci bancnote de câte o sută de dolari și i le-a întins lui Mark. În timp ce acesta înșfăca banii, Todd a arătat spre noul lui amic și a spus:

— Ascultă, tipul ăsta a fost prins cu 135 de kilometri la oră într-o zonă în care viteza legală era de 65 de kilometri la oră. Ce-l așteaptă?

Mark nu avea habar, dar acum devenise Darrell Cromley, un avocat al străzii cu experiență, astfel că trebuia să răspundă la orice întrebare.

— 135, a repetat el, ca și cum ar fi fost de-a dreptul impresionat. Ai condus sub influența alcoolului?

— Nu, a răspuns tânărul.

— A fost cât se poate de treaz, a adăugat mama lui. Ar fi fost mai logic să fie beat, numai că el știa ce face.

— Lasă, mamă…

— Orice viteză peste 135 de kilometri la oră înseamnă închisoare.

— Te ocupi de cazuri de depășire a vitezei legale? l-a întrebat mama.

Mark i-a aruncat un zâmbet siropos, sugerând că ar fi putut apăra orice caz.

— Aici îmi fac treaba, doamnă, la tribunalul pentru probleme de trafic. Îi știu pe toți judecătorii și cunosc toate chichițele.

— Trebuie să-mi păstrez permisul de conducere, a spus tânărul.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat Mark, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

— Livrez colete. O slujbă bună pe care nu vreau s-o pierd.

O slujbă bună. Cu un salariu de rahat! Pentru conducere sub influența alcoolului, onorariul era de 1.000 de dolari. Mark s-a gândit să ceară mai puțin pentru exces de viteză, însă ideea de a scoate ceva din situația aceea l-a făcut să ridice suma. Foarte preocupat, a zis:

— Ascultați-mă, onorariul meu e de 1.000 de dolari și, pentru asta, voi obține reducerea acuzației de depășire a vitezei legale, ca să te salvez de închisoare.

S-a uitat din nou la ceas, ca și cum ar fi fost presat de chestiuni mai importante.

Tânărul și-a privit mama plin de speranță, iar aceasta a clătinat din cap de parcă ar fi vrut să spună: „E beleaua ta, nu a mea”. Apoi s-a uitat la Mark și a spus:

— N-am decât 300 la mine. Pot plăti restul mai târziu?

— Da, dar înainte de următoarea înfățișare în tribunal. Să văd citația.

Omul a scos-o din buzunar și i-a întins-o, iar Mark a citit-o rapid: Benson Taper, 23 de ani, necăsătorit, cu adresa în Emerson Street, Northeast D.C.

— Bine, Benson, hai să discutăm cu judecătorul! a spus Mark.

Descoperirea și recrutarea clienților de pe hol erau destul de stresante, mai ales pentru un novice care se dădea drept avocat, însă intrarea într-o sală de judecată, unde trebuia să privească în față cum se desfășura actul de justiție, era înfiorătoare. Mark a simțit cum i se înmoaie genunchii în timp ce mergea alături de clientul său pe aleea centrală. Nodul din stomac creștea cu fiecare pas făcut.

„Fă-ți curaj, dobitocule, și-a zis el. Nu te arăta temător. Totul e doar un joc. Dacă Darrell e în stare de asta, de ce n-ai putea și tu?” A făcut semn cu mâna spre un loc din mijlocul sălii și, dirijând traficul de parcă ar fi fost tribunalul lui, i-a șoptit mamei: „Ia loc acolo”. Femeia l-a ascultat, iar el și clientul său s-au îndreptat spre primul rând de bănci și s-au așezat. Benson i-a dat 300 de dolari, iar Mark a scos un contract pentru servicii de avocatură identic cu cel pe care îl semnase în numele lui Gordy pentru avocatul Preston Kline. După ce au încheiat treburile legate de hârtii, el și Benson s-au așezat și au urmărit spectacolul.

La circa un metru în fața lor, bara – o balustradă înaltă până la genunchi – îi separa pe spectatori de miezul acțiunii. Dincolo de aceasta se aflau două mese lungi. Cea din dreapta era acoperită de teancuri de hârtii și în jurul ei se agitau câțiva procurori tineri, șoptind, glumind și adăugând câte o filă ici și colo. Masa din stânga lor era aproape goală. Plictisiți, de ea se rezemau doi avocați ai apărării, care discutau în șoaptă. Câțiva funcționari se mișcau de colo până colo, aducându-le documente avocaților și judecătorului Handleford. Deși tribunalul era în plină ședință, zona judecătorului era animată ca o bandă de montaj și

nimeni nu părea îngrijorat că face gălăgie. Un afiș scris cu litere mari suna astfel: „Interzisă folosirea telefoanelor mobile. Amenda: 100 de dolari”.

Judecătorul Handleford era un bărbat alb, masiv, cu barbă, cam tic șaizeci de ani, părând plictisit de moarte de rutina zilnică. Rareori își ridica ochii din hârtii și părea preocupat doar să semneze tot felul de ordine.

Un aprod s-a uitat spre mulțime și a strigat un nume. O femeie înaltă, având în jur de cincizeci de ani, a pășit pe interval, a trecut agitată de poartă și s-a prezentat în fața Onoratei Instanțe. Se afla la tribunal pentru conducere sub influența alcoolului și reușise să ajungă până acolo fără vreun avocat hrăpăreț care să o însoțească. Mark a încercat să memoreze numele ei: Valerie Blann. Avea să îi caute numele pe rol și să o sune mai târziu. Femeia a pledat nevinovată și i s-a comunicat o dată de revenire în instanță, de la sfârșitul lunii februarie. Judecătorul abia dacă a ridicat ochii din hârtii. Un aprod a strigat următorul nume.

Mark și-a înghițit cu greu nodul din gât și, făcându-și curaj și sperând să aibă noroc, a trecut de poartă. Având pe față o încruntare perfectă pentru un avocat, s-a dus la masa acuzării, a luat o copie a rolului din acea zi și s-a așezat la masa apărătorului. Au sosit apoi alți doi avocați. După un timp, unul dintre ei a plecat. Avocații veneau și plecau fără să îi bage nimeni în seamă. Un procuror a spus o glumă și s-a bucurat de câteva râsete. Judecătorul părea să moțăie deja. Mark a aruncat o privire în sală și a văzut-o pe Zola stând în spatele mamei lui Benson, urmărindu-i fiecare mișcare cu ochii larg deschiși. Todd se strecurase în primul rând de bănci, ca să vadă totul mai de aproape. Mark s-a ridicat, s-a apropiat de o grefieră așezată alături de scaunul judecătorului, i-a întins cartea lui de vizită și a informat-o că îl reprezenta pe domnul Benson Taper. Ea i-a aruncat o privire. Cui îi pasă?

Când s-a anunțat numele lui Benson, Mark s-a ridicat și i-a făcut semn clientului său să îl urmeze. Au rămas unul lângă altul în fața judecătorului Handleford, care abia dacă s-a uitat la ei. Un procuror s-a apropiat de ei, iar Mark s-a prezentat. Numele ei era Hadley Caviness și era foarte simpatică; avea un corp splendid și purta o fustă scurtă. Mark a acceptat cartea ei de vizită, iar ea a luat-o pe a lui.

— Domnule Taper, a spus apoi judecătorul, se pare că ai avocat, de aceea presupun că pledezi nevinovat.

— Întocmai, Onorată Instanță, a răspuns Mark – erau primele cuvinte pe care le rostea în instanță.

Și, doar spunând asta, Mark – împreună cu cei doi parteneri ai săi – încălca prevederile Secțiunii 54B din Codul de Procedură Legală, făcându-se vinovat de practicarea neautorizată a avocaturii, pasibilă de o amendă de până la 1.000 de dolari, plus restituirea daunelor și circa doi ani de închisoare. Și asta nu însemna mare lucru. Din cercetările lor extinse, știau că în ultimii patruzeci de ani doar un impostor ajunsese în închisoare pentru practicarea ilegală a avocaturii în District. Fusese condamnat la șase luni de închisoare cu patru luni suspendare, iar comportamentul lui fusese extrem de nepotrivit.

În contextul comportamentului infracțional, UPL reprezenta o amenințare minoră. Nimeni nu avea de suferit cu adevărat. Iar dacă cei trei erau silitori, interesele clienților aveau să fie bine reprezentate. Justiția avea să fie apărată. Și așa mai departe. Ei puteau să își justifice planurile vreme de câteva ore.

Practic, lui Todd i s-a tăiat răsuflarea când partenerul lui a ajuns în fața judecătorului. Chiar putea fi atât de ușor? Mark își juca foarte bine rolul, iar costumul lui arăta mai bine decât al celorlalți avocați, aflați pe cele două laturi ale sălii

de judecată. Câți dintre aceștia se chinuiau să supraviețuiască împovărați de un munte de datorii?

Zola stătea pe marginea scaunului, așteptându-se în orice moment să audă pe cineva strigând: „Individul e un impostor!” Cu toate acestea, nimeni nu s-a uitat la avocatul Upshaw. El făcea parte perfect din rutina aceea, fiind doar unul dintre zecile de avocați de acolo. Urmărind cum se desfășurau lucrurile, observase că unii dintre avocații apărării cunoșteau un procuror sau doi și se simțeau aproape ca acasă. Alții stăteau retrași și nu discutau decât cu judecătorul. Nu avea importanță. Acela era tribunalul pentru judecarea cauzelor ce țineau de trafic, astfel că toată lumea respecta rutina aceea, ce nu avea să se schimbe.

Următoarea înfățișare la tribunal a lui Benson a fost stabilită peste o lună. Judecătorul Handleford a scris grăbit numele lui, iar Mark a spus: „Vă mulțumesc, Onorată Instanță” și și-a condus clientul afară din sala de judecată.

Cea mai nouă firmă de avocatură din oraș mai avea câteva săptămâni ca să decidă încotro mergea. Banii căpătați de la Benson au fost folosiți pentru plata unui prânz la un magazin de delicatese din apropiere. După ce a mâncat jumătate dintr-un sandvici, Todd și-a amintit de Freddy Garcia și au râs toți pe săturate.

Pentru procesele judecate după-amiază, Mark și-a schimbat costumul – acum avea trei –, iar Todd s-a îmbrăcat la fel de elegant. Au ajuns la tribunal la ora unu și s-au apucat să caute clienți. Evident, erau din plin. La început, au acționat împreună, deprinzând noi trucuri pe măsură ce timpul trecea. Nimeni nu i-a băgat în seamă, iar ei s-au simțit relaxați când s-au amestecat cu ceilalți avocați care băntuiau prin tribunal.

Aflat în fața Diviziei 6, Todd și-a dus telefonul la ureche și a început o conversație imaginară. Vorbind îndeajuns de tare ca să fie auzit de oamenii din apropiere, a spus:

— Fii atent, am rezolvat vreo sută de cazuri de conducere sub influența alcoolului cu tine în partea cealaltă, așa că nu-mi servi prostia asta. Flăcăul a avut o alcoolemie de 0,09, cu puțin peste limită, și nu a comis alte infracțiuni în trafic. Reduci asta la conducere imprudentă, altfel stau de vorbă cu judecătorul. Dacă mă silești, mergem la proces – și știi ce s-a întâmplat ultima oară! I-am făcut de rușine pe polițai, iar judecătorul a respins acuzația. O pauză, în timpul căreia s-a prefăcut că ascultă, după care a adăugat: Trec pe-acolo ca să semnăm contractul.

După ce și-a vârât telefonul în buzunar, un bărbat s-a apropiat de el și l-a întrebat:

— Ascultă, ești avocat?

Îmbrăcată lejer, Zola s-a deplasat dintr-o sală de tribunal în alta, măsurându-i din ochi pe acuzații care apăreau fără avocați. Deseori, judecătorii îi întrebau unde lucrau, dacă erau căsătoriți și alte lucruri de acest gen. Cei mai mulți aveau slujbe care nu impresionau. Zola și-a notat numele câtorva care păreau să fie mai promițători. Folosind numele și adresele de pe roluri ca referință, a alcătuit o listă cu persoanele pe care partenerii ei le puteau căuta. După câteva ore, s-a plictisit de monotonia înnebunitoare a justiției în cazuri atât de mărunte.

Dar, chiar dacă era plictisitor, se simțea mult mai bine decât în sala de curs, gândindu-se cu îngrijorare la examenul de barou.

La ora cinci, au intrat în Barul Rooster și au găsit o masă într-un colț. Mark a adus de la bar două pahare cu bere și o apă minerală și a comandat sandviciuri. Urma să lucreze în schimbul de la ora șase până la miezul nopții, astfel că băutura și mâncarea erau din partea casei.

Erau încântați de prima lor zi de activitate. Todd înșfăcase un client acuzat de conducere sub

influența băuturilor alcoolice și apăruse în fața judecătorului Cantu. Procurorul menționase că nu îl mai văzuse pe Todd până atunci, iar el îi răspunsese că venea la tribunal de aproape un an. Mark luase un caz de atac simplu la Divizia 9 și apăruse în fața unui judecător care se uitase lung la el, dar nu spusese nimic. După câteva zile, fețele lor aveau să devină familiare.

Prada din ziua aceea se ridica la 1.600 de dolari, plus note promisorii pentru încă 1.400 de dolari. La asta se adăuga faptul că acele câștiguri nu erau declarabile, deci erau scutite de impozit, astfel că se simțeau de-a dreptul amețiți de perspectiva de a face atâția bani. Frumusețea planului lor consta în obrăznicie. Nicio persoană în toate mințile nu ar fi îndrăznit să apară în fața unui judecător dându-se drept avocat.

19

La miezul nopții, Mark a urcat la etajul trei și a intrat în micul lor apartament. Todd îl aștepta pe canapea, având laptopul pe genunchi. Pe fragila măsuță de cafea pe care o cumpăraseră cu zece dolari erau două doze goale de bere. Mark a scos una nouă din frigiderul micuț și s-a lăsat să cadă pe scaunul din fața canapelei. Era extenuat și simțea nevoia să doarmă.

— La ce lucrezi? l-a întrebat el pe Todd.

— La o acțiune comună. Acum sunt patru plângeri la adresa Swift Bank și pare că e simplu să luăm și noi un avocat. Cred că e timpul să facem asta. Tipii ăștia își fac o reclamă dementă, dar numai pe internet. Încă n-au reclame la televiziuni, iar motivul e că fiecare reclamație presupune puțini bani. Nu e vorba de cazuri mari de prejudiciere, cu valori substanțiale. Daunele nu sunt mari, doar câțiva dolari pentru comisioane și alte lucruri băgate pe gât, pe care Swift le strecoară pe extrasele de cont lunare. Partea frumoasă e numărul, probabil că sunt cam un milion de clienți ciupiți de Swift.

— Am văzut că directorul lor executiv a apărut în fața Congresului azi.

— Da. Și s-a lăsat cu sânge. Tipul a fost atacat dur de ambele tabere. A fost un martor îngrozitor, adică omul a transpirat la propriu, iar comisia de anchetă s-a distrat pe cinste cu el. Toată lumea îi cere demisia. Un blogger crede că Swift are o reputație atât de proastă, încât nu poate decât să rezolve mizeria cât mai repede și să meargă mai departe. Tot el crede că banca va pierde cam un miliard cu acțiunile comune, apoi va cheltui ceva bani pe o nouă campanie de publicitate ca să-și spele păcatele.

— Chestie obișnuită. Nu s-a menționat numele lui Rackley?

— A, nu. Tipul se ascunde spatele zidului de companii noncomerciale. Am căutat ore în șir, dar nu se face nicio mențiune la el sau la firmele de fațadă. Mă-ntreb dacă Gordy a avut dreptate în ceea ce privește implicarea lui în afacerile Swift.

— Pariez că a avut dreptate, dar e nevoie să mai săpăm.

Au rămas tăcuți o vreme. În mod normal, televizorul ar fi funcționat, dar încă nu chemaseră compania de cablu. Plănuiau să se conecteze la cablul din bar, însă nu erau pregătiți să răspundă la întrebările instalatorului. Cele două televizoare cu ecran plat erau într-un colț.

— Gordy, Gordy, a spus Mark într-un târziu. Cât de des te gândești la el?

— Des, a spus Todd. Tot timpul.

— Te-ai întrebat ce ar fi trebuit să facem altfel?

— Sincer, da. Puteam face una sau alta, dar Gordy nu mai era el însuși. Nu-s convins că l-am fi putut opri.

— Și eu îmi zic asta. Dar îi simt lipsa. Rău de tot. Mă-ntreb ce părere ar avea văzându-ne acum.

— Gordy, cel pe care l-am cunoscut la început, ar spune că suntem nebuni. Dar cum era spre sfârșit, probabil că ne-ar fi devenit partener.

— Partener principal, fără îndoială, a spus Mark râzând. Apoi a adăugat: Am citit cândva o poveste despre un tip care s-a sinucis. Un psihiatru vorbea despre inutilitatea de a încerca să înțelegi asta. E imposibil, absurd. Când ajunge într-un asemenea punct, persoana pătrunde într-o altă lume, una pe care cei care îi supraviețuiesc n-o vor înțelege nicicând. Iar dacă o înțelegi, s-ar putea să fii și tu în pericol.

— Ei bine, pe mine nu mă paște pericolul, pentru că nu o înțeleg. Sigur, Gordy a avut o mulțime de probleme, dar nu sinuciderea era răspunsul. Putea să se lase de băut, să-și ia medicamentele, să lămurească lucrurile cu Brenda – sau nu. Dacă n-ar fi vrut să anuleze nunta, ar fi

fost mult mai fericit în cele din urmă. Noi doi avem aceleași probleme cu facultatea, examenul de barou, șomajul, rechinii care ne-au împrumutat – și totuși, nu manifestăm tendințe sinucigașe. De fapt, ripostăm.

— Și nu suntem maniaco-depresivi, așa că nu vom înțelege.

— Să discutăm despre altceva, a propus Todd.

Mark a desfăcut doza de bere și a spus:

— Ai dreptate. Cum merge lista de posibili clienți?

Todd a oprit laptopul și l-a lăsat pe podea.

— Am contactat opt posibile victime, dar niciuna n-a vrut să vorbească. Telefonul ne situează pe toți pe același plan, iar oamenii aceia nu erau nici pe departe la fel de agitați ca la tribunal.

— Chiar e atât de ușor? Cum să zic, azi am făcut rost de 3.000 de dolari din onorarii și noi nici n-aveam habar ce făceam.

— Am avut o zi bună, dar nu vom fi mereu atât de norocoși. Mă uimește vânzoleala de acolo, numărul de oameni care sunt tocați de sistem.

— Slavă Cerului că există!

— Material la nesfârșit.

— E o nebunie, nu crezi? Și nu e de durată.

— Adevărat, dar am putea face jocul ăsta multă vreme. Și sigur e preferabil alternativei.

Mark a mai luat o gură de bere, apoi a închis ochii.

— Nu e cale de întoarcere. Încălcăm prea multe legi. Practică ilegală. Evaziune fiscală. Și cred că și câteva prevederi ale legilor muncii. Dacă participăm la acțiunea comună împotriva Swift Bank, putem adăuga și asta pe lista noastră.

— Vrei să te răzgândești? l-a întrebat Todd.

— Nu. Dar tu?

— Nici eu, dar mă îngrijorează Zola. Câteodată simt că am târât-o în treaba asta împotriva voinței ei. Acum e cumplit de fragilă și de înspăimântată.

Mark a deschis ochii și și-a întins picioarele.

— Da, dar măcar se simte în siguranță. Are o ascunzătoare bună, iar asta are cea mai mare importanță. E o fată rezistentă, care a trecut prin mai multe decât ne închipuim noi. Acum este exact unde vrea să fie. Are nevoie de noi.

— Sărmana fată! S-a întâlnit cu Ronda în seara asta și au băut ceva undeva, apoi i-a spus că vrea să-și întrerupă studiile, că nu se poate concentra și pentru facultate, și pentru examenul de barou. Crede că Ronda a înghițit povestea. Am vorbit și eu cu Wilson și i-am spus că noi doi vom apărea la cursuri până la urmă. E îngrijorat, dar l-am asigurat că suntem bine. Probabil că oamenii ăștia ne vor da pace.

— Dacă-i ignorăm, o să ne uite. Au probleme mai presante pe cap.

— Păi, la fel și noi, cu noile noastre cariere, a spus Todd. Acum, că avem clienți, trebuie să le oferim serviciile noastre. Adică, le promitem că îi salvăm de închisoare și le reducem amenzile. Ai idee cum am putea proceda?

— Găsim noi o soluție mâine. Secretul e să te împrietenești cu procurorii, să-i cunoști și să fii insistent. Și, Todd, dacă n-o să ne putem ține de cuvânt, n-o să fim primii avocați care au promis prea multe. Încasăm onorariile și mergem mai departe.

— Vorbești ca un adevărat avocat al străzii.

— Asta-i reprezentația mea. Hai, mă culc acum.

În apartamentul de dedesubt, și Zola era trează. Stătea pe micul pat, rezemată de perne, având picioarele acoperite cu o pilotă. În cameră era întuneric, singura lumină fiind cea a ecranului laptopului.

Consiliera ei de credit era o femeie pe nume Tildy Carver, care lucra pentru o companie de servicii din Chevy Chase, LoanAid. Doamna Carver se arătase destul de amabilă pe parcursul

facultății, dar tonul ei se schimbase pe măsură ce se scurgea semestrul. În acea după-amiază, când stătea într-o sală de tribunal, Zola primise un e-mail de la doamna Carver:

> Stimată domnișoară Maal, în urmă cu o lună, când am discutat ultima oară, vă pregăteați pentru ultimul semestru. La acea dată, nu erați optimistă în privința posibilităților de angajare. Am convingerea că sunteți ocupată cu interviurile pe măsură ce se apropie ziua absolvirii. Mă puteți ține la curent cu eforturile dumneavoastră de a găsi o slujbă? Aștept cu interes să primesc vești.
>
> Cu sinceritate, Tildy Carver, consultant principal în probleme de credite
>
> Ultima rată, 13 ianuarie 2014: 32.500 de dolari; total împrumut și dobândă: 191.000 de dolari

Aflată în siguranța oferită de ascunzătoarea ei, Zola a rămas cu ochii la cifra „totală” și a scuturat din cap. Încă îi era greu să creadă că intrase de bunăvoie într-un sistem care permitea unei persoane ca ea să împrumute atât de mulți bani, iar gândul de a rambursa acea sumă i se părea o imposibilitate absurdă. Desigur, acum nu mai era cazul să își facă griji în legătură cu rambursarea, dar și acel plan i se părea nebunesc. Era anapoda să fugi pur și simplu și să dai vina pe sistem.

Părinții ei nu aveau habar cât de mult datora. Știau că împrumutase sume legale asigurate de guvern și, în inocența lor, credeau că orice program aprobat de Congres era serios și benefic. Nu aveau să afle niciodată, ceea ce, într-un fel, o consola.

Stimată doamnă Carver, mă bucur să primesc vești de la dumneavoastră. Săptămâna trecută am mers la un interviu la Departamentul de Justiție și aștept răspuns. Mă gândesc serios să lucrez în sectorul public sau pentru o organizație nonprofit, pentru a ușura efortul de rambursare. Vă voi ține la curent.

Cu sinceritate, Zola Maal

A auzit apoi pași deasupra ei și a înțeles că partenerii ei erau acasă. A închis laptopul și s-a întins sub pilotă. Era recunoscătoare pentru acea ascunzătoare mică, dar plăcută, precum și pentru faptul că nimeni n-avea să bată la ușa ei pe neașteptate. Primul apartament de care își amintea nu era cu mult mai spațios decât locul acela. Ea și frații ei împărțeau un dormitor minuscul. Băieții aveau paturi suprapuse, iar ea avea un pat îngust alături de ei. Părinții ei dormeau într-un alt dormitor mic. Nu își dădea seama că ei erau săraci și înspăimântați, pentru că locuința lor era un loc fericit, unde se râdea sănătos și unde toți se simțeau bine. Părinții ei găseau tot felul de slujbe și lucrau la ore ciudate, dar unul dintre ei era întotdeauna acasă. Iar dacă nu, se găsea de fiecare dată câte o vecină de pe coridor care să aibă grijă de copii. Ușa apartamentului lor era permanent deschisă, iar oamenii „de acasă” intrau și ieșeau. Întotdeauna se găsea cineva care să gătească, iar aromele pluteau apăsător pe coridoare. Hrana era împărțită, la fel și hainele, ba chiar și banii.

Și aveau de muncă. Adulții senegalezi munceau ore în șir fără să se plângă. Zola avea doisprezece ani când își dăduse seama că peste lumea ei plutea un nor negru. Un bărbat pe care îl cunoșteau fusese arestat, reținut și, în cele din urmă, trimis înapoi în

Senegal. Asta îi îngrozise pe ceilalți, iar părinții ei se mutaseră din nou.

Se gândea la părinții și la fratele ei în fiecare oră din zi și, de obicei, adormea înfrânându-și lacrimile. Viitorul ei era nesigur, dar nu se compara nicicum cu al lor.

20

Regele afișelor din D.C. era un avocat excentric, specializat în daune, pe nume Rusty Savage. Deviza lui era „Trusting Rusty”[14] și era imposibil să conduci pe șoseaua de centură fără să îi vezi fața zâmbitoare. Sfatul lui pentru cei vătămați în vreun fel sau altul era să aibă încredere în el. Reclamele lui ingenioase de la televiziune prezentau clienți care suferiseră tot soiul de traume fizice, dar care o duceau grozav, pentru că, în înțelepciunea lor, puseseră mâna pe telefon și sunaseră la 1–800-Trust-Me.

Cei trei parteneri UPL verificaseră firmele din District care se ocupau de vătămări și îl aleseseră pe Rusty. Firma lui avea opt avocați, dintre care unii erau capabili să intre într-o sală de judecată și să rezolve favorabil un caz. Zola telefonase și îi explicase femeii care îi răspunsese că soțul ei fusese rănit grav într-un accident în care fusese implicat un TIR și voia neapărat să îl întâlnească pe Rusty. Femeia îi comunicase că acesta era prins într-un „proces important de la Curtea federală”, dar unul dintre asociați ar fi fost liber să discute cu ea.

Când nu te pricepi deloc la legea privind vătămările personale, trebuie să găsești pe cineva competent. Folosind un număr pe care îl găsise într-o carte de telefon, Zola stabilise întâlnirea.

Birourile se aflau într-o clădire placată cu sticlă din apropierea Gării Union. Zola și Todd au intrat în hol, care avea aspectul unei săli de așteptare de lângă cabinetul unui doctor foarte ocupat. De-a lungul pereților erau aliniate scaune, având alături măsuțe cu reviste. Vreo doisprezece clienți, unii dintre ei în cârje și bastoane, stăteau în diferite poziții incomode. Era clar că bombardamentul neîncetat al reclamelor lui Rusty dădea roade. Zola s-a prezentat la recepționeră și a primit un

chestionar prins de o plăcuță. A completat spațiile libere cu informații false, dând însă un număr de telefon real, cel vechi. După cincisprezece minute, un asistent a luat hârtiile completate de ea și le-a dus într-o zonă mai mare, plină de cubicule și stații de lucru. Numeroși salariați lucrau cu frenezie, răspunzând la telefoane, tastând la computere sau rezolvând hârțogăria. Avocații aveau birouri personale pe laturile clădirii care ofereau vedere spre oraș. Asistentul a bătut la ușa unuia dintre avocați, apoi a pătruns pe terenul lui Brady Hull.

Cercetând website-ul, cei trei știau că domnul Hull avea în jur de patruzeci de ani și absolvise American University. Desigur, era „pasionat de lupta pentru drepturile clienților” și susținea că avea o serie impresionantă de „soluționări majore”. După ce asistentul i-a părăsit, s-au făcut prezentările. S-au așezat apoi pe fotolii din piele, față în față cu domnul Hull, al cărui birou arăta cu puțin mai ordonat decât o groapă de gunoi.

Tom (Todd) a început spunând că Tolliver, soțul Claudiei (Zola), era cel mai bun prieten al lui și se afla acolo ca să o sprijine moral. Donnie, soțul ei, îl rugase să se prezinte împreună cu ea și să ia notițe, pentru că el era țintuit în casă din cauza vătămărilor.

La început, domnul Hull s-a arătat sceptic și a spus:

— De obicei nu procedez astfel. Ar fi nevoie să discutăm lucruri private și confidențiale.

— Vă rog, e în regulă, a spus Claudia. Tom ne e prieten de nădejde.

— Prea bine, a fost de acord domnul Hull. Avea expresia hăituită a unui om extrem de solicitat, care primea și dădea prea multe telefoane și care avea prea multe dosare de citit, iar timpul nu îi ajungea în cursul zilei. Așadar, soțul dumneavoastră a suferit vătămări? a spus el apoi, uitându-se la unul dintre formulare. Povestiți-mi!

— Păi, s-a întâmplat acum trei luni, a început Claudia. A ezitat și s-a uitat la Tom, reușind să pară agitată și copleșită de situație. Conducea spre casă pe Connecticut Avenue, pe lângă parcul Cleveland, venind de la serviciu, când a fost lovit de un camion de mare tonaj. Donnie mergea spre nord și camionul spre sud și, din nu știu ce motiv, acesta a virat la stânga, a depășit linia de demarcație și l-a lovit. Direct, chiar așa.

— Deci răspunderea este clar stabilită? a întrebat Huli.

— Da, potrivit poliției. Șoferul nu a declarat nimic, astfel că deocamdată nu știm de ce a luat-o pe contrasens.

— Trebuie să văd raportul poliției.

— Îl am, dar e acasă.

— Nu l-ați adus? a întrebat Hull pe un ton cam dur.

— Îmi pare rău. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Nu știam ce să iau cu mine.

— Atunci, trimiteți o copie cât de curând posibil. Ați adus fișele medicale?

— Nu, domnule. Nu am știut că este nevoie de ele.

Frustrat, Hull și-a dat ochii peste cap, moment în care i-a sunat telefonul. A aruncat o privire la ecran și, preț de o secundă, a părut dornic să răspundă.

— Cât de grave sunt vătămările? a zis el apoi.

— Ah, era cât pe ce să moară. Contuzii grave… a stat în comă o săptămână. Maxilarul fracturat, la fel și o claviculă și șase coaste, dintre care una a perforat un plămân… Un picior rupt. A suferit două operații și probabil va mai avea nevoie de încă una.

Părând impresionat, Hull a spus:

— Mda, a fost accidentat grav. Care e suma totală a costurilor medicale de până acum?

Ea a ridicat din umeri și s-a uitat la Tom, care a făcut un gest din umeri, semn că nu avea idee. După aceea, Claudia a zis:

— Aproape 200.000 de dolari. Face terapie de reabilitare, dar nu se mișcă prea bine. Uitați care e problema, domnule Hull, nu știu ce să fac. Imediat după accident, avocații mi-au telefonat zi și noapte. }n cele din urmă, am încetat să mai răspund la telefon. Am discutat cu o companie de asigurări și nu știu dacă pot avea încredere în ea.

— Într-un asemenea caz, nu trebuie să aveți încredere într-o companie de asigurări, a spus el cu severitate în glas, ca și cum ea tocmai făcuse o asemenea greșeală. Nu mai vorbiți cu ei. Acum, atenția lui Hull nu mai era distrasă și reușea să se concentreze. Cu ce se ocupă Donnie?

— Conduce un motostivuitor la un depozit. O slujbă destul de bună. Ajunge la 45.000 de mii pe an. N-a mai lucrat după accident și am cam rămas fără bani.

— Vă putem oferi împrumuturi vitale, a spus Hull plin de sine. O facem mereu. Nu vrem ca persoanele care ne sunt clienți să o ducă greu cât timp negociem o înțelegere în afara tribunalului. Dacă răspunderea pentru accident e atât de clară precum ați spus, vom soluționa cazul fără să ajungem la judecată.

— Care e onorariul dumneavoastră? a întrebat Claudia apoi.

Tom încă nu scosese niciun cuvânt.

— Nu percepem nimic, a spus Hull cu mândrie. Dacă nu câștigăm, nu există onorariu.

Lui Tom îi venea să spună: „Doamne, am văzut asta pe vreo douăzeci de afișe”. Însă a păstrat tăcerea în continuare.

— Suntem plătiți atunci când încasați banii. Onorariul nostru se bazează pe o condiționalitate, de obicei 25% din suma înțelegerii. Dacă ajungem la tribunal, noi trebuie să lucrăm mai mult, astfel că ajungem la o treime din sumă.

Claudia și Tom au încuviințat. Până la urmă, era ceva ce învățaseră la facultate.

— În fine, uitați ce mi se propune, domnule Hull, a continuat ea. Compania de asigurări mi-a spus că va plăti toate cheltuielile medicale și salariile pierdute, plus costurile tratamentelor de recuperare, oferindu-ne 100.000 drept despăgubire.

— O sută de mii! a exclamat Hull, căruia nu îi venea să creadă. Așa lucrează companiile de asigurări. Coboară ștacheta pentru că nu aveți un avocat priceput. Ascultați, doamnă Claudia, acest caz face un milion de dolari. Spuneți-i companiei de asigurări să se ducă naibii și… ba nu, așteptați, nu le spuneți nimic. Nu mai discutați cu mediatorul. Apropo, cum se numește compania?

— Clinch.

— A, bineînțeles. Chiar sună a Clinch[15]. Îi știu bine pe cei de acolo și îi dau mereu în judecată.

Brusc, Claudia și Tom s-au simțit mai liniștiți. Cercetările proprii îi duseseră la Clinch, unul dintre asigurătorii principali din zonă. Website-ul firmei se lăuda cu o îndelungată tradiție în privința protejării companiilor transportatoare de mărfuri.

— Un milion de dolari? a repetat Tom.

Hull a expirat adânc, apoi a zâmbit și chiar a reușit să chicotească. Și-a prins mâinile înapoia capului, ca și cum bătrânul maestru trebuia să îi lămurească pe studenții săi.

— Nu garantez nimic, înțelegeți? Pot evalua exact fiecare caz doar după ce dețin toate elementele. Raportul poliției, actele medicale, salariile pierdute, cazierul celuilalt șofer, tot tacâmul. Apoi se pune problema handicapului permanent, care, ca să fiu brutal de cinstit, înseamnă mult mai mulți bani. Să sperăm că Donnie se va recupera complet și se va întoarce la muncă, iar curând va arăta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă lucrurile vor sta astfel, în baza rezultatelor medicale care se situează în jurul sumei pe care mi-ați spus-o, voi cere în jur de un milion și jumătate de la Clinch și mă voi înțelege cu ei după câteva luni.

Tom a căscat gura de uimire. Depășită de situație, Claudia a spus:

— Doamne, cum ați ajuns la cifra asta?

— De fapt, e o formă de artă. Dar nu e chiar atât de complicată. Luăm totalul costurilor medicale și îl înmulțim cu cinci sau șase. Clinch va accepta trei, poate trei și jumătate. Însă cei de la Clinch îmi știu reputația și nu vor vrea să ne confruntăm într-un tribunal, credeți-mă. Acesta va reprezenta un factor uriaș în negocieri.

— Deci i-ați mai executat și altă dată, da? a întrebat Tom.

— O, de multe ori. Mica noastră firmă le bagă în răcori până și pe cele mai mari companii de asigurări.

„Cel puțin așa susțin reclamele voastre de la televizor”, s-a gândit Tom.

— N-am știut asta, a adăugat Claudia cu un aer șocat.

Telefonul de pe birou a sunat din nou, iar Hull a rezistat tentației de a răspunde. S-a aplecat brusc în față, și-a așezat coatele pe masă și a spus:

— Uitați cum stau lucrurile! Asistentul meu se va ocupa de hârtii. Dumneavoastră și Donnie semnați contractul pentru servicii avocațiale, totul e scris negru pe alb, fără ascunzișuri. După ce avem asta, iau legătura cu firma de asigurări și le stric buna dispoziție. Începem să strângem documentele medicale și pornim la treabă. Dacă răspunderea este clar stabilită, soluționăm cazul în termen de șase luni. Mai aveți întrebări?

Evident, se pregătea să treacă la următorul caz.

Claudia și Tom s-au uitat unul la altul fără nicio expresie pe chip și au clătinat din cap.

— Cred că nu, a spus ea. Vă mulțumesc, domnule Hull!

Omul s-a ridicat, i-a întins mâna și a spus:

— Bun venit la noi! Ați luat o hotărâre grozavă.

— Vă mulțumesc, a spus ea în timp ce îi strângea mâna.

După ce i-a strâns-o și Tom, au ieșit grăbiți din birou.

Asistentul i-a înmânat Claudiei un dosar, pe coperta căruia scria: „Pachet nou client: Trusting Rusty”, și i-a condus până la ușă.

Când ușa liftului s-a închis, au început să râdă.

— Ce lecție frumoasă și educativă, a spus Zola.

— Legea 101 privind Vătămările Personale, i-a răspuns Todd. Un curs scurt, care ar fi durat patru luni la Foggy Bottom.

— Da, și ne-a predat-o un clovn care nu și-a făcut reclamă pe afișe.

— Acum avem nevoie de un client sau doi.

În mașină, în timp ce Todd conducea, Zola și-a verificat telefonul și a chicotit.

— Ne îmbogățim. Mark tocmai a agățat un alt tip acuzat de conducere sub influența alcoolului și a încasat 600, numerar. Divizia 4.

Alegerea spitalului s-a dovedit dificilă. Erau prea multe în oraș. Potomac General era un spital public aglomerat și foarte agitat, locul preferat pentru aducerea victimelor rezultate din violențele de stradă. Cel mai renumit era „George Washington”, unde fusese adus de urgență președintele Reagan când fusese împușcat. În această ierarhie mai existau cel puțin opt spitale.

Trebuiau să înceapă de undeva, astfel că au hotărât să pornească de la General. Todd a lăsat-o pe Zola la intrarea principală și a plecat să găsească un loc de parcare. Acum avocată, domnișoara Parker purta o jachetă și o fustă puțin deasupra genunchilor, ce păreau a fi de marcă. Pantofii ei din piele cafenie erau moderni, iar cu poșeta Gucci contrafăcută arăta ca o profesionistă. Urmând indicatoarele, a ajuns într-o cafenea de la parter. Și-a luat o cafea și s-a așezat la o masă așteptându-l pe Todd. Nu departe de ea, un adolescent într-un scaun cu rotile avea alături de el o femeie, probabil mama lui, și mânca o înghețată.

Avea un picior în ghips, din care ieșeau câteva tije metalice. Judecând după felul în care arăta mama, familia nu era prea înstărită.

Persoanele cu o situație materială bună trebuiau evitate, așa stabiliseră partenerii UPL. Cei cu bani cunoșteau cu siguranță un avocat adevărat. Cei săraci nu aveau asemenea relații, cel puțin așa socoteau ei. Lângă un perete stătea rezemat un bărbat având în jur de cincizeci de ani, cu ambele glezne în ghips și părând să aibă dureri. Era singur și se străduia să mănânce un sandvici.

Când a intrat în cafenea, Todd s-a oprit și a aruncat o privire în jur. A stabilit contactul vizual cu Zola, apoi s-a dus să își ia o cafea, în cele din urmă s-a așezat la masa ei și a întrebat încet, întocmai ca Rusty: „Vreo victimă?”

— Puștiul de acolo, cu piciorul rupt, a răspuns Zola. Individul din colțul îndepărtat, cu gleznele în ghips.

În timp ce sorbea din cafea, Todd s-a uitat în jur.

— Nu cred că pot face asta, a spus ea. Mi se pare groaznic să vânez niște oameni nevinovați.

— Fii serioasă, Zola! Nu te urmărește nimeni. Oamenii ăștia au nevoie de serviciile noastre, iar dacă nu-i înhățăm noi, o va face Trusty Rusty. Pe de altă parte, dacă ne spun să dispărem, n-am pierdut nimic.

— Du-te tu primul!

— Bine, îl aleg pe puștiul alb. Tu du-te la tipul de culoare.

Todd s-a ridicat, apoi și-a scos telefonul și s-a îndepărtat, mimând o conversație încordată cu cineva inexistent. Când a trecut pe lângă puștiul cu piciorul rupt, a spus în telefon:

— Ascult, procesul e săptămâna viitoare. Nu acceptăm 50.000, deoarece compania de asigurări încearcă să ne tragă pe sfoară. Ai înțeles? O să-i spun judecătorului că suntem pregătiți pentru proces. Apoi a îndesat telefonul într-un buzunar, s-a răsucit pe călcâie și, cu un zâmbet generos, i s-a

adresat puștiului: Hei, ai probleme mari cu piciorul! Ce s-a întâmplat?

— Are patru fracturi, a spus mama lui cu oarecare mândrie. A fost operat ieri.

Puștiul a zâmbit, lăsând impresia că îl bucura atenția ce i se acorda. Continuând să zâmbească, Todd s-a uitat la bandajul ghipsat și a spus:

— Mamă, frumoasă treabă! Cum ai reușit asta?

— Eram pe skateboard și am dat peste o porțiune de gheață, a spus puștiul cu mândrie în glas.

Skateboard – presupune riscuri, vătămare autoprovocată. Gheață – element natural. În vreme ce posibilitatea unei puneri sub acuzare se topea, Todd a întrebat:

— Erai singur?

— Da.

Neglijență – nu poate fi învinuită o altă persoană.

— În fine, mult noroc, a spus Todd.

Și-a scos din nou telefonul, a preluat un apel inexistent și s-a îndepărtat. Când a ajuns alături de Zola, a spus:

— Prima nereușită. E rândul tău.

Încă prefăcându-se că vorbește la telefon, a părăsit cafeneaua. Avusese dreptate: nimeni nu era atent, nimeni nu se sinchisea.

Zola s-a ridicat încet și și-a aranjat ochelarii de citit cu dioptrie zero. Ținând o foaie de hârtie într-o mână și telefonul în cealaltă, a început să dea roată prin cafenea. Înaltă, zveltă, bine îmbrăcată și atrăgătoare. Bărbatului cu gleznele în ghips i-a fost imposibil să nu o observe în timp ce ea se apropia de el, vorbind la telefon. Ea i-a zâmbit când a trecut pe lângă el, iar bărbatul i-a răspuns la zâmbet. Apoi s-a întors și l-a întrebat cu amabilitate:

— Sunteți cumva domnul Cranston?

El i-a zâmbit din nou și a spus:

— Nu. Mă numesc McFall.

Zola s-a oprit alături de el și s-a uitat la gleznele lui.

— Sunt avocată și trebuia să mă întâlnesc cu un domn pe nume Cranston la ora două.

— Îmi pare rău. Nu sunt eu acela.

Evident, domnul McFall nu avea darul conversației.

— Cred că ați avut un accident serios de mașină.

— N-a fost accident. Am alunecat pe gheață și am căzut de pe verandă. Mi-am fracturat ambele glezne.

„Ce împiedicat”, s-a gândit ea. Un alt caz posibil se evaporase.

— Asta e, rezistați.

— Mulțumesc.

S-a întors din nou la masa unde avea cafeaua și s-a cufundat în hârtii. Todd a revenit după câteva minute și a întrebat-o în șoaptă:

— L-ai recrutat?

— Nu. A alunecat pe gheață.

— Gheață și iar gheață. Unde-i încălzirea globală când ai nevoie de ea?

— Ascultă, Todd! Nu sunt croită pentru genul ăsta de muncă. Mă simt ca o pasăre de pradă.

— Exact asta suntem.

21

Wilson Featherstone, student în anul trei la Foggy Bottom, făcuse parte din banda lor în zilele de început ale facultății. În anul doi, el și Todd se certaseră din cauza unei fete, motiv pentru care îl invitaseră din ce în ce mai rar la petrecerile lor. Însă el încă era prieten bun cu Mark, iar apelurile lui fuseseră insistente. Nu voia să renunțe, așa că Mark a acceptat în cele din urmă să îl întâlnească la un pahar. Evitând zona facultății, Mark a ales un local din apropiere de Capitol Hill. Într-o seară de joi, când Todd lucra la Barul Rooster, iar Zola umbla fără chef prin Spitalul GW, Mark a intrat în local și l-a văzut pe Wilson la bar, având în față un pahar cu bere din care băuse jumătate.

— Ai întârziat, a spus Wilson zâmbind și strângându-i călduros mâna.

— Mă bucur să te văd, domnule, a spus Mark, așezându-se pe scaunul de alături.

— Ce-i cu barba asta?

— Nu-mi găsesc aparatul de ras. Tu ce mai faci?

— Bine. Întrebarea e ce faci tu!

— Sunt bine.

— Ba nu. Ai chiulit de la cursuri trei săptămâni și toți vorbim despre tine. Același lucru și-n cazul lui Todd. Ce se-ntâmplă?

Barmanul s-a oprit în fața lor și Mark a comandat o bere la halbă. Apoi a ridicat din umeri și a spus:

— Fac o pauză, asta-i tot. Probleme destul de grave de motivație. Moartea lui Gordy m-a dat peste cap, înțelegi?

— Te-ai mutat în altă parte. Și Todd. Nimeni n-a mai văzut-o pe Zola. Puneți ceva la cale?

— Nu știu ce fac ei. Am fost alături de Gordy spre sfârșit și cred că ne chinuim să ne revenim.

Barmanul a așezat o halbă în fața lui Mark.

— Ce s-a întâmplat cu Gordy? a întrebat Wilson.

Mark s-a uitat o vreme la halbă, gândindu-se ce să răspundă. După câteva secunde, a spus:

— Era maniaco-depresiv, nu mai lua medicamente și era de-a dreptul răvășit. S-a ales cu o arestare pentru conducere sub influența alcoolului; noi l-am scos din închisoare, l-am dus la apartamentul lui și am stat cu el. N-am știut ce altceva să facem. Am vrut să-i sunăm familia, poate pe logodnica lui, dar asta l-a înspăimântat și mai tare. Când i-am spus că le telefonez părinților, m-a amenințat. A reușit să fugă și a condus până pe pod. Panicați, noi am mers ici și colo încercând să-l găsim, dar a fost prea târziu.

Wilson a ascultat totul cu atenție, luând încă o gură de bere.

— Doamne, groaznic! S-a zvonit că voi ați fost cu el spre sfârșit. N-am știut c-a fost atât de rău.

— Am stat cu ochii pe el. L-am încuiat în dormitor. Zola dormea pe canapea, iar Todd, într-un apartament de vizavi. Aveam cheile mașinii lui în buzunar. Încercam să-l ducem la un doctor. Nu știu ce altceva puteam face. Așadar, Wilson, pot spune că nu ne simțim prea bine în prezent.

— Păcat, domnule! Nu v-am văzut la înmormântare.

— Am fost acolo, ascunși în balcon. Todd și cu mine ne-am întâlnit cu ai lui după ce s-a sinucis și am fost acuzați. Toți, bineînțeles. Trebuia învinuit cineva, nu? De aceea am vrut să-i evităm la înmormântare.

— Dar n-a fost vina voastră.

— Da, Wilson, dar trebuie să-ți spun că ei sigur cred asta, iar acum ne simțim vinovați. Ar fi trebuit să-i sunăm pe părinții lui sau pe Brenda.

După un moment de tăcere, Wilson a comandat o nouă bere și a spus:

— Nu înțeleg. Nu-ți poți asuma vina pentru sinuciderea lui.

— Mulțumesc, dar nu pot uita.

— Și-acum ce faci, abandonezi facultatea când mai ai doar un semestru până la absolvire? E o prostie, Mark! Ce naiba, parcă aveai o slujbă care te aștepta în toamnă, nu-i așa?

— Te-nșeli. Am fost concediat chiar înainte de a fi angajat. Firma a fuzionat cu alta, lucrurile s-au reorganizat și m-au pus pe liber. Asta se-ntâmplă mereu în minunata noastră profesiune.

— Îmi pare rău. N-am știut.

— Nu-i nimic. Firma oricum nu oferea perspective. Dar tu? Ai avut noroc să găsești o slujbă?

— Am găsit o organizație nonprofit, așa că o să intru în serviciul public și o să plătesc cea mai mare parte a împrumutului.

— Vreme de zece ani?

— Așa cred ei. Planul meu e să rezist trei sau patru ani, să-i țin departe pe rechini și să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Mai devreme sau mai târziu, piața trebuie să se schimbe în bine.

— Chiar crezi asta?

— Nu știu ce să cred, dar trebuie să ajung undeva.

— După ce iei examenul de barou, bineînțeles.

— Mark, uite cum văd eu examenul! Anul trecut, jumătate din studenții de la Foggy Bottom au trecut, iar jumătate au dat-o-n bară. Cred că mă situez în prima jumătate, iar dacă stau cu burta pe carte, pot să-l iau. Mă uit în jur și văd o sumedenie de dobitoci în facultate, dar eu nu-s unul dintre ei. Nici tu, Mark. Ești cât se poate de inteligent și nu te deranjează să înveți.

— Cum ți-am spus, există probleme motivaționale.

— Și-atunci, care-i planul?

— N-am niciunul. Deocamdată sunt în derivă. Cred că, până la urmă, o să apar la facultate, deși ideea de a călca în locul acela mă îngrețoșează. Probabil o să întrerup semestrul și o să recuperez după aceea. Încă nu știu.

— Nu face asta, Mark! Dacă te retragi, rechinii te vor declara rău-platnic.

— Cred că sunt deja rău-platnic. Mă uit la situația creditului și bag de seamă că datorez un sfert de milion de dolari – și n-am șanse reale de a găsi o slujbă. Asta mă face să mă simt rău-platnic. Și ce naiba? Mă pot da în judecată, dar nu mă pot ucide. Anul trecut, au fost un milion de studenți rău-platnici și, din câte știu, ei încă trăiesc, circulă și respiră.

— Știu, știu, am citit și eu destule bloguri.

Au băut amândoi, privindu-se în oglinda din spatele șirurilor de băuturi tari de la bar.

— Și unde locuiești acum? a întrebat Wilson.

— Mă urmărești?

— Nu, dar am trecut pe la apartamentul tău. Un vecin mi-a spus că ai plecat. La fel și Todd. L-ai mai văzut? Nu a mai apărut la bar.

— În ultima vreme, nu. Cred că s-a întors în Baltimore.

— A abandonat școala?

— Nu știu, Wilson. A spus că-și ia ceva timp liber. Cred că e afectat mai rău decât mine. El și Gordy era foarte apropiați.

— Nu-mi răspunde la telefon.

— Păi, voi nu sunteți chiar cei mai buni prieteni.

— Am trecut peste asta. La naiba, Mark, sunt îngrijorat, înțelegi? Voi îmi sunteți cei mai buni prieteni și ați dispărut.

— Mulțumesc, Wilson, înseamnă mult pentru mine. O să-mi revin până la urmă. Nu-s sigur însă în privința lui Todd.

— Dar cu Zola ce-i?

— Ce-i cu ea?

— Și ea a dispărut în ceață. N-a mai văzut-o nimeni. Și ea s-a mutat.

— Am mai vorbit cu Zola și e zdrobită. Ea a fost ultima care l-a văzut pe Gordy în viață, așa că e foarte afectată. Pe lângă asta, părinții ei sunt pe cale să fie deportați în Senegal. E la pământ.

— Sărmana fată! Gordy a fost nechibzuit când s-a încurcat cu ea.

— Probabil, nu-mi dau seama. Totul mi se pare absurd.

Sorbind din băuturi, multă vreme nu și-au mai spus nimic. În timp ce privea în oglindă, Mark a văzut fața familiară a cuiva așezat la o masă aflată de cealaltă parte a localului. Hadley Caviness, asistenta procurorului care se ocupa de cazul lui Benson Taper, tânărul care depășise viteza legală. Privirile li s-au întâlnit scurt, apoi ea s-a uitat în altă parte.

Wilson și-a privit ceasul de la mână și a spus:

— Ascultă, situația e prea deprimantă. Trebuie să plec. Mark, te rog să păstrăm legătura, iar dacă te pot ajuta cu ceva, să mă anunți, bine?

Și-a golit halba și a lăsat pe tejghea o bancnotă de 10 dolari.

— Sigur. Mulțumesc, a răspuns Mark.

Wilson s-a ridicat, apoi l-a bătut pe umăr și a plecat. Mark s-a uitat din nou în oglindă și a văzut că Hadley stătea la masă cu alte trei tinere, sorbind din băuturi și flecărind. Ochii li s-au întâlnit din nou timp de câteva secunde.

Jumătate de oră mai târziu, fetele și-au terminat băuturile și au achitat nota. În timp ce plecau, Hadley a făcut un ocol și s-a apropiat de bar.

— Aștepți pe cineva? l-a întrebat ea.

— Da, pe tine. Ia loc!

Ea i-a întins mâna și a spus:

— Hadley Caviness, Divizia 10.

El i-a strâns-o și a răspuns:

— Știu. Mark Upshaw. Îți ofer ceva de băut?

Ea s-a așezat pe scaunul de lângă el și a răspuns:

— Desigur. Mark i-a tăcu semn barmanului, apoi a întrebat: Ce să fie?

— Chardonnay.

— Eu o să mai beau o bere.

Barmanul a plecat, iar ei s-au întors unul spre altul.

— Nu te-am văzut la tribunal în ultima vreme, a spus ea.

— Păi, sunt mereu acolo, folosindu-mă de sistem.

— Ești proaspăt sosit în oraș.

— De vreo doi ani. Am lucrat la o firmă și m-am cam săturat de trudă. Acum sunt pe cont propriu și mă și distrez puțin. Dar tu?

— Primul an ca procuror, așa că m-au repartizat la tribunalul pentru trafic. Plictisitor. Nu mă prea distrez, dar reușesc să-mi plătesc facturile. Unde-ai făcut Dreptul?

— În Delaware. Am venit în mărețul oraș ca să schimb peisajul. Tu?

Mark spera că ea nu îi va spune că a absolvit Foggy Bottom.

— Kentucky, absolventă de Drept. Am venit aici pentru o slujbă la Capitol Hill, dar n-a mers. Am avut noroc și am găsit un loc în procuratură. Sper să fie doar temporar.

După ce le-au sosit băuturile, au ciocnit paharele și au sorbit din ele.

— Și mai departe? a întrebat-o Mark.

— În orașul ăsta, cine poate ști? Sunt cu ochii pe piața locurilor de muncă și aștept o șansă, la fel ca alte mii de absolvenți. Situația slujbelor nu e prea grozavă acum.

„Mie-mi spui? s-a gândit Mark. Ar trebui să dai târcoale pe la Foggy Bottom.”

— Așa am auzit și eu.

— Dar tu? Să nu-mi spui că vrei să faci carieră apărând șoferi beți.

Mark a râs, ca și cum situația chiar ar fi fost amuzantă.

— Nu chiar. Am un partener și ne-am dori să ne ocupăm de vătămări personale.

— Ai arăta bine pe un afiș.

— Așa visez. Plus reclame la TV.

Hadley băuse deja câteva pahare și stătea aproape de el, aproape atingându-l. Avea picioarele încrucișate, iar fusta îi alunecase în sus, spre coapse. După ce a mai luat o gură de vin, a așezat paharul pe bar și l-a întrebat:

— Ai ceva planuri pentru seara asta?

— Absolut niciunul. Dar tu?

— Sunt liberă. Am o colegă de apartament care lucrează la Biroul pentru Recensământ și e plecată tot timpul. Și nu-mi place să stau singură.

— Te miști foarte repede.

— De ce-aș pierde vremea? Sunt ca și tine, iar acum ne gândim la același lucru.

Mark a achitat nota de plată și a chemat un taxi. În timp ce mașina se punea în mișcare, ea i-a luat mâna și i-a așezat-o pe coapsa dezgolită.

— Îmi place orașul ăsta, a zis el chicotind. O sumedenie de femei agresive.

— Cum spui tu.

Taxiul a oprit în fața unei clădiri înalte cu apartamente de pe Fifteenth Avenue. Mark a plătit și au intrat mână în mână, de parcă s-ar fi cunoscut de luni întregi. S-au sărutat în lift, apoi din nou în camera de zi – mică, dar ordonată –, convenind că niciunul dintre ei nu voia să se uite la televizor. În timp ce ea se dezbrăca în baie, Mark a reușit să îi transmită lui Todd un SMS scurt: *Am avut noroc. Nu vin în noaptea asta. Vise plăcute.*

Todd i-a răspuns: *Cine-i fata?*

Mark: *S-ar putea să o cunoști curând.*

La ora 9:30, l-a găsit pe Todd în fața Diviziei 6. Pe hol se foia obișnuita mulțime pestriță de acuzați, plus câțiva avocați care căutau clienți. Todd se ocupa de o tânără care părea să plângă. În cele din urmă, după ce aceasta i-a făcut semn din cap că nu îl vrea, s-a retras și l-a observat pe partenerul lui urmărindu-l de la distanță. Todd s-a apropiat zicând:

— Trei rateuri. O dimineață proastă. Arăți ca naiba! Ai stat treaz toată noaptea?

— A fost uimitor. O să-ți povestesc mai târziu. Unde-i Zola?

— N-am vorbit cu ea în dimineața asta. Cred că doarme, pentru că o prinde noaptea prin spitale.

— Crezi că ea chiar abordează oameni sau citește vreo carte? Cum să zic, încă n-a agățat niciun client.

— Nu știu. Să lăsăm asta pentru mai târziu. Mă mut la Divizia 8.

Todd s-a îndepărtat cu geanta diplomat într-o mână, iar după câțiva pași, a scos telefonul cu cealaltă de parcă ar fi avut de discutat ceva important. Mark s-a dus spre Divizia 10 și a intrat în sala de judecată. Judecătorul Handleford prezida ședința și discuta cu un acuzat. Ca întotdeauna, avocații și grefierii se foiau în jurul băncii judecătorului, răsfoind hârtii. Hadley era acolo, stând de vorbă cu un alt procuror. Când l-a văzut pe Mark, i-a zâmbit și s-a apropiat de el. S-au așezat la masa apărării ca și cum ar fi avut de analizat probleme importante.

Cu câteva ore mai devreme, se prăbușiseră epuizați și dormiseră, îmbrățișați și goi. Acum ea părea proaspătă, având ochi limpezi și un aer foarte profesional. Mark încă era obosit.

Cu glas scăzut, ea i-a spus:

— Știu la ce te gândești, dar răspunsul e nu. Diseară am o întâlnire.

— Nici nu-mi trecuse asta prin minte, a spus el zâmbind. Dar ai numărul meu.

— Am o mulțime de numere.

— Mi se pare corect. Putem discuta despre clientul meu, un anume Benson Taper?

— Sigur. Nu-l țin minte. Să mă uit pe dosar. S-a ridicat și s-a dus la masa unui grefier, unde a scotocit într-un sertar mare, plin cu dosare. După ce l-a găsit pe al lui Benson, a revenit la masa apărării. Răsfoindu-l, a spus: Băiatul chiar zbura,

nu? 135 într-o zonă cu o restricție la 65 de kilometri la oră. Asta e imprudență, chiar se poate alege cu închisoare.

— Știu. Uite care-i treaba! Benson e un tânăr de culoare cu o slujbă bună. Livrează colete, iar dacă e condamnat pentru imprudență, își pierde slujba. Poți coborî totul la o acuzație mai mică?

— Pentru tine, oricând. Cum ar fi depășirea vitezei legale? Plătește o amendă mică și îi spui flăcăului s-o lase mai moale în viitor.

— Doar atât? a întrebat Mark zâmbind.

Ea s-a apropiat de el și i-a spus în șoaptă:

— Sigur. Dacă-l satisfaci pe procuror, obții soluții favorabile, cel puțin de la mine.

— Șeful tău trebuie să aprobe asta?

— Mark, suntem într-un tribunal care judecă infracțiuni din trafic, înțelegi? Nu vorbim de o acuzație de omor. O să-i strecor asta bătrânului Handleford, iar el nu va scoate nicio vorbă.

— Te iubesc, scumpo!

— Așa spuneți toți.

Ținând dosarul în mâna stângă, s-a ridicat și i-a întins-o pe cealaltă pentru a pecetlui înțelegerea. Și-au strâns mâinile ca niște profesioniști.

22

Aflat într-o cafenea de pe Georgia Avenue, în secțiunea Brightwood a Districtului, Benson mânca un sandvici. Avea pauză de masă și arăta bine în uniforma de serviciu. S-a bucurat văzându-l pe Mark, întrebându-l apoi dacă avea vești bune. Mark a scos un ordin din geanta diplomat și i-a spus:

— Am făcut ceva progrese. Ai restul de bani?

Benson a băgat mâna într-un buzunar și a scos câteva bancnote.

— Șapte sute, a spus el întinzându-i-le lui Mark.

— Totul s-a redus la o simplă depășire a vitezei, a continuat el. Nici conducere imprudentă, nici închisoare. Amenda, 150, e plătibilă în termen de două săptămâni.

— Glumești cumva?

Mark a zâmbit și s-a uitat la chelnerița care a apărut brusc lângă ei.

— Un sandvici cu bacon și o cafea, a zis el.

Femeia a plecat fără să spună nimic.

— Cum de-ai reușit asta?

„M-am culcat cu o femeie procuror”, a fost el pe punctul să spună.

— M-am tocmit la tribunal, spunându-i judecătorului ce băiat bun ești și ce slujbă faină ai, iar el a mai redus din pedeapsă. Dar să nu mai gonești așa, Benson, ai înțeles?

— Doamne, ești grozav, Mark! Sunt impresionat.

— L-am prins pe judecător într-o zi bună, Benson. Data viitoare n-o să mai fii la fel de norocos.

— N-o să se mai întâmple, îți promit. Nu-mi vine să cred. Eram sigur că mă vor da afară și că voi pierde totul.

Mark a împins spre el o foaie de hârtie și un pix.

— Ăsta-i ordinul. Semnează în josul paginii și nu mai trebuie să apari la tribunal.

Zâmbind larg, Benson și-a scris numele, apoi a spus:

— Abia aștept să-i spun mamei. M-a tocat la cap de când am fost prins. Știi ceva, Mark? Chiar îi place de tine. A spus: „Tânărul acela își știe meseria. O să devină un mare avocat”.

— Mda, se vede că e foarte inteligentă…

Mark a luat ordinul și l-a băgat în geanta diplomat.

După ce a mai mușcat o dată din sandvici și a sorbit din paharul cu ceai rece, Benson s-a șters pe buze cu un șervețel și a spus:

— Ascultă, Mark, vă ocupați și de altfel de cazuri? Mai grele?

— Sigur. Firma mea abordează o mare diversitate de cazuri. Ce vrei să spui?

Benson s-a uitat prudent în jur, apoi a rostit:

— Păi, am un văr, e din Virginia, din zona Tidewater, și are mari belele. Ai timp să-mi asculți povestea?

— Tocmai aștept masa de prânz, a spus Mark. Dă-i drumul!

— Vezi tu, vărul meu și soția lui au avut un copil cu câtva timp în urmă și lucrurile au mers foarte prost la spital. A fost o naștere cu probleme, totul a ieșit anapoda, iar copilul a murit două zile mai târziu. Sarcina decursese normal, fără semne că ar fi necazuri, înțelegi? Apoi, dintr-odată, copilul le-a murit. Era primul, un băiețel, și asta după ce încercaseră multă vreme să aibă copii. Mama s-a prăbușit nervos și a cedat, după care au început să se certe. Erau distruși amândoi și nu s-au priceput să țină lucrurile în frâu. De aceea s-au separat, apoi au divorțat. Un divorț urât. Sunt dați peste cap până în ziua de azi. Vărul meu bea prea mult, iar ea a înnebunit de tot. O adevărată tragedie, pricepi? Au încercat să afle ce s-a întâmplat în timpul nașterii, dar cei de la spital nu le-au spus multe

lucruri. De fapt, i-au plimbat de colo colo de fiecare dată. Au angajat un avocat ca să se ocupe de problemă, dar omul n-a fost bun. A spus că, pentru copiii morți, nu se încasează mulți bani. Că e greu de dat în judecată doctorii și spitalele, pentru că acolo se află toate documentele și, în plus, ei angajează cei mai buni avocați, ca să te țină legat de tribunale o veșnicie. Ea, adică mama, a spus că n-are chef să meargă în instanță. Vărul meu vrea totuși să afle ce s-a întâmplat și s-ar putea să intenteze o acțiune, dar și el e cam doborât. Mark, e adevărat că bebelușii morți la naștere nu aduc mulți bani?

Mark nu avea de unde să știe, însă povestea l-a intrigat. S-a gândit să ridice obiecții, ca un adevărat avocat, așa că a spus:

— Depinde de elementele cazului. Ar trebui să văd documentele.

— Le are el, un teanc întreg de hârtii, pe care spitalul i le-a predat avocatului, adică fostului lor avocat. El l-a alungat, iar acum spune că vrea să discute cu altul. Crezi c-ai putea arunca o privire pe ele?

— Sigur.

Lui Mark i-a sosit apoi sandviciul cu bacon, cartofi și murături, dar nu a primit nimic de băut, așa că i-a spus chelneriței:

— Mulțumesc, dar am comandat și cafea.

— A, da, a spus ea pe un ton iritat, după care a plecat.

Mark a luat o îmbucătură din sandvici, apoi a întrebat:

— Cum îl cheamă pe tip?

Benson s-a șters la gură și a spus:

— Ramon Taper, ca pe mine. Tatăl meu și tatăl lui au fost frați, dar niciunul nu mai trăiește. Toți îi spun Digger.

— Digger[16]?

— Da. Când era mic, a luat o lopățică și a scos niște flori din curtea din spate a unui vecin. Le-a

furat și a încercat să le planteze undeva pe stradă. Porecla a rezistat.

Într-un târziu, lui Mark i-a sosit cafeaua și i-a mulțumit chelneriței.

— E violent? l-a întrebat Mark pe Benson.

— S-ar putea spune asta, a râs el. Digger a fost mereu scandalagiu. A stat o vreme într-o închisoare pentru delincvenți juvenili, dar nu e băiat rău. N-are cazier. O ducea bine, se căsătorise cu o fată de treabă și au fost fericiți împreună până la moartea copilului. După divorț, ea a plecat undeva pe la Charleston. Digger a rătăcit de colo colo, iar acum câteva luni s-a mutat aici. Lucrează cu jumătate de normă într-un magazin de băuturi, ultimul loc în care ar trebui să fie. Are o pasiune pentru votcă. Chiar mă îngrijorează soarta lui.

— Deci e aici, în District?

— Da, locuiește aproape, cu o altă nebună.

În timp ce mușca din murătura cu mărar, lui Mark i-a trecut prin minte că n-ar fi trebuit să se bage în problemele lui Digger, dar era curios.

— O să arunc o privire, a zis el.

Două zile mai apoi, Mark a revenit la aceeași cafenea. Era pustie, însă un negru slăbănog stătea la o masă, având în față un dosar voluminos. Mark s-a apropiat de el și a zis:

— Cred că ești Digger.

Și-au strâns mâinile, apoi Mark s-a așezat.

— Prefer să-mi spui Ramon, a spus Digger. Nu e cea mai potrivită poreclă pentru un negru. Din motive evidente.

— De acord. Sunt Mark Upshaw. Mă bucur să te cunosc, Ramon.

— Și eu.

Purta o șapcă de șofer trasă pe ochi, iar cozorocul i se proptea într-o pereche de ochelari de citit foarte mari, cu lentile rotunde și cu ramă neagră. Avea ochii umflați și roșii.

— Benson spune că ești un avocat bun, a zis Ramon. Și că i-ai salvat slujba.

Mark a zâmbit, încercând să spună ceva potrivit, când a apărut aceeași chelneriță.

— Ramon, cafea fără zahăr?

— Nimic, doar apă.

Chelnerița a plecat, iar Mark s-a uitat atent la ochii lui. Vorbea destul de cursiv, dar se vedea clar că băuse.

— Benson mi-a zis câte ceva despre caz, a spus Mark. Mi s-a părut a fi o adevărată tragedie.

— Așa aș zice și eu. S-a întâmplat ceva în timpul nașterii, nu știu sigur dacă vom afla vreodată adevărul. Eu n-am fost acolo.

Mark a reținut acest element și, cum se părea că nu avea să primească lămuriri suplimentare, a întrebat:

— De ce n-ai fost acolo?

— Să zicem că n-am fost acolo, deși ar fi trebuit să fiu. Asia nu m-a iertat pentru asta și, bineînțeles, crede că numai eu am fost de vină. Susține că, dacă m-aș fi aflat acolo, m-aș fi asigurat că oamenii din spital ar fi făcut lucrurile așa cum trebuie.

— Asia e fosta soție, da?

— Exact. Vezi tu, a intrat în travaliu cu două săptămâni mai devreme. Era imediat după miezul nopții și copilul a ieșit repede. Cei din spital erau foarte ocupați, avuseseră loc un schimb de focuri și un accident rutier grav… și, în fine, nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Dar se pare că au neglijat-o, iar copilul s-a blocat în colul uterin. A rămas fără oxigen. A bătut cu palma în dosar și a adăugat: Cred că e totul aici, deși noi credem că spitalul a mușamalizat lucrurile.

— Care „noi”?

— Primul avocat, cel de care m-am debarasat. Vezi tu? După toate astea, Asia parcă înnebunise – m-a gonit de acasă și a intentat divorț. A avut un avocat, am avut și eu unul, iar lucrurile s-au înrăutățit. M-am ales cu o condamnare pentru

conducere sub influența băuturilor alcoolice, așa că mi-am angajat un avocat și pentru asta. Am avut parte de o mulțime de avocați în viața mea, dar n-am mai găsit putere pentru un proces de proporții.

A lovit din nou cu palma în dosar.

Apoi a sosit cafeaua și Mark a luat o gură.

— Unde e primul avocat?

— În Norfolk. A vrut 5.000 de dolari pentru plata unui expert care să examineze evidențele. Nu aveam atâția bani și nici nu-mi plăcea avocatul. Nu răspundea la telefon și se dădea foarte ocupat. Vrei și tu tot 5.000?

— Nu, a spus Mark, însă doar pentru a prelungi discuția.

Nu avea idee cum să procedeze într-un caz de malpraxis, dar, ca de obicei, s-a gândit că ar putea învăța din mers. Planul lui, dacă avea un plan, era să preia cazul, să cerceteze evidențele și să încerce să stabilească dacă se puteau formula acuzații. Dacă da, avea să încredințeze cazul unui avocat adevărat, specializat în probleme de neglijență medicală. Dacă acesta progresa, el și partenerii lui n-aveau să se implice aproape deloc, sperând că într-o bună zi aveau să încaseze o părticică din onorariul gras. Da, acesta era planul.

— Și Asia a dispărut din peisaj?

— Da. A plecat de multă vreme. Nu m-a mai contactat niciodată.

— Va deveni parte dacă vom avea un proces?

— Nu, nici vorbă. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu așa ceva. Locuiește în Charleston cu o parte din familia ei și sper că e ajutată. E nebună, domnule Upshaw. Aude voci, chestii din astea demente. E trist, dar nu suportă să mă vadă și a spus de multe ori că nu vrea să ajungă în tribunal.

— Bine, dar dacă privim lucrurile în perspectivă și va exista o soluționare, ea va avea dreptul la jumătate din bani.

— Cum așa? La naiba, dar eu provoc un proces! De ce să capete ceva dacă nu vrea să fie parte la

tribunal?

— Așa sună legea, a răspuns Mark, deși nu era foarte sigur.

Cu toate acestea, și-a adus aminte imediat de un caz de daune din primul an de studiu.

— O să ne facem griji mai târziu din cauza asta. Acum trebuie să începem investigația. Înțelegerea e departe.

— Nu mi se pare corect.

— Vrei să mă apuc de treabă?

— Sigur, de aceea am venit. Vrei cazul?

— De asta sunt aici.

— Atunci, ne-am înțeles. Și-acum spune-mi ce se întâmplă în continuare.

— Păi, mai întâi semnezi un contract de servicii legale cu firma mea, ceea ce îmi conferă autoritatea de a solicita toate evidențele. Le voi da spre analiză, iar dacă pare să existe o răspundere clară a doctorilor și a spitalului, atunci noi doi vom purta o nouă discuție. Vom hotărî dacă vrem să deschidem o acțiune în justiție.

— Cât va dura asta?

Cum nu avea nicio idee, Mark a spus cu glas convingător:

— Nu mult timp. E o chestiune de câteva săptămâni. Noi nu trenăm lucrurile, Ramon. Ne mișcăm repede.

— Și nu vrei bani în avans?

— Nu. Unele firme cer un avans pentru cheltuieli, dar noi nu facem asta. Contractul nostru prevede eventualitatea unei treimi din sumă dacă se ajunge la o înțelegere în afara tribunalului și patruzeci la sută dacă ne judecăm. Acestea sunt cazuri complicate, care au apărători puternici, oameni cu mulți bani. Așadar, partea noastră e ceva mai mare decât în cazul unei vătămări corporale obișnuite. O să avansăm noi banii și vom fi plătiți după soluționare. Ești de acord cu asta?

Ramon a luat o gură de apă și și-a întors ochii spre fereastră. În timp ce el se gândea, Mark a scos

din geanta diplomat un contract și l-a completat pe îndelete. După o vreme, Ramon și-a dat jos ochelarii uriași și s-a șters la ochi cu un șervețel de hârtie.

— E tare neplăcut, domnule Upshaw, a spus el încet.

— Spune-mi Mark, te rog.

Cu buze tremurânde, Ramon a zis:

— Sigur, Mark. Lucrurile mergeau bine între mine și Asia. Am iubit-o pe femeia aia – și cred că tot o iubesc. Nu avea forță în ea, dar era o fată bună și frumoasă. Nu merita asta. Cred că nimeni nu merită să treacă prin așa ceva. Ne pregătiserăm pentru Jackie, încercaserăm multă vreme.

— Jackie?

— Numele lui era Jackson Taper și voiam să-i spunem Jackie. După Jackie Robinson. Îmi place baseballul.

— Îmi pare rău…

— A trăit doar două zile, dar n-a avut nicio șansă. L-au ucis, Mark. Nu trebuia să se întâmple asta.

— Ramon, o să mergem până la capăt. Îți promit.

Ramon a zâmbit și și-a mușcat buza de jos, apoi s-a șters din nou la ochi și și-a pus ochelarii. A ridicat pixul și a semnat contractul.

Ca de obicei spre sfârșitul după-amiezii, partenerii s-au întâlnit în același separeu aflat în partea din spate a Barului Rooster, ca să revadă reușitele de peste zi. Mark și Todd aveau în față câte un pahar cu bere, iar Zola, o băutură răcoritoare. După trei săptămâni de practicare ilegală a avocaturii, învățaseră multe lucruri și se obișnuiseră cu rutina – deși Zola mai puțin decât cei doi. Teama de a fi dați în vileag dispăruse, chiar dacă îi mai sâcâia din când în când. La fel ca alți o mie de avocați, Mark și Todd apăreau cu regularitate în tribunalele care judecau infracțiuni

și răspundeau la aceleași întrebări adresate de judecătorii plictisiți. Încheiau înțelegeri cu procurorii, dar nici măcar unul dintre aceștia nu părea curios să le vadă acreditările. Semnau cu nume false pe ordine și alte documente. Dădeau târcoale pe holuri în căutare de clienți, ciocnindu-se deseori cu alți avocați, toți fiind prea ocupați ca să bănuiască ceva. În ciuda startului lor rapid, au descoperit curând că nu era chiar atât de ușor să facă bani. Într-o zi bună, reușeau să obțină 1.000 de dolari din onorarii primite de la clienți noi. Într-o zi proastă, nu câștigau nimic, lucru deloc neobișnuit.

Zola își concentrase cercetările în cele trei spitale mai aglomerate – Catolic, General și „George Washington". Încă nu semnase niciun contract, dar se simțea încurajată de câteva cazuri pe care le ratase la mustață. Nu îi plăcea ceea ce făcea, să îi hăituiască pe oamenii cu vătămări, dar deocamdată nu avea de ales. Mark și Todd munceau din greu ca să sprijine mersul afacerii. Se simțea silită să contribuie și ea cumva.

Au discutat îndelung despre frecvența cu care să fie văzuți căutând clienți potențiali, stabilind, totodată, de câte ori să apară în fața judecătorilor. Pe de o parte, familiaritatea avea să le confere credibilitate, pentru că deveneau jucători de zi cu zi în acel carusel. Pe de altă parte însă, cu cât întâlneau mai mulți avocați, procurori, grefieri și judecători, cu atât mai mare era numărul oamenilor care puteau să le adreseze într-o bună zi o întrebare încuietoare. Și care putea fi aceea? Un grefier plictisit putea întreba: „Puteți să-mi spuneți din nou numărul de înmatriculare de la barou? Cel care îmi apare aici nu există în sistem". Existau o sută de mii de avocați în baroul din D.C. și fiecare trebuia adăugat la orice ordin sau pledoarie. Mark și Todd folosiseră date false, desigur. Cu toate acestea, numărul mare de avocați le oferea o

acoperire excelentă, iar grefierii nu manifestaseră niciun interes în această privință deocamdată.

Sau un judecător ar fi putut întreba: „Fiule, când ai fost admis în barou? Pentru că nu te-am mai văzut pe aici!” Însă niciun judecător nu se arătase într-atât de curios.

Se putea întâmpla ca un asistent de procuror să întrebe: „Facultatea Delaware, da? Am un prieten care a absolvit-o. Îl cunoști pe cutare?”

Cu toate acestea, asistenții procurorilor erau mult prea ocupați ca să inițieze asemenea discuții de complezență, iar Mark și Todd se străduiau să vorbească foarte puțin.

Întrebările de care nu se temeau veneau din partea celor mai importanți oameni: clienții lor.

După ce a sorbit din doza de apă minerală, Zola a spus:

— În fine, vreau să mărturisesc ceva. Cred că am găsit un Freddy Garcia.

— Ah, trebuie să auzim asta! a spus Todd izbucnind în râs.

— Seara trecută am fost la GW ca să-mi joc rolul și am observat o pereche de tineri de culoare stând la o masă și mâncând o pizza oribilă. Ea era accidentată; avea ghips ici și colo, dispozitiv fixator la gât și tăieturi pe față. Sigur fusese un accident rutier, corect? Și-atunci mă aventurez, îmi fac dansul, iar ei sunt dispuși să vorbească. Așa aflu că ea a fost lovită de un taxi – *ka-ching*[17], asigurare cât cuprinde – și că fiica lor de opt ani e la etaj, la reanimare. Cazul devine din ce în ce mai interesant. Apoi ei mă întreabă ce caut în cafeneaua spitalului, iar eu îmi recit povestea perfect. Mama mea e bolnavă, pe ducă, și eu trebuie să aștept la căpătâiul ei. Le dau cartea mea de vizită și ne promitem să discutăm mai târziu. Îmi sună apoi telefonul și mă îndepărtez ca să văd ce mai face scumpa mea mamă – înțelegeți? Le zâmbesc și părăsesc spitalul, pentru că, în sfârșit, îmi spun că am agățat un caz mare. După o pauză menită să îi

ținută încordați, Zola a continuat: Ei, și-n după-amiaza asta primesc un telefon, dar nu de la proaspeții mei clienți, ci de la avocatul lor. Se pare că angajaseră deja unul, un tip de-a dreptul dur, pe nume Frank Jepperson. Și, mamă, ce mi-au auzit urechile…

— Chiar ai nimerit-o – un alt Freddy Garcia, a spus Todd râzând.

— Da. M-a acuzat că am încercat să-i fur clientul. Am zis că nu, doar am purtat o scurtă discuție cât timp făceam o pauză de la supravegherea mamei. „Zău? a întrebat el. Atunci de ce le-ai dat cartea ta de vizită? Și cine dracu sunt Upshaw, Parker & Lane?" A zis că n-a auzit niciodată de firma asta! Și-așa mai departe. În cele din urmă, am închis. Ascultați, băieți, n-am stofă pentru treaba asta. Găsiți-mi o altă specialitate! Unii dintre oamenii care lucrează în cafenea au început să se uite urât la mine.

— Zola, ai talent, a spus Mark.

— Ai nevoie doar de un caz greu, atâta tot, a adăugat Todd. Noi facem treburile mărunte pe mai nimic, în vreme ce tu pândești ceva mare.

— Mă simt ca un hăitaș. N-aș putea face altceva?

— Nu-mi vine nicio idee, a spus Todd. Nu poți bântui prin tribunalele care judecă infracțiuni, pentru că ăsta-i un joc de băieți și ai atrage prea mult atenția.

— Nici asta nu vreau să fac, a spus ea. Păstrați-o pentru voi!

— Nu te văd nici avocat specializat în divorțuri, serios, a zis Mark. Pentru asta e nevoie de un birou adevărat, căci clienții îți răpesc mult timp și trebuie ținuți de mână.

— De unde știi asta? a întrebat Todd.

— Doar am studiat la Foggy Bottom.

— Eu am luat A la Legea Familiei, a spus Zola.

— Și eu la fel, a adăugat Todd. Și-am chiulit la jumătate din cursuri.

— N-am putea închiria un birouaș simpatic și să mă ocup de divorțuri?

— O să vorbim despre asta mai târziu, a propus Mark. Acum trebuie să discutăm altceva. Cred c-am dat peste un caz uriaș.

— Ia spune, l-a îndemnat Todd.

Mark a început să le povestească despre acțiunea lui Ramon. Când a încheiat, a scos contractul pentru servicii avocațiale și a arătat semnătura din josul paginii.

— A semnat, a spus el cu mândrie.

Todd și Zola au examinat contractul și o sumedenie de întrebări le-a apărut brusc în minte.

— Bun, și ce urmează? a întrebat Zola.

— Trebuie să cheltuim niște bani, a răspuns Mark. Ne va costa 2.000 de dolari să angajăm un consultant care să examineze documentele. Am căutat pe internet și am găsit o mulțime de asemenea oameni; majoritatea sunt doctori pensionați, care nu fac decât să lucreze cu firme de avocatură și evaluează cazurile care presupun neglijență medicală. Sunt câțiva chiar aici, în District. Cheltuim niște bani, primim opinia unui expert, vedem dacă există răspundere, apoi prezentăm cazul unui avocat bun de proces.

— Și cu cât ne alegem noi? a întrebat Zola.

— Cu jumătate din onorariu. Așa lucrează marii avocați în cazurile de prejudicii, prin delegare de competență. Truditorii ca noi găsesc cazuri, apoi le predau tipilor care știu ce au de făcut. Noi stăm cuminți și așteptăm banii.

Todd s-a arătat sceptic.

— Nu știu ce să zic, a spus el. Dacă ne băgăm într-un caz mare, s-ar putea să ne trădăm identitatea. Dacă numele noastre apar pe pledoarii, le vor vedea o mulțime de oameni. Avocatul de proces, cei ai apărării, companiile de asigurări și judecătorul. Nu știu. Mi se pare prea riscant.

— Numele noastre nu vor apărea pe pledoarii, a spus Mark. Îi spunem avocatului de proces să nu

ne amestece. Așa ar merge, nu credeți?

— N-am idee, Mark, a zis Todd. Nici nu-ți închipui în ce ne băgăm. Pe de altă parte, nu prea cred că sunt dispus să cheltuim 2.000 de dolari.

— Am putea apela la Trusty Rusty, nu? a întrebat Zola zâmbind.

— Nu, la naiba! O să angajăm un specialist în malpraxis. Sunt câțiva în District care nu fac decât să dea în judecată doctori și spitale. Adevărați avocați de proces! Hai, Todd! Nu văd riscuri prea mari. Ne ascundem în fundal, lăsăm pe altcineva să facă treaba și primim un onorariu gras.

— Cât de mult?

— Cine știe? Să zicem că e un caz de neglijență gravă din partea doctorilor și a spitalului. Să zicem că ne înțelegem pentru 600.000 de dolari, doar ca să simplificăm calculele. Partea noastră va fi de 100.000 și nu facem decât să predăm cazul.

— Visezi, a spus Todd.

— Și ce-i rău cu asta? Zola?

— În jocul ăsta, totul e riscant, a răspuns ea. Dar riscăm de fiecare dată când apărem în fața unui judecător și ne dăm drept avocați. Eu zic să încercăm.

— Te bagi și tu, Todd? a întrebat Mark.

Todd și-a golit halba și s-a uitat la partenerii săi. Până în momentul acela, în scurta istorie a UPL, el se arătase mai agresiv decât ceilalți doi. Dacă bătea acum în retragere, s-ar fi dovedit slab. De aceea, a spus:

— Pas cu pas. Să vedem ce zice consultantul, apoi vedem cum procedăm.

— S-a făcut, a răspuns Mark.

23

Frank Jepperson stătea la biroul lui de dimensiuni impresionante și se uita la cartea de vizită a Zolei. Ca veteran al Districtului în războaiele privind vătămările personale, cunoștea prea bine ce joc făcea ea. În anii lui de început, și el trudise prin sălile spitalelor din oraș, urmărind potențialii clienți. Știa toate trucurile. Le plătea bacșișuri șoferilor mașinilor de tractare care apăreau la locul accidentelor. Le mânjea palma polițiștilor de la Rutieră care îi trimiteau clienți la ușă. Verifica în fiecare dimineață rapoartele poliției, căutând cele mai promițătoare accidente rutiere. După mai multe succese, reușise să angajeze o iscoadă cu program normal, un fost polițist pe nume Keefe, și acesta fusese cel care găsise familia pe care Zola o abordase în cafeneaua de la GW. Jepperson semnase contractul cu cei doi, iar acum o novice încerca să îi fure clienții.

Terenul preferat de Jepperson erau străzile rău famate din District, unde existau puține reguli și o sumedenie de jucători dubioși. Cu toate acestea, când era posibil, încerca să își protejeze domeniul, mai ales când noul jucător părea suspect.

Keefe stătea în fața lui și își tăia unghiile. Purta ghete de cowboy din piele de struț.

— Și zici c-ai găsit sediul lor? l-a întrebat Jepperson.

— Da. La parter e un local, Barul Rooster. Biroul e cu două etaje mai sus și nu am avut cum să urc până acolo. Am băut câteva păhărele și am flecărit cu un barman, care a susținut că nu știe nimic. Și a tăcut mâlc când l-am întrebat de Zola Parker.

— Și la Consiliul Baroului?

— Am verificat. Nu există nicio avocată cu numele ăsta. O mulțime de Parker, dar nicio Zola.

— Interesant. Și firma Upshaw, Parker & Lane?

— Nimic, dar, după cum știi, firmele de avocatură se schimbă atât de repede, încât e imposibil să se țină pasul și să se știe cine practică acolo. Consiliul Baroului afirmă că le e greu să urmărească numele de firme.

— Interesant.

— Vrei să depui o plângere?

— O să mă mai gândesc. Să vedem dacă mai dăm peste saltimbancii ăștia.

Aflată la etajul șapte al Facultății de Drept Foggy Bottom, o administratoare adjunctă a observat că trei profesori anunțaseră că doi studenți din anul trei, Mark Frazier și Todd Lucero, absentaseră la toate cursurile din primele patru săptămâni ale semestrului de primăvară. Ambii primiseră împrumuturile pentru semestrul final, dar nu se deranjau să se prezinte la cursuri. Nu era cu totul neobișnuit ca studenții din ultimul an să chiulească, dar absența de la toate cursurile vreme de mai bine de patru săptămâni era ceva extrem.

Ea i-a trimis domnului Frazier un e-mail, care suna astfel:

> Dragă Mark, ești bine? Absența totală în acest semestru a fost remarcată și suntem îngrijorați. Te rog să mă înștiințezi cât de curând posibil.
>
> Faye Doxey, secretară adjunctă

Apoi i-a trimis un e-mail identic și lui Todd Lucero. După două zile, niciunul nu i-a răspuns.

În data de 14 februarie, Zola s-a furișat în sala de tribunal în care prezida onorabilul judecător Joseph Cantu și a urmărit desfășurarea ședințelor. După aproximativ o oră, un grefier a strigat numele lui Gordon Tanner. Preston Kline, avocatul lui, s-a prezentat în fața judecătorului Cantu și a spus:

— Onorată Instanță, de o lună nu am mai auzit nimic de clientul meu. Nu pot presupune decât că se eschivează.

Un grefier i-a prezentat judecătorului o notiță. Acesta a citit-o de două ori, apoi a spus:

— Ei bine, domnule Kline, din câte se pare, clientul dumitale e mort.

— Cum, domnule judecător, sunteți sigur? N-am știut.

— E lucru confirmat.

— În fine, nu mi-a spus nimeni nimic. Cred că asta explică situația.

— Numai puțin, a spus judecătorul Cantu, în timp ce verifica și alte documente. Potrivit acestor hârtii, a murit pe 4 ianuarie – a fost sinucidere. Există și un articol în *Post.* Dar el a compărut alături de dumneata în fața mea pe 17 ianuarie. Cum explici asta?

Kline și-a scărpinat falca de jos și s-a uitat la copia programării.

— Nu, domnule, nu pot explica. Sigur am fost aici pe 17 ianuarie, dar, sincer să fiu, de atunci nu am mai luat legătura cu el.

— Cred că din cauză că era mort.

— E foarte derutant, Onorată Instanță. Nu știu ce să zic.

Frustrat, Cantu a ridicat ambele mâini în aer și a spus:

— Ei, dacă băiatul e mort, nu pot decât să resping cazul.

— Da, domnule, așa cred.

— Următorul caz.

Zece minute mai târziu, Zola a plecat din sală și și-a anunțat partenerii.

Mark a intrat în clădirea de birouri de pe Sixteenth Street și a luat liftul până la etajul doi. A găsit de îndată firma Potomac Litigation Consultants și a pășit în mica recepție. O secretară i-a făcut semn din cap spre un șir de scaune, iar el

s-a așezat. Câteva minute mai apoi a apărut doctorul Willis Koonce, care s-a prezentat. Mark l-a urmat până într-un mic birou aflat pe hol.

Koonce era un medic obstetrician care practicase în District cu mulți ani în urmă. Potrivit website-ului său, își petrecuse ultimii douăzeci de ani ca expert în litigii, în calitate de martor profesionist. Susținea că analizase mii de cazuri și că fusese chemat să depună mărturie de peste o sută de ori în douăzeci și unu de state. Lucra întotdeauna de partea reclamanților.

Imediat ce Mark s-a așezat, Koonce s-a dezlănțuit:

— Fiule, i-ai prins de boașe! Și spitalul s-a acoperit ca la balamuc. Uite raportul meu! I-a întins un document de două pagini și a spus: Aici ai toate chestiunile tehnice. Ca să economisim timpul, o să-ți explic în termeni pentru profani. Mama, Asia Taper, a fost lăsată nesupravegheată mai tot timpul, însă într-o perioadă crucială pentru ea. E greu de spus cât de atent a fost monitorizată, deoarece lipsesc documente, dar, e de ajuns să spun, CCF – altfel spus, contracțiile cardiace ale fătului – au scăzut, uterul s-a perforat și a apărut o întârziere considerabilă în efectuarea cezarienei. Fără acea întârziere, copilul s-ar fi născut normal. În schimb, a suferit ceea ce se numește un accident ischemic, adică un accident vascular cerebral profund și, după cum știm, a murit două zile mai târziu. Bine că a murit, altfel copilul ar fi trăit cam zece ani practic ca o legumă, incapabil să meargă, să vorbească și să se hrănească singur. Totul putea fi prevenit printr-o monitorizare corespunzătoare și printr-o operație cezariană de urgență. Aș socoti neglijența drept gravă și, după cum bine știi, acest lucru ar face ca soluționarea cazului să fie mai ușoară.

Mark nu știa asta, dar a încuviințat.

— Cu toate acestea, după cum sigur știi, în urmă cu douăzeci de ani, în toiul unei reforme privind

daunele, statul Virginia a încheiat o înțelegere cu doctorii și acestea sunt plafonate. Suma maximă pe care poți spera să o obții este de două milioane de dolari. În cazul în care copilul ar fi trăit, înțelegerea s-ar fi făcut la o sumă mult mai mare. Dar vorbim de un caz din Virginia.

— Deci nu putem primi mai mult de două milioane? a întrebat Mark, ca și cum ar fi fost dezamăgit de o sumă atât de modestă.

— Regret, dar așa e. Ai licență pentru Virginia?

— Nu.

„Și nici pentru alt stat, că tot veni vorba", s-a gândit el.

— Te-ai mai ocupat de vreun caz de malpraxis până acum? Cum să zic, te văd cam tânăr.

— Nu, aș vrea să îl deleg altui avocat. Aveți vreo sugestie?

— Bineînțeles. Koonce a ridicat o foaie de hârtie și i-a întins-o. Ai aici o listă a firmelor de frunte pentru astfel de cazuri. Toți oamenii ăștia practică avocatura în Virginia și sunt buni. Am lucrat cu fiecare dintre ei.

Mark s-a uitat la nume.

— Vreunul în particular?

— L-aș socoti cel mai bun pe Jeffrey Corbett. E cel mai tare. Se ocupă doar de cazuri de obstetrică-ginecologie. O să-i bage în răcori pe doctori, iar aceștia se vor grăbi să ajungă la o înțelegere.

Două milioane. O înțelegere încheiată rapid. Casa de marcat din mintea lui Mark funcționa la viteză maximă.

Koonce era un om ocupat, așa că a aruncat o privire la ceasul de la mână și a spus:

— Onorariul meu pentru proces este de 40.000 de dolari, ceea ce acoperă depunerea mărturiei în tribunal. Dacă tu și Corbett vreți să apelați la serviciile mele, să mă anunțați cât de curând. Am o mulțime de cazuri.

Apoi s-a ridicat în picioare.

— Sigur, doctore Koonce.

După ce și-au strâns mâinile, Mark a adunat documentele medicale ale lui Ramon și s-a grăbit să plece.

Spre sfârșitul după-amiezii, Zola era singură la bar, așteptând ședința zilnică de informare a celor de la UPL. Își petrecuse ziua departe de spitale și asta o făcea să se simtă mult mai bine. După săptămâni de căutări, găsise în cele din urmă avocatul potrivit din Senegal, chiar în Dakar, capitala țării. Potrivit website-ului său, Diallo Niang lucra în cadrul unei firme cu trei avocați și vorbea engleza, deși la telefon Zolei îi fusese greu să îl înțeleagă[18]. Se ocupa de cazuri penale, dar și de chestiuni legate de familie și imigrare. Contra unui onorariu de 5.000 de dolari, domnul Niang avea să reprezinte interesele părinților și ale fratelui ei la sosire, deși nimeni nu știa ce avea să se întâmple. Trimiterea unei asemenea sume în Senegal o făcea pe Zola să se simtă rău, dar, având în vedere circumstanțele, nu avea încotro. Domnul Niang susținea că avea multe legături cu persoane importante din guvern și că putea ajuta familia să reintre în țară. Zola citise destule povești de groază despre zbuciumul prin care trecuseră deportații la sosirea în țara de origine, unde nu erau doriți.

Și-a deschis apoi laptopul ca să-și verifice e-mailurile. Nu a fost surprinsă văzând unul de la facultate. Faye Doxey îi scria:

> Dragă domnișoară Maal, profesorii Abernathy și Zaran ne-au anunțat că în acest semestru nu ai urmat niciun curs. Suntem îngrijorați. Poți să telefonezi sau să ne scrii ca să ne spui ce se petrece?
>
> Cu sinceritate, Faye Doxey, secretară adjunctă

Zola și-a dat seama că Mark și Todd primiseră și ei mesaje asemănătoare și că le ignoraseră.

Partenerii ei erau surprinși că se găsise cineva harnic la Foggy Bottom care observase asta. S-a gândit preț de un moment ce să răspundă la e-mail, apoi a scris:

> Doamnă Doxey, am pneumonie, iar doctorii mă sfătuiesc insistent să stau în pat și departe de oricine. Monitorizez cursurile și sper să mă refac complet. Mulțumiri pentru grija acordată. Mă voi întoarce destul de curând.
>
> Cu sinceritate, Zola Maal

Minciuna a continuat să o sâcâie o vreme, dar acum devenise un mod de viață. Practic, tot ce făcea era o minciună: numele fals, firma falsă, cărțile de credit false, precum și imaginea falsă a unui presupus avocat, care se năpustea asupra victimelor nevinovate ale unor accidente. Nu putea continua astfel. Putea fi mai grea viața ei dacă ar fi mers la cursuri și ar fi încercat să își găsească o slujbă adevărată, îngrijorându-se din pricina examenului de barou și a datoriilor?

Da, putea. Cel puțin așa se simțea în siguranță și imposibil de găsit de către autoritățile care se ocupau de imigranți.

A continuat să mintă și în următorul e-mail, trimis de Tildy Carver de la LoanAid.

> Stimată domnișoară Maal, când am vorbit ultima oară, spuneai că ai fost la un interviu la Departamentul de Justiție. Ai vreo veste? Te gândeai să intri în serviciul public în baza programului de scutire de credit inițiat de Departamentul Educației. Nu sunt convinsă că aceasta este cea mai bună soluție. Impune un angajament de zece ani, ceea ce reprezintă o perioadă lungă. În orice caz, aș aprecia dacă m-ai putea informa în

legătură cu situația angajării cât de curând posibil.

Cu stimă, Tildy Carver, consultant principal pentru împrumuturi

Ultima rată, 13 ianuarie 2014: 32.500 de dolari, total sumă plus dobândă: 191.000 de dolari

La fel ca întotdeauna, Zola s-a uitat la sumă fără să îi vină să creadă. La fel ca întotdeauna, a simțit tentația de a ignora mesajul o zi sau două, însă a hotărât apoi să îl înfrunte direct.

Stimată doamnă Carver, nu am obținut slujba de la Justiție, iar în prezent nu mă simt în stare să merg la interviu în altă parte. Sunt țintuită la pat din cauza pneumoniei și mă aflu sub îngrijire medicală. Sper să revin la cursuri peste câteva zile și atunci vă voi informa.

Cu sinceritate, Zola Maal

Zâmbind cu gura până la urechi, Mark și-a făcut apariția la bar și a comandat o bere. Todd l-a urmat în scurt timp, s-a oprit cât să își ia o bere la halbă, apoi li s-a alăturat. Părea obosit și era tras la față după o zi lungă petrecută în tranșee și nu avea o dispoziție prea bună. În loc să îi salute, a spus:

— Mi-am petrecut opt ore vânând fraieri în tribunal și-am reușit… nimic. Zero. Un zero absolut, cât se poate de clar. Voi doi ce-ați făcut?

— Calmează-te, amice, i-a spus Mark. Unele zile sunt mai bune decât altele.

Todd a luat o înghițitură sănătoasă de bere, apoi a zis:

— Să mă calmez? Pe naiba! Facem treaba asta de o lună și am impresia că eu duc totul în spinare. Să fim cinstiți, două treimi din onorarii provin din cazuri pe care le-am obținut eu.

— Măi, măi, măi, a spus Mark vădit amuzat. Asta-i prima noastră gâlceavă. Cred că așa se întâmplă la fiecare firmă de avocatură.

Zola și-a închis laptopul și s-a uitat cu severitate la Todd.

— Eu nu mă cert, a răspuns el. Dar am avut o zi proastă.

— Din câte țin minte, a intervenit Zola, mi s-a spus să stau departe de tribunalele care judecă infracțiuni, pentru că asta e o joacă de băieți. Conform planului vostru, eu trebuie să dau târcoale prin spitale și să găsesc oameni răniți, ideea fiind că unul dintre cazurile pe care le-aș putea obține ar fi egal cu o mulțime de-ale voastre! Greșesc cumva?

— Nu, dar nu ai obținut niciunul, a spus Todd cu superioritate.

— Todd, mă străduiesc, a zis ea pe un ton glacial. Dacă ai o idee mai bună, aș vrea s-o aud. Chiar nu-mi place ceea ce fac.

— Gata, copii, a spus Mark zâmbind. Să ne calmăm și să numărăm banii!

Au luat toți trei câte o gură din băuturi și au așteptat. Într-un târziu, Mark a spus:

— Azi am fost la expertul nostru, cel căruia i-am plătit 2.000 de dolari, iar el mi-a spus că e vorba de un caz evident de neglijență gravă a doctorilor și a spitalului. Am copii după raportul lui și le puteți citi de voie. Sunt minunate, fac fiecare cent. Omul spune – și e un profesionist adevărat – că, dacă ajunge pe mâna unui avocat priceput, cazul valorează, potrivit legii din Virginia, două milioane de dolari. Mi-a zis că omul pe care trebuie să-l angajăm e un anume Jeffrey Corbett, un tip specializat în malpraxis, care s-a îmbogățit din procese împotriva medicilor obstetricieni. Are biroul la patru intersecții distanță de aici. Am verificat pe internet și omul e pe bune. Potrivit unui articol dintr-o revistă medicală, una care nu îi cântă în strună, domnul Corbett câștigă între cinci

și zece milioane de dolari pe an. A mai luat o gură de bere, apoi a adăugat: Asta te face să te simți mai bine, Todd?

— Da.

— Așa m-am gândit și eu. Iar dacă voi sunteți de acord, eu zic să-l sun pe domnul Corbett și să stabilesc o întâlnire.

— Nu-mi vine să cred că-i chiar atât de ușor, a spus Zola.

— Am avut noroc, clar? Potrivit căutării mele, peste două mii de medici obstetricieni sunt dați în judecată în fiecare an pentru tot soiul de neglijențe. Există o sumedenie de cazuri de nașteri nereușite și s-a întâmplat ca noi să dăm peste unul.

Todd i-a făcut semn unui chelner și a mai comandat un rând de bere.

24

Sâmbăta următoare, dimineața devreme, au plecat din D.C. cu mașina lui Todd și, după câteva ore, au ajuns la Facilitatea de Detenție Federală Bardtown, din apropiere de Altoona, statul Pennsylvania. Din afară, nimic nu părea să se fi schimbat de la ultima lor vizită acolo, din urmă cu șapte săptămâni. Sârma ghimpată sclipea în lumina soarelui, iar gardul înalt din plasă arăta la fel de descurajant. Parcarea era plină de mașinile și camionetele zecilor de angajați care protejau patria.

Zola purta o rochie lungă, de culoare neagră. După ce Todd a oprit motorul, ea a scos un văl pe care și l-a înfășurat pe cap, lăsându-l să atârne peste umeri.

— Ce musulmană drăguță, a spus Todd.

— Ține-ți gura! a zis ea, apoi a coborât.

Pentru acea ocazie, Mark Upshaw, avocatul ei, purta haină, cămașă și cravată. Sunase înainte pentru a stabili o întâlnire, sperând să evite spectacolul pe care îl dăduse la precedenta vizită. Evident, documentele erau în ordine, așa că au fost conduși în aceeași cameră de vizită, unde au așteptat jumătate de oră până când au fost aduși părinții și fratele ei. Zola și-a prezentat din nou prietenii, apoi și-a îmbrățișat mama.

Și-au controlat cu greu emoțiile în timp ce Bo, fratele ei, le-a explicat că nu avea idee când aveau să fie expediați în țara de origine.

Un funcționar le spusese că cei de la ICE așteptau să proceseze suficient de mulți senegalezi pentru a umple un avion charter. Nu voiau să rămână scaune goale într-o deplasare atât de scumpă. Aveau în vedere o sută de persoane și încă ridicau imigranți ilegali.

Apoi Bo a întrebat cum mergeau lucrurile la Facultatea de Drept și partenerii l-au asigurat că

totul era bine. Abdou, tatăl Zolei, a bătut-o pe braț și i-a spus că toți erau mândri că ea avea să devină avocat. Zola a zâmbit și le-a făcut jocul, apoi i-a dat tatălui ei un bilet cu numele lui Diallo Niang, avocatul din Dakar, spunându-i că, dacă era posibil, ar fi fost bine să îi telefoneze când erau conduși spre avion. Zola avea să îl apeleze imediat pe domnul Niang, care urma să le faciliteze sosirea. Însă existau și multe necunoscute.

Fanta, mama Zolei, a vorbit cel mai puțin. A ținut-o strâns de o mână și, cât bărbații au stat de vorbă, a rămas așezată, cu ochii în pământ, temătoare. După douăzeci de minute, Todd și Mark și-au cerut scuze și au ieșit pe hol, ca să o aștepte pe Zola.

Când vizita s-a încheiat, s-au întors la mașină și Zola și-a scos vălul. Și-a șters ochii și nu a scos niciun cuvânt multă vreme. După ce au intrat în statui Maryland, Todd a oprit la un magazin și a cumpărat un bax de bere. Cum aveau de omorât întreaga după-amiază, au hotărât să facă un ocol prin Martinsburg, ca să îi aducă un omagiu lui Gordy. În cimitirul public, aflat nu departe de biserică, au găsit rapid piatra de mormânt, având în jurul ei o movilă proaspătă de pământ.

Duminică, Mark a împrumutat mașina lui Todd și a plecat acasă, în Dover. Trebuia să își viziteze mama și să poarte cu ea o discuție serioasă, dar nu se simțea în stare să vorbească și cu Louie. Situația lui nu se schimbase, iar cazul era prelucrat cu lentoare în sistem, data procesului fiind fixată amenințător pentru luna septembrie.

Când a sosit acolo, în jurul orei unsprezece dimineața, Louie dormea.

— De obicei se trezește pe la amiază, la timp pentru a mânca de prânz, a spus doamna Frazier în timp ce îi turna cafea proaspăt făcută.

Purta o rochie atrăgătoare și pantofi cu toc și zâmbea mult, evident fericită să își vadă fiul

preferat. O cratiță cu ghiveci era pe aragaz, răspândind un miros delicios.

— Ia spune, cum merge școala? l-a întrebat ea.

— Ah, mamă, tocmai despre asta trebuie să discutăm, a spus Mark, propunându-și să termine cu acel subiect.

I-a spus trista poveste a morții lui Gordy și i-a explicat cât de devastatoare fusese acea experiență. Din cauza traumelor suferite, hotărâse să întrerupă semestrul și să se gândească la viitor.

— Cum, nu vei absolvi în mai? a întrebat ea surprinsă.

— Nu, am nevoie de ceva timp ca să-mi revin, atâta tot.

— Și ce se-ntâmplă cu slujba ta?

— A dispărut. Firma a fuzionat cu una mai mare și în acest proces am fost eliminat. Oricum, era o companie amărâtă.

— Dar mi s-a părut că ești entuziasmat!

— Cred că m-am prefăcut, mamă. Piața muncii e foarte proastă în prezent și m-am agățat de prima ofertă care mi s-a făcut. Dacă mă gândesc mai bine, nu avea cum să-mi meargă prea grozav acolo.

— Vai de mine! Speram să îl ajuți pe Louie după ce-ți luai examenul de barou.

— Îmi pare rău, mamă, dar Louie nu mai poate fi ajutat. L-au încălțat serios, așa că trebuie să se aștepte la câțiva ani de închisoare. A vorbit cu avocatul lui?

— Nu, nu tocmai. Are un apărător public care e foarte ocupat. Sunt extrem de îngrijorată în privința lui.

„Așa și trebuie.”

— Ascultă, mamă, trebuie să te obișnuiești cu gândul că Louie va face închisoare. L-au prins pe video vânzându-i droguri unui polițist sub acoperire. Nu prea e loc de manevră.

— Știu, știu. A luat o gură de cafea, străduindu-se să își rețină lacrimile. Dorind apoi să schimbe

subiectul, l-a întrebat: Dar ce se întâmplă cu creditele tale pentru studii?

Ea nu avea habar câți bani datora Mark, iar el nu avea de gând să îi spună.

— Am pus totul în așteptare deocamdată. Nicio problemă aici.

— Înțeleg. Deci, dacă nu mergi la facultate, ce faci în prezent?

— Lucrez ici și colo, servesc la un bar. Dar tu? Sunt convins că nu stai aici toată ziua ca să-l dădăcești.

— A, nu. Lucrez cu program redus la Kroger și la Target. Iar când nu muncesc, fac voluntariat la o casă de bătrâni. Și când ajung să mă plictisesc, mă duc la închisoare și vizitez femeile. Închisoarea e plină de femei. Toate cu probleme legate de droguri, înțelegi? Jur, cred că drogurile vor distruge țara asta. Așa că-mi fac de lucru și mă străduiesc să stau departe de casă.

— Și el ce face toată ziua?

— Doarme, mănâncă, se uită la televizor și joacă jocuri video. Se tânguiește în legătură cu problemele lui. L-am convins să meargă cu bicicleta mea veche, pe care o țineam în subsol, dar a reușit să o strice. Spune că nu mai poate fi reparată. Îi cumpăr bere din când în când, ca să-și mai țină gura. Printr-un ordin judecătoresc, tribunalul i-a interzis consumul de alcool, dar el mă sâcâie până îi cumpăr bere. Sper că nu va afla nimeni asta.

— Ai încercat să amâni prezentarea lui în instanță?

— Pot face asta?

— Nu văd de ce nu. E o pledoarie de recunoaștere a vinovăției, mamă. Louie nu merge în instanță pentru că nu are apărător. Va obține o condamnare mai ușoară dacă pledează vinovat, pur și simplu – și va trece peste asta.

— Dar el zice că vrea să ajungă în instanță.

— Asta pentru că e un dobitoc, înțelegi? Dacă mai ții minte, m-am întâlnit cu avocatul lui când am venit de Crăciun. Omul i-a arătat dosarul și filmul video. Louie e convins că le poate zâmbi membrilor juriului pentru a-i face să creadă că polițiștii l-au atras într-o tranzacție falsă de trafic de droguri. Își închipuie că poate ieși din tribunal ca un om liber. Nu se va întâmpla asta.

— Cum funcționează o astfel de pledoarie?

— E simplu. Aproape orice caz de infracțiune se poate rezolva printr-un acord de colaborare cu justiția. Își recunoaște vinovăția, scapă de proces, iar acuzarea îi reduce o parte din sentință. Îl așteaptă o condamnare de maximum zece ani. Nu am idee cât i-ar scădea din asta o înțelegere cu poliția, dar ar putea scăpa cu cinci ani de detenție. Pentru purtare bună și având în vedere suprapopularea din închisori, ar putea ieși cam după trei ani.

— Și nu va trebui să aștepte până în septembrie?

— Mă îndoiesc. Potrivit cunoștințelor mele limitate în domeniu, nu văd de ce nu ar încheia înțelegerea asta mai devreme. Ceea ce l-ar scoate din casă.

În colțurile gurii mamei lui a apărut o sugestie de zâmbet, însă doar preț de o secundă.

— Nu-mi vine să cred, a spus ea, uitându-se în altă parte. E un băiat atât de bun…

„Tot ce se poate”, s-a gândit Mark. Louie se amestecase în problema drogurilor încă din timpul liceului. Existaseră o mulțime de avertismente, însă părinții lui preferaseră să nu le ia în seamă. La fiecare semn de necaz, ei se grăbiseră să îl apere și să îi creadă minciunile. Ei fuseseră cei care îi dăduseră apă la moară, iar acum venise vremea socotelilor.

Mark știa precis ce urma. Cu ochi înlăcrimați, mama lui l-a privit, apoi l-a întrebat:

— Mark, n-ai putea vorbi cu avocatul lui? Louie are nevoie de ajutor.

— Nici gând, mamă. Louie va ajunge în închisoare, iar eu nu mă apropii de cazul lui. Motivul e simplu. Îl cunosc pe Louie și știu că o să arunce vina pe toți, mai puțin asupra lui. Și mai ales mă va învinovăți pe mine. Știi bine asta.

— Întotdeauna ai fost sever cu el.

— Iar tu te-ai uitat mereu în altă parte.

Apoi s-a auzit apa de la toaleta din spatele casei. Doamna Frazier s-a uitat la ceasul de pe masa din bucătărie și a spus:

— S-a trezit mai devreme. I-am spus că vii să mâncăm de prânz.

Legănându-se greoi pe picioare și arborând un zâmbet pe care l-a îndreptat spre fratele lui, Louie a apărut în bucătărie. Mark s-a ridicat și s-a trezit strâns în brațe, străduindu-se să pară fericit că îl revede. Louie arăta ca un urs sur trezit brusc din hibernare: nebărbierit, cu părul încâlcit și cu ochii umflați de prea mult somn. Purta un tricou vechi cu inscripția Eagles, care era prea strâns în talie, și un șort lăbărțat, care i se potrivea unui fundaș al unei echipe de fotbal american. Fără pantofi sau șosete, avea doar monitorul prins de gleznă. Fără îndoială că purta hainele cu care dormise.

Mark a fost pe punctul de a face o glumă cu privire la greutatea lui, dar s-a abținut.

După ce și-a turnat cafea într-o cană, Louie s-a așezat la masă.

— Despre ce vorbeați? a întrebat el.

— Despre facultate, s-a grăbit Mark să răspundă, înainte ca mama lui să apuce să spună ceva despre cazul lui Louie. Tocmai îi ziceam mamei că îmi iau liber semestrul ăsta. Am nevoie de ceva timp ca să-mi revin. Slujba mea a dispărut, iar piața muncii e slabă acum, așa că încerc să mai respir.

— Sună ciudat, a remarcat Louie. De ce te lași acum, când mai ai doar un semestru de facultate?

— Nu mă las, Louie. Amân.

— Cel mai bun prieten al lui s-a sinucis, iar asta îl frământă foarte mult, a adăugat doamna Frazier.

— Vai, îmi pare rău! Dar mi se pare ciudat să amâni ultimul semestru.

„Da, Louie, dar tu nu prea ai dreptul să comentezi calea pe care o aleg alții”, s-a gândit Mark, hotărât totuși să evite orice confruntare.

— Louie, crede-mă, situația e sub control.

— Sigur că te cred. Ascultă, mamă, ce-i în cratița aia de pe aragaz? Miroase bine.

— Ghiveci de vită. Ce zici de un prânz mai devreme?

Ridicându-se deja în picioare pentru a deschide un dulap, a spus brusc ceea ce Mark își dorea din răsputeri să evite:

— Mark socotește că ar trebui să optezi pentru o pledoarie de înțelegere cu procurorii, Louie. Ai discutat asta cu avocatul tău?

„Grozav moment, mamă! Acum ne putem lua la harță”, a gândit Mark.

Louie i-a zâmbit lui Mark și i-a spus răstit:

— Așadar, acum ai devenit avocat, nu?

„Dacă ai ști ce avocat sunt…”, s-a gândit Mark.

— Nicidecum, Louie, și nu am ce sfat să-ți dau. Eu și mama am discutat lucrurile în general.

— Sigur. Da, mamă, am discutat asta cu avocatul meu în cursul puținelor noastre conversații. Iar dacă pledez vinovat, o să mă închidă pentru nu știu cât timp, din care se va scădea perioada de arest la domiciliu, cât am purtat monitorul la gleznă. Așa că mi-aș putea petrece următoarele șase luni în închisoare, evitând bandele, făcând duș rece cu spinarea spre perete, mâncând praf de ouă și pâine stătută – ori pot rămâne încă șase luni aici. Nu prea am de ales, nu-i așa?

Mark a ridicat din umeri, evitând să-și spună părerea. Un cuvânt greșit rostit în acele momente putea declanșa ceva mult mai neplăcut, și nu avea

chef de asta. Doamna Frazier era ocupată, așezând șervețele și tacâmurile vechi pe masă.

— Indiferent ce credeți voi doi, eu nu pledez vinovat, a continuat Louie. Vreau să am parte de ziua mea de glorie la tribunal. Copoii mi-au întins o capcană și pot dovedi asta în fața juraților.

— Foarte bine, a spus Mark. Sunt convins că avocatul tău știe ce face.

— Știe mai multe despre dreptul penal decât tine.

— Normal, a consimțit Mark.

Louie a sorbit din ceașca de cafea și a adăugat:

— Cu toate acestea speram ca, după ce aveai să îți iei examenul de barou în vara asta, să mă ajuți puțin, probabil stând alături de mine la proces, astfel încât oamenii din juriu să creadă că am doi avocați, înțelegi? Dar nu cred că se va mai întâmpla asta.

— Nu, nu se va întâmpla. Fac o pauză.

— Asta e chiar ciudat.

Când mama lor a pus pe masă trei farfurii aburinde cu ghiveci de vită, Louie s-a aruncat asupra farfuriei lui de parcă nu ar fi mâncat nimic vreme de o săptămână. Mark s-a uitat cu severitate la mama lui, apoi a aruncat o privire spre ceasul de la mână. Se afla acolo de patruzeci de minute și nu își putea imagina că avea să mai fie în stare să reziste încă o oră.

25

Luni, 3 martie, agenții federali au descins în forță la sediul Swift Bank din centrul orașului Philadelphia. Cum cei din media primiseră ponturi, au existat numeroase reportaje în care bărbați purtând hanorace având inscripționat pe spate „FBI” au apărut în imagini cărând cutii și computere către camionetele aflate în așteptare. Compania a transmis un comunicat în care declara că totul era bine și că oamenii săi cooperau, în vreme ce acțiunile sale se prăbușeau.

Un analist care comenta afaceri la televiziunea prin cablu a recapitulat problemele băncii. Existau două investigații ale Congresului în plină desfășurare, împreună cu cea întreprinsă de FBI. Avocați din trei state se dichiseau pentru a apărea în fața camerelor de televiziune și pentru a promite că avea să se ajungă până la rădăcina problemei. Existau cel puțin cinci acțiuni comune în justiție, astfel că avocații deveniseră frenetici. Era o certitudine că urmau să apară și alte litigii. Directorul executiv al băncii Swift tocmai demisionase – chipurile ca să petreacă mai mult timp în sânul familiei –, plecând din funcție cu aproximativ 100 de milioane de dolari în acțiuni opționale, o pradă care, fără nicio îndoială, avea să facă viața de familie mai fericită. Directorul financiar își negocia pachetul de pensionare. Sute de foști angajați ieșeau la suprafață, trăgând semnale de alarmă și amenințând cu acțiuni în justiție pentru concedieri nedrepte. Vechile acțiuni în justiție la adresa băncii Swift erau reexaminate, dezvăluind că apucăturile nefirești ale băncii se derulaseră vreme de cel puțin un deceniu. Clienții erau revoltați și își închideau conturile. Organizațiile care apărau drepturile consumatorilor emiteau declarații prin care condamnau „cele mai

frauduloase practici bancare din istoria Statelor Unite”.

Nouă la sută din acțiunile Swift erau deținute de o firmă de investiții din Los Angeles. Chiar dacă era cel mai important acționar, aceasta nu a avut nimic de declarat. Partenerii UPL monitorizau scandalul Swift zilnic și imprimau orice cuvânt puteau descoperi despre bancă. Hinds Rackley reușise deocamdată să scape neobservat.

Hotărând că în haosul creat era momentul să se alăture și ei distracției, Mark a contactat o firmă de avocatură din Miami și a semnat ca reclamant într-o acțiune comună. Todd a telefonat la un număr fără taxe al unei firme de avocatură din New York și s-a înscris într-o altă acțiune comună. Zola a rămas aproape de casă și și-a unit forțele cu o firmă din D.C., foarte cunoscută în domeniul recuperării prejudiciilor.

La doar câteva ore după ce au devenit reclamanți, au fost asaltați de nenumărate acte redactate de avocații care hăituiau banca Swift. Era ceva impresionant.

Potrivit ultimelor estimări, existau probabil un milion de clienți care suferiseră din cauza practicilor corupte ale băncii Swift.

Ramon telefona în fiecare zi, uneori chiar și în weekenduri. Voia informații despre cazul lui, iar Mark îi explica în mod repetat că examinarea inițială a „primului expert” era pozitivă și că acționa cât putea de repede. Mark stabilise o întâlnire cu marele Jeffrey Corbett pentru miercuri 19 martie, cea mai apropiată dată din programul lui încărcat. Evident, calendarul lui de procese era impresionant și nu prea avea timp să analizeze alte cazuri.

Însă marți, când telefonase din nou, Ramon lansase o bombă: Asia, fosta lui soție, reînviase și era curioasă în legătură cu procesul.

Mark n-avea nicio îndoială că Ramon, probabil sub influența băuturilor alcoolice, încercase să o impresioneze cu vorbe mari, lăudându-se că angajase niște avocați pentru deschiderea cazului pe motiv de malpraxis. Însă Mark era convins că ea n-avea să reprezinte nicio problemă.

Dar se înșela. Miercuri a primit un telefon de la un avocat din Charleston, un anume domn Mossberg. Cum numărul acestuia îi era necunoscut, s-a întrebat mai întâi dacă era înțelept să răspundă. După cinci apeluri, s-a hotărât.

Mossberg i-a spus abrupt:

— O reprezint pe Asia Taper și înțeleg că tu îl reprezinți pe fostul ei soț. Corect?

— Corect. Ramon Taper e clientul nostru.

— Ei bine, nu poți intenta o acțiune fără ea. La urma urmelor, ea a fost mama copilului.

Tonul lui Mossberg era agresiv, aproape provocator.

„Grozav, Ramon, s-a gândit Mark. Uite cum zboară o parte din onorariul nostru. Asta ne mai trebuia – un alt avocat băgăreț care să ne strice socotelile!”

— Da, înțeleg asta, a spus Mark și s-a apucat imediat să îl caute pe Mossberg on-line.

— Clienta mea spune că fostul ei soț are toate documentele medicale. E adevărat?

— Sunt la mine, a răspuns Mark.

Edwin Mossberg. O firmă cu șase avocați, specializată în vătămări personale, cu sediul în centrul orașului Charleston. Patruzeci și cinci de ani. Așadar, luptător în tranșee de douăzeci de ani, deci mult mai experimentat decât oricine de la UPL. Un tip masiv, cu obraji buhăiți, cu păr bogat și grizonant, purtând un costum și cravată scumpe. Cea mai mare reușită a lui – un verdict de 11 milioane de dolari într-un proces intentat unui spital din Atlanta. Și multe alte verdicte mai puțin bănoase, dar impresionante.

— Îmi poți trimite o copie a lor? l-a întrebat Mossberg, practic somându-l.

— Sigur, nicio problemă.

— Domnule Upshaw, spune-mi, ce s-a făcut până acum în cazul ăsta?

Pentru a mia oară, Mark și-a frecat fruntea, întrebându-se ce naiba făcea. A scrâșnit din dinți și a spus:

— În momentul de față, documentele sunt evaluate de expertul nostru. Ar trebui să primesc raportul peste câteva zile.

— Cine e expertul? l-a întrebat Mossberg, de parcă ar fi cunoscut toți experții din domeniu.

— Vom vorbi mai târziu despre el, a răspuns Mark, recăpătându-și stăpânirea de sine.

Ca de la un ticălos la altul.

— Aș vrea să văd raportul imediat ce îl primești. Acolo există o mulțime de experți proști și, întâmplător, eu îi cunosc pe cei mai buni. Tipul locuiește la Hilton Head. Am apelat la el de câteva ori, cu un succes deosebit, aș putea zice.

„O, te rog să zici, fiindcă aș vrea să aud mai multe despre succesul tău fenomenal…”

— Grozav, a spus Mark. Trimite-mi contractul și o să ținem legătura.

— Sigur. Și, domnule Upshaw, nu există proces fără clienta mea, ai înțeles? Asia a suferit îngrozitor din cauza asta și sunt hotărât să storc fiecare bănuț pentru despăgubirea la care are dreptul.

„Hai, Superman!”

— Și eu la fel, domnule Mossberg, a spus Mark. O zi bună!

Când a încheiat convorbirea, îi venea să arunce telefonul pe fereastră.

Todd și Zola au primit vestea fără să se supere. Mark s-a întâlnit cu ei pentru un prânz rapid la un restaurant din apropierea Tribunalului Districtual, unde Todd reușise o dublă, semnând două acuzații

de conducere sub influența băuturilor alcoolice – și asta într-o singură sesiune a tribunalului. Având 700 de dolari în buzunar, a insistat să achite nota și a plănuit să își ia liber în acea după-amiază. Deși niciunul dintre ei nu voia să recunoască, ideea unui onorariu atât de mare, căpătat ușor din cazul lui Ramon, era amețitoare. Iar asta făcea ca viețile lor să fie mai puțin stresante. De ce să își mai bată capul căutând clienți în tribunalele care judecau cazuri penale, când adevărații bani erau după colț? Așa că acordau mai puțin timp căutărilor și nu mai petreceau la fel de mult timp împreună. Nu existau frecușuri; aveau nevoie de spațiu de manevră.

Agitația de dimineață de la Tribunalul Districtual le oferea cele mai bune oportunități. De obicei, Mark și Todd erau acolo la ora nouă pentru a-și juca rolurile. În unele zile erau norocoși; în altele, nu. După ce făcuseră vreme de câteva săptămâni jocul acela, amândoi își dăduseră seama că n-aveau să mai reziste mult. Le era greu să înțeleagă cum își puteau petrece timpul Darrell Cromley și Preston Kline – și adevărații avocați – mișunând pe holuri, pregătiți în orice moment să atace oameni care nu bănuiau nimic. Probabil că nu aveau altă soluție; era singura activitate care li se potrivea. Sau poate că se simțeau mai în largul lor fiindcă nu se temeau că aveau să fie prinși practicând avocatura fără licență.

Zola renunțase să umble prin spitale, dar trebuia să își informeze în continuare partenerii. Deși își schimbase și își perfecționase permanent modul de acțiune, tot nu reușise să atragă vreun client serios. Și se săturase să facă atâtea eforturi. Era atât de înșelător totul… În plus, de fiecare dată când își îndrepta atenția asupra unui suflet rănit, se simțea ca o fiară de pradă. Departe de băieți, își petrecea cel mai mult timp în tribunalele federale, urmărind procese adevărate și argumentele din cazurile de recurs. I se părea fascinant, dar și oarecum deprimant. Nu cu mulți ani în urmă, începuse

facultatea visând să devină un avocat adevărat. Acum nu făcea decât să urmărească procese și să se întrebe ce se întâmplase.

— Acest Mossberg o să înhațe jumătate din onorariu? a întrebat ea în timp ce mânca.

— Nu știu, a spus Mark. La fel ca multe alte domenii ale practicii noastre, și acesta e ceva nou. Cred că împărțirea onorariului va fi stabilită de el și de Jeffrey Corbett.

— Corbett încă nu s-a angajat, a adăugat Todd.

— Adevărat. Ne vom întâlni cu el pe 19.

— Noi? a întrebat Todd.

— Da. Vreau să mergi cu mine ca să iei notițe.

— Deci tu ești avocatul și eu secretarul tău?

— Asociat începător.

— Doamne, mulțumesc! Și dacă omul zice nu?

— Avem o întâlnire două zile mai târziu cu Sully Periman, al doilea cel mai bun avocat specializat în malpraxis din oraș. În cazul în care Corbett nu vrea, mergem la Periman. Altfel, anulăm întâlnirea cu Periman.

— Vorbești ca și cum chiar ai ști ce să faci, a spus Zola.

— N-am nicio idee, dar am început să mă pricep să mimez lucrurile, i-a răspuns Mark.

— Bine, dar cum o să mimezi dacă cineva de la firma lui Corbett sapă mai adânc sub pojghița asta și-și dă seama că nu avem licență să practicăm avocatura în District și nici în altă parte, mai precis? l-a întrebat Todd. Asta nu-mi place la treaba asta! Suntem mai în siguranță în tribunale, pentru că nimeni nu pare să ne mai bage în seamă, iar clienții noștri nu se sinchisesc dacă mimăm sau nu. Aici e vorba de cu totul altceva. Ăsta e un proces important, căruia îi vor acorda atenție mulți oameni.

— De acord, a adăugat Zola. Uitați care e ideea! N-am habar dacă ne va merge, pentru că nu ne pricepem, corect? Suntem de la Foggy Bottom. Dar să zicem că, într-o bună zi, cazul se încheie cu

o înțelegere pentru două milioane, suma maximă în Virginia. Avocații iau o treime.

Mark a ridicat o mână și a spus:

— Scuze că te întrerup, dar probabil că vor lua 40%. Am citit câteva cazuri în care tribunalul a aprobat suma asta, întrucât au fost implicați mulți avocați și procesul a fost complicat. Putem paria că Mossberg și Corbett vor cere 40%.

— Bine, să zicem 40%, a spus ea. Corbett și Mossberg împart suma egal, deci fiecare firmă ia câte 400.000. Noi primim jumătate din suma lui Corbett, deci 200.000 vin la noi. Uite care-i ideea mea nebunească: ce-ar fi să vorbim cu Corbett și să ne oferim să-i vindem interesele noastre chiar acum? Și astfel ieșim din joc înainte ca vreo persoană să devină curioasă și să se apuce să sape.

— Cât? a întrebat Mark.

— Jumătate. Împărțim la doi și ne alegem cu 100.000. A pocnit din degete și a adăugat: Simplu ca bună ziua. Ne primim banii acum și nu mai trebuie să ne legăm la cap cu cazul ăsta. În plus, nu ne mai facem griji că vom fi prinși.

— Sclipitor, a spus Todd. Îmi place ideea. Se poate vinde titlul într-un proces?

— Am căutat intens și n-am găsit nicio interdicție a procedurii, a spus ea.

— Nu-i rău planul, a consimțit Mark. Putem discuta asta cu Corbett.

> Morgana Nash de la NowAssist a scris:
>
> Stimate domnule Mark Frazier, revin, doar informativ. Cum merg cursurile în acest semestru? Planuri pentru vacanța de primăvară? Sper să te duci în Florida, pe vreo plajă. Când am discutat ultima oară, erai cât se poate de deprimat și lipsit de entuziasm în privința Facultății de Drept. Sper că lucrurile s-au schimbat

în bine. În viitorul apropiat trebuie să discutăm despre un plan de rambursare. Te rog să îmi răspunzi când dorești.

Ultima rată: 13 ianuarie 2014 = 32.500 de dolari. Sumă totală datorată cu dobânzi: 266.000 de dolari

Cu sinceritate, Morgana Nash, reprezentant sector public

Într-un târziu, Mark i-a răspuns:

Stimată doamnă Nash, în ultimul meu e-mail te-am rugat politicos să îmi dai pace, deoarece urmez o terapie, iar medicul meu nu te place. Spune că, din cauza împrumuturilor mele atât de mari și a datoriei sufocante, aș putea ajunge în pragul unei grave căderi psihice. Spune că sunt fragil. Te rog, te rog, dă-mi pace, altfel nu voi avea de ales și îi voi cere terapeutului să ia legătura cu avocatul tău.

Cu sinceritate, Mark Frazier

Todd a primit următorul e-mail din partea lui Rex Wagner, de la Scholar Support Partners:

Stimate domnule Lucero, am avut privilegiul de a ajuta sute de studenți în problema creditelor, așa că am văzut destule până acum. Nu e ceva neobișnuit ca o persoană ca tine – fără slujbă – să încerce să mă ignore. Regret, dar nu cedez. Și nici datoria ta nu va dispărea. Trebuie să discutăm un plan de rambursare, chiar dacă vom conveni asupra unuia amânat până când vei găsi o

slujbă bună. Te rog să mă contactezi cât mai curând posibil.

Ultima rată: 32.500 de dolari, 13 ianuarie 2014; total datorat și dobândă: 195.000 de dolari

Todd i-a răspuns prompt:

Stimate consilier-șef SS Wagner, când simți trapa închizându-se, te gândești să găsești o cale de ieșire. Căi disperate, dintre care una ar fi să abandonezi facultatea și să te ascunzi. Alta ar fi să te confrunți cu situația de rău-platnic și să depășești situația. Deci, să devin rău-platnic? Care e marea găselniță? Sunt convins că știi că, anul trecut, peste un milion de studenți s-au declarat faliți. Toți au fost dați în judecată, dar niciunul nu a fost executat silit. Așadar, mă poți da în judecată, dar nu mă poți ucide, corect? Îmi poți ruina creditul pentru tot restul vieții, dar uite care e treaba: după ce am avut de-a face cu tine și compania ta, dar și cu Facultatea de Drept, m-am săturat de datorii. Am terminat pentru totdeauna. Voi trăi restul vieții fără datorii.

Al tău amic, Todd Lucero

Tildy Carver de la LoanAid, i-a trimis Zolei un e-mail care suna astfel:

Bună, Zola! Mai sunt două luni de studiu și cred că ești agitată în legătură cu absolvirea. O meriți! Munca intensă și perseverența te-au adus până în acest punct și trebuie să primești laude.

Felicitări! Știu că familia ta se mândrește cu tine. Trebuie să discutăm și să începem procesul de alcătuire a unei ciorne a planului de rambursare.

Sunt aici pentru tine.

Cu sinceritate, Tildy Carver, consultant principal pentru împrumuturi

Ultima rată: 13 ianuarie 2014: 32.500 de dolari. Total datorat: 191.000 de dolari

Zola a așteptat două zile și, într-un târziu, i-a răspuns:

Stimată doamnă Carver, regret, dar nu am nimic de anunțat. Nu pot cumpăra o slujbă. Voi merge la interviuri până la absolvire, apoi voi continua. Dacă ghinionul mă va urmări, probabil că o să accept o slujbă la o companie de contabilitate. Dacă se va întâmpla asta, vă voi informa imediat.

Toate urările de bine, Zola Maal

26

Firma lui Jeffrey Corbett ocupa ultimele două etaje ale unei clădiri elegante, placată cu sticlă, din apropiere de Thomas Circle. În lobby-ul elegant, un ușier în uniformă i-a condus pe Mark și pe Todd la „liftul domnului Corbett”, un lift exclusiv care deservea doar etajele șase și șapte. Când ușile s-au deschis, au pășit într-o zonă de recepție uimitoare, plină de mobilier minimalist și de obiecte de artă contemporană. O tânără atrăgătoare i-a întâmpinat, strângându-le mâinile și întrebându-i dacă doreau cafea. Amândoi s-au uitat lung după ea când s-a îndepărtat. După ce a revenit cu cafeaua, servită în cești fine de porțelan, au urmat-o după un colț spre o sală de conferințe de unde aveau o vedere panoramică a centrului orașului. I-a lăsat acolo, iar ei au urmărit-o din ochi încă o dată.

Masa era lungă și lată, acoperită cu o piele de culoare roșie. În jurul ei se aflau șaisprezece scaune tapițate cu aceeași piele de un roșu de Burgundia. Pe pereți erau alte opere de artă. Până în punctul acela, locul conferea o senzație seducătoare de succes și bogăție.

— Uite, așa se practică avocatura, a spus Todd admirând decorul.

— Ei bine, nu vom ști niciodată!

Domnul Corbett avea propriul stil de a rezolva problemele. La ora trei fix, Mark și Todd aveau să discute cu un asociat pe nume Peter și cu o asistentă pe nume Aurelia. Aceștia aveau nevoie cam de o oră ca să verifice teancul de documente medicale puse la dispoziție de Ramon, împreună cu raportul întocmit de doctorul Koonce. Evidențele și raportul încă erau în geanta diplomat a lui Mark. Se oferise să le trimită, însă asta nu figura în protocolul firmei.

Dacă întâlnirea preliminară decurgea bine, domnul Corbett avea să se smulgă din programul

său încărcat și să încheie înțelegerea.

Peter a intrat în sală și s-a prezentat. Avea în jur de treizeci și cinci de ani și, potrivit website-ului, încă era asociat. Firma avea cincisprezece avocați, aproape jumătate dintre ei fiind parteneri, dar, cel puțin on-line, era clar că exista un singur șef. Peter era îmbrăcat lejer, cu un pulover scump din cașmir și cu pantaloni kaki. Aurelia, asistenta lui, purta blugi. Toți s-au prezentat conform protocolului.

Peter s-a arătat curios în legătură cu firma lor, iar după câteva secunde, atât Mark, cât și Todd s-au văzut siliți să improvizeze. Au relatat povestea lor obișnuită – trei prieteni care se săturaseră să lucreze pentru firme mari și hotărâseră să reușească pe cont propriu. Imediat ce i s-a oferit prilejul, Mark a rostit:

— Așadar, vă ocupați de multe cazuri de nașteri nereușite, corect?

— Doar cu asta ne ocupăm, a spus Peter cu un aer satisfăcut în timp ce Todd îi întindea documentele și raportul doctorului Koonce.

Era clar că Aurelia nu avea să vorbească prea mult.

— Pot vedea evidențele medicale? a întrebat apoi Peter, uitându-se la documentele așezate pe masă în fața lui Mark.

— Bineînțeles.

— Câte copii ați adus?

— Doar una.

— În regulă. Vă deranjează dacă mai facem o copie? Eu și Aurelia ne vom uita peste acestea și vom lua notițe. Merge mai repede dacă avem amândoi copii.

Mark și Todd au ridicat din umeri – ce importanță avea?

Aurelia a ieșit cu documentele, iar Peter s-a retras ca să se ocupe de chestiuni presante din biroul lui. Mark și Todd și-au verificat telefoanele și au admirat priveliștea. Ramon le trimisese deja două mesaje vocale.

După un sfert de oră, Aurelia a revenit cu două teancuri de documente. Când s-a întors și Peter, s-au așezat cu toții în jurul mesei.

— S-ar putea să dureze în jur de o oră, pentru prima lectură. Puteți rămâne sau puteți merge să vă plimbați prin oraș.

Lui Todd îi venea să întrebe dacă ar fi putut rămâne cu secretara de la recepție, dar s-a abținut.

— Vom rămâne, a spus Mark.

Peter și Aurelia au început să citească documentele, făcând zeci de notițe. Todd a ieșit pe hol ca să dea un telefon, în timp ce Mark trimitea e-mailuri de pe telefon. Minutele s-au scurs încet. Era clar că Peter și Aurelia știau o mulțime de lucruri despre evidențele medicale.

După o jumătate de oră, Peter a părăsit sala de conferințe și s-a întors cu Jeffrey Corbett, un bărbat zvelt, cu părul cărunt, având în jur de cincizeci de ani. Mark și Todd citiseră atât de multe despre el, încât au avut brusc senzația că îl cunoșteau de mult. Vorbea cu un glas catifelat și plin, care li se părea cu totul fascinant juraților, iar zâmbetul său era fermecător și cald. Cu siguranță era un om în care puteai avea încredere.

Apoi s-a așezat în capul mesei și zâmbetul i-a dispărut de pe față. Încruntându-se spre Mark și Todd, a spus:

— Domnilor, ați dat-o rău în bară!

Cei doi au încetat brusc să mai zâmbească.

— În data de 10 februarie, ați semnat un contract cu domnul Ramon Taper, a început el. L-ați angajat pe doctorul Koonce două zile mai târziu, iar pe 19 februarie el v-a prezentat raportul său, purtând acea dată. Șase zile mai târziu, adică pe 25 februarie, a intrat în vigoare prescrierea. E un caz din Virginia, iar acolo prescrierea are loc după doi ani. Sunt trei ani în Maryland și cinci ani aici, în District. Însă în Virginia vorbim de doi ani.

— Îmi pare rău, a reușit să îngaime Mark, dar nașterea a avut loc anul trecut, pe 25 februarie

2013. Așa scrie aici, pe prima pagină a registrului de internare.

Privindu-l cu un aer superior, Peter i-a răspuns:

— Da, însă data este incorectă. E prima pe care o vezi când cercetezi documentele și, evident, este singura pe care ați observat-o. Dumneavoastră și doctorul Koonce, presupun eu. Cineva a scris 2013 în loc de 2012 și ați pornit acțiunea. Copilul s-a născut pe 25 februarie 2012.

Pentru a perturba și mai rău mersul discuției, Corbett a adăugat:

— Apropo de asta, Koonce e un șarlatan, un martor profesionist, pentru că nu a reușit niciodată să se impună ca doctor.

„Păi, el ne-a dat numele tău”, a fost cât pe ce să spună Mark, însă era prea năucit ca să scoată vreo vorbă. Mirat și ignorant ca un student din primul an de Drept, Todd s-a uitat la Corbett și l-a întrebat:

— Și-atunci, ce părere aveți?

Corbett a împuns aerul cu un deget în direcția lui și a spus:

— Fiule, părerea mea este că tu și mica voastră firmă ați tărăgănat cazul până când a apărut data de prescriere și, prin urmare, nu mai există nicio posibilitate de a reînvia acțiunea în instanță. Ați comis malpraxis, și puteți fi siguri că veți fi dați în judecată de client. Nu aveți cum să vă apărați, nici să găsiți vreo cale de scăpare. Ăsta-i cel mai urât coșmar al unui avocat – și nu există nicio scuză. Punct. De acord, clientul vostru a amânat cazul timp de aproape doi ani, dar acest lucru nu e neobișnuit. Ați avut suficient timp la dispoziție ca să pregătiți și să prezentați rapid o acțiune în instanță pentru a evita prescrierea. Dar nu s-a întâmplat asta. Corbett s-a ridicat în picioare și a continuat să îl amenințe pe Todd cu degetul. Acum, vreau ca voi doi să vă luați documentele medicale și să plecați din biroul meu. Nu mă interesează cazul. Este cât se poate de clar că ați luat legătura

cu biroul meu pe 27 februarie, după data prescrierii. Dacă procesul se intentează, nu încape nicio îndoială că firma mea a văzut acest caz prea târziu.

Peter și Aurelia s-au ridicat în picioare, urmați imediat de Mark și Todd:

— Dar documentele de internare arată că totul s-a întâmplat anul trecut, în 2013, a reușit să spună Mark.

Corbett s-a arătat necruțător:

— Domnule Upshaw, dacă studiai documentele, ți-ai fi dat seama că totul s-a petrecut în 2012, cu *peste* doi ani în urmă.

Cu un aer ușor dramatic, Peter a împins documentele originale de-a latul mesei, ca și cum ar fi predat un pistol încă fumegând. Nedumerit, Mark s-a uitat la ele și a întrebat:

— Și-acum, ce facem?

— N-am de dat niciun sfat, pentru că nu m-am aflat niciodată într-o asemenea situație. Dar cred că ar trebui să îi informați pe cei care se ocupă de erori și omisiuni. Ce acoperire aveți?

Erori și mai ce? Mark și Todd s-au uitat unul la altul de-a dreptul stupefiați.

— Va trebui să verific, a mormăit Mark.

— Așa să faci, a spus Corbett. Acum, vă rog să vă luați documentele și să plecați.

Peter s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o. Mark a ridicat teancul de documente și l-a urmat pe Todd afară din sală. Cineva a trântit ușa în urma lor. În drum spre ieșire, nu au mai văzut-o pe secretara cea atrăgătoare, iar ușierul nu s-a mai arătat la fel de prietenos când au părăsit clădirea. Cei doi n-au schimbat nicio vorbă până n-au ajuns în siguranță în mașina lui Todd, unde au aruncat pe bancheta din spate documentele medicale primite de la Ramon.

Ținând strâns volanul între mâini, Todd a spus:

— Ei bine, ăsta-i ultimul caz pe care i-l încredințăm ticălosului!

Mark și-a regăsit treptat spiritul de glumă și au început să râdă. Au reușit să o țină astfel până când au parcat în spatele Barului Rooster.

Zola i-a găsit în separeul lor obișnuit, având fiecare câte o halbă goală în față. O simplă privire a lămurit-o că cei doi se aflau acolo de ceva vreme. S-a așezat pe un scaun alături de Mark și l-a privit pe Todd, aflat vizavi de ea. Niciunul dintre ei nu a vorbit.

În cele din urmă, ea i-a întrebat:

— În fine, cum a mers?

— Ai auzit de asigurarea pentru erori și omisiuni la avocați? Pentru avocați?

— Nu cred. De ce?

— Ei bine, se pare că fiecare avocat cu licență de practică trebuie să aibă o asigurare care se numește în mod obișnuit garanție de erori și omisiuni, a explicat Mark. Iar asigurarea asta e bine-venită atunci când avocatul comite vreo greșeală sau face ceva grav, cum ar fi amânarea unui caz până când fapta este prescrisă, iar șansa unui proces dispare pentru totdeauna. Clientul e iritat și îl dă în judecată pe avocat, iar compania de asigurări îi vine în ajutor și îl apără. Chiar că e o asigurare deșteaptă.

— Mare păcat că nu avem și noi așa ceva, a spus Todd.

— Sigur ne-ar fi fost de folos. Zola, în cazul lui Ramon, am pierdut perioada de prescriere. A fost pe 25 februarie, la doi ani după moartea copilului. Așa e în Virginia, doi ani. Ai învățat asta la facultate.

— Nu.

— Asta înseamnă că nici noi n-am învățat. La șase zile după ce m-am întâlnit cu doctorul Koonce și cu două zile înainte de a telefona prima oară la firma lui Corbett, perioada de atac a expirat. Nu avem ce face – și doar eu sunt de vină.

— Ba și noi, a spus Todd. Firma. Toți pentru unul și unul pentru toți, clar?

— Nu te pripi, a spus Zola.

— De fapt, doi începători au observat asta când s-au uitat prin documente, a adăugat Mark. Ei l-au adus pe Corbett, care ne-a spus să dispărem de acolo. La un moment dat, am crezut că va chema paznicii ca să ne dea afară din clădire.

— Un adevărat vrăjitor, așa e?

— Nu-i găsesc nicio vină, a spus Todd. El doar se asigură că firma lui nu va fi prinsă în vreun laț. Nu se întâmplă în fiecare zi ca doi nătăfleți ca noi să meargă la el cu un caz mare care e deja mort, iar ei să fie prea nepricepuți ca să-și dea seama de asta.

Zola a încuviințat, încercând să înțeleagă situația. Mark i-a făcut semn unui chelner și a comandat încă un rând de băuturi.

— Și cum a reacționat Ramon când i-ați dat vestea? a întrebat Zola.

Mark și-a dres glasul și a zâmbit.

— Încă nu i-am telefonat. Cred c-ar trebui s-o faci tu.

— Eu? De ce?

— Pentru că eu sunt un laș. Și tu te-ai putea descurca. Întâlnește-te cu el la un pahar. Folosește-și farmecul. Va fi impresionat și poate că nu ne va da în judecată ca să obțină cinci milioane de dolari.

— Cred că glumești, a spus Zola.

— Da, Zola, a spus Mark. Glumesc. Asta îmi revine mie. Până la urmă, o să mă întâlnesc cu Ramon și s-ar putea să scap de el. Însă adevărata problemă e Mossberg. Omul stă lângă telefon și așteaptă să afle ce spune expertul nostru. La un moment dat – și asta foarte curând –, va trebui să-i spun adevărul. Procesul a dispărut pe vecie. Ne va da în judecată în numele Asiei, iar acoperirea noastră va dispărea. Mai clar de atât nu se poate.

— De ce ne-ar da în judecată dacă noi n-avem asigurare și nici bunuri?

— Pentru că e avocat. E-n stare să dea în judecată pe oricine.

— Ia stați puțin! a spus Todd. Asta-i o întrebare foarte bună. Ce-ar fi dacă ne-am duce la Mossberg și i-am spune adevărul? El are biroul tocmai în Charleston și nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce facem noi aici. Îi spunem că am abandonat facultatea și că încercăm să scoatem un ban pe străzi, fără să fim admiși în barou. Bineînțeles că am bușit cazul lui, dar ne pare rău pentru asta. Suntem niște dobitoci, bine? Dar de ce să ne dea în judecată dacă noi nu avem nimic? La ce bun să mai irosească hârtia? Ce naiba, doar are o sumedenie de alte cazuri!

— Bine, dar conduci tu până la Charleston, a zis Mark. Mașina mea n-ar putea ajunge până acolo.

— Și ce-i spuneți lui Ramon? a întrebat Zola.

Chelnerul le-a adus două beri și o sticlă cu apă minerală. Mark a luat o înghițitură zdravănă, apoi s-a șters la gură.

— Lui Ramon? Hm, cred că ar fi un dezastru să-i spunem adevărul, așa că deocamdată o să continuăm cu minciunile. O să-l anunț că expertului nostru nu i-au plăcut faptele, că nu a descoperit nicio vinovăție și că o să căutăm un alt expert. Trebuie să câștigăm ceva timp, așa că o să-l plimbăm cu vorba. Să zicem, câteva luni. Nu uitați că a ținut totul vreme de doi ani, iar acum s-a încins.

— N-o să dea înapoi, a spus Todd. Ai reușit să-l stârnești.

— Ai tu o idee mai bună?

— Nu, deocamdată n-am. Cel mai bine e să continuăm cu minciunile. Având în vedere practica noastră, dacă avem îndoieli, continuăm să mințim.

27

Vineri, 1 martie, cu două zile înainte de decesul UPL, până la amiază, Edwin Mossberg a sunat de două ori. Mark a ignorat ambele apeluri. Se ascundea în cafeneaua de la etaj a unui anticariat înghesuit din apropiere de Farragut Square, citind cotidienele gratuite și omorându-și timpul. Era de presupus că Todd umbla pe holurile Tribunalului Districtual, în vreme ce Zola se instalase probabil într-o cameră de rugăciune dintr-un spital, unde familiile stăteau alături de preoți. Cu toate acestea, Mark avea îndoieli serioase cum că cei doi se omorau prea tare cu treaba. Visul lor de a scoate ușor mulți bani mai alungase din presiune și le indusese un fals sentiment de securitate.

Acum, când visul se destrămase atât de spectaculos, simțeau că le fuge pământul de sub picioare. Conveniseră că era esențial să facă eforturi și să adune cât mai mulți bani înainte să cadă cerul pe ei, însă eșecul le ucisese motivația.

Prin urmare, e-mailul lui Mossberg i-a lovit ca o bombă:

> Domnule Upshaw, ți-am telefonat de două ori, dar nu mi-ai răspuns. Ești în termen? Clienta mea nu știe sigur data nașterii, dar crede că s-a întâmplat cam în perioada asta din an, spre sfârșitul lunii februarie sau începutul lunii martie 2012. Repet, nu am primit documentele medicale. În Virginia, grație modificării legii privind prejudiciile, cazurile de malpraxis se prescriu după doi ani – și sunt convins că știi asta. Te rog să mă suni cât de curând posibil.

Punând la socoteală banii împrumutați cu multă generozitate de Departamentul Educației, împreună

cu onorariile obținute în aproape două luni de practică ilegală, minus cheltuielile făcute pentru cumpărarea unui computer nou, a unei imprimante, a unor haine noi, a mobilierului vechi și a hranei, tabloul contabil al firmei Upshaw, Parker & Lane arăta o sumă netă în numerar de aproape 52.000 de dolari. Cei trei parteneri au fost astfel de acord că firma își putea permite transportul dus-întors al unuia dintre ei cu avionul până la Charleston.

Mark și-a cumpărat biletul de la Aeroportul Național Reagan, zburând în prima etapă până la Atlanta și în a doua până la Charleston. A luat apoi un taxi până la un depozit vechi din centrul orașului, pe care domnul Mossberg și asociații lui îl transformaseră într-un birou splendid, de unde aveau vedere spre port. Holul era un muzeu închinat actelor eroice din instanțe, în cadrul proceselor câștigate de firmă. Într-un colț era expus un boiler care explodase cândva și ucisese câțiva oameni. Lângă o fereastră, o pușcă de vânătoare era prinsă pe perete alături de o radiografie ce înfățișa un cui percutor înfipt în capul cuiva. O drujbă și o mașină de tuns iarba. După zece minute petrecute în acel carnaj, Mark s-a convins că niciun produs nu putea fi folosit în siguranță.

Ca și în cazul firmei lui Corbett, și compania lui Mossberg etala milioanele câștigate ușor și succesul fenomenal. Cum reușeau unii avocați să se îmbogățească atât de mult? De ce cariera de avocat a lui Mark virase brusc și deraiase fatal?

O asistentă l-a preluat din hol și l-a condus pe scări spre un birou spațios, unde Edwin Mossberg stătea în fața unei ferestre înalte, privind spre port și ascultând pe cineva la telefon. S-a încruntat spre Mark, apoi i-a făcut semn să se așeze pe o canapea moale, îmbrăcată în piele. Biroul era mai mare decât întregul etaj pe care se afla ascunzătoarea lui Mark și a lui Todd.

În cele din urmă, Mossberg a băgat telefonul în buzunar, i-a întins mâna și, fără să zâmbească, a

spus:

— Mă bucur să te cunosc! Unde sunt evidențele medicale?

Mark nu adusese nimic, nici măcar geanta diplomat.

— Nu le-am adus, a zis el. Trebuie să discutăm.

— A intervenit prescripția, adevărat?

— Da.

Mossberg s-a așezat de cealaltă parte a măsuței pentru cafea și s-a uitat sever la el.

— Mi-am închipuit. Ce-a spus expertul tău?

— Că putem să-i prindem de boașe. Neglijență gravă și așa mai departe. Și lui i-a scăpat data. Corbett a spus că omul e un șarlatan, iar perioada de atac a trecut șase zile mai târziu, cu două zile înainte de a da telefon la biroul lui Corbett.

— Jeffrey Corbett?

— Da. Îl cunoști?

— Da, sigur. E un bun avocat de proces. Deci ai lăsat două milioane pe masă.

— Așa presupun.

— Care e limita voastră de răspundere?

— N-am asigurare.

— Practici avocatura fără să fii acoperit pentru erori și omisiuni?

— Corect. Pe de altă parte, practic avocatura fără să am licență.

Mossberg a inspirat adânc, apoi a expirat zgomotos, scoțând un sunet ca un mârâit. Și-a lăsat mâinile în jos și a zis:

— Spune-mi povestea.

În zece minute, Mark i-a povestit tot. Trei prieteni buni la o Facultate de Drept proastă. Datorii mari, piața muncii în scădere, Gordy și săritura lui de pe pod, oroarea examenului de acceptare în barou, nebunia rambursării creditului, ideea dementă de a sta prin tribunale, o scurtă și frumoasă aventură cu o femeie procuror stagiar care dusese la marea reușită a lui Benson, care mai

apoi îi condusese la cazul lui Ramon. „Și uite unde-am ajuns.”

— Și-ai crezut că nu vei fi prins? l-a întrebat Mossberg.

— N-am fost prinși. Doar tu știi asta – și de ce ți-ar păsa? Ai suficiente cazuri care te țin ocupat. Ai mai mulți bani decât poți cheltui. Ești departe de D.C., iar noi, practic, nu-ți luăm onorariile din buzunar.

— Cu excepția acestui caz mărunt de malpraxis.

— Adevărat. Am scrântit-o rău. Dar să nu uităm că atât clienta ta, cât și clientul meu au tărăgănat cazul până la limită.

— Ce-i spui clientului?

— Că nu e nicio răspundere, și oricum nu există. S-ar putea să ne lase-n pace, sau să ne provoace necazuri. Așteptăm și vom vedea. Se pare că și tu ai aceeași problemă.

— Nu chiar. N-am semnat niciun contract cu Asia. În cazuri de malpraxis nu semnezi contractul de reprezentare decât după ce s-au examinat evidențele medicale. Notează-ți încă ceva ce n-ai învățat.

— Mulțumesc. Și ce-i vei spune?

— Nu știu. Încă nu m-am gândit la asta. Nu e persoana cea mai întreagă la minte din oraș.

— Ai putea să-i spui adevărul și să mă dai în judecată în numele ei, dar de ce ți-ai bate capul? Nu am nicio lețcaie și voi pleda ca falit. Sincer să fiu, chiar dacă ai vrea, nu m-ai putea găsi în D.C., și alții mă caută.

— Mark Upshaw nu e numele tău adevărat, corect?

— Nu.

— Nici Parker sau Lane?

— False.

— Nu mă surprinde. N-am putut găsi nicio informație despre tine sau despre firma ta în directorul baroului din D.C. Fiule, lași urme clare în urma ta!

— Ai telefonat acolo?

— Nu cred. Unul dintre asistenți a făcut săpături.

— Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai mai investiga. Ți-am spus adevărul.

— Așadar, permite-mi să rezum. Ai abandonat Facultatea de Drept, ți-ai luat un alt nume și practici avocatura fără licență, ceea ce e o infracțiune. Primești onorariile în numerar, fără să declari asta, presupun, ceea ce e altă infracțiune, iar acum ai ruinat un caz frumos de malpraxis, motiv pentru care clientul tău și clienta mea vor pierde mai mulți bani decât vor vedea vreodată. Fără a mai spune că ești un rău-platnic al împrumuturilor studențești. Mi-a scăpat ceva?

— Poate câteva aspecte.

— Desigur. Și ce ar trebui să fac eu?

— Nimic. Lasă lucrurile să curgă. Ce-ai avea de câștigat dacă m-ai denunța la baroul din D.C.?

— Ei bine, pe de o parte, ar fi un început bun de a ridica renumele profesiunii noastre. Avem și-așa destule probleme și fără haimanale ca tine care fraudează sistemul.

— Eu aș zice că le-am făcut servicii de valoare clienților noștri.

— Te referi la Ramon Taper?

— Nu, nu doar la el. Și la ceilalți. Ramon a fost prima noastră aventură în domeniul vătămărilor individuale și, sincer să fiu, cred că ne lăsăm de așa ceva. O să rămânem la cazuri de conducere sub influența alcoolului și o să lăsăm accidentele rutiere în seama celor care apar pe afișe.

— Mă bucur s-aud asta.

— Îți cer o favoare, domnule Mossberg. Dă-ne pace! Avem și-așa destule pe cap.

— Ieși din biroul meu! a spus Mossberg ridicându-se.

Mark și-a dat ochii peste cap, iar umerii i s-au lăsat. Aproape în șoaptă, a mormăit:

— Cred c-am mai auzit asta.

Mossberg s-a dus la ușă și a deschis-o brusc.

— Afară!

Mark a trecut de prag, evitând să îl privească în ochi pe avocat, și s-a îndreptat spre scară.

Zborul de întoarcere a fost amânat în Atlanta, astfel că se făcuse aproape miezul nopții când Mark a ajuns în apartamentul lui. Întârzierea l-a salvat probabil de un glonț ori ceva similar.

În seara aceea, în jurul orei nouă, Ramon a găsit Barul Rooster și s-a așezat pe un scaun la tejgheaua lungă, în fața lui Todd, care amesteca băuturi. Oamenii care veneau acolo după orele de program plecaseră, iar vreo șase clienți fideli urmăreau meciurile de baschet dintre echipele de colegii.

Ramon a comandat o votcă și Todd i-a pus-o în față împreună cu un mic bol de arahide.

— Îl cunoști pe individul ăsta? l-a întrebat apoi Ramon, arătându-i cartea de vizită a unui anume Mark Upshaw de la firma Upshaw, Parker & Lane.

Adresa era acolo, exact unde se afla el: 1504 Florida Avenue.

Todd s-a uitat la ea și a clătinat din cap. El și Mark îi convinseseră pe ceilalți barmani și pe chelneri să facă pe proștii în caz că apărea cineva și punea întrebări despre ei, despre firma sau biroul lor. Până atunci, mica lor conspirație funcționa.

— Individul e avocatul meu, a spus Ramon, iar pe cartea lui de vizită scrie că are biroul aici, dar ăsta-i un bar, corect?

Vorbea cam împleticit, iar unele cuvinte rostite de el nu sunau prea clar.

Brusc, Todd s-a simțit captivat de client și a vrut să afle mai multe.

— S-ar putea să fie sus. Nu știu ce e acolo, dar n-o să găsești niciun avocat care să lucreze la ora asta.

— Tipul fuge de mine, înțelegi ce spun? Îl sun de trei zile și nu vrea să-mi răspundă.

— Poate e ocupat. Ce fel de caz ai?

— Unul mare.

Ramon a închis ochii și a dat din cap ca să-și întărească spusele, iar Todd și-a dat seama că era mai beat decât își închipuise.

— În fine, dacă dau de el, ce să-i spun? Cine îl caută?

— Mă cheamă Ramon, a răspuns el, abia ridicându-și capul.

Mai trebuia doar să își bea paharul.

Todd a inspirat adânc și s-a îndepărtat. Apoi a intrat în bucătărie și i-a trimis lui Mark un SMS. *Clientul nostru e aici, beat. Nu te apropia. Unde ești?*

În aeroportul din Atlanta, zbor amânat.

Telefonează-i și spune-i ceva. Orice.

Așa o să fac.

Apoi Todd a revenit la bar și a rămas la distanță de Ramon, care nu a făcut niciun gest de a-și scoate telefonul. Chiar dacă Mark îl suna, Ramon nu voia să răspundă. Încă ținând cartea de vizită într-o mână, i-a făcut semn lui Todd să se apropie și l-a întrebat:

— Suntem pe Florida Avenue, da? Unde-i biroul de avocatură?

— Nu știu, domnule.

— Cred că minți, a spus Ramon ridicând glasul.

— Nu, domnule. Ai dreptate, suntem pe Florida Avenue, dar nu știu niciun birou de avocatură aici.

Vorbind și mai tare, Ramon a continuat:

— Să știi că am un pistol în mașină, înțelegi? Iar dacă nu pot obține dreptate în vreun fel, s-ar putea să mi-o fac singur. Știi ce vreau să zic?

Todd i-a făcut semn din cap unui alt barman, apoi s-a apropiat de Ramon.

— Ascultă, domnule, dacă ai de gând să amenințe oameni, nu avem de ales, va trebui să chemăm poliția.

— Trebuie să-l găsesc pe individul ăsta, pricepi? Domnul Upshaw, avocat. A primit cazul meu și

cred că fuge de mine. Și nu chema poliția, bine?

— Ce-ar fi să-ți termini băutura? Iar eu o să-ți chem un taxi.

— N-am nevoie de taxi. Am mașină, cu un pistol sub scaunul meu.

— Asta-i a doua oară când aduci vorba de pistol. Asta ne face pe toți cei de aici să devenim agitați.

— Nu chema poliția!

— A fost deja anunțată, domnule.

Ramon s-a îndreptat brusc de spate și a deschis larg ochii.

— Poftim? De ce-ați făcut asta? N-am făcut rău nimănui.

— Domnule, în orașul ăsta, luăm în serios amenințările cu arma.

— Cât mă costă băutura?

— E din partea casei dacă ești de acord să pleci de aici.

Ramon a coborât de pe scaunul înalt și, în timp ce se îndrepta spre ușă, a spus:

— Nu-nțeleg de ce a trebuit să chemi poliția!

Todd l-a urmat până afară și l-a privit până când a dispărut după un colț. Chiar dacă Ramon avea mașină, nu a văzut-o.

28

Târziu, într-o dimineață de sâmbătă, Todd s-a trezit în patul lui Hadley Caviness pentru a doua noapte la rând și și-a dat seama că ea lipsea. S-a frecat la ochi și a încercat să își aducă aminte cât de mult băuse. Se simțea grozav și s-a bucurat de ora suplimentară de somn. Ea a revenit purtând doar un tricou lălâu, cu două cești cu cafea. Și-au înălțat pernele și s-au așezat în pat confortabil, în întunericul camerei.

Din încăperea alăturată se auzeau mișcări și gemete reținute de plăcere.

— Cine-i acolo? a întrebat el în șoaptă.

— Colega mea de apartament. S-a întors târziu azi-noapte.

— Și cine-i amicul ei?

— Nu știu. Probabil unul agățat la întâmplare.

— Deci și ea acționează la întâmplare?

— Da. Avem un soi de concurs. Un joc al numerelor!

— Îmi place asta. Pe mine mă numeri o dată sau de două ori?

Hadley a luat o gură de cafea și au ascultat o vreme zgomotele care se amplificau.

— Obțin un punct pentru tine și unul pentru partenerul tău.

— A, deci Mark a trecut pe-aici?

— Bună încercare! Zilele trecute v-am văzut pe amândoi la tribunal, evaluându-mă. Aproape că am citit pe buzele voastre ceea ce vorbeați. Sigur, a doua zi, tu ai apărut numai un zâmbet.

— Recunosc. Mark a spus că ai fost grozavă în pat.

— Atâta tot?

— Corp minunat, foarte agresivă. Acum îmi dau seama de ce. Tu și colega de apartament țineți scorul.

— Amândouă avem douăzeci și șase de ani, suntem singure, neinteresate să încercăm monogamia, libere și zburdalnice într-un oraș în care există aproape un milion de bărbați în profesiunea noastră. A devenit un sport.

După ce partenerul colegei de apartament a avut un orgasm spectaculos, patul a încetat să mai duduie și s-a lăsat tăcerea.

— A fost cam repede, a spus Hadley.

Todd a zâmbit și a zis:

— Deci comparați performanțele?

— Evident. Avem o ședință de informare, mai ales că ea a fost plecată din oraș și s-a culcat cu tot felul de bărbați.

— Nu vreau să aflu raportul în ceea ce mă privește.

— Am o idee. Știu un local după colț care oferă micul dejun. Să mergem acolo și să mâncăm ceva! Eu am gusturi mult mai bune decât ea în privința bărbaților, și chiar nu vreau să-l văd pe ultimul necunoscut pe care l-a adus cu ea.

— Mulțumesc, așa ar trebui să spun.

— Să mergem!

S-au îmbrăcat rapid și au ieșit din apartament fără să dea ochii cu cealaltă pereche. Ca în fiecare weekend, localul era plin, dar au reușit să găsească o masă liberă lângă ușă. În timp ce ronțăiau chiflele bine coapte, Todd a spus:

— Știi ceva? Ești prea frumoasă și deșteaptă ca să te culci cu jumătate din bărbații orașului!

Ea s-a uitat în jur și a răspuns:

— Nu vorbi atât de tare, bine?

— Practic, am spus asta în șoaptă.

— Cum adică, vrei să mă cuminț esc și să mă căsătoresc – sau ceva de genul ăsta?

— Eu nu-s pregătit pentru așa ceva. Doar că mi se pare ciudat ca o frumusețe ca tine să facă acest joc al întâmplării.

— Nu ești corect! E în regulă pentru tine să agăți pe cineva în fiecare seară, dar dacă o fată

deșteaptă face asta, atunci nu e decât o târfă.

— N-am rostit un asemenea cuvânt.

Un tip de la masa alăturată le-a aruncat o privire. Hadley a luat o gură de cafea și a spus:

— Hai să discutăm despre altceva! Mă intrigă mica voastră firmă. V-am cunoscut pe tine și pe Mark Upshaw. Cine-i Zola Parker?

— O prietenă.

— Am înțeles. Umblă și ea prin tribunalele care judecă infracțiuni, la fel ca tine și ca Mark?

— A, nu! Se ocupă de vătămări personale, a răspuns Todd, apoi a încercat să schimbe subiectul.

— Are licență să practice avocatura? a continuat ea.

Todd a mușcat din chiflă și s-a uitat în ochii ei frumoși.

— Sigur!

— Uite, am devenit curioasă și am verificat la Consiliul Baroului. Se pare că n-au auzit de tine, de Mark și de domnișoara Parker. Ar trebui să vă înscrieți acolo. Iar numerele de înregistrare în barou pe care le folosiți nu există în baza lor de date.

— Se știe că evidențele lor sunt destul de neglijente.

— O, chiar așa? N-am auzit asta.

— De ce ești curioasă?

— Așa mi-e firea. Spui că ai absolvit facultatea din Cincinnati. Iar Mark a studiat în Delaware. Am verificat la ambele facultăți și nici acolo nu s-a auzit de voi. Zola susține că a absolvit Rutgers, dar se pare că s-a strecurat printre fisurile asociației lor de absolvenți.

Hadley avea pe față zâmbetul răutăcios al unei persoane care își închipuia că știe totul.

Reușind să mestece cu un aer nepăsător, Todd a spus:

— Ai devenit vânător acum?

— Nu tocmai. Nu e treaba mea. Doar că mi se pare ciudat.

Todd a zâmbit cu efort, simțind că ar vrea să șteargă cu o palmă zâmbetul de pe fața ei.

— Ei bine, află că încă angajăm personal dacă te-ai săturat de rutina de procuror!

— Nu cred că aș avea prea mult de lucru la biroul vostru. Aveți un birou, nu-i așa? Știu că aveți o adresă, dar oricine poate trece o stradă cu un număr.

— Încotro bați?

— Niciunde. Eram doar curioasă.

— Ai împărtășit curiozitatea asta cu altcineva?

— Nu. Mă îndoiesc că a mai băgat de seamă cineva. Ați ales locul perfect pentru a practica, având sau nu licență. Acolo e o adevărată grădină zoologică și nimeni nu se sinchisește. Cu toate acestea, un mic sfat: ferește-te de bătrânul Witherspoon de la Divizia 7! E mai băgăreț decât ceilalți judecători.

— Mulțumesc. Mai sunt și alții pe care trebuie să-i evităm?

— Nu tocmai. Dar pe mine să nu mă eviți! Acum, după ce am aflat despre mica voastră escrocherie, o să vă ajut când pot.

— Ești o scumpă.

— Așa zic toți.

La amiază, Todd a intrat în Barul Rooster, și-a pus tradiționalul șorț roșu și a început să umple halbele. Mark era deja acolo, așa că, atunci când s-a ivit prima ocazie, și-a tras partenerul deoparte și i-a zis:

— Houston, avem o problemă.[19]

— Doar una?

— Noaptea trecută am fost din nou cu domnișoara Hadley.

— Jivină ce ești! Și eu, care o căutam…

— Am găsit-o primul. Am avut o mică discuție azi-dimineață, la micul dejun. Știe despre scamatoriile noastre – că nu avem licențe, adică –,

pentru că a verificat la Consiliul Baroului. Știe că nu am absolvit facultatea.

— La naiba!

— Asta a fost și prima mea reacție. Totuși, ar putea fi de treabă, fiindcă nu a spus nimic nimănui și îi place să păstreze secretele. S-a oferit chiar să ne ajute atunci când se va putea.

— Și ce vrea?

— Cred că același lucru ca și până acum. Ea și colega de apartament fac colecție de bărbați agățați la întâmplare. Totul e legat de numărul lor.

Mark a reușit să râdă, deși lucrurile erau departe de a fi amuzante.

— Mă-ntreb dacă fetele sunt ocupate în seara asta.

— Pariez că da, cu alții.

— La naiba! a spus Mark, apoi s-a îndepărtat pentru a lua o comandă.

Când a trecut prin dreptul lui, Todd i-a șoptit:

— Am impresia că ăsta-i începutul sfârșitului.

În seara de duminică, Ramon Taper a fost arestat pentru conducere sub influența alcoolului. A fost dus la închisoarea Centrală, unde și-a petrecut noaptea în zona destinată beților. Luni dimineață a sosit acolo prietena lui, ca să afle cum se descurca. În timp ce aștepta, l-a cunoscut pe Darrell Cromley, un avocat prietenos care părea să se simtă ca acasă acolo. La scurt timp după aceea, Cromley a aranjat ca Ramon să fie eliberat în baza recunoașterii faptei și a asumării obligației de a se prezenta în fața instanței când avea să fie citat. Ajuns în afara închisorii, în timp ce Darrell își juca rolul obișnuit, explicându-i lui Ramon ce va urma, acesta a spus:

— Ascultă, domnule, am un avocat, dar încearcă să mă evite.

— Un avocat? Pentru ce? a întrebat Darrell tresărind de bucurie.

— Am un caz în Virginia de malpraxis. Copilașul meu a murit în spital în urmă cu doi ani și am angajat un escroc pe nume Mark Upshaw. Ai auzit de el?

— Nu, dar sunt pe-aici o mulțime de avocați în care nu poți avea încredere.

— Nu-i mare lucru de capul lui, te asigur. Trebuie să-l concediez, dar nu-l găsesc. Te ocupi și de cazuri de malpraxis?

— E una dintre specialitățile mele. Povestește-mi despre caz.

29

Două zile mai târziu, Mark stătea în sala de judecată unde prezida onorabila Fiona Dalrymple, așteptând un client care avea să pledeze vinovat pentru furt dintr-un magazin. Ca de obicei, în timp ce îi urmărea pe avocați venind și plecând, pe măsură ce cazurile erau chemate pe rol, se prefăcea că analizează un document important. Sala era ca o grădină zoologică, iar maimuțele dețineau ferm controlul. Unele chipuri îi erau familiare, pe altele nu le văzuse niciodată, așa că se întreba din nou de câți avocați era nevoie pentru ca rotițele justiției să se rotească în continuare. Un individ pe care și-l amintea cu neplăcere a apărut în sală purtând un costum hidos și a privit de jur-împrejurul încăperii, așa cum făceau toți avocații când voiau să fie văzuți. A trecut apoi de bară și a schimbat câteva cuvinte cu un procuror asistent, care s-a uitat în jur, l-a văzut pe Mark și a dat aprobator din cap.

Darrell Cromley s-a apropiat de Mark și s-a așezat alături. A scos apoi o carte de vizită și a spus încet:

— Sunt Darrell Cromley, iar tu ești Mark Upshaw, adevărat?

„Ne-am mai întâlnit”, s-a gândit Mark, iar asta nu era deloc bine.

— Corect.

— Am fost angajat de Ramon Taper. Să ieșim să stăm de vorbă!

Mark s-a uitat la cartea de vizită: Darrell Cromley, vătămări personale. Și-a amintit apoi că pe cealaltă carte de vizită a lui se specifica clar că era specialist în cazuri de conducere sub influența alcoolului. Pesemne că Darrell era un talent polivalent.

Odată ajunși pe hol, tonul lui Darrell a devenit foarte grav în timp ce îi comunica vestea groaznică:

— Firma mea a fost angajată de domnul Taper, care a avut ghinionul de a fi prins conducând sub influența băuturilor alcoolice.

„Deci asta era legătura.” Apoi Cromley a încremenit și s-a uitat mai atent la Mark.

— Ne-am mai întâlnit? Fața ta îmi pare cunoscută.

— N-am avut plăcerea. Pe-aici sunt o mulțime de avocați.

— Așa cred și eu, a spus Darrell încă nesigur. A scos apoi câteva hârtii din geanta diplomat ponosită și i le-a întins lui Mark. Aici avem o copie a contractului încheiat cu domnul Taper, împreună cu o scrisoare din partea lui prin care anulează reprezentarea sa de către tine. Am petrecut ultimele două zile investigând cazul lui de malpraxis din Virginia și se pare că perioada de chemare în judecată a expirat. Știi asta, nu-i așa?

— Sigur. Am analizat cazul și a fost verificat și de un doctor. Omul a spus că nu a fost vorba de neglijență. E un caz terminat.

Mark simțea cum i se înmoaie genunchii și cum inima începuse să îi bată cu putere.

— Da, sigur că e mort după ce a intrat în vigoare prescripția. Voi n-ați intentat un proces de urgență ca să anulați prescripția?

— Sigur că nu. Nu există vinovăție. Intentarea unui proces ar fi fost o pierdere de vreme.

Darrell a clătinat frustrat din cap, ca și cum ar fi vorbit cu un prostănac. Lui Mark îi venea să îi dea un pumn, dar s-a abținut; un avocat al străzii – și încă veteran – precum Cromley era probabil mai bun decât el într-o încăierare.

— Vom vedea, a spus Cromley pe un ton dur. În primul rând, evidențele medicale. O să le dau spre examinare unui expert adevărat, iar dacă există vreun grăunte de răspundere, atunci ți-ai tăiat singur craca de sub picioare, amice!

— Nimerești într-o fundătură, Darrell.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș anunța administratorul de erori și omisiuni.

— Așadar, ești dispus să dai în judecată un alt avocat?

— Da, dacă am dovezi. Am mai făcut-o și am s-o fac din nou.

— Sunt convins.

— Să-mi trimiți evidențele, ai înțeles?

În acel moment, o femeie înspăimântată s-a apropiat de ei și i-a întrebat:

— Domnilor, sunteți avocați?

Mark era prea paralizat ca să mai scoată vreo vorbă, însă Darrell, grăbit ca întotdeauna să înșface prada, i-a răspuns încruntându-se:

— Sigur, ce problemă ai?

Mark s-a retras și i-a lăsat să își vadă de treabă.

La Barul Rooster, partenerii s-au întâlnit într-un separeu, cât mai departe posibil de mulțimea consumatorilor din acea după-amiază. Mark tocmai terminase de povestit înfruntarea cu Cromley și toți se simțeau descurajați.

— Și ce se va întâmpla în continuare? a întrebat Zola.

— Să presupunem ce-i mai rău, a spus Mark. Cel mai plauzibil scenariu e că individul o să verifice evidențele medicale, lucru pe care îl pot tărăgăna câteva zile, dar oricum nu scap de el, apoi o să le dea unui expert să le examineze. Dacă răspunderea e clară, așa cum a susținut Koonce, Cromley va afla curând că Ramon și soția lui au un caz beton. Cum nu va putea da în judecată doctorii și spitalul, nu va avea un alt țap ispășitor decât pe noi. O să intenteze un proces împotriva noastră, cerând 10 milioane de dolari de la firma pe care o avem, și-atunci suntem terminați. La un moment dat – și nu putem anticipa când –, vom fi dați în vileag. Va verifica la Consiliul Baroului și va afla adevărul. Baroul va înștiința tribunalele și va declanșa o investigație. Numele noastre vor apărea

pe zeci de ordine judecătorești, căci nu le va trebui mult ca să pună lucrurile cap la cap.

— Și asta va fi o investigație criminală? a întrebat Zola.

— Da. Noi știam de la bun început că practica neautorizată e o infracțiune. Nu una gravă, dar tot infracțiune se cheamă.

— Dar infracțiune, nu delict.

— Infracțiune.

— Ar mai fi ceva, Zola, a spus Todd. Voiam să te anunțăm, dar nu am găsit momentul potrivit.

— Abia aștept, a zis ea. S-auzim!

Mark și Todd au schimbat câte o privire, apoi Todd a spus:

— Uite, e o femeie procuror la Divizia 10, pe nume Hadley Caviness. Mark a cunoscut-o într-un bar acum câteva săptămâni și s-au cuplat. Evident, ea agață o mulțime de bărbați și îi place diversitatea. Am cunoscut-o și eu la tribunal, un lucru a dus spre altul, așa că ne-am distrat puțin împreună. De două ori. A doua zi de dimineață, pe când mâncam micul dejun într-un local, m-a informat că știe de firma noastră falsă. A zis că e mișto, că i se pare amuzant, că îi place să păstreze secrete și așa mai departe, dar în afaceri dintr-astea nu poți avea încredere în nimeni.

— Mai ales în falși avocați, a spus Zola. Credeam că ne puseserăm de acord să limităm contactele cu alții.

— Am încercat, a spus Mark.

— E foarte dulce, a adăugat Todd.

— Și de ce nu mi-ați spus până acum?

— Asta s-a întâmplat săptămâna trecută, a zis Mark. Cred că e inofensivă.

— Inofensivă? a rostit Zola dându-și ochii peste cap. Așadar, acum trebuie să ne gândim la simpatica Hadley și să ne facem griji din cauza lui Darrell Cromley.

— Să nu-l uităm nici pe Mossberg, avocatul din Charleston, a spus Mark. E un nemernic și nimic

nu i-a plăcea mai mult decât să ne ardă.

— Sclipitor, a zis ea. După trei luni de activitate, Upshaw, Parker & Lane se dă la fund.

A luat o gură din băutura răcoritoare, apoi și-a plimbat privirea prin bar. N-au vorbit deloc o vreme, gândindu-se cu toții ce să facă în continuare. În cele din urmă, Zola a spus:

— Semnarea cazului de malpraxis a fost o greșeală, nu-i așa? N-am știut ce să facem cu el și l-am compromis de tot. Un dezastru pentru noi, dar gândiți-vă la Ramon și la soția lui! Nu se aleg cu nimic din cauza noastră.

— Au lâncezit vreme de doi ani, Zola, a spus Mark.

— Putem întoarce situația și pe față, și pe dos, dar tot nu ajungem nicăieri. Trebuie să ne concentrăm asupra zilei de mâine.

A urmat o altă pauză în timpul căreia Todd s-a dus la bar și a luat două beri. Când a revenit la masă, a zis:

— Gândiți-vă la următorul lucru! Când Cromley o să ne dea în judecată pentru malpraxis avocațial, numele acuzaților vor fi Todd Lane, Mark Upshaw și Zola Parker. Trei persoane care nu există. Cum poate descoperi adevărata noastră identitate?

— Și presupunem că nici dulcea Hadley nu vă știe numele adevărate, corect?

— Sigur că nu, a spus Mark.

— Și Mossberg?

— Nici el n-are habar.

— Atunci, trebuie să fugim sau să ne ascundem, a spus ea.

— Deja ne ascundem, a zis Todd. Dar vor da de noi. La naiba, dacă Ramon a reușit să ajungă atât de aproape, sunt convins că niște investigatori profesioniști ne pot depista. Adresa noastră e pe o sumedenie de cărți de vizită pe care le-am tot dat oamenilor.

— Nimic nu se va-ntâmpla peste noapte, a spus Mark. Lui Cromley îi va trebui o lună și ceva ca să

intenteze acțiunea în justiție. Vom ști când se va întâmpla asta, pentru că vom sta cu ochii pe roluri. Apoi își va da seama că a dat în judecată niște oameni care nu există și asta-l va bloca și mai multă vreme. Consiliul Baroului se va învârti în jurul cozii căutând trei avocați-fantomă.

— Cred că va trebui să stăm departe de tribunalele care judecă infracțiuni, a spus Todd.

— Da, sigur. S-a terminat. Nu-i mai sâcâim pe cei săraci și oprimați.

— Dar ce facem cu cazurile pe care le-am acceptat deja? Nu-i putem abandona pe acei oameni!

— Exact asta vom face, a spus Mark. Nu putem încheia acele cazuri, pentru că trebuie să riscăm apărând în tribunale. Repet, zilele acelea sunt istorie. Începând din clipa asta, nu mai primiți telefoane de la clienți sau de la alte persoane. O să folosim telefoane cu cartelă prepaid ca să ținem legătura unul cu altul și ignorăm toate celelalte apeluri.

— Am deja două telefoane, a spus Zola. Acum am nevoie și de-al treilea?

— Da. Și trebuie să le monitorizăm pe toate, ca să știm cine ne caută, a spus Mark.

— Deci zilele mele la spital s-au terminat? a întrebat ea, reușind să zâmbească.

— Mă tem că da.

— Mulțumesc. Am urât fiecare moment petrecut acolo.

Un bărbat s-a apropiat și i s-a adresat lui Todd:

— Hei, Todd, ești de serviciu în seara asta. Ne lipsește un om și avem nevoie de tine.

— Vin imediat, a spus Todd, făcându-i semn că poate pleca. După ce omul a dispărut, Todd i-a întrebat pe ceilalți: Trupă, care-i următoarea mișcare?

— Ne aruncăm asupra Swift Bank, a spus Mark.

— Și săpăm mai adânc, a zis Zola.

Morgana Nash de la NowAssist i-a trimis lui Mark un e-mail care suna astfel:

> Dragă Mark, am fost informată de către administrația de la Foggy Bottom că ai fost trecut pe lista de retrași. Am telefonat la facultate și mi s-a spus că nu ai fost prezent la niciun curs din acest semestru. E foarte deranjant. Te rog să mă contactezi imediat.
>
> Ultima tranșă 13 ianuarie 2014; total credit/dobândă: 266.000 de dolari
>
> Cu sinceritate, Morgana Nash, reprezentant sector public

În seara aceea, după mai multe halbe de bere, Mark i-a răspuns:

> Dragă doamnă Nash, săptămâna trecută terapeutul meu m-a internat într-un spital psihiatric privat din zona rurală a statului Maryland. Nu trebuie să folosesc internetul, dar nepricepuții de aici nu sunt suficient de deștepți. Te rog să încetezi să mă mai hărțuiești. Potrivit psihiatrului, am ajuns în pragul sinuciderii. Dacă mai insiști mult, aș putea trece acel prag. Te rog, te rog, lasă-mă în pace!!!
>
> Cu dragoste, Mark Frazier

Rex Wagner, de la Scholar Support Partners, i-a transmis lui Todd următorul e-mail:

> Stimate domnule Lucero, am fost informat de către facultatea ta că acum ești retras în mod oficial. „Retras.” Am telefonat acolo și mi s-a spus că nu ai

participat la niciun curs din acest semestru, ultimul dinaintea absolvirii. De ce ar abandona un student Facultatea de Drept în ultimul semestru? Dacă nu ești la cursuri, presupun că lucrezi pe undeva, probabil la vreun bar. Deținerea unui loc de muncă, indiferent care ar fi el, cât ești student, declanșează nevoia de întocmire a unui plan de rambursare ori, în absența unuia, declararea ca rău-platnic. După cum sunt convins că știi, acest lucru înseamnă un proces intentat de Departamentul Educației. Te rog să mă contactezi imediat.

Ultima rată: 32.500 de dolari, 13 ianuarie 2014; sumă totală datorată: 195.000 de dolari

Cu sinceritate, Rex Wagner, consilier-șef credite

În timp ce Mark scria un răspuns pentru Morgana Nash, Todd i-a trimis consilierului său de credite următorul e-mail:

Stimate domnule consilier SS Wagner, ai pus degetul pe rană cu acea întrebare legată de sănătatea mintală. În prezent, nimic din lumea mea nu mai e sănătos, îndeosebi datoria mea de neconceput. În regulă, jocurile sunt făcute. Și cu asta, basta. Am abandonat fiindcă detest Facultatea de Drept, de fapt am ajuns să urăsc Dreptul. În prezent, câștig 200 de dolari pe săptămână, în numerar, ca barman. Așadar, să zicem că ar fi vorba de 800 de dolari pe lună, scutiți de taxe, fiindcă încă nu am contract. Pentru a-mi continua viața sărăcăcioasă, aș mai avea

nevoie de aproape 500 de dolari pe lună pentru hrană, chirie, lucruri din astea. Și ar fi bine să vezi unde locuiesc și ce mănânc. Analizând cifrele astea, presupun că aș putea fi de acord cu un plan de rambursare de circa 200 de dolari pe lună, care să înceapă peste șase luni. Știu că vei apăsa pe butonul „Dobândă" cât de curând și că vei adăuga 5% pe an. 5% la suma de 195.000 de dolari înseamnă în jur de 9.750 de dolari pe an. Să rotunjim suma dobânzii la 10.000 de dolari. În baza planului meu de rambursare, pot reuși să achit cam un sfert din această sumă în fiecare an. Rechinii care m-au împrumutat vor adăuga apoi dobânzile la restanțele la suma principală și o vor spori cu 55 în fiecare an. Aritmetica devine o idee cam zăpăcitoare, dar calculele mele arată că peste zece ani voi datora aproape 400.000 de dolari. Și asta nu include toate comisioanele mici și secrete, alte adăugiri și ilegalități cu care SSP a fost prins umblând la creditele studențești pe care le gestionează. (Am citit despre procese și, o, Doamne, tare mult mi-ar plăcea să intentez și eu unul. Tu și compania ta ar trebui să vă rușinați – pentru că puneți în spinarea studenților deja îndatorați până peste cap tot soiul de comisioane ascunse.)

Așadar, ești dispus să accepți oferta mea de 200 de dolari pe lună? Începând peste șase luni, desigur.

Amicul tău, Todd Lucero

Evident, domnul Wagner lucra până târziu sau, după cum își imagina Todd, stătea într-un fotoliu, purtând doar chiloți, urmărind filme porno și controlându-și e-mailurile. După câteva minute, i-a răspuns lui Todd:

> Stimate Todd, răspunsul este nu. Oferta este ridicolă. Îmi vine greu să cred că o persoană atât de inteligentă ca tine își va petrece următorii zece ani amestecând băuturi. Există o mulțime de slujbe bune acolo legate de avocatură, dar și alte meserii, iar dacă te-ai ridica de pe fund și ai căuta, ai putea găsi una. Apoi vom putea purta o discuție serioasă privind rambursarea.
>
> Cu sinceritate, Rex Wagner, consilier principal privind creditele

Todd i-a răspuns imediat:

> Stimate SS, grozav! Îmi retrag oferta. T.L.

Corespondența Zolei a fost ceva mai profesională. Tildy Carver de la LoanAid i-a scris următorul e-mail:

> Stimată domnișoară Zola Maal, am fost informată că te-ai retras de la Facultatea de Drept. O acțiune atât de spectaculoasă prezintă câteva aspecte și trebuie să le discutăm. Te rog să îmi trimiți un răspuns prin e-mail cât mai curând posibil.
>
> Tildy Carver, consultant principal privind creditele

Ultima rată, 13 ianuarie 2014: 32.500 de dolari; sumă totală cu dobânzi: 191.000 de dolari

Zola era aproape adormită, însă i-a răspuns astfel:

Stimată doamnă Carver, după sinuciderea prietenului meu în luna ianuarie, mi-a fost imposibil să mai continui studiile. De aceea am hotărât să îmi iau un semestru liber, cu intenția de a relua totul peste un an. Te voi contacta ulterior.

Cu sinceritate, Zola Maal

30

Într-o seară călduță de la sfârșitul lunii aprilie, când cireșii erau în floare, iar aerul se limpezise după o ploaie binecuvântată, partenerii s-au strâns la sediul firmei spre a rosti un Ave Maria pentru practicarea avocaturii. Sediul firmei era, în același timp, și adăpostul Zolei, iar în ultimele trei luni reușise să mai adauge ceva viață și culoare ascunzătorii ei. Zugrăvise ambele camere într-un bej-deschis și pusese pe pereți câteva obiecte de artă contemporană. Într-un colț avea un frigider mic, singurul semn că acolo se afla bucătăria. Pe o masă veche din metal exista un nou computer, cu un monitor având diagonala de 76 de centimetri, iar alături se afla o imprimantă laser de mare viteză. Rafturile montate pe doi dintre pereți erau încovoiate de mormane de hârtii, rodul căutărilor ei intense privind chestiunile legate de Swift Bank.

Cei trei se constituiseră într-un singur reclamant, declanșând o acțiune comună împotriva băncii. Acum existau șase acțiuni comune în toată țara, toate conduse de avocați specializați în astfel de procese masive.

În timpul acesta, Swift Bank era în corzi ca un boxer cu fața spartă și sângerândă, abia reușind să supraviețuiască atacurilor zilnice. Înspre ea continuau să curgă noi acuzații de practici ilegale. Acuzatorii își uniseră vocile și erau tot mai vehemenți. Managerii de vârf începuseră să arate cu degetul. Se promitea emiterea de acuzații. Acționarii se simțeau jenați, dar erau și furioși, întrucât acțiunile scăzuseră de la 60 la 13 dolari în mai puțin de patru luni. Zvonurile vuiau pe internet și în cadrul știrilor transmise prin cablu. Cea mai importantă știre era una care apărea mereu, cum că Swift nu va avea de ales decât să aloce miliarde de dolari ca să își rezolve problemele.

Această perspectivă nu făcea decât să incite industria reclamațiilor comune.

Comparând reacțiile celor trei firme pe care le contactaseră, era limpede că una din Miami, numită Cohen-Cutler, era cu câțiva pași înaintea celorlalte două, una din New York și alta din D.C. Cohen- Cutler se bucura de o bună reputație în lumea brutală a prejudiciilor comune. Era o firmă uriașă, având o sută de avocați și foarte multă forță. Iar documentele prezentate de aceasta erau mult mai eficiente.

Zola s-a așezat la masă cu o ceașcă de ceai și a privit ecranul computerului. Todd ocupase singurul scaun, stând cu laptopul pe genunchi. Mark se întinsese pe podea. Bărbile și ochelarii fără dioptrii dispăruseră, la fel și costumele elegante. Zilele lor la tribunal deveniseră istorie, astfel că nu mai era nevoie să se deghizeze ca să nu fie identificați. Aveau să petreacă următoarele câteva săptămâni ascunzându-se deasupra Barului Rooster. În afară de asta, nu aveau niciun plan.

— Există o filială Swift pe Wisconsin Avenue din Bethesda. Să începem de acolo. Verifică paginile albe pentru Bethesda. Căutăm nume generice care pot fi scrise greșit cu ușurință.

— Am găsit unul, a spus Todd. Domnul Joseph Hall, 662 Manning Drive, Bethesda. Dacă schimbi ultimul *l* în *e,* acum e Joe Hale. Primul nostru client fals.

Zola a deschis un document copiat din materialele publicate de Cohen-Cutler. Era cunoscut pe plan intern drept PIS, Plaintiff Information Sheet (Foaie de informații pentru reclamanți).

— Care-i data nașterii? a întrebat ea.

— Să zicem că are patruzeci de ani, a spus Mark. Născut pe 3 martie 1974. Căsătorit, cu trei copii. Client al Swift Bank din 2001. Cont de verificare și cont de economii. Card de credit.

Ea a tastat informațiile, completând spațiile goale.

— În regulă. Numerele de cont?

— Să lăsăm asta deocamdată. Dacă va fi nevoie, le fabricăm mai târziu.

— Următorul?

— Ethel Berry, 1210 Rugby Avenue, a spus Todd. Modifică e-ul din Berry în *a* și vei avea aceeași Ethel Barry.

— Asta-i fata noastră, a spus Mark. Numele de Ethel e cam demodat, așa că putem să-i mai punem în spate câțiva anișori. Născută pe 5 decembrie 1941, cu două zile înainte de Pearl Harbor. Văduvă, nu s-a recăsătorit niciodată. Nu are copii. Cont de verificare, de economii, prea în vârstă ca să aibă card de credit. Nu-i plac creditele.

Zola a completat spațiile goale, iar Ethel Barry a devenit o reclamantă în acțiunea comună.

— Următorul?

— Ted Radford, 798 Drummond Avenue, apartamentul 4F, a spus Todd. Schimbă a-ul în *e* și acum e Ted Redford, ca Robert, actorul.

— Dar când s-a născut Robert Redford? a întrebat Mark. Stai puțin! A tastat, a căutat, apoi a spus: 18 august 1936. Dă-i lui Ted aceeași dată de naștere.

— Robert Redford chiar are șaptezeci și șase de ani? a întrebat Todd.

— Încă arată bine, după părerea mea, a spus Zola, continuând să tasteze.

— *Cacealmaua* și *Butch Cassidy și Sundance Kid* sunt două dintre filmele mele preferate. Dar nu putem avea un Redford fără un Newman.

Todd a căutat o vreme, apoi a zis:

— Am găsit unul. Mike Newman, 418 Arlington Road, Bethesda. Schimbă w-ul în *u,* iar acum a devenit Mike Neuman.

Zola a tastat și a mormăit:

— Nu-i așa că e tare distractiv?

După ce au scotocit prin Bethesda și au strâns cincizeci de reclamanți, și-au îndreptat tunurile spre suburbiile din Virginia de nord-est. În Falls Church, pe Broad Street, exista o filială Swift. Zona din jur s-a dovedit rodnică, de acolo fiind adăugați zeci de noi falși clienți la acțiunea lor de dare în judecată.

La amiază s-au plictisit și au hotărât să mănânce de prânz. Au luat un taxi până în Georgetown, spre Waterfront, și au găsit o masă de unde puteau vedea râul Potomac. Nimeni nu a adus vorba de Gordy, însă toți își aminteau ultima lor vizită în partea aceea a orașului. Se aflau aproape de zona în care, în acea noapte îngrozitoare, văzuseră girofarurile mașinilor de poliție de pe podul Arlington Memorial, aflate departe.

Au comandat sandviciuri și ceai cu gheață și toți trei și-au deschis laptopurile pentru a continua căutarea de clienți revoltați ai băncii Swift.

La mult timp după ce au mâncat, chelnerul le-a spus că avea nevoie de masa lor și i-a rugat politicos să plece. Au încheiat căutările și au mers după colț, la o cafenea, unde au găsit o altă masă în aer liber și au reînceput operațiunile. După ce au adăugat o sută de clienți, Mark a telefonat la firma din Miami și a cerut să discute cu un avocat specializat în litigii de la Cohen-Cutler – dar bineînțeles că omul cel mai important era plecat cu treburi. Până la urmă însă, Mark a fost dirijat spre un avocat pe nume Martinez, care, potrivit website-ului, lupta împotriva băncii Swift în primele rânduri. După ce s-a prezentat și a menționat numele micii lui firme, Mark a spus:

— Avem aproape o sută de clienți Swift și am dori să participăm la acțiunea voastră comună.

— O sută? a repetat Martinez. Cred că glumești!

— Nu, vorbesc foarte serios.

— Ascultă, domnule Upshaw! Până acum, firma noastră are aproape două sute de mii de reclamanți.

Nu primim delegări decât dacă numărul reclamanților trece de o mie. Găsește o mie de cazuri și-atunci discutăm.

— O mie? a repetat Mark, uitându-se cu ochii mari la partenerii lui. Bine, ne punem pe treabă. Ascultă, din curiozitate, cât de cuprinzătoare este imaginea generală?

Martinez a tușit și a spus:

— Nu-ți pot spune prea multe. Swift se află sub o presiune enormă de a face o înțelegere, dar avocații ei nu înțeleg asta. Există o mulțime de mesaje contradictorii. Credem însă că până la urmă vor conveni să facă o înțelegere.

— Cât de curând?

— Probabil pe la începutul verii. Banca vrea să scape de scandal și deține destui bani ca să rezolve problema. Judecătorul federal din New York analizează cazul și cere clar rezolvarea litigiului. Cred că te uiți la știri.

— Bineînțeles. Mulțumesc. Ținem legătura.

Mark și-a așezat telefonul alături de laptop și a spus:

— Oameni buni, abia am început!

31

Consiliul Baroului Districtual avea aproape o sută de mii de membri, cam jumătate din avocații care lucrau în oraș. Ceilalți erau răspândiți în celelalte cincizeci de state. Întrucât înscrierea ca membru, precum și plata cotizației erau obligatorii, administrarea activităților baroului reprezenta o problemă reală. Un personal alcătuit din patruzeci de persoane lucra cu hărnicie în sediul de pe Wisconsin Avenue pentru actualizarea numelor și a adreselor membrilor, planificarea cursurilor educative și a seminariilor, stabilirea și promulgarea standardelor de răspundere profesională, publicarea unei reviste lunare și rezolvarea chestiunilor disciplinare. Plângerile la adresa judecătorilor și a avocaților erau dirijate spre Comisia de Disciplină, unde o anumită doamnă Margaret Sanchez avea un personal alcătuit din cinci avocați, trei investigatori și șase secretare și asistente. Pentru a fi evaluată în mod corespunzător, orice plângere trebuia să fie, mai întâi de toate, formulată în scris. Cu toate acestea, deseori, prima informare sosea pe cale telefonică și, de obicei, de la câte un avocat care nu voia să fie implicat prea mult.

După câteva încercări, Edwin Mossberg din Charleston a reușit să ia legătura telefonic cu doamna Sanchez. I-a spus despre discuția purtată cu un anume Mark Upshaw, un tânăr care pretindea că e avocat, dar care aproape sigur folosea un nume fals. Mossberg verificase, dar nu găsise numele acestuia în evidențele baroului. Și nici în cartea de telefon sau ondine. A descris în linii mari neglijența lui Upshaw, care permisese depășirea datei de prescriere, apoi vizita lui la Charleston pentru a-l implora pe el, Mossberg, să păstreze tăcerea.

Doamna Sanchez s-a simțit captivată de această poveste. Reclamațiile privind practicarea neautorizată a avocaturii erau rare și mai toate presupuneau asistenți care, din proprie voință sau din greșeală, depășiseră limitele care le erau permise doar șefilor lor. O mustrare scurtă îi readucea în front fără daune considerabile aduse clienților.

Mossberg s-a arătat reticent cu privire la depunerea unei plângeri oficiale, spunând că nu avea timp de pierdut cu așa ceva, însă ținea să informeze baroul, dând de înțeles că exista o problemă. A trimis prin e-mail o copie a cărții de vizită a lui Mark Upshaw, cu numele firmei, adresa din Florida Avenue și un număr de telefon. Doamna Sanchez i-a mulțumit pentru osteneală.

Povestea devenise și mai interesantă prin faptul că era al doilea telefon cu privire la firma de avocatură Upshaw, Parker & Lane. În săptămâna precedentă, un avocat specializat în reprezentarea victimelor rezultate din accidente rutiere, pe nume Frank Jepperson, o anunțase în mod neoficial că o anume Zola Parker încercase să îi fure un client în cafeneaua unui spital. Doamna Sanchez îl cunoștea pe Jepperson după alte două reclamații privind niște situații în care dovedise un comportament lipsit de etică. Jepperson îi trimisese o copie a cărții de vizită a Zolei Parker.

Rămasă la biroul ei, doamna Sanchez a comparat copiile celor două cărți de vizită. Aceeași firmă, aceeași adresă, dar numere de telefon diferite. O verificare rapidă a evidențelor baroului a confirmat faptul că nici Mark Upshaw și nici Zola Parker nu erau membri cotizanți. L-a chemat apoi pe Chap Gronski, un membru al personalului ei, a cărui funcție oficială era aceea de consilier asistent pentru disciplină, și i-a dat cele două copii ale cărților de vizită. O oră mai târziu, Gronski a revenit cu rezultatul cercetării.

— Am verificat rolurile de la tribunalul pentru judecarea infracțiunilor și am descoperit paisprezece cazuri în care Mark Upshaw a fost avocatul înregistrat. Nimic în cazul Zolei Parker. Mai e un individ, Todd Lane, care a fost activ în ultimele trei luni – i-am găsit numele pe șaptesprezece cazuri. S-ar putea să fie mai multe. Partea ciudată este că nu există nicio apariție a lor înainte de luna ianuarie a acestui an.

— Pare a fi un început, o firmă nouă în oraș, a spus ea. Exact ceea ce ne trebuie.

— Să inițiez un dosar? a întrebat Gronski.

— Încă nu. Nu avem nicio reclamație oficială. Când trebuie să mai apară vreunul dintre ei în tribunal?

Gronski a răsfoit câteva pagini printate și a zis:

— Se pare că Upshaw are o audiere – de condamnare pentru conducere sub influența alcoolului – la Diviziunea 16, mâine, la ora zece.

— Du-te acolo și aruncă o privire! Stai de vorbă cu Upshaw și vom vedea ce are de spus.

A doua zi de dimineață, la ora zece, Chap Gronski se afla în sala de tribunal unde prezida judecătorul Cantu și urmărea spectacolul. După cea de-a treia pledoarie de vinovăție și de condamnare, un grefier a strigat numele lui Jeremy Plankmore. Agitat, un tânăr aflat pe un rând din spate s-a ridicat în picioare și s-a uitat în jur căutând ajutor, apoi a coborât nesigur treptele, ajungând în fața judecătorului. Când a ajuns suficient de aproape, judecătorul Cantu l-a întrebat:

— Ești domnul Plankmore?

— Da, domnule.

— Aici scrie că avocatul tău este Mark Upshaw. Nu-l văd în sală.

— Nu, nici eu nu l-am văzut. Îl sun de trei zile și nu vrea să-mi răspundă.

Judecătorul Cantu a coborât ochii spre grefieră, care a ridicat din umeri. Cantu s-a uitat apoi spre

procurorul-adjunct, care a făcut același gest.

— Prea bine, domnule Plankmore, așteaptă și o să mă ocup de asta mai târziu. Să vedem dacă dăm de domnul Upshaw la telefon. Pesemne că și-a complicat prea mult programul.

Înspăimântat și derutat, Plankmore s-a așezat în primul rând. Un alt avocat a apărut pentru a da lovitura.

Gronski a anunțat-o pe doamna Sanchez. Au hotărât să mai aștepte două zile, până la apariția în tribunal a domnului Lane.

Jeremy Plankmore a hotărât să meargă mai departe. Având un prieten pe care se putea baza, a așteptat până spre sfârșitul după-amiezii și a mers la adresa care apărea pe cartea de vizită a avocatului său. Upshaw îi ceruse 1.000 de dolari, din care 800 îi plătise în numerar. Avea restul banilor într-un buzunar, însă nu avea de gând să îi mai dea. Planul lui era să îl găsească pe domnul Upshaw și să ceară înapoierea avansului. La adresa de pe cartea de vizită, Florida Avenue, nu a găsit firma de avocatură. El și prietenul lui au comandat câte o bere la Barul Rooster și au discutat cu barmanița, o tânără plină de tatuaje pe nume Pammie. Aceasta a avut puține lucruri de spus, mai ales după ce Jeremy a început să o întrebe despre Mark Upshaw și firma de avocatură care avea sediul în clădire. Ea a susținut că nu știe nimic și a părut iritată de atâtea întrebări. Jeremy avea impresia că ea apăra pe cineva, de aceea și-a scris numele și numărul de telefon pe un șervețel de hârtie și i l-a întins lui Pammie spunând:

— Dacă dai de Mark Upshaw, spune-i să mă sune. Altfel îl denunț la Consiliul Baroului.

— Cum v-am spus, nu-l cunosc pe acest domn, i-a răspuns Pammie.

— Da, sigur, dar dacă se-ntâmplă să-l întâlnești… a spus Jeremy, apoi el și amicul lui au părăsit barul.

Mirosind lozul cel mare, Darrell Cromley a acționat cu o iuțeală extraordinară. Mai întâi i-a plătit 3.500 de dolari unui doctor pensionat pentru o „analiză urgentă” a evidențelor medicale ale lui Ramon. În concluzie, expertul a scris, într-un limbaj mai direct decât acela al doctorului Koonce, că „acțiunile întreprinse de personalul spitalului și de doctorii primari au fost mult sub standardele acceptabile privind îngrijirea și au constituit acte de neglijență gravă”.

Darrell a înșfăcat rezumatul de două pagini și a anexat alte două pagini de chemare în judecată, depunând totul în numele clientului său, Ramon R. Taper, împotriva avocatului Mark Upshaw și a firmei sale la Tribunalul de Circuit al Districtului Columbia. Fondul acționării în judecată era evident: avocatul Upshaw tărăgănase un caz clar de neglijență medicală și permisese intrarea în prescripție extinctivă, pierzând astfel șansa de a obține daune din partea spitalului și a doctorilor. Ramon dorea daune punitive care totalizau 25 de milioane de dolari.

Darrell a trimis o copie a chemării în judecată la adresa de la Barul Rooster și i-a plătit 100 de dolari unui curier special pentru a-i înmâna personal documentul domnului Upshaw. Însă, odată ajuns la bar, curierul a întâmpinat necazuri în misiunea lui de a găsi firma. A presupus că se afla undeva deasupra barului – numărase trei etaje dar singura ușă vizibilă, una din lateralul barului, era încuiată. În bar a întrebat pe unul și pe altul, iar managerul i-a spus că la acea adresă nu exista nicio firmă de avocatură. Nimeni nu auzise de Mark Upshaw. Curierul a încercat să-i predea managerului actul, însă acesta a refuzat categoric să îl accepte.

În următoarele trei zile, curierul a tot încercat să găsească firma de avocatură sau pe Mark Upshaw, dar fără succes.

Darrell Cromley nu se gândise nicio clipă să verifice la Consiliul Baroului Districtual dacă Mark Upshaw era sau nu membru.

Partenerii firmei de avocatură adoptaseră strategia mobilității. Părăseau clădirea în fiecare dimineață și umblau prin oraș, intrând în cafenele, biblioteci și magazine de carte sau oprindu-se în cafenele în aer liber unde se puteau așeza cu laptopurile pentru a scotoci paginile albe în căutare de noi clienți. Un observator s-ar fi putut arăta curios să vadă ce lucrau cei trei cu atâta hărnicie, murmurând încet între ei, rostind nume și adrese, în timp ce telefoanele mobile le vibrau deseori într-un cor mut, rămânând nebăgate în seamă. Era evident că cei trei erau căutați insistent, dar ei răspundeau rareori la câte un apel. Un asemenea observator nu ar fi înțeles nimic – doar că el nu exista.

Târziu, într-o seară, pe când Todd era la bar, aranjând paharele și făcând ordine, iar ultimii clienți își plăteau consumațiile și plecau, Maynard, care venea rareori la Barul Rooster, a apărut din bucătărie și l-a întrebat:

— Unde-i Mark?

— Sus, i-a răspuns Todd.

— Cheamă-l aici! Trebuie să discut cu el.

Todd și-a dat seama că dăduseră de bucluc. L-a sunat pe Mark, aflat în biroul firmei împreună cu Zola, trecând împreună prin paginile albe ca să adauge nume noi la acțiunea comună. După câteva minute, Mark a intrat în bar și l-au urmat amândoi pe Maynard într-un separeu gol. Șeful lor era încruntat și prost dispus și dorea răspunsuri.

Maynard a aruncat pe masă o carte de vizită și i-a întrebat:

— Ați auzit de un tip pe nume Chapman Gronski? Cunoscut și drept Chap?

Mark a ridicat cartea de vizită, simțind că i se face rău.

— Cine e? a întrebat Todd.

Maynard i-a răspuns:

— Un investigator de la Consiliul Baroului Districtual. A fost aici de două ori și v-a căutat. Domnul Mark Upshaw și domnul Todd Lane! Nu-i știu pe acești indivizi. Dar îi cunosc pe Mark Frazier și pe Todd Lucero. Ce dracu' se-ntâmplă?

Niciunul dintre ei nu știa ce să răspundă, așa că Maynard a aruncat un șervețel pe masă și a continuat:

— Un tip pe nume Jeremy Plankmore a lăsat asta aici ieri, că-l caută pe avocatul lui, un anume domn Mark Upshaw. A aruncat o altă carte de vizită pe masă și a adăugat: Și tipul ăsta a trecut de trei ori pe-aici, unul mărunt, pe nume Jerry Coleman. E curier pentru niște avocați și vrea să vă dea în judecată – pe voi și firma voastră. A mai aruncat pe masă o carte de vizită și a zis: Și asta-i de la un tată care a spus că fiul lui te-a angajat pe tine, Todd, pentru a te ocupa de un caz simplu de atac. A spus că n-ai apărut la tribunal.

Maynard s-a uitat urât la ei așteptând un răspuns.

Într-un târziu, Mark a spus:

— E o poveste lungă, dar suntem într-o situație cam proastă.

— Nu mai putem lucra aici, Maynard. Trebuie să dispărem, a spus Todd.

— Aici ai nimerit-o, iar eu o să vă ajut. Sunteți concediați. Nu vreau ca oamenii ăștia să-i hărțuiască pe ceilalți barmani. S-au săturat să vă acopere. M-aștept ca foarte curând să apară și polițiști care să pună tot soiul de întrebări – și nu-i nevoie să vă spun că polițaii mă fac să trepidez. Nu știu cu ce vă ocupați, dar petrecerea s-a terminat! Plecați!

— Am înțeles, a spus Todd.

— N-am putea păstra apartamentele încă o lună? a întrebat Mark. Avem nevoie de un timp ca să rezolvăm câte ceva.

— Ce să rezolvați? Băieți, aveți o firmă falsă de avocatură și vă caută jumătate de oraș. Cu ce vă ocupați?

— Nu-ți face griji în privința polițailor, a spus Todd. Ei n-au nicio treabă. Să zicem că e vorba de câțiva clienți nemulțumiți.

— Clienți? Dar voi nu sunteți avocați, corect? Ultima oară v-am auzit spunând că sunteți studenți la Drept și că vă pregătiți să absolviți.

— Am abandonat, a spus Todd. Și am avut clienți în tribunalele care judecă infracțiuni, primind toate onorariile în numerar.

— Asta-i o mare prostie, dacă vreți părerea mea.

„Nimeni nu ți-a cerut-o”, s-a gândit Mark, dar și-a ținut gura. Și, într-adevăr, în acele momente totul părea o mare prostie.

— Îți plătim 1.000 de dolari pentru încă treizeci de zile și după aceea n-o să ne mai vezi, a spus Mark.

Maynard a luat o gură de apă cu gheață și i-a privit încruntat.

Cu un aer jignit, Todd a spus:

— Uite, Maynard, am lucrat pentru tine cam trei ani. Nu se poate să mă concediezi chiar așa.

— Todd, sunteți concediați. Ați înțeles? Amândoi. Nu-mi place să văd locul ăsta viermuind de investigatori și de clienți șucăriți. Ați avut noroc că n-a venit nimeni care să vă recunoască.

— Doar treizeci de zile, a spus Mark. Și nici n-o să-ți dai seama când am plecat.

— Mă-ndoiesc. A mai sorbit o gură de apă, continuând să se uite urât la ei. De ce vreți să rămâneți aici când toată lumea pare să vă știe adresa?

— Avem nevoie de un loc în care să dormim și să ne terminăm treaba, a spus Mark. Și n-au cum să ajungă la noi. Ușa spre etaj e încuiată tot timpul.

— Știu. De aceea își fac de lucru prin bar și îi sâcâie pe ceilalți barmani.

— Te rugăm, Maynard, a spus Todd. O ștergem de-aici până pe 1 iunie.

— Două miare, numerar, a spus Maynard.

— Bun. Și ne acoperi? l-a întrebat Mark.

— O să-ncerc, dar chiar nu-mi place toată atenția asta.

32

La Centrul Federal de Detenție Bardtown, părinții și fratele Zolei au fost treziți la miezul nopții, spunându-li-se să își strângă lucrurile. Fiecăruia i s-a dat câte un sac din pânză în care să își pună obiectele personale și li s-au acordat treizeci de minute pentru a se pregăti de drum. Împreună cu alți cincizeci de africani, dintre care unii, pe care îi cunoscuseră în timpul reținerii, erau preponderent senegalezi, au fost îmbarcați într-un autobuz fără însemne ce era destinat transportului deținuților federali. Li s-au pus cătușe și au rămas astfel și în autobuz. Patru agenți ICE înarmați până în dinți, doi dintre ei având și pușți, i-au escortat până s-au așezat pe scaune și le-au cerut să păstreze liniștea și să nu pună întrebări. Doi agenți s-au postat în partea din față a autobuzului, iar doi, în partea din spate. Geamurile din sticlă au fost acoperite cu plăci groase de metal.

Fanta, mama Zolei, a numărat cinci femei în grupul acela. Restul erau bărbați, aproape toți sub vârsta de patruzeci de ani. Însă era hotărâtă să își păstreze cumpătul. Trăia emoții puternice, deși acceptaseră de multă vreme adevărul că aveau să fie deportați.

După patru luni de captivitate, se simțeau ușurați că scăpaseră din închisoare. Desigur, ar fi preferat să rămână în țară, dar dacă viața din Statele Unite însemna să trăiască în închisoare, lucrurile nu puteau fi mai rele în Senegal.

Au călătorit pe întuneric și în tăcere timp de aproape două ore. Agenții discutau din când în când și râdeau, însă pasagerii nu au scos niciun sunet. Indicatoarele rutiere au anunțat apoi că pătrundeau în Pittsburgh și autobuzul s-a îndreptat spre aeroport, unde a primit permisiunea de a trece de porțile de securitate și a oprit înăuntrul unui hangar spațios. Un avion cu reacție pentru pasageri

aștepta în apropiere. De cealaltă parte a aeroportului se vedeau luminile terminalului. Pasagerii au coborât din autobuz și au fost mânați spre un colț al hangarului, unde așteptau alți agenți ICE. Unul câte unul, reținuții au fost chestionați și li s-au verificat documentele. După aceea li s-au scos cătușele și li s-a permis să își ia cei doi saci, al căror conținut a fost examinat din nou. Procesul mergea încet și nimeni nu se grăbea – mai ales cei care erau deportați.

Apoi a sosit încă un autobuz din care au coborât în jur de douăzeci și patru de africani, toți arătând la fel de amețiți și de înfrânți ca și cei din primul autobuz. Documentele cuiva nu erau în ordine, așa că ceilalți au așteptat. Și au așteptat. Era aproape cinci dimineața când o oficialitate a condus primul grup spre avion. În urma acestora s-a format un șir lung. Încet, au urcat la bord cu sacii și au fost îndrumați spre locurile lor. Îmbarcarea a mai durat o oră. Pasagerii s-au simțit ușurați când li s-a spus că nu vor fi încătușați. Un alt oficial le-a citit regulile privind deplasările în timpul zborului, folosirea toaletelor și așa mai departe. Da, aveau voie să vorbească, dar încet. La cel mai mic semn de tulburări, toți pasagerii aveau să fie încătușați. Orice agitație avea să ducă în mod automat la arestare în momentul sosirii pe aeroport. Urmau să fie însoțiți de șase agenți înarmați. Zborul dura unsprezece ore, fără escală, și li se punea hrană la dispoziție.

Era aproape șapte dimineața când motoarele avionului au început să vuiască. Ușile s-au închis și s-au blocat, iar un oficial le-a spus să își fixeze centurile. Apoi le-a vorbit despre procedurile de siguranță și de urgență. Toți pasagerii au primit pungi cafenii. Un sandvici cu cașcaval, un măr și un mic recipient cu suc. La 7:20, avionul a început să se deplaseze spre o cale de rulare.

După douăzeci și șase de ani de la sosirea la Miami ca pasageri clandestini pe un cargou

liberian, Abdou și Fanta își părăseau țara de adopție ca niște infractori, îndreptându-se spre un viitor nesigur. Bo, fiul lor, care stătea în spatele lor, părăsea singura țară pe care o cunoscuse cu adevărat. Când avionul a decolat, și-au strâns mâinile și au încercat să își rețină lacrimile.

O oră mai târziu, un lucrător de caz de la Bardtown a sunat-o pe Zola și i-a transmis știrea că familia ei era în drum spre Dakar, Senegal. Era un apel de rutină către persoana de contact menționată de fiecare reținut. Deși știa ce se va întâmpla, Zola a primit vestea ca pe o lovitură necruțătoare. A urcat și i-a anunțat pe Mark și pe Todd, iar ei și-au petrecut o oră încercând să o consoleze. Apoi au hotărât să facă o plimbare lungă și să ia micul dejun undeva.

Au mâncat într-o atmosferă sumbră: Zola era prea îngrijorată și preocupată ca să se atingă de gofra ei; Todd și Mark, deși îngrijorați pentru soarta familiei ei, stătuseră treji mai toată noaptea, frământându-se în legătură cu situația lor. Darrell Cromley depusese plângerea mult mai devreme decât anticipaseră. Consiliul Baroului era pe urmele lor, fără îndoială în urma denunțului făcut de Cromley sau de nemernicul de Mossberg, avocatul din Charleston. Nu mai conta cine o făcuse, dar mica lor farsă se încheiase. Se simțeau jalnic în legătură cu multe lucruri, dar clienții pe care îi dezamăgiseră îi preocupau cel mai mult. Acei oameni avuseseră încredere în ei și îi plătiseră, iar acum fuseseră trași pe sfoară, urmând să fie măcinați din nou de sistem.

În timp ce mâncau, Zola și-a scos telefonul și l-a sunat pe Diallo Niang pentru a doua oară. Dakarul era cu câteva ore înaintea Americii, deci ziua de muncă era în plină desfășurare. Însă Diallo nu a răspuns la telefonul mobil și nici la biroul lui nu a răspuns nimeni.

În schimbul sumei de 5.000 de dolari, un onorariu anticipat pe care Zola îl trimisese în urmă cu câteva săptămâni, Niang promisese să întâmpine familia la aeroport, să îi găsească o locuință și, lucrul cel mai important, să negocieze cu autoritățile. Susținuse că era expert în probleme de imigrație și că știa exact cum trebuia să procedeze. Cum nu putea da de el la telefon, Zola devenea tot mai disperată.

Întrucât erau căutați de prea mulți oameni, revenirea la adresa lor nu era o idee prea bună. Au mers așadar cale de câteva intersecții, au găsit un local Starbucks, și-au luat cafele, au pornit laptopurile, s-au logat și au revenit la paginile albe. Căutarea altor falși clienți le oferea ceva de făcut, ceva care să le abată gândurile de la alte probleme.

Pe măsură ce monotonia zborului se diminua, pasagerii deveneau mai puțin supuși și mai vorbăreți. Aproape toți susțineau că aveau un prieten sau o rudă care îi aștepta la aeroport, deși nesiguranța lor era perceptibilă. Nimeni nu se prefăcea că era optimist. Fuseseră plecați din țara de origine ani întregi și nu aveau acte de identitate valabile, cel puțin nu pentru Senegal. Cei care avuseseră permise de conducere false în Statele Unite fuseseră siliți să le predea. Poliția din Dakar era recunoscută pentru tratamentul dur aplicat deportaților. Atitudinea lor era simplă – dacă nu vrei să stai aici, cine are nevoie de tine? Statele Unite te-au expulzat, așa că nimeni nu te dorește. Deportații erau tratați deseori ca niște proscriși. Le era greu să își găsească o locuință sau un loc de muncă. Deși mulți dintre conaționali visau să emigreze în Statele Unite și în Europa, ei îi disprețuiau pe cei care încercaseră și dăduseră greș.

Abdou și Fanta aveau rude împrăștiate prin toată țara, dar nu puteau avea încredere în ele. De-a lungul anilor, fuseseră contactați de veri de toate gradele care voiau să fie ajutați să pătrundă ilegal

în Statele Unite. Abdou și Fanta nu putuseră sau nu doriseră să se implice în asemenea acțiuni. Era și așa destul de periculos să trăiască fără documente legale. De ce să riște să fie depistați ajutându-i pe alții?

Acum, când aveau nevoie de ajutor, nu puteau apela la nimeni de încredere. Zola îi asigurase că Diallo Niang avea mandat și că le va purta de grijă. Se rugau cu fervoare pentru intervenția și sprijinul lui.

Au zburat prin lumina soarelui, apoi s-a așternut iar noaptea. După unsprezece ore și alte două porții de hrană servite în pungi cafenii, avionul a început să coboare spre Dakar și, din nou, dispoziția celor de la bord a devenit sumbră. Călătoria de întoarcere în țara de baștină s-a încheiat după miezul nopții, o aventură de douăzeci și patru de ore pe care nu și-o dorise nimeni. Avionul a rulat spre terminalul principal și a oprit la ultimul. Motoarele s-au oprit, dar ușile au rămas închise. Un ofițer ICE le-a explicat că, odată ajunși, aveau să fie predați oficialităților senegaleze, fiind în afara jurisdicției americane.

Când, în cele din urmă, s-au deschis ușile, oamenii și-au luat sacii și au coborât din avion. Au fost apoi conduși spre o zonă deschisă și spațioasă, separată de restul terenului de un șir de polițiști în uniforme. Un bărbat în costum a început să strige instrucțiuni în franceză, limba oficială din Senegal.

Cu patru luni în urmă, când fuseseră arestați, iar deportarea era doar o chestiune de timp, Abdou și Fanta reîncepuseră să vorbească în limba maternă, franceza. După douăzeci și șase de ani în care evitaseră să folosească această limbă și se străduiseră din greu să învețe engleza, la început le venise greu. Însă își amintiseră treptat cunoștințele de franceză și, probabil, singurul aspect pozitiv al detenției fusese redescoperirea unei limbi pe care o iubeau. Pe de altă parte, Bo nu auzise vorbindu-se franceza în casă și nu se simțise încurajat să o

învețe la școală. Nu știa nicio boabă, dar devenise foarte motivat în timp ce stătuse la Bardtown. După patru luni de conversație în franceză cu părinții lui, vorbea destul de cursiv.

Însă funcționarul vorbea rapid, folosind un vocabular complicat. Cei mai mulți refugiați uitaseră limba într-o oarecare măsură și li s-a părut greu să îl înțeleagă. Apoi a început procesarea, iar polițiștii le-au verificat actele din Statele Unite. Un ofițer le-a făcut semn celor din familia Maal și le-a pus câteva întrebări. Din ce parte a Senegalului erau? Unde lucrase Abdou înainte de a părăsi Senegalul? Cât timp stătuseră în Statele Unite? Își lăsaseră în urmă familia? Aveau familie în Dakar sau într-un alt oraș sau sat? Unde plănuiau să se stabilească? Întrebările erau severe, iar răspunsurile păreau îndoielnice. Ofițerul l-a avertizat în câteva rânduri pe Abdou că era preferabil să spună adevărul, iar acesta l-a asigurat că vorbea cât putea de serios.

Bo a observat că unii refugiați erau conduși apoi spre o zonă unde așteptau niște oameni. Evident, cei norocoși erau eliberați, fiind lăsați în grija prietenilor și a rudelor.

Ofițerul i-a întrebat dacă aveau vreo persoană de legătură în Dakar. Când Abdou a menționat numele lui Diallo Niang, avocatul lor, ofițerul i-a întrebat de ce aveau nevoie de un avocat. Abdou a încercat să îi explice că acesta fusese ales de fiica lui din Statele Unite, întrucât nu se puteau bizui pe membrii familiei. Ofițerul a consultat o foaie de hârtie și i-a spus că domnul Niang nu luase legătura cu poliția. Nu era acolo pentru a aștepta familia. Ofițerul le-a făcut semn apoi spre un șir de scaune și le-a spus să aștepte acolo, apoi s-a dus spre un bărbat îmbrăcat în costum.

În ora următoare, polițiștii au escortat și alți pasageri în afara zonei. Când au mai rămas vreo doisprezece, bărbatul în costum s-a apropiat de membrii familiei Maal și le-a spus:

— Domnul Niang nu e aici. Câți bani aveți la voi?

Abdou s-a ridicat și a spus:

— Aproape 500 de dolari.

— Bine. Vă puteți permite o cameră la un hotel. Urmați-l pe ofițerul acela. Vă va conduce el.

Polițistul a dat din cap, iar ei și-au ridicat sacii cu obiecte personale. I-a condus de-a lungul terenului, ieșind din terminal, și au ajuns într-o parcare unde aștepta o mașină de poliție. S-a așezat pe bancheta din spate, alături de ei, și a tăcut vreme de douăzeci de minute, cât timp mașina a mers pe străzile șerpuite. Le-a spus apoi să coboare în fața unui hotel mizerabil, chipurile de cinci stele. Ajuns la intrare, le-a spus:

— Veți sta aici, pentru că închisoarea e plină. Sub nicio formă să nu plecați de aici! Ne vom întoarce peste câteva ore ca să vă luăm.

Tonul lui autoritar atesta clar că nu era dispus să răspundă la întrebările lor. Pentru moment, erau recunoscători că ajunseseră acolo, și nu în închisoare.

Polițistul s-a uitat lung și cu subînțeles, apoi și-a aprins o țigară și a spus:

— Aș vrea să mă plătiți pentru serviciul pe care vi l-am făcut.

Bo s-a uitat în altă parte și și-a mușcat limba. Abdou a lăsat la pământ cei doi saci, apoi a spus:

— Sigur. Cât?

— O sută de dolari.

Și Abdou a dus mâna la buzunar.

Recepționerul de la intrare moțăia pe un scaun și a părut iritat fiindcă fusese deranjat la acea oră. La început, le-a spus că nu avea camere libere; hotelul era plin. Abdou a presupus că hotelul și poliția erau mână în mână și că povestea cu ocuparea hotelului făcea parte din joc. I-a explicat omului că soția lui era bolnavă și că trebuiau să doarmă undeva. Recepționerul a examinat ecranul computerului din

fața lui și a reușit să le găsească o cămăruță, la un preț exorbitant, desigur. Netulburat, Abdou a mai flecărit cu el o vreme, spunându-i că avea la el doar dolari americani, care, bineînțeles, nu erau acceptați. Doar franci vest-africani. Fanta a reușit să se poarte ca și cum ar fi fost gata să leșine dintr-un moment în altul. Lui Bo i-a fost greu să urmărească schimbul de cuvinte în franceză, însă îi venea să sară peste tejghea și să îl strângă de gât pe individ. Abdou nu a vrut să accepte un răspuns negativ și, practic, s-a rugat din răsputeri ca să primească o cameră. Omul s-a mai îmbunat puțin și i-a spus că pe acea stradă era o bancă. Puteau primi camera, dar la prima oră a doua zi de dimineață voia banii în moneda locală. Abdou i-a promis că îl va plăti după cum ceruse și i-a mulțumit profund, iar recepționerul i-a întins cheia cu o oarecare reținere.

Abdou l-a întrebat dacă puteau folosi telefonul recepției pentru un apel în Statele Unite. Sub nicio formă. După ce era achitat costul camerei, le era permis un telefon, dar numai dacă plata se făcea anticipat. Când au ajuns în camera minusculă și încinsă de la etajul al treilea, era ora trei dimineața după ora locală – adică 11 dimineața în Statele Unite. Un singur pat îngust stătea lipit de peretele îndepărtat. Bărbații au insistat ca Fanta să doarmă în el, iar ei s-a întins pe podea.

La ora 3:00 dimineața, Zola era încă trează – îi era imposibil să adoarmă. Lucrase până târziu, telefonându-i și trimițându-i SMS-uri și e-mailuri lui Diallo Niang, dar nu primise niciun răspuns. Când i-a sunat telefonul, a răspuns imediat deși apelantul nu îi era cunoscut. Era Bo și s-a simțit ușurată după ce i-a auzit vocea preț de câteva secunde. El i-a povestit pe scurt ce se întâmplase, spunându-i că avocatul nu apăruse și că polițiștii părăsiseră hotelul cu Abdou.

— Tu și mama sunteți bine?

— Mda, încă n-am ajuns la închisoare. Ne-au spus de două ori că putem rămâne în hotelul ăsta pentru că închisoarea e plină. Cred că i-au găsit un loc tatei. Nu avem voie să părăsim hotelul.

— L-am sunat pe avocat de o sută de ori, a spus ea. Ați încercat să-l sunați și de acolo?

— Nu. Folosesc telefonul de la recepție, iar recepționerul se holbează la mine și ascultă fiecare cuvânt pe care îl spun. Nu-i plac oamenii care folosesc telefonul lui, dar l-am implorat să mă lase să te apelez.

— Dă-mi numărul de acolo și încerc să găsesc o soluție.

Bo i-a întins receptorul recepționerului, apoi a părăsit hotelul și a găsit o cafenea în apropiere. A cumpărat două cornuri umplute și cafea și s-a întors în cameră, unde a rămas cu Fanta în semiîntuneric. Aceasta s-a simțit ușurată auzind că Bo reușise să discute cu Zola.

Au mâncat și au băut cafeaua, așteptând din nou să audă ciocănituri în ușă.

33

În jurul orei zece, Zola se hotărâse deja să plece în Senegal.

Stăteau în cafeneaua de la Kramer Books, din Dupont Circle, cu laptopurile pornite și având în față teancuri de hârtii, de parcă ar fi lucrat acolo zilnic.

Analizaseră scenarii diverse toată dimineața. Mark și Todd înțeleseseră pe deplin dorința ei de a pleca, însă spaima evidentă era că avea să fie reținută și nu avea să i se mai permită să se întoarcă. Tatăl ei se afla deja în închisoare. Era posibil ca Fanta și Bo să i se alăture curând. Dacă Zola apărea și făcea valuri, se putea întâmpla orice. Ea susținea însă că era cetățean american cu pașaport valabil și, cum nu era nevoie de viză pentru șederi de până la nouăzeci de zile, se putea întoarce imediat. Zola intenționa să înștiințeze ambasada senegaleză din Washington în legătură cu planul ei, iar dacă cineva din Dakar încerca să blocheze întoarcerea ei acasă, avea să contacteze Ambasada Statelor Unite de acolo. Susținea că riscul de a fi reținută era redus și, în acele circumstanțe, era dispusă să îl accepte.

Mark i-a sugerat să mai aștepte o zi sau două și să încerce să găsească un alt avocat în Dakar. Au căutat pe internet, descoperind că unii păreau să aibă firme respectabile de multă vreme. Ce-i drept, unele firme erau atât de promițătoare, încât Todd glumea spunând că, după ce aveau să fie siliți să fugă din Statele Unite, puteau să înființeze una acolo.

— Există albi în Senegal? a întrebat-o el.

— Sigur, i-a răspuns ea. Doi sau trei.

— Îmi place ideea, a spus Mark, făcând haz de necaz. O filială peste hotare a firmei Upshaw, Parker & Lane.

— M-am săturat de firma asta, a spus ea, reușind să zâmbească.

Însă nu agrea ideea de a trimite din nou bani unei persoane pe care nu o cunoștea. Nu banii erau problema, au asigurat-o ei. În conturile firmei existau 50.000 de dolari și toți erau disponibili. Ea s-a simțit mișcată de generozitatea lor și de dorința de a o ajuta și, pentru prima oară, le-a vorbit despre micile economii pe care le făcuse tocmai pentru o asemenea situație. Mark și Todd au fost impresionați auzind că ea reușise să economisească 16.000 de dolari în timpul facultății. Părea de-a dreptul incredibil.

Nu o puteau învinui pentru că voia să plece din oraș. În acele momente, situația lor era gravă: erau dați în judecată de foștii proprietari pentru că nu plătiseră chiria pe ianuarie. Darrell Cromley tocmai îi pocnise cu o chemare în judecată, cerând 25 de milioane de dolari pentru rele practici. Guvernul federal avea să adauge la această sumă peste 600.000 de dolari, pentru amândoi. Zeci de clienți furioși îi căutau de zor. Grefierii de la tribunale îi sunau. Maynard îi concediase, astfel că acum erau fără slujbe. Iar cea mai presantă problemă era investigația declanșată de Consiliul Baroului Districtual. Era doar o chestiune de timp până când adevăratele lor identități aveau să fie aflate, fiind astfel nevoiți să plece și ei din oraș.

Au mers cu mașina până la Barul Rooster, unde băieții au rămas de pază la ușă, iar Zola a urcat în fugă la etaj ca să își facă valiza. S-au oprit apoi la banca ei, de unde a retras 10.000 de dolari din contul de economii. Banca nu a putut converti suma în franci vest-africani, așa că au mers la o casă de schimb valutar din apropiere de Gara Union. Dintr-un magazin de telefoane, au cumpărat cu 390 de dolari patru telefoane mobile internaționale GSN, neblocate, dotate cu carduri SIM, camere, Bluetooth, tastatură completă și optimizate pentru lucrul în rețea. Aveau să păstreze

trei aparate și să i-l dea pe al patrulea lui Bo, dacă era posibil. La ora patru și jumătate, au mers cu mașina până la Aeroportul Dulles și s-au îndreptat spre ghișeul firmei Brussels Airlines. Folosind un card de credit vechi, Zola a plătit un bilet dus-întors pentru Dakar, cu o escală de patru ore la Bruxelles. Fără a ține seama de întârzieri, avea să ajungă în Dakar în jurul orei patru după-amiaza, după o călătorie de optsprezece ore.

Ajunși la poarta unde avea loc verificarea de securitate, s-au strâns în brațe și au plâns. Mark și Todd au urmărit-o din ochi până când a dispărut în masa de călători.

Au revenit apoi în oraș și, dintr-o toană, s-au dus să vadă un meci de baseball al echipei Nationals.

A doua zi de dimineață, la ora nouă, când Zola se afla undeva între Belgia și Senegal, Mark și Todd au ajuns în campusul de la American University și au găsit o masă în cafeneaua pe jumătate pustie. Purtând blugi și având rucsacuri în spinare, arătau la fel ca toți ceilalți. Și-au luat câte o cafea și s-au așezat confortabil, ca și când ar fi intenționat să studieze serios. Mark și-a scos unul dintre telefoane și, apropiindu-se de ferestrele care dădeau spre campus, a sunat la firma Cohen-Cutler din Miami și a cerut să discute cu un avocat pe nume Rudy Stassen. Potrivit website-ului firmei, Stassen era unul dintre cei câțiva parteneri, ocupându-se de litigiul cu Swift Bank. O secretară i-a comunicat că domnul Stassen era într-o ședință. Mark i-a explicat că era vorba de ceva important, zicându-i că va aștepta. După zece minute, când Stassen l-a salutat, Mark s-a prezentat drept un avocat din D.C., susținând că avea o mie o sută de clienți Swift care semnaseră și care erau pregătiți să participe la una dintre cele șase acțiuni comune.

— Bravo, ai venit exact unde trebuie, a spus Stassen râzând. Dăm în judecată în disperare! La

ultima numărătoare, erau două sute de mii de oameni. De unde sunt clienții tăi?

— Toți sunt din zona D.C., a spus Mark, așezându-și telefonul pe masă, vizavi de Todd. A apăsat apoi butonul difuzorului și a scăzut volumul. Mă simt ca la shopping, caut cea mai bună ofertă! Care sunt onorariile voastre?

— Nu știu sigur. Credem că onorariile avocaților vor fi negociate separat. Deocamdată avem 25% contracte cu clienții noștri și vom primi în plus 8% din înțelegerea brută. Toate sunt în funcție de ce decide judecătorul. Încă o dată, cum te numești? Upshaw? Nu ți-am găsit website-ul.

— Nu avem un website, a spus Mark. Am făcut solicitarea direct prin e-mail.

— De acord, dar e ciudat.

— Merge și așa. Ce-mi poți spune despre negocieri?

— Deocamdată, se tărăgănează. Swift susține, în presă cel puțin, că vrea să soluționeze problema și să-și continue activitatea, dar avocații se mișcă încet. Caută cu disperare fisuri în înscrisuri, cheltuiesc milioane, ceea ce e o chestie de rutină. Însă noi credem că banca va ceda și va accepta o soluționare. Vrei să participi? Ai spus că-ți încerci norocul.

— 8% sună bine. Mă bag. Trimite-mi documentele necesare.

— Bună mișcare. O să predau totul unei asociate, o cheamă Jenny Valdez, iar ea te va iniția.

— Am o întrebare, a spus Mark.

— Te ascult.

— Cum reușește firma ta să se ocupe de două sute de mii de clienți?

Stassen a pufnit în râs și a spus:

— Cu multe eforturi. Acum avem zece asociați, care supervizează treizeci de asistenți și de avocați asistenți. De acord, e cumplit, fiind cea mai mare acțiune comună pe care am intentat-o, dar ne descurcăm. E prima ta acțiune comună?

— Da. Mi se pare o muncă nebunească.

— Nebunească. E cuvântul potrivit, crede-mă, așa se poate spune. Ne descurcăm, domnule Upshaw.

— Poți să-mi spui Mark.

— Mulțumiri pentru efortul tău, Mark. O să te includem în acțiune și le poți spune clienților tăi că vor fi înregistrați în următoarele douăzeci și patru de ore. La urma urmelor, ăsta e un joc al așteptării. Uite și numărul lui Jenny Valdez. Ai cu ce să notezi?

— Sigur.

Mark și-a notat numărul și a încheiat convorbirea. A mai lucrat o vreme pe laptop, în timp ce Todd a plecat să ia ceva de mâncare. Au vorbit puțin cât timp au mâncat câte o brioșă și au băut cafea. Se gândeau la Zola, care le trimisese un SMS în care le spunea că ajunsese bine, după un zbor fără evenimente.

În cele din urmă, Mark a inspirat adânc și a sunat-o pe Jenny Valdez. A discutat cu ea timp de cincisprezece minute, luându-și notițe și asigurând-o că documentele lor erau în ordine. Era pregătit să transmită declarațiile PIS pentru cei o mie o sută de clienți ai băncii Swift. După aceea a îndepărtat telefonul de la ureche și, uitându-se la Todd i-a spus:

— Când o să apăs butonul de trimitere, vom fi comis o mie o sută de noi infracțiuni. Ești pregătit pentru asta?

— Mi s-a părut că tu ai luat deja hotărârea asta.

— N-ai alte gânduri?

— Totul e gândit a doua oară. Și a treia, și a patra. Cu toate astea, e singura noastră șansă de a scăpa. S-o facem!

Mark a apăsat cu delicatețe butonul „Trimite”.

Taxiul în care se afla Zola înainta cu greu printr-un trafic mult mai haotic decât văzuse vreodată. Șoferul îi spusese că instalația de aer condiționat a

mașinii era stricată, dar ea era sigură că nu funcționa de ani buni. Toate geamurile erau coborâte și aerul era apăsător și urât mirositor. Și-a șters sudoarea de pe frunte, apoi și-a dat seama că bluza îi era umedă și i se lipise de piele. Pe stradă, automobilele, camioanele și furgonetele mergeau bară la bară, claxoanele sunau din plin, iar șoferii răcneau unii la alții. Scutere și motociclete, cele mai multe cu doi pasageri, iar unele chiar cu trei, se strecurau șerpuind prin ambuteiaj, trecând pe lângă mașini la câțiva centimetri. Vânzători ambulanți se repezeau la fiecare taxi cu sticle cu apă, în vreme ce alți oameni se apropiau cu mâinile întinse, cerșind.

La două ore după plecarea de la aeroport, taxiul a oprit la hotel, iar Zola a plătit în franci sud-africani echivalentul a 65 de dolari. A intrat în hol și s-a simțit ușurată descoperind că aerul de acolo era ceva mai răcoros. Recepționerul vorbea prost engleza, dar a reușit să înțeleagă cererea ei. Omul a telefonat în cameră, iar după câteva minute, Bo a ieșit în fugă din lift și a strâns-o în brațe pe sora lui. Nu primiseră nicio veste de la Abdou și nici nu văzuseră vreun polițist în ziua aceea. Încă era valabil ordinul de a rămâne în hotel și se temeau să plece. Din câte își dăduse seama Bo, hotelul era folosit de poliție pentru a-i ține sub supraveghere pe reținuții proaspăt sosiți.

Bineînțeles, nu era nici urmă de Diallo Niang. Zola îi telefonase cât timp stătuseră în trafic, dar nu îi răspunsese nimeni.

Avându-l pe Bo drept interpret, Zola a plătit în numerar pentru două camere mai mari care aveau legătură între ele, apoi a urcat ca să își vadă mama. După ce au schimbat camerele, Zola a început să sune diverși avocați. În cursul zborului, își petrecuse multe ore pe internet, căutând unul potrivit. Nu era sigură că îl găsise, dar avea un plan.

34

Margaret Sanchez de la Consiliul Baroului devenise obsedată de cazul Upshaw, Parker & Lane. Pe măsură ce Chap Gronski punea cap la cap schemele și escrocheria, iar anvergura tupeului celor trei apărea tot mai clar, doamna Sanchez era din ce în ce mai hotărâtă să îi prindă. Însă, mai întâi, trebuia să îi găsească. Primind aprobarea tacită a șefului ei, a luat legătura cu poliția districtuală și, cu o oarecare greutate, a convins un detectiv să investigheze. Cât despre activitatea din domeniul infracțional al Districtului, departamentul de poliție manifesta prea puțin interes față de niște studenți la Drept care păcăleau sistemul, dar care, practic, nu vătămau pe nimeni.

Detectivul Stu Hobart a primit aprobarea șefilor săi și a examinat cazul împreună cu doamna Sanchez. Chap l-a găsit pe proprietarul Barului Rooster, apoi l-a vizitat împreună cu Hobart. L-au găsit pe Maynard în biroul său, la etajul de deasupra localului Old Red Cat din apropiere de Foggy Bottom.

Maynard se săturase de Mark și de Todd, ca și de manevrele lor, și nu dorea să mai tolereze nimic din ce ar fi putut provoca poliția să vină și să adulmece prin localurile lui. Cum știa prea puține despre ceea ce se petrecea la etajul barului de pe 1504 Florida Avenue, nu le-a putut spune multe lucruri. Cu toate acestea, deținea informații esențiale.

— Numele lor adevărate sunt Todd Lucero și Mark Frazier, a spus el. Nu știu cum o cheamă pe fata de culoare. Lucero a lucrat aici aproape trei ani, era un barman grozav și preferatul tuturor. În ianuarie, el și Frazier s-au mutat în cealaltă clădire a mea și s-au apucat de treaba lor. Au lucrat la bar contra plății chiriei.

— În numerar, firește, a spus Hobart.

— Plata în numerar e încă legală, a spus Maynard.

Avea în față un polițist, nu un om de la Fisc, și știa că lui Hobart nu îi păsa cum își plătea angajații.

— Mai locuiesc acolo? l-a întrebat Hobart.

— Da, din câte știu. Ei stau la etajul trei, iar fata, la doi, cel puțin așa mi-au spus. Săptămâna trecută i-am concediat pe Mark și pe Todd, dar au rămas în chirie până la 1 iunie.

— De ce i-ai concediat?

— Domnule, asta nu e treaba poliției. Dar i-am dat afară pentru că atrăgeau prea multă atenție. Pot angaja și concedia după cum vreau, cred că știi asta.

— Bineînțeles. Am verificat ușa care dă spre etaj și pare că e tot timpul încuiată. Cred că putem obține mandat ca să o spargem.

— Cred că da, a spus Maynard. A deschis apoi un sertar, a scos mai multe chei, a găsit-o pe cea potrivită și a aruncat-o pe masă. Asta e, dar te rog să nu implici barul. E unul dintre cele mai bune pe care le am.

Hobart a luat cheia și i-a spus:

— S-a făcut. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

După căderea întunericului, taxiul în care se urcase Zola a ajuns prin traficul rarefiat în centrul Dakarului și s-a oprit într-o intersecție aglomerată. Zola a coborât și s-a îndreptat spre o clădire înaltă și modernă, unde doi agenți de pază blocau ușa principală. Cei doi nu vorbeau engleza, dar au fost impresionați de frumusețea ei. Le-a întins o bucată de hârtie pe care era scris numele Idinei Sanga, *avocat,* iar ei i-au deschis imediat ușa și au condus-o prin lobby către un lift.

Potrivit profilului, madame Sanga era parteneră la o firmă la care lucrau zece avocați, jumătate dintre ei fiind femei. Ea vorbea nu doar franceza și

engleza, ci și araba. Se specializase în probleme de imigrație și, cel puțin la telefon, părea încrezătoare că putea rezolva situația. A întâmpinat-o pe Zola la etajul cinci, în fața liftului, și au mers împreună într-o mică sală de conferințe care nu avea ferestre. Zola i-a mulțumit că rămăsese peste program.

Judecând după fotografia ei de pe site-ul firmei, madame Sanga avea în jur de patruzeci de ani, dar în realitate părea mult mai tânără. Studiase la Lyon și la Manchester și vorbea perfect engleza, având un încântător accent britanic. Zâmbea mult și se putea discuta ușor cu ea, așa că Zola și-a spus povestea tristă.

Contra unui mic avans, madame Sanga avea să se ocupe de caz. Acesta nu era neobișnuit. Nu se încălcase nicio lege, iar hărțuirea de la început era tipică. Avea legăturile potrivite la poliție și la imigrație și era încredințată că Abdou Maal avea să fie eliberat în scurt timp. Fanta și Bo n-aveau să fie arestați. Familia urma să aibă drept de liberă circulație, iar ea avea să se ocupe de sarcina de a obține documentele corespunzătoare.

Mark și Todd dormeau duși în paturile lor gemene de la etajul al treilea al clădirii de pe 1504 Florida Avenue când cineva a bătut la ușă. Mark a intrat în camera de zi, a aprins lumina și a întrebat:

— Cine e?

— Poliția. Deschide!

— Aveți mandat?

— Chiar două. Pentru Frazier și Lucero.

— Drace!

Detectivul Stu Hobart a intrat în apartament urmat de doi polițiști în uniforme și i-a întins o foaie de hârtie, spunând:

— Sunteți arestați.

Purtând doar o pereche de boxeri de culoare roșie, Todd li s-a alăturat, iar Hobart i-a întins mandatul de arestare.

— Pentru ce naiba? a întrebat Mark.

— Practicarea neautorizată a avocaturii, a spus Hobart cu mândrie în glas, iar Mark i-a râs în față.

— Glumești? N-aveți lucruri mai bune de făcut?

— Ține-ți gura! i-a spus Hobart. Îmbrăcați-vă și să mergem!

— Să mergem… unde? a întrebat Todd frecându-se la ochi.

— La închisoare, găgăuță. Să mergem.

— Ce tâmpenie! a zis el.

S-au retras în dormitor și s-au îmbrăcat în grabă, apoi au revenit în camera de zi. Un polițist a scos o pereche de cătușe și i-a zis lui Mark:

— Întoarce-te!

— Cred că glumiți, a spus Mark. Nu e nevoie de cătușe.

— Taci din gură și întoarce-te! s-a răstit polițistul, abia așteptând o confruntare.

Mark s-a întors, iar polițistul l-a prins de mâini și i-a pus cătușele. Celălalt polițist s-a ocupat de Todd, apoi cei doi au fost împinși afară din apartament. Un alt polițist aștepta în colțul străzii, fumând o țigară și păzind două mașini de patrulare, ale căror motoare mergeau. Mark a fost împins pe bancheta din spate a uneia, iar Todd, pe bancheta din spate a celeilalte. Hobart a ocupat locul din dreapta șoferului în mașina în care se afla Mark; când mașina s-a pus în mișcare, Mark a spus:

— În orașul ăsta aveți războaie între bande, trafic de droguri, violuri și crime, iar voi vă faceți de lucru arestând doi studenți la Drept care n-au făcut niciun rău cuiva.

— Fă bine și ține-ți gura, înțelegi? s-a răstit Hobart peste umăr.

— Nu sunt obligat să tac. Nu există nicio lege care să-mi spună că n-am voie să vorbesc, mai ales când sunt arestat pentru un delict neînsemnat ca ăsta.

— Nu-i delict. Dacă ai cunoaște cât de cât legea, ai ști că e infracțiune.

— Ei bine, se încadrează la delict și ar trebui să fii dat în judecată pentru arestare abuzivă.

— Asta mă-ngrozește, mai ales când vine din partea ta. Iar acum ține-ți gura!

Aflat pe bancheta din spate a celeilalte mașini de poliție, Todd a întrebat nepăsător:

— Asta vă dă senzații tari, să bateți la ușa cuiva în miez de noapte și să încătușați oamenii?

— Te rog să taci, bine? s-a răstit la el polițistul de la volan.

— Îmi pare rău, amice, dar nu-s obligat să tac. Am dreptul să vorbesc cât vreau. Districtul are cea mai mare rată a criminalității din țară și voi vă pierdeți vremea hărțuindu-ne pe noi.

— Doar ne facem meseria, a spus șoferul.

— O treabă de rahat, înțelegi? Cred c-am fost norocoși că n-ați trimis o echipă SWAT ca să spargă ușa și să tragă în toate direcțiile. Asta-i cea mai mare satisfacție, nu? Să vă-mbrăcați ca soldații din Navy SEAL și să îi brutalizați pe oameni.

— O să opresc mașina și-o să te plesnesc, a spus șoferul.

— Chiar te rog! Și-o să te dau în judecată luni, la ora nouă dimineața. O să fie un proces pe cinste, într-un tribunal federal.

— O s-o faci singur sau angajezi un avocat adevărat? l-a întrebat șoferul, iar celălalt polițist a scos un hohot de râs.

În mașina din față, Mark i s-a adresat lui Hobart:

— Cum ne-ai găsit? Cineva de la Consiliul Baroului ne-a dat de urmă și a chemat poliția? Așa s-ar părea. Sunt convins că ești jos de tot în ierarhie dacă te ocupi de un caz de nimic precum ăsta.

— Eu n-aș crede că doi ani de închisoare sunt chiar nimic, i-a răspuns Hobart.

— Închisoare? Hobart, n-o să ajung acolo! O să angajez tot un avocat al străzii, unul care probabil n-are licență de practică, iar el va fi cu zece pași înaintea voastră. Imposibil să fac pușcărie. Vom

plăti o mică amendă, vom fi dojeniți, vom promite că nu mai facem asta și vom pleca liberi din tribunal. La naiba, o să ne reluăm treaba, în vreme ce tu o să urmărești pietonii care traversează strada prin locuri nepermise!

— Mai bine ai tăcea.

— N-o să se întâmple asta, Hobart.

Ajunși la închisoarea Centrală, Mark și Todd au fost scoși de pe banchetele din spate și împinși destul de brutal spre o intrare în subsol. După ce au ajuns înăuntru, li s-au scos cătușele și au fost despărțiți. În următoarea oră, au completat câte două formulare de intrare, au fost amprentați, apoi puși în fața unui aparat de fotografiat pentru a fi se face pozele standard, din față și din profil. S-au revăzut într-o celulă pentru reținuți, în care au mai așteptat o oră, convinși că aveau să fie azvârliți într-o celulă cu infractori adevărați. Cu toate acestea, la 5:30 au fost eliberați în baza recunoașterii faptelor și au fost informați că nu aveau dreptul de a părăsi Districtul Columbia. Citațiile lor spuneau că, peste o săptămână, urmau să aibă prima înfățișare în fața instanței la Divizia 6. Cunoșteau bine acel loc.

În cursul dimineții au monitorizat știrile publicate on-line de *Post,* dar nu au găsit nimic despre arestarea lor. Au hotărât să mai aștepte înainte de a o anunța pe Zola că exista un mandat de arestare și pe numele ei. Avea oricum destule belele pe cap, dar era departe, astfel că nu o putea atinge nimeni.

Ajunși în apartamentul lor, au petrecut două ore scriind cecuri din contul firmei – restituiri către clienții care le plătiseră în numerar și care acum sufereau din pricină că avocații lor renunțaseră la afacere. Chiar dacă aveau mare nevoie de bani, pur și simplu nu își puteau trăda clienții. Totalul se ridica la 11.000 de dolari. Chiar dacă li s-a părut dureros să se despartă de acești bani, s-au simțit mai bine după ce au trimis plicurile. Mark a reușit

să își vândă mașina, obținând 600 de dolari de la o firmă pentru mașini folosite. A primit banii în numerar și, după ce a semnat actele, a rezistat cu greu tentației de a se uita peste umăr la rabla lui, pe care o condusese în ultimii nouă ani. După căderea întunericului, au încărcat noul computer, imprimanta color și trei cutii cu dosare în portbagajul mașinii lui Todd. Apoi au aruncat o parte din haine pe bancheta din spate, au băut o ultimă bere la Barul Rooster și au plecat spre Baltimore.

În timp ce Mark pierdea timpul în barul unui hotel, Todd s-a dus acasă și le-a spus în cele din urmă părinților săi că nu avea să absolve peste o săptămână. A recunoscut că nu le spusese adevărul – că nu mersese la niciun curs în acea primăvară, că nu avea slujbă și că avea datorii de 200.000 de dolari –, iar acum era în derivă și încerca să își refacă viața. Mama lui a început să plângă, iar tatăl lui să răcnească, astfel că episodul a fost mai neplăcut decât anticipase el. Când a plecat, le-a spus că urma să facă o călătorie lungă și că trebuia să-și lase mașina în garaj. Tatăl lui a refuzat vehement, însă el a lăsat-o acolo și a mers pe jos cinci sute de metri până la hotel.

În dimineața următoare, Mark și Todd au luat un tren spre New York. În timp ce trenul ieșea din Penn Station, Todd i-a întins lui Mark ziarul *Washington Post.* În josul primei pagini din secțiunea Metrou, un titlu scris cu litere mici suna astfel: „Două persoane arestate pentru practicarea neautorizată a avocaturii”. Erau descriși drept doi studenți care abandonaseră Facultatea Foggy Bottom, dar nimeni din administrația acesteia nu avea nimic de declarat. Nici Margaret Sanchez de la Consiliul Baroului D.C. Se afirma că cei doi umblaseră prin tribunalele din oraș și își luaseră clienți sub nume false, apărând de multe ori în fața judecătorilor. O sursă anonimă îi descria drept „avocați foarte buni”. O fostă clientă afirma că

domnul Upshaw lucrase din greu la cazul ei. Un alt client spunea că dorea să își primească banii înapoi. Nu se făcea nicio mențiune la Zola Maal, deși articolul afirma că „mai este implicat un suspect”. Dacă erau găsiți vinovați, cei doi puteau fi condamnați la doi ani de închisoare și la plata unei amenzi de 1.000 de dolari.

Telefoanele lor au fost asaltate imediat de apeluri din partea vechilor prieteni de la Foggy Bottom.

— Tatei îi va plăcea chestia asta, a spus Todd. Eu, infractor.

— Sărmana mea mamă, a spus Mark. Ambii ei fii să ajungă-n închisoare!

35

Zola s-a îngrozit aflând că partenerii ei fuseseră arestați. Lucrul cel mai grav era însă că poliția o căuta și pe ea, deși asta nu o îngrijora prea mult, pentru că nu se temea că avea să fie descoperită în Senegal. Mark și Todd se aflau în Brooklyn și susțineau că țineau lucrurile sub control, însă ea se îndoia serios de asta. Greșiseră grav în tot ce făcuseră începând cu luna ianuarie și i se părea greu să accepte încrederea lor nemăsurată din acele momente. A descoperit apoi articolul pe internet și a căutat urmarea: numele ei nu era menționat și nu a găsit nimic pe rolurile tribunalelor. Pagina ei de Facebook era inundată de comentarii și de întrebări din partea prietenilor, dar ea încetase să le mai răspundă de săptămâni bune.

Idina Sanga nu primise permisiunea de a-l vizita pe Abdou în închisoare, iar după două zile de așteptare, Zola devenise tot mai îngrijorată. Polițiștii veniseră la hotel de două ori pentru a verifica dacă mama și fratele ei erau acolo, dar nu le dăduseră nicio veste. Se simțea liniștită pentru că era împreună cu familia ei, iar prezența și asigurările ei că totul avea să se termine cu bine le dădeau și lor speranțe. Bo și Fanta o întrebaseră în repetate rânduri ce se întâmpla cu studiile, cu absolvirea facultății și cu examenul de barou, însă ea reușise să dirijeze discuția spre alte subiecte, vorbind despre alte probleme decât cele pe care le crease în Statele Unite. O, dacă ar fi știut… Însă nu aveau să afle nimic, desigur. N-aveau să mai pună piciorul pe pământ american, iar Zola avea momente când își dorea același lucru.

În timpul zborului, citise nenumărate articole despre condițiile periculoase și supraaglomerarea din închisorile din Dakar. Spera sincer că Bo și mama ei nu manifestaseră aceeași curiozitate – acele locuri erau cu adevărat deplorabile.

În cele din urmă, Zola s-a aventurat în afara hotelului și s-a plimbat prin oraș. Peninsula Capului Verde era o aglomerare de sate și de foste orașe coloniale franceze. Străzile Dakarului erau încinse, prăfuite și prost întreținute, dar se trezeau la viață în fiecare dimineață, odată cu traficul sufocant și cu apariția mulțimilor de oameni. Multe femei purtau rochii lungi, ce măturau pământul, confecționate din țesături în culori vii. Mulți bărbați purtau costume elegante și păreau la fel de ocupați ca și cei din D.C., având telefoane mobile și genți diplomat. În intersecțiile aglomerate, caii ce trăgeau căruțe încărcate cu fructe și cu alte produse se aventurau printre mașinile de teren zvelte și noi. Deși, la prima vedere, părea extrem de agitat, Dakarul radia o atmosferă de lentoare. Oamenii se cunoșteau între ei și nimeni nu se grăbea. Flecărelile și râsetele se auzeau pretutindeni. Muzica răsuna peste tot, urlând din difuzoarele mașinilor, din interiorul magazinelor și dinspre orchestrele stradale ce dădeau concerte improvizate.

În cea de-a doua zi petrecută în totalitate în oraș, Zola a găsit Ambasada Statelor Unite și s-a înregistrat ca turistă. O oră mai târziu, când se apropia de hotel, doi polițiști au oprit-o și i-au cerut să se legitimeze. Știa că poliția avea puteri extinse de a pune întrebări și chiar de a trimite la închisoare. Aproape fără niciun motiv, oricine putea fi reținut timp de patruzeci și opt de ore.

Unul dintre polițiști vorbea puțină engleză. Ea le-a spus că era cetățean american și că nu știa limba franceză. Au fost surprinși văzându-i pașaportul american și permisul de conducere – autentic – din New Jersey. Din fericire, își lăsase actele false la hotel.

După cincisprezece minute, care i s-au părut mult mai lungi, ei i-au înapoiat documentele și au lăsat-o să plece. Incidentul a fost îndeajuns de

înspăimântător pentru ca Zola să hotărască să lase pentru altădată preocupările turistice.

Mark și Todd s-au cazat într-un mic apartament dintr-un hotel ieftin de pe Schermerhorn Street, o stradă din centrul Brooklynului. Un dormitor, o canapea extensibilă, o chicinetă, totul pentru 300 de dolari pe noapte. De la un magazin de birotică, au închiriat pentru o lună un fax care printa, copia și scana, plătind 90 de dolari.

Purtând costume și cravate, au intrat în filiala Citibank de pe Fulton Street și au cerut să discute cu un funcționar de acolo. Folosindu-și numele reale, permisele de conducere și numerele de asigurări sociale, au deschis un cont pentru firma Legal Clinic of Lucero & Frazier. Apelând la o veche poveste, au explicat că erau prieteni din vremea Facultății de Drept și că se săturaseră de rutina de la marile firme de avocatură din Manhattan. Mica lor clinică avea să ajute oamenii cu probleme reale. Au împrumutat adresa unei clădiri de birouri aflate la șase intersecții distanță, deși aceasta era necesară doar pentru a tipări noile lor cecuri de plată, pe care nu aveau să le vadă nicicând. Mark a semnat un cec de 1.000 de dolari pentru a deschide contul și, imediat ce au ajuns în apartamentul lor, au transmis prin fax o autorizare către banca lor din D.C. Restul de bani, ceva mai puțin de 39.000 de dolari, a fost virat în noul lor cont, iar cel vechi a fost închis. I-au transmis un e-mail doamnei Jenny Valdez de la Cohen-Cutler din Miami, dându-i știrea că firma lor, Upshaw, Parker & Lane, fuzionase cu o firmă din Brooklyn, pe nume Lucero & Frazier. Ea a trimis un morman de formulare, făcând modificările necesare, iar ei și-au petrecut o oră lucrând la hârtii. Ea le-a cerut din nou numerele de asigurări sociale și conturile bancare ale celor o mie o sută de clienți pe care îi adăugaseră la acțiunea comună, iar ei au amânat

din nou, spunând, pur și simplu, că erau în cursul culegerii de informații.

Ar fi fost imposibil să îl prindă la telefon pe Hinds Rackley, astfel că au hotărât să înceapă cu una dintre firmele lui de avocatură. Website-ul pentru Ratliff & Cosgrove s-a dovedit destul de folositor, ajutându-i să afle că firma avea peste patru sute de membri, care se ocupau de falimente, executarea silită a ipotecilor, repunerile în posesie, conturile de credit întârziate față de scadență, colectarea de datorii și cazurile de neplată a împrumuturilor studențești. Gordy o descrisese drept „capătul cel mai jegos" al serviciilor financiare. Avea aproape o sută de avocați la biroul de bază din Brooklyn, iar la conducerea sa se afla Marvin Jockety, un tip în jur de șaizeci de ani, cu o față buhavă și cu un CV nu tocmai curat ca lacrima.

Mark i-a trimis un e-mail:

> Stimate domnule Jockety, mă numesc Mark Finley și sunt jurnalist independent de investigații. Lucrez la un articol despre domnul Hinds Rackley, despre care cred că este un asociat de afaceri al dumneavoastră. După mai multe săptămâni de investigații, am descoperit că domnul Rackley, prin intermediul firmelor sale, Shiloh Square Financial, Varanda Capital, Baytrium Group și Lacker Street Trust, deține un total de opt facultăți de Drept pe profit, răspândite în întreaga țară. Judecând după rezultatele examenelor de barou, se pare că aceste opt facultăți de Drept oferă servicii unui segment de populație care nu ar trebui să studieze Dreptul sau să susțină examenul de barou. Cu toate acestea, se pare că facultățile sunt foarte profitabile.

Aș dori să am o întâlnire cu domnul Rackley cât de curând posibil. Am menționat această situație, fără să dau prea multe amănunte, redacțiilor *New York Times* și *Wall Street Journal* și ambele publicații au manifestat interes. Esențial este timpul.

Numărul meu de telefon este 888–774–9090. Mă aflu în oraș și aștept cu nerăbdare să vorbesc cu domnul Rackley sau cu reprezentantul său.

Cu mulțumiri, Mark Finley

Era luni, 12 mai, ora unu și jumătate după-amiaza. Uitându-se la ceas, s-au întrebat cât avea să dureze până să răspundă domnul Jockety. Cât au așteptat, încercând să-și umple timpul în apartamentul lor, au lansat un atac asupra unor oameni nevinovați din suburbiile orașului Wilmington, Delaware. Folosind cărți de telefoane on-line, s-au apucat să adauge noi nume pe lista acțiunii comune. După ce comiseseră o mie o sută de delicte, ce mai contau încă o sută și ceva?

La ora trei după-amiaza, Mark a retrimis e-mailul către Jockety și la fel a procedat și la ora patru. La ora șase, au luat metroul până la stadionul Yankee, unde echipa de baseball New York Mets juca un meci cu o echipă din altă parte a orașului, care nu prea stârnise entuziasmul susținătorilor. Și-au cumpărat două bilete ieftine cu locuri în mijlocul arenei și au plătit 10 dolari pentru două doze de bere slabă. S-au mutau apoi pe rândul cel mai de sus, ca să fie cât mai departe de fanii împrăștiați prin toată tribuna.

Cum urmau să compară la tribunal vineri, au hotărât că ar fi fost înțelept să rateze acea primă înfățișare. Datorită vastei lor experiențe, știau că

aveau să se emită mandate de arestare pentru ei. Todd a sunat-o pe Hadley Caviness, care i-a răspuns după al doilea apel.

— Măi, să fie, a început ea. Se pare că, până la urmă, ați dat de bucluc, băieți!

— Da, draga mea, avem necazuri. Ești singură? E o întrebare serioasă.

— Da, dar ies ceva mai târziu.

— Vânătoare rodnică! Ascultă, avem nevoie de o favoare. Trebuie să ne prezentăm în fața instanței vinerea asta, numai că am plecat din oraș și n-avem planuri să ne întoarcem acolo prea curând.

— Nu vă găsesc nicio vină pentru asta. Ați provocat destule valuri în tribunal. Fiecare are câte-o poveste despre voi.

— Lasă-i să vorbească! Revin la favoarea pe care vreau să ți-o cer…

— Ți-am refuzat vreodată ceva?

— Adevărat, nu, și te iubesc pentru asta.

— Așa spun toți.

— Așa o fi, dar uite despre ce e vorba. Crezi că e posibil să te duci până la Divizia 6 și să îl rogi pe grefier să amâne procesul nostru vreo două săptămâni? Ar fi vorba de ceva simplu – să răsfoiască niște hârtii, lucru la care ești expertă, nu?

— Nu știu. S-ar putea să fie câțiva oameni în jur. Dacă solicit asta, care ar fi motivul?

— Spune-le că încercăm să angajăm un avocat, dar nu avem bani. E vorba doar de două săptămâni.

— O să încerc, să văd ce pot face.

— Ești o scumpă.

— Da, am mai auzit asta…

Apoi Mark a auzit un bâzâit dinspre cel de-al treilea telefon al său, pe ecranul căruia apăruse un număr necunoscut.

— Asta ar putea suna bine, a spus el.

Era Marvin Jockety, care a spus din capul locului:

— Domnul Rackley nu dorește să vă întâlnească și vă va da în judecată imediat dacă faceți afirmații greșite.

Mark a zâmbit și, făcându-i un semn din ochi lui Todd, a apăsat butonul de activare a difuzorului și a răspuns:

— Bună seara, domnule! De ce ar fi domnul Rackley atât de dispus să mă amenințe cu darea în judecată? Are ceva de ascuns?

— Nu. Vorbește foarte serios despre intimitatea sa și are câțiva avocați duri cărora le-a plătit în avans.

— I-auzi! Este amestecat în cel puțin patru firme de avocatură, inclusiv a dumneavoastră. Spuneți-i să mă dea în judecată. N-am nicio lețcaie.

— Asta nu-l va împiedica să o facă. Vă va da în judecată și vă va distruge reputația de jurnalist. Și, apropo, pentru cine lucrați?

— Doar pentru mine. Sunt liber de orice contract. Ia gândiți-vă, domnule Jockety, o acțiune în instanță ar putea fi exact ideea de care am nevoie, pentru că și eu o să îl dau în judecată ca să-i cer o mulțime de bani. Aș putea primi o avere pentru că am fost chemat în instanță fără un motiv precis.

— Amice, nu ești priceput la asemenea lucruri.

— Vom vedea. Spuneți-i domnului Rackley că, după ce mă dă în judecată, va trebui să acționeze în instanță și ziarul *New York Times,* pentru că mâine după-amiază mă întâlnesc cu un reprezentant al publicației. Ar dori să publice articolul meu duminică, pe prima pagină.

Jockety a izbucnit în râs și i-a răspuns:

— Domnul Rackley are mai multe legături cu *Times* și cu *Journal* decât îți închipui. Nu vor accepta un asemenea articol.

— În fine… Cred că va trebui să risc. Știu adevărul, iar acesta va reprezenta ceva demn de prima pagină.

— Vei regreta, domnule, a spus Jockety, punând capăt convorbirii.

Mark s-a uitat la telefon, apoi l-a vârât în buzunarul blugilor respirând adânc.

— Dur tipul! Nu ne va fi ușor, a spus el.

— Toți sunt la fel. Crezi c-o să revină?

— Cine poate ști? Trebuie să ne gândim că a discutat cu Rackley și că amândoi sunt speriați. Ultimul lucru pe care și-l dorește Rackley e publicitatea. Schema mizeră cu facultățile de Drept nu reprezintă ceva ilegal, dar tot pute.

— Vor telefona din nou. Și de ce n-ar face-o? Dacă ai fi în locul lui Rackley, n-ai fi curios să afli cât de multe lucruri știm noi?

— Tot ce se poate.

— Sigur vor telefona.

36

Marți dimineață, pe când Mark încă dormea pe canapeaua extensibilă, telefonul i-a sunat pe neașteptate la ora 6:50. Jockety i-a spus brusc:

— Domnul Rackley se poate întâlni cu tine azi, la ora zece, la birourile noastre. Suntem în centrul Brooklynului, pe Dean Street.

— Știu unde sunteți, a spus Mark.

Nu avea idee, dar firma avea să fie ușor de găsit.

— Te aștept în holul de la intrare la 9:50. Te rog să fii punctual. Domnul Rackley e foarte ocupat.

— Și eu. Și voi veni cu un prieten, un alt jurnalist pe nume Todd McCain.

— În regulă. Altcineva?

— Nu, doar noi doi.

Cât timp și-au băut cafeaua, au discutat problema întâlnirii, remarcând că Rackley nu voia să îi primească pe domeniul lui de pe Water Street, din cartierul comercial al Manhattanului. Fără îndoială că era un bârlog extrem de elegant, potrivit unui om atât de important, pe care cei doi reporteri ar fi fost extrem de încântați să îl descrie. Prefera să îi primească pe un teren gemând de avocații săi. Se lansase deja amenințarea cu intentarea unui proces. Pătrundeau în lumea lui, un loc dur unde intimitatea sa avea să fie protejată cu orice preț și unde intimidarea reprezenta întotdeauna un instrument util.

Nu s-au bărbierit și s-au îmbrăcat în blugi și cu jachete vechi, încercând să împrumute aspectul nu tocmai îngrijit al jurnaliștilor, care nu se lasă impresionați de locurile în care calcă. Mark și-a luat o geantă diplomat uzată, pe care o cumpărase dintr-un magazin de lucruri second-hand din Brooklyn, astfel că, atunci când au părăsit hotelul, arătau ca doi tineri care nu meritau să fie dați în judecată.

Clădirea era înaltă și modernă, la fel ca toate celelalte care înțesau centrul Brooklynului. Au petrecut ceva timp într-o cafenea din apropiere și au intrat în holul spațios la 9:45. Arătând cu cel puțin zece ani mai vârstnic decât în fotografia de pe website, Marvin Jockety stătea lângă ghișeul agentului de pază și flecărea cu acesta. Mark și Todd l-au recunoscut imediat și s-au prezentat, iar Jockety le-a strâns mâinile fără prea mult entuziasm. Apoi a făcut semn către agentul de pază și a spus:

— Omul trebuie să vă vadă actele de identitate.

Mark și Todd și-au scos portofelele și i-au întins permisele de conducere pentru D.C., ambele false. Omul le-a examinat, a aruncat câte o privire la fețele lor pentru a le compara cu fotografiile, apoi le-a înapoiat.

L-au urmat pe Jockety până la un șir de lifturi și au așteptat în tăcere. Când au urcat în liftul gol, el a rămas cu fața spre ușă, cu spatele la ei, și nu a scos nicio vorbă.

„Tare prietenos e ticălosul!”, s-a gândit Mark. „Ce jigodie!”, a murmurat Todd pentru sine.

Liftul a oprit la etajul șaisprezece și au pășit în lobby-ul firmei Ratliff & Cosgrove. În scurtele loc cariere de avocați, văzuseră câteva birouri elegante. Biroul splendid din D.C. aparținându-i lui Jeffrey Corbett fusese de departe cel mai impresionant, deși Mark încă prefera muzeul unic de trofee al lui Edwin Mossberg. Cel al lui Trusty Rusty arăta cel mai rău, dând senzația de cabinet medical și trimițând cu gândul la clienți vătămați. Locul acela arăta o idee mai bine. Dar, la naiba, nu se aflau acolo ca să analizeze decorul.

Jockety a ignorat-o pe recepționeră, care, la rândul ei, a continuat să-și vadă de treabă. După un colț, Jockety a intrat pe o ușă fără să bată, ajungând într-o sală de conferințe lungă și lată. Doi bărbați purtând costume scumpe stăteau lângă bar,

bând cafea din cești de porțelan. Niciunul din ei nu a făcut vreun pas în față.

— Domnul Finley și domnul McCain, a spus Jockety.

Mark și Todd văzuseră trei imagini ale lui Hinds Rackley, toate în articole de ziar: una în cercetările lui Gordy, o fotografie mărită prinsă pe peretele din apartamentul lui; pe celelalte două le găsiseră on-line. Rackley avea patruzeci și trei de ani, părul negru și rar, pieptănat peste cap, și ochii îngușți înapoia ochelarilor cu jumătate de ramă. A dat din cap către Jockety, care a plecat fără să spună nimic și a închis ușa.

— Sunt Hinds Rackley, iar el e consilierul meu șef, Barry Strayhan.

Strayhan s-a încruntat și a dat din cap, dar nu a catadicsit să ducă prezentările mai departe. Ca și clientul lui, ținea ceașca într-o mână și farfurioara în cealaltă; în acest fel, nu puteau să dea mâna cu Mark și Todd, care au rămas la o distanță de cel puțin trei metri. Au trecut câteva secunde stânjenitoare, îndeajuns de lungi pentru ca intrușii să priceapă mesajul că orice idee de politețe zburase pe fereastră. În cele din urmă, Rackley le-a spus să ia loc și le-a făcut un semn către un șir de scaune aflate de o parte a mesei. Rackley și Strayhan s-au așezat vizavi de ei.

Todd și-a lăsat telefonul pe masă și a întrebat:

— Vă deranjează dacă înregistrez discuția noastră?

— De ce? a întrebat Strayhan.

Era cu cel puțin zece ani mai vârstnic decât clientul lui, lăsând impresia că tot ce exista în viața lui era îndoielnic.

— E un obicei vechi pe care îl au mulți reporteri, a explicat Todd.

— Aveți intenția de a transcrie înregistrarea? a întrebat Strayhan.

— Probabil, i-a răspuns Todd.

— Atunci, vom dori o copie.

— Nicio problemă.

— Înregistrez și eu, a spus el, așezându-și telefonul pe masă.

Duelul telefoanelor mobile.

În cursul acestui schimb de replici, Rackley s-a uitat fix la Mark, având o expresie arogantă și plină de sine, de parcă ar fi vrut să spună: „Eu am miliarde, iar voi, nimic. Vă sunt superior din toate punctele de vedere, așa că acceptați situația”.

Un câștig al practicării legii străzii fără licență era că orice urmă de reticență dispăruse din comportamentul lor. Făcându-și treaba fără nicio jenă în tribunalele din D.C., Mark și Todd se obișnuiseră să se dea drept altcineva. Dacă fuseseră în stare să apară în fața judecătorilor folosind nume false și jucând rolul de avocați, cu siguranță puteau sta în fața lui Hinds Rackley purtându-se ca niște jurnaliști.

Mark i-a susținut privirea fără să clipească și într-un târziu Rackley a spus:

— Ați vrut să discutați cu mine.

— Da, așa e, a zis Mark. Lucrăm la un articol și ne-am gândit că ați dori să faceți câteva comentarii.

— Despre ce e articolul?

— Păi, pentru început, titlul lui va suna astfel: „Marea fraudă a facultăților de Drept”. Deții sau controlezi ori ești într-un fel sau altul amestecat în câteva companii care au facultăți de Drept care merg pe profit. Facultăți foarte profitabile.

— Ați găsit undeva vreo lege care interzice cuiva să dețină o facultate de Drept care scoate profit? a întrebat Strayhan.

— N-am afirmat că asta încalcă legea, corect? a răspuns Mark, apoi s-a întors spre Todd și a întrebat: Am spus așa ceva?

— Eu n-am auzit, a zis Todd.

— Nu e împotriva legii, iar noi nu sugerăm nimic infracțional, a spus Mark. Doar că aceste facultăți nu sunt decât fabrici de diplome care atrag

o mulțime de studenți să se înscrie, indiferent de rezultatele obținute de ei la LSAT[20]. Apoi se împrumută din greu pentru a acoperi taxele exorbitante de educație cerute de aceste facultăți. Taxele ajung la dumneata, desigur, iar la absolvire studenții au datorii înrobitoare. Abia jumătate dintre ei sunt capabili să treacă examenul de barou. Cei mai mulți nu-și găsesc slujbe.

— Asta-i problema lor, a spus Rackley.

— Sigur că da. Și nimeni nu-i silește să împrumute acei bani.

— Recunoști că deții sau controlezi opt facultăți de Drept? l-a întrebat Todd.

— Nu recunosc și nu neg nimic, mai ales față de voi, s-a răstit Rackley. Cine dracu' credeți să sunteți?

„Ei, asta-i o întrebare bună", s-a gândit Todd. Cum numeroasele lui identități se amestecau periculos, se trezea deseori străduindu-se să-și amintească numele pe care îl folosea în acele momente.

Râzând sarcastic, Strayhan i-a întrebat:

— Aveți din întâmplare vreo dovadă?

Mark a băgat mâna în geanta sa diplomat și a scos o bucată de hârtie groasă de formă pătrată, cu latura de 30 de centimetri. A desfăcut-o de două ori și a întins-o pe masă. Reprezenta o versiune condensată a biletelor aflate pe peretele lui Gordy, marea conspirație, având numele lui Hinds Rackley în partea de sus și labirintul imperiului său desfășurat dedesubt.

Preț de o secundă sau două, Rackley s-a uitat la schemă cu oarecare curiozitate, apoi a ridicat foaia de hârtie și a început să o cerceteze cu un aer distant. Strayhan s-a aplecat și el ca să vadă mai bine. Reacția lor inițială avea să fie revelatoare. Dacă Gordy avea dreptate – iar ei erau convinși de asta –, era posibil ca Rackley să își dea seama că se aflau pe urmele lui și că dețineau dovezi. Fie avea să caute nod în papură, fie avea să admită că într-

adevăr controla acele entități. Pe de altă parte, putea nega totul, amenințându-i cu intentarea unui proces.

Încet, Rackley a așezat diagrama pe masă și a spus:

— Interesantă, dar nu e tocmai corectă.

— Bun, vrei să discutăm despre incorectitudini? l-a întrebat Mark.

— Nu sunt obligat. Dacă veți publica un articol bazat pe diagrama asta prăpădită, veți da de bucluc!

Strayhan a adăugat:

— Vă vom da în judecată pentru defăimare și vă vom hăitui zece ani de-acum înainte.

— Uite ce e, i-a răspuns hotărât Mark, ați încercat deja să ne speriați cu darea în judecată și, evident, asta nu ține. Nu ne temem de vorbele voastre. Nu deținem nimic. Continuați tot așa.

— Totuși, am vrea să evităm situația asta, a adăugat Todd. Ce anume găsiți greșit în ceea ce am descoperit noi?

— Nu vă răspund la întrebări, a spus Rackley. Însă orice reporter de doi bani ar trebui să știe că e ilegal ca eu – sau oricine altcineva – să dețin o firmă de avocatură la care nu sunt membru. Un avocat nu poate fi partener în mai mult de o firmă.

— Nu susținem că deții patru firme de avocatură, ci doar că le controlezi, i-a răspuns Mark. Firma asta, Ratliff & Cosgrove, de exemplu, e condusă de prietenul tău Marvin Jockety, care, din întâmplare, este partener cu drepturi limitate la Varanda Capital. Celelalte trei firme au relații asemănătoare. Asta e legătura. Și folosește cele patru firme pentru a angaja absolvenți de la facultățile tale de Drept, oferindu-le salarii atractive. Apoi facultățile fac reclamă folosindu-se de aceste slujbe minunate pentru a ispiti și mai mulți tineri neștiutori să se înscrie și să își plătească educația la prețuri exagerate. Asta-i

escrocheria, domnule Rackley, iar ideea e sclipitoare. Nu e ilegală, dar e dăunătoare.

— Băieți, greșiți amarnic, a spus Strayhan râzând din nou, cu o oarecare undă de agitație însă.

Lui Rackley i-a sunat telefonul și l-a scos din buzunar. După ce a ascultat, a spus:

— Bine, intră, te rog!

Ușa s-a deschis imediat și un bărbat a intrat în sala de conferințe. A rămas la capătul mesei, având în mână niște hârtii.

— El e Doug Broome, șeful securității, a spus Rackley.

Mark și Todd s-au uitat la Broome, care și-a așezat mai bine ochelarii pe nas și a spus:

— Nu am putut găsi nimic despre Mark Finley și Todd McCain. Am căutat toată noaptea și toată dimineața, dar nimic. Niciun articol, blog sau carte, nicio referință on-line. Există un Mark Finley care scrie despre grădinărit pentru un ziar din Houston, dar are cincizeci de ani. Mai e unul care deține un blog despre Războiul Civil, dar are șaizeci de ani. Încă unul care scria cândva pentru un ziar al unui campus din California, dar care a absolvit și a devenit stomatolog. În privința lui Todd McCain, tot ce-am găsit a fost un tip din Florida, care scrie pentru o revistă locală. Așadar, dacă acești doi domni susțin că sunt jurnaliști, înseamnă că abia și-au început carierele – și încă încet. Cât despre numele lor, în țară există 431 de oameni cu numele de Mark Finley și 142 cu numele de Todd McCain. I-am verificat pe toți, dar nimic nu se potrivește. Iar partea cea mai interesantă e că permisele de conducere prezentate la ghișeul de securitate de la parter sunt din Districtul Columbia. Surpriză, amândouă sunt false!

— Mulțumesc, Doug, asta-i tot, a spus Rackley.

Doug a ieșit din sală și a închis ușa.

Rackley și Strayhan au început să rânjească, dar Mark și Todd și-au păstrat sângele-rece. Ajunși în acest punct, nu mai aveau prea multe variante.

Mark a încercat să își controleze agitația trecând la atac.

— Foarte impresionant! O chestie remarcabilă!

— De-a dreptul impresionantă, l-a imitat Todd, dar amândoi se gândeau cum să țâșnească pe ușă.

— Bun, băieți, a spus Rackley, cum credibilitatea voastră s-a dus dracului, ce-ar fi să ne spuneți cine sunteți și ce joc faceți?

— Dacă nu ne răspunzi la întrebări, nici noi n-o s-o facem, a spus Mark. Nu e chiar atât de important cine suntem. Mai important e că mica noastră diagramă este suficient de aproape de adevăr încât să divulge escrocheria și să te discrediteze ca naiba!

— Vreți bani? Asta-i estorcare, a spus Strayhan.

— Nu, nicidecum. Ne-am schimbat planurile. O să stăm de vorbă cu un reporter adevărat, căruia îi predăm tot ce avem. Dosarul cuprinde mult mai multe lucruri. De exemplu, deținem mărturii ale unor foști asociați ai firmelor tale de avocatură care se consideră folosiți pentru propagandă. Avem declarații ale unor foști profesori de Drept. Avem toate datele privitoare la rezultatele jalnice de la examenele de barou ale celor care au absolvit facultățile tale. Avem date care demonstrează clar că ai mărit numărul de cursanți admiși, în vreme ce statul a deschis trezoreria pentru mii de studenți slab pregătiți. Avem zeci de mărturii din partea absolvenților care aveau datorii exorbitante, dar nu și-au putut găsi slujbe. Dosarul e destul de gros și va face senzație apărând pe prima pagină a ziarelor.

— Și unde-i dosarul ăsta? a întrebat Strayhan.

Todd a băgat mâna în buzunarul cămășii, a scos un stick de memorie și l-a împins pe masă, făcându-l să tresalte. Rackley a ignorat gestul și a spus:

— Am legături la *Times* și la *Journal.* M-am asigurat că nu știu nimic despre asta.

Foarte ușurat, Mark i-a zâmbit lui Rackley și a spus:

— Prostii! Prostii arogante și absurde! Te aștepți ca noi să credem că îi știi pe toți cei care lucrează la ziarele astea? Și nu doar că îi cunoști, ci și că au destulă încredere în tine încât să-ți transmită informații confidențiale? Ce glumă proastă! Și asta din partea unui om care este recunoscut pentru faptul că se ferește de reporteri. Fii serios, domnule Rackley.

Strayhan a intervenit zicând:

— Eu sigur îi cunosc pe avocații care reprezintă *Times* și *Journal* și poți paria pe orice că ei nu vor accepta un proces pentru defăimare.

— Poate glumești, a zis Todd râzând. O să le placă, pentru că pot toca firma cu 1.000 de dolari pe oră. Vor să-și vadă clienții dați în judecată în fiecare zi.

— N-ai habar de nimic, fiule, a spus Strayhan, deloc convingător.

Diagrama îi tulburase evident, ca și faptul că Mark și Todd nu erau ceea ce pretindeau. Rackley și-a împins scaunul în spate, apoi s-a ridicat și a plecat cu ceașca spre cafetieră. Impostorilor nu li se oferise nimic, cafea sau apă. Și-a turnat încet dintr-o cafetieră din argint, adăugând două cuburi de zahăr, apoi, cufundat în gânduri, a amestecat încet și a revenit la masă. S-a așezat, a sorbit din cafea și a spus calm:

— Ai dreptate. Ar fi un articol de scandal pe prima pagină, dar asta ar ține o zi, pentru că totul e legal și corect. Nu depășesc limitele, iar acum nu prea știu de ce-mi pierd vremea ca să vă explic asta.

— O, e mai mult decât o știre de o zi, a spus Mark. Când se vor apuca să analizeze activitatea facultăților și vor tipări cifrele care arată că încasezi câte 20 de milioane de dolari de la fiecare dintre cele opt, povestea va căpăta credibilitate. Fă legătura dintre bani și trezoreria federală și vei

avea parte de un coșmar în domeniul relațiilor publice care nu se va sfârși.

Rackley a ridicat din umeri și a spus:

— Poate că da, poate că nu.

— Să discutăm despre Swift Bank, a propus Todd.

— Nu, ne-am săturat de vorbit, mai ales cu doi tipi care folosesc nume și acte false.

Todd l-a ignorat și a continuat:

— Potrivit declarațiilor tale către Comisia de Valori Mobiliare și Burse, firma Shiloh Square Financial deține 4% din Swift, ceea ce o face să fie al doilea acționar ca importanță. Credem că deții mai mult decât atât.

Rackley a tresărit vag, iar Strayhan s-a încruntat, cu un aer ușor derutat. Mark a scos din geanta diplomat o altă foaie de hârtie, pe care a despăturit-o, dar nu a mai prezentat-o.

Din mormânt, Gordy dădea lovitura finală.

Todd a continuat:

— Avem o listă a celor mai importanți acționari ai Swift Bank, aproximativ patruzeci în total. Cele mai multe sunt fonduri de investiții, care dețin unu sau doi la sută din companie. Unele dintre ele sunt din străinătate și par investiții legale. Însă unele sunt companii necomerciale cu sediul offshore, fațade pentru alte fațade care dețin părți din Swift. Nume ciudate de companii cu domiciliul în locuri precum Panama, Insulele Cayman și Bahamas. Sunt imposibil de penetrat, mai ales pentru doi oameni ca noi, care nu sunt jurnaliști. Nu putem emite citații și mandate; nu putem intercepta telefoane și opera arestări. Dar FBI-ul sigur poate face asta.

Mark a împins a doua filă peste masă. Rackley a luat-o calm și a examinat diagrama. Era o continuare a celei dintâi, cu toată activitatea ce se desfășura sub patronajul Swift Bank. După câteva secunde, Rackley a ridicat din nou din umeri și a spus zâmbind:

— Nu recunosc niciuna dintre aceste companii.

Strayhan a reușit să îngâne:

— Simple prostii.

— Noi nu susținem că ești amestecat cu acestea, înțelegi? a spus Mark. Nu avem posibilitatea de a investiga companii offshore.

— Am înțeles de la început, a spus Rackley. Ce vreți?

— Ați venit să cereți bani? a întrebat Strayhan.

— Nu, ne-ai mai pus întrebarea asta, a răspuns Todd. Vrem ca marea voastră escrocherie cu facultățile de Drept să fie dată în vileag pe pagina întâi. Noi suntem victime ale acesteia. Ne-am înscris la una dintre fabricile voastre de diplome, am adunat datorii exorbitante, pe care nu le putem rambursa pentru că nu ne găsim slujbe, iar acum suntem doi oameni care au abandonat facultatea, contemplând un viitor foarte sumbru. Și nu suntem singurii. Există mii de oameni ca noi, domnule Rackley, toți victimele tale.

— Tipul care a făcut aceste diagrame a fost cel mai bun prieten al nostru, a continuat Mark. A clacat și s-a sinucis în luna ianuarie. Au existat numeroase motive, multe pentru care se fac vinovați și alții. Iar o parte din răspundere îți revine. Datora un sfert de milion de dolari pentru studii, bani care au trecut și prin mâinile tale. Toți am fost prinși în escrocheria cu facultățile de Drept. Cred că omul a fost mai fragil decât ne-am închipuit noi.

Pe fețele lui Rackley și Strayhan nu a apărut nicio expresie de vagă remușcare.

Calm, Rackley a spus:

— Vă-ntreb din nou. Ce doriți?

— O soluționare rapidă a celor șase acțiuni comune împotriva Swift Bank, a spus Mark, începând cu aceea înaintată de Cohen- Cutler din Miami.

Rackley a ridicat ambele mâini în aer cu uimire și, în cele din urmă, i-a spus lui Strayhan:

— Credeam că am soluționat cazurile acelea.

— Le soluționăm, a spus Strayhan încruntându-se.

Amabil, Mark a adăugat:

— În fine, potrivit rapoartelor pe care le prezintă presei, banca participă la procesul de negociere a înțelegerilor, dar auzim povestea asta de trei luni deja. Adevărul e că avocații voștri tărăgănează lucrurile. Există un milion de clienți care au fost trași pe sfoară de Swift și care merită să fie despăgubiți.

— Știm asta! a exclamat Rackley, care ajunsese să nu se mai poată controla. Crede-mă, știm toate astea și ne străduim să încheiem înțelegeri – ori cel puțin asta credeam că se întâmplă. Întorcându-se, s-a uitat cu severitate la Strayhan și i-a spus: Află ce se-ntâmplă. Apoi i-a zis lui Mark: Ce interes aveți voi în acest litigiu?

— E confidențial, a spus Mark pe un ton arogant.

— Chiar nu putem vorbi despre asta, a intervenit Todd. Azi e marți și s-a făcut aproape zece și jumătate. Cât ar dura până când banca ar putea anunța o înțelegere pentru toate acțiunile comune?

— Nu chiar atât de curând, a spus Rackley. Ce se întâmplă cu articolul vostru despre marea escrocherie a facultăților de Drept? Senzația de primă pagină?

— Uite care e treaba, a spus Todd. Mâine la ora patru după-a- miaza ne întâlnim cu un reporter de la *Times.*

— Unul adevărat? a întrebat Rackley.

— Exact. Unul care e-n stare să ia și pielea de pe voi. Și o să-i dăm toate elementele. Dacă îl publică – și n-avem niciun motiv să credem că n-o va face atunci vei deveni infractorul săptămânii. Ba, mai grav, articolul va atrage atenția FBI-ului, care – sunt convins că știți – a pornit deja în forță pe urmele Swift Bank. Informația despre acționarii offshore nu va face decât să toarne gaz peste foc.

— Am înțeles, a spus Rackley. Hai s-o scurtăm!

— Dacă Swift anunță o soluționare deplină în termen de douăzeci și patru de ore, nu ne mai întâlnim cu reporterul.

— Și dispăreți?

— Dispărem. Grăbește înțelegerea! Asigură-te că firma din Miami e prima care primește banii, iar când banii ajung acolo, nu mai auzi de noi. Vom tăcea. Escrocheria cu facultățile de Drept rămâne în sarcina altuia să o dezvăluie.

Rackley s-a uitat îndelung la ei, timp în care Strayhan și-a dat seama că trebuia să își țină gura. După un minut, care li s-a părut tuturor cât o jumătate de oră, Rackley s-a ridicat și a spus:

— Banca oricum nu are încotro și va trebui să soluționeze. Va face anunțul în după-amiaza asta. Altfel, presupun că va trebui să mă încred în cuvântul vostru.

Mai mult decât dornici să plece de acolo, Mark și Todd s-au ridicat.

— Ai cuvântul nostru, atât cât valorează el, a spus Mark.

— Puteți pleca, a răspuns Rackley.

37

Idina Sanga nu a reușit să obțină niciun progres în cursul weekendului. Polițiștii i-au refuzat dreptul de a-l vizita pe Abdou, deși susțineau că era bine și tratat corespunzător. Luni, în jurul amiezii, femeia a sunat-o pe Zola ca să o anunțe că puține lucruri se schimbaseră. Idina se bizuia pe cunoștințele pe care le avea la diferite niveluri ale birocrației de stat, spunând în mod repetat că astfel de chestiuni cereau timp.

După patru zile de așteptare în hotel, Zola simțea că avea să se urce pe pereți. Stând cu Fanta în apartamentul lor, discutau ore în șir, ceea ce nu făcuseră ani întregi. Ea și Bo mergeau de câteva ori pe zi în cafeneaua mică a hotelului, pentru câte un ceai. Din când în când vorbea cu partenerii ei, pentru a afla ultimele evenimente și aventurile lor nefericite.

Cele două camere o costau aproape 100 de dolari pe zi, la care se adăugau mesele luate la cafenea. Zola începea să își facă probleme legate de bani. La sosire avusese în jur de 10.000 de dolari, din care îi plătise 3.000 ca avans doamnei Sanga pentru reprezentare și rezolvarea cazului. Dacă Abdou avea să fie eliberat curând, familia urma să necesite o locuință, haine, hrană și așa mai departe, iar restul banilor nu părea să le mai ajungă prea mult. Mai avea 6.000 de dolari în contul ei din D.C. și știa că partenerii ei aveau să o ajute dacă dădea de greu, însă, brusc, grijile legate de bani au devenit copleșitoare. Când familia fusese ridicată de agenții ICE, Abdou avea la el 800 de dolari, iar Bo, 200. Economiile familiei se topiseră după ce angajaseră un avocat specialist în imigrări, care nu făcuse nimic. În Senegal, viitorul lor, atât cât era, depindea de economiile modeste ale Zolei.

Și, probabil, trebuia rezolvată problema mitelor.

Spre sfârșitul după-amiezii de luni, starea și așa precară a finanțelor ei s-a înrăutățit din nou. Două mașini de poliție au parcat în fața hotelului și din ele au ieșit grăbiți patru ofițeri în uniforme. Zola și Bo erau în hol bând un ceai și i-au recunoscut pe doi dintre polițiști. Li s-a spus să rămână pe loc, iar recepționerul le-a predat cheile apartamentului de la etajul al treilea. Un polițist a rămas cu ei, iar ceilalți au urcat cu liftul. Câteva minute mai târziu, Fanta a fost scoasă din lift și silită să rămână în hol, alături de Zola și Bo.

— Percheziționează camerele, i-a șoptit Fanta Zolei.

Chiar dacă știrea o îngrozea, Zola s-a simțit ușurată la gândul că banii și valorile ei personale se aflau în seiful hotelului de la recepție.

Au așteptat o oră, având convingerea că încăperile aveau să fie întoarse cu susul în jos. Când cei trei polițiști s-au întors în lobby, șeful lor, un sergent, i-a întins o foaie de hârtie recepționerului, care s-a conformat imediat. În engleză, sergentul a spus:

— Avem mandat de percheziție pentru seiful hotelului.

— Stai puțin, a spus Zola cu glas apăsat, apropiindu-se de ghișeu. Nu aveți dreptul să-mi percheziționați lucrurile personale.

Un polițist a oprit-o.

Fanta a spus ceva în franceză, iar Bo a încercat să o ajute pe Zola, dar a fost împins cât colo. Recepționerul a dispărut, apoi a revenit cu o cutie metalică, la fel ca aceea pe care o închiriase Zola. Îl urmărise pe om băgând-o în seiful central, alături de alte zece identice. Cutia nu avea încuietoare.

Sergentul s-a uitat la Zola și i-a spus:

— Vino aici.

Ea s-a apropiat de tejghea și l-a urmărit în timp ce el deschidea cutia. Omul a desfăcut un plic și a scos un mic teanc de bancnote americane. Încet, a numărat douăzeci de bancnote de câte 100 de

dolari. A scos apoi teancul gros de franci vest-africani și a numărat bancnotele. Cum rata de schimb era de 600 de franci un dolar, numărătoarea i-a luat ceva timp. Spumegând de furie în fața unei asemenea nedreptăți, Zola l-a urmărit neputincioasă. Banii însumau în jur de 6.000 de dolari. Satisfăcut de prada obținută până în acel moment, sergentul a golit complet cutia metalică. Prinse cu o bandă elastică, din cutie au căzut trei carduri, permisul ei fals de conducere pentru D.C., cardul de identitate pentru Foggy Bottom și un card de credit expirat. Colecția ei de telefoane era ascunsă într-o geantă vârâtă sub saltea.

În poșeta pe care o ținea strâns sub braț, avea pașaportul, permisul de conducere pentru New Jersey, aproximativ 500 de dolari și două cărți de credit. Dacă voiau să i le ia și pe acelea, n-avea să renunțe fără să se încaiere cu ei. A simțit apoi că i se înmoaie genunchii în clipa în care sergentul i-a zis:

— Pașaportul?

Zola a tras fermoarul poșetei, a scotocit în interior, apoi l-a scos. El l-a examinat atent, uitându-se lung și insistent la poșeta ei, apoi i l-a înapoiat. În timp ce se desfășurau toate acestea, un alt polițist întocmea o listă cu tot conținutul cutiei metalice. Era evident că acesta avea să fie dus de acolo.

Având poșeta în siguranță, Zola a întrebat:

— Îmi confiscați lucrurile?

— Așa avem mandat, a spus sergentul.

— Dar de ce? N-am comis nicio infracțiune.

— Așa sună mandatul, i-a răspuns el. Semnează aici, a adăugat apoi, făcând semn către lista de inventar.

— Nu semnez nimic, a spus ea, deși era conștientă că nu avea de ales.

În același moment, și-a dat seama de realitate; a inspirat adânc și a recunoscut că era inutil să se opună.

Sergentul a pus banii și cardurile într-un plic mare cu însemnele hotelului, pe care l-a înmânat altui polițist. S-a uitat apoi la Bo și i-a zis în franceză:

— Tu vii cu noi.

Bo nu a înțeles ce se petrecea decât după ce un polițist aflat mai aproape de el a scos o pereche de cătușe și l-a prins de încheieturi. Instinctiv, Bo s-a smuls, iar asta l-a determinat pe un alt polițist să îl prindă de brațe.

— Ce faceți? a întrebat Zola în engleză, în timp ce Fanta protesta în franceză.

Bo a respirat profund și s-a liniștit, lăsându-se prins cu mâinile încătușate la spate.

— Nu-i nimic, i-a spus el mamei lor.

— Ce faceți? a întrebat Zola din nou.

Sergentul și-a desfăcut setul de cătușe de la brâu și i l-a fluturat în față.

— Liniște! Vrei așa ceva?

— N-aveți dreptul să-l luați, a spus ea.

— Tăcere! a răcnit sergentul. Altfel, o ridicăm și pe mama ta.

— Lasă, Zola, a spus Bo. Nu-i nimic. O să-l găsesc pe tata.

Doi dintre polițiști l-au împins pe Bo spre ușă, apoi au ieșit toți. Sergentul avea în mână plicul cu bani. Zola și Fanta s-au uitat consternate cum Bo era condus cu forța spre mașini și aruncat pe bancheta din spate a uneia dintre ele.

În timp ce mașinile se urneau din loc, Zola a sunat-o pe Idina Sanga.

Marți după-amiaza la ora patru, în data de 13 mai, avocații angajați de Swift Bank au anunțat înțelegerea propusă pentru cele șase acțiuni judiciare comune din întreaga țară. Având în vedere zvonurile și speculațiile vânturate în ultimele trei luni, știrea nu a stârnit prea mare interes. Predicțiile privind înțelegerea masivă propusă de Swift deja răsuflaseră.

În baza condițiilor înțelegerii, Swift urma să depună într-un fond suma inițială de 4,2 miliarde de dolari, pentru a acoperi pretențiile anticipate ale celor aproape un milion de potențiali clienți. Cele șase acțiuni comune însumau 800.000 de persoane, lăsând alte 300.000 pentru un alt proces comun privind prejudiciile. Având 220.000 de reclamanți, procesul intentat de Cohen-Cutler era cel mai important, fiind primul deschis și cel mai bine organizat, astfel că avea să se afle în fruntea listei pentru a primi banii.

Înțelegerea prevedea trei niveluri de reclamanți. Primii erau cei mai afectați, proprietari de case care fuseseră victime ale executării silite din cauza comportamentului abuziv al băncii Swift. Acesta era de departe grupul cel mai redus numeric, anticipându-se cinci mii de reclamanți. Nivelul al doilea era alcătuit din aproximativ optzeci de mii de clienți Swift, ale căror credite fuseseră ruinate sau afectate grav de acțiunile băncii. La nivelul trei se aflau toți ceilalți – clienți Swift care fuseseră înșelați prin comisioane ascunse și rate reduse ale dobânzii. Fiecare avea să primească 3.800 de dolari pentru deranj.

Onorariile avocaților se negociau separat și urmau a fi achitate în alt fond. Pentru fiecare caz individual, onorariul era de 800 de dolari, indiferent de prejudiciile reale. Cei de la Cohen-Cutler, precum și celelalte firme importante din acțiunea comună aveau să primească în plus 8% din suma brută.

Comentatorii financiari au început imediat să se agite, părerea generală fiind că Swift făcea exact ce se aștepta de la ea. Avea să azvârle un munte de bani ca să rezolve litigiul, să îl facă uitat și să meargă mai departe. Cu bani picați din cer peste tot, se anticipa că înțelegerea urma să fie aprobată de tribunale în câteva zile.

La ora cinci după-amiaza, niciun avocat participant la acțiunea comună nu s-a opus acestui

mod de soluționare. Erau prea ocupați să îi convingă pe reclamanții Swift care rămăseseră neînregistrați.

Hadley l-a sunat pe Todd marți, spre sfârșitul după-amiezii, și i-a dat o veste cutremurătoare. Nu reușise să își folosească farmecele pentru a amâna cazul lor cu o săptămână sau două. Procurorul care instrumenta cazul lor era de neclintit și insista ca ei să se prezinte în instanță vineri pentru înfățișarea inițială. Cazul lor atrăsese o oarecare atenție, a precizat ea. Toată lumea se săturase de drogați și de cazuri de conducere sub influența băuturilor alcoolice și era reconfortant să aibă un caz atât de neobișnuit pe rol. „Îmi pare rău, băieți!", a încheiat ea.

— Trebuie să angajăm un avocat, a spus Todd.

Stăteau pe o bancă dintr-un parc de pe Coney Island și fumau câte un trabuc lung, de culoare neagră.

— Hai să ne certăm! a spus Mark. Am spus că nu angajăm niciun avocat.

— În regulă. Nu ne înfățișăm în instanță vineri. Ce se întâmplă după aceea? Probabil că judecătorul va emite mandate de aducere, iar numele noastre vor intra în sistem.

— Și? Ce mare scofală? Doar nu suntem traficanți de droguri sau membri al-Qaeda. Nu vindem droguri și nici nu plănuim acțiuni teroriste. Chiar crezi că se va apuca în mod serios să ne caute?

— Da, dar vom fi doriți – vii sau morți.

— Ce mare lucru dacă nu ne caută nimeni?

— Dar dacă ne trezim în situația în care va trebui să părăsim țara? Ne prezentăm pașapoartele la aeroport și undeva sună un clopoțel. Mandate neîndeplinite în D.C. Pe tipul de la vamă nu-l interesează de ce suntem acuzați. Încercăm să-i explicăm că nu suntem decât doi nătărăi care s-au dat drept avocați, dar pe el nu-l impresionează asta.

Tot ce vede el este o alertă și, brusc, ne trezim din nou încătușați. Țin să-ți spun că aș vrea tare mult să nu mai văd cătușe.

— Și ce poate face un avocat?

— Amână și tot amână. Câștigăm timp, evităm emiterea mandatelor de aducere. Negociem o înțelegere cu un procuror și nu ajungem la pușcărie.

— Eu nu mai vreau în pușcărie, Todd. Nu-mi pasă ce se întâmplă.

— Am mai purtat discuția asta. Avem nevoie de timp, iar avocatul poate tărăgăna lucrurile vreme de luni întregi.

Mark a tras cu putere din trabuc, apoi a suflat un nor gros de fum.

— Ai pe cineva în vedere?

— Pe Darrell Cromley.

— Ce dobitoc! Sper că încă încearcă să dea de noi.

— Mă gândeam la Phil Sarrano. Era în anul trei la Foggy Bottom când noi am fost admiși. E un băiat de treabă. Lucrează la o mică firmă de avocatură din apropiere de Capitol Hill.

— Îl țin minte. Cât ne va cere?

— Nu știm decât dacă-l întrebăm. Între 5 și 10.000, nu crezi?

— Să ne tocmim, bine? Avem un buget restrâns.

— O să-l sun.

Phil Sarrano voia un avans de 10.000 de dolari. Todd a icnit și s-a înecat, apoi s-a bâlbâit și i-a explicat că el și celălalt acuzat erau doi studenți care abandonaseră facultatea, fără slujbe și având împreună datorii de aproape jumătate de milion de dolari. Todd l-a asigurat că n-avea să se ajungă la proces, deci nu-i răpeau prea mult timp. În cele din urmă, au ajuns la 6.000 de dolari, bani pe care Todd a spus că îi va împrumuta de la bunica lui.

O oră mai târziu, Sarrano l-a sunat, dându-i vestea proastă că judecătorul căruia i se încredințase cazul, onorabilul Abe Abbott, voia ca

acuzații să se prezinte personal vineri, la ora zece dimineața, la Divizia 6, la Tribunalul Districtual. Evident, judecătorul Abbott era intrigat de acest caz și foarte dornic să lămurească lucrurile. Așadar, nu se obținuse o amânare pentru înfățișările inițiale.

— Și vrea să știe unde se află Zola Maal în prezent, a adăugat Sarrano.

— Noi nu-i purtăm de grijă Zolei Maal, a spus Todd. Încearcă în Africa. Familia ei a fost deportată și probabil c-a plecat cu ai ei.

— Africa? În regulă, o să transmit asta.

Todd i-a dat lui Mark vestea că aveau să se îndrepte spre D.C. mai devreme decât se așteptaseră. Todd apăruse la un moment dat în fața judecătorului Abbott; la fel și Mark. Revederea care îi aștepta nu era deloc fericită.

38

Casa familiei Frazier se afla pe York Street, în orașul Dover, Delaware. Familia Lucero locuia în continuare pe Orange Street, în sudul orașului Baltimore. Astfel, prin legile uimitor de eficiente din statul natal al lui Mark, s-a născut York & Orange Traders. Contra sumei de 500 de dolari, plătiți cu cardul de credit, actul constitutiv li s-a acordat on-line, iar compania abia pusă pe picioare a folosit drept adresă unul dintre serviciile corporate existente în Delaware. Odată înființată și funcționând în Statele Unite, York & Orange Traders a început imediat să se extindă. A privit spre sud și a ales Barbados, din Caraibe, drept prim loc al unei filiale. Contra unui onorariu de 650 de dolari, compania s-a înregistrat în Antilele Mici.

Însă deschiderea unui cont acolo nu avea să fie la fel de ușoară precum înregistrarea unei firme.

După săptămâni întregi de cercetări on-line, Mark și Todd și-au dat seama că nu era cazul să își încerce norocul cu băncile elvețiene. Era de ajuns orice zvon cu privire la câștiguri obținute prin mijloace ilegale pentru ca băncile elvețiene să refuze să facă afaceri cu ei. În mare, băncile respective se temeau de organele americane de reglementare, astfel că unele refuzau firmele nou-înființate în Statele Unite. Lucrurile păreau a fi ceva mai liniștite în Caraibe.

Celor de pe Wall Street le-a plăcut știrea soluționării propuse. Acțiunile Swift Bank au debutat brusc la o cotă superioară și au continuat să crească în cursul tranzacționărilor intense din cursul dimineții. Miercuri, la ora prânzului, valoarea acțiunilor se dublase, ajungând la 27 de dolari fiecare.

Avocații Swift se străduiau să obțină aprobări de la cei șase judecători federali care se ocupau de

acțiunile comune. Lucru deloc surprinzător, cel puțin pentru Mark și Todd, care urmăreau clipă de clipă totul cu ajutorul unor aplicații de supraveghere a tribunalelor, judecătorul din Miami a trecut primul linia de sosire și a semnat contractul înainte de ora două după-amiază, înainte de scurgerea celor douăzeci și patru de ore de după ce Swift și-a anunțat planurile.

La scurtă vreme după aceea, Marvin Jockety l-a sunat pe Mark și, pe un ton politicos, dar încordat, i-a spus:

— Te rog să-l suni pe Barry Strayhan.

— Sigur. La ce număr?

Jockety i-a dat numărul și a închis. Mark l-a sunat imediat pe Strayhan, care i-a zis:

— Ne-am ținut de cuvânt, conform înțelegerii. Dar voi?

— Am anulat întâlnirea cu *The Times.* Stăm liniștiți până sosesc banii, iar după aceea dispărem. Așa cum am promis.

— Ce părere ai despre înțelegere?

— Ai absolvit Facultatea de Drept de la Harvard, corect, domnule Strayhan? În 1984?

— Corect.

— La Harvard nu v-au învățat să evitați întrebările la care nu se răspunde?

Strayhan a închis.

Miercuri dimineață, Idina Sanga s-a prezentat la închisoare și i-a anunțat pe cei de acolo că nu pleacă decât după ce se consultă cu clienții ei. Și că avea numele și numărul de telefon ale unui oficial important din Ministerul Justiției. După un scandal monstru, a fost condusă într-un târziu spre o aripă a închisorii cu celule minuscule, pe care le mai văzuse și până atunci. Acestea nu aveau ferestre, ventilatoare sau aer curat și, timp de un sfert de oră, a așteptat în arșița cumplită până când Bo a fost adus în cameră, încătușat. Avea ochiul stâng

umflat, iar deasupra lui avea o tăietură mică. Gardienii au plecat, fără să-i scoată cătușele însă.

— N-am nimic, a spus el. Vă rog să nu-i spuneți nimic Zolei sau mamei.

— Ce s-a întâmplat?

— Gardienii… s-au distrat puțin, înțelegeți?

— Îmi pare rău. Să depun o plângere?

— Nu, vă rog. Asta n-ar face decât să agraveze lucrurile, dacă asta ar mai fi posibil. Stau într-o celulă cu cinci oameni, toți expulzați din Statele Unite. Condițiile nu sunt bune, dar supraviețuim. Plângerile complică lucrurile.

— Și n-ai auzit nimic de Abdou?

— Nu. Nu l-am văzut pe tata, iar asta mă îngrijorează.

— Ai fost interogat? l-a întrebat Idina.

— Da, azi-dimineață. De un ofițer. Am fost doar noi doi, n-a apărut altcineva în cameră. Ei cred că sora mea este o avocată americană bogată și, bineînțeles, vor bani. Am încercat să-i explic că e doar o studentă săracă, fără slujbă, dar nu m-a crezut. A spus că sunt un mincinos. N-au nicio dovadă. Au găsit bani în cutia de valori a Zolei de la hotel. A spus că acei bani reprezintă un avans și că vor mai mult.

— Cât anume?

— Zece mii de dolari pentru tata, opt pentru mama și alți opt mii pentru mine.

— E scandalos, a spus Idina stupefiată. Mita nu e ceva neobișnuit, dar nu la asemenea sume.

— Repet, ei cred că Zola e bogată. Dacă a venit aici cu atâția bani, înseamnă că în America are și mai mulți.

— Dar ce s-a întâmplat cu cei 6.000 de dolari pe care i-au luat deja?

— A spus că acela este prețul pentru Zola. I-am zis că ea este cetățean american, că s-a prezentat deja la Ambasada Statelor Unite. Asta nu l-a impresionat. A amenințat că plănuiește să le aresteze pe ea și pe mama dacă nu primește banii.

— E absurd. Am prieteni importanți în guvern și o să-i contactez imediat.

Bo a clătinat din cap și a făcut o grimasă.

— Nu faceți asta, vă rog! Săptămâna trecută au murit doi oameni aici, așa mi s-a spus. Lucrurile pot deveni mai grave. Câteodată, auzim urlete. Repet, dacă ne plângem, cine știe ce se poate întâmpla? Având mâinile încătușate în față, Bo s-a șters la gură cu dosul lor. Am prieteni în Statele Unite, dar ei sunt oameni simpli, ca și noi, lucrând pe bani puțini. Fratele meu, Sory, trăiește acum în California, dar el nu a economisit niciodată și e mereu în criză. Nu mă pot gândi la nimeni de acolo, la un om pe care să-l sun. Șeful meu, adică fostul meu șef, e un om de treabă, dar nu va dori să se amestece. Nimeni nu vrea să fie implicat când cei care stau undeva ilegal sunt ridicați și trimiși înapoi în țările lor de origine. Am stat în centrul de detenție patru luni și am pierdut legătura cu aproape toți cei aflați afară. După ce se află că ești deportat, nimeni nu-ți mai este prieten. E fiecare pentru sine. A închis ochii și s-a încruntat, ca și cum ar fi fost străbătut de fiori de durere. Nu știu pe cine să sun. Trebuie s-o întrebați pe Zola.

Mets câștigase primele două partide pe stadionul Yankee. Următoarele două aveau să se desfășoare la Citi Field. Încă o dată, Mark și Todd au cumpărat cele mai ieftine bilete și s-au trezit sus, în partea stângă a terenului, mult deasupra acesteia. Deși fusese extrem de popularizată, cea de-a treia partidă era departe de a avea succesul estimat de biletele vândute.

Au băut bere, au urmărit jocul și au ovaționat ambele echipe, pentru că Todd era susținător al celor de la Baltimore Orioles, iar Mark ținea cu echipa Philadelphia Phillies. În tot acest timp, au făcut planuri pentru următoarele zile. A doua zi de dimineață aveau să plece cu trenul spre D.C. și să îl întâlnească pe Sarrano, care urma să vorbească

de îndată cu procurorul pentru a vedea în ce apă se scălda acesta.

În timp ce Todd cumpăra o pungă cu arahide în coajă, telefonul lui Mark a sunat. Era Zola, încă blocată într-un hotel mizer, unde nimic nu era sigur. Mark sau Todd vorbise cu ea în fiecare zi, dar convorbirile fuseseră scurte. Foloseau e-mailurile pentru a se informa, dar aveau grijă să nu exprime totul în scris. În problema mitelor, era preferabil să discute însă la telefon.

— Are probleme grave, a spus Mark după ce a băgat telefonul în buzunar. A rezumat ceea ce îi povestise ea, apoi a încheiat: Are nevoie de 26.000 de dolari. Are șase la banca ei din D.C. Asta înseamnă douăzeci din contul firmei.

Todd a rămas pe gânduri un moment, apoi a spus:

— Contul fostei noastre firme e într-o situație jalnică în prezent. O mulțime de extrageri și nicio încasare nouă.

— Mai avem 31.000 de dolari, corect?

— Ceva mai mult. Dar cât de bine te-ai simți trimițând 20.000 cuiva din Senegal?

— Vrea să fie trimiși în contul avocatei ei. După aceea, cine știe? Dar sunt convins că Zola găsește o soluție.

— Dar dacă o arestează pentru încercare de mituire?

— Nu sunt convins că poate fi cineva arestat pentru mituire în țara aia. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Așadar, s-o facem? Chiar așa? Să ne luăm adio de la atâția bani câștigați cu greu, salvând bețivani în tribunalele din oraș?

— Ei bine, nu uita că mai toți banii ăia provin de la contribuabili. Am pus laolaltă împrumuturile care erau destinate cheltuielilor noastre de subzistență. Suntem în aceeași barcă, Todd, nimic nu s-a schimbat. Zola are nevoie de banii ăștia. Îi avem. Am încheiat discuția.

— Bine, a încuviințat Todd luând o arahidă. Dar n-o pot aresta, așa e? E înregistrată la ambasada noastră.

— Pe mine mă-ntrebi ce poate face și ce nu poliția din Dakar, Senegal?

— Nu, de fapt nu te-ntreb asta.

— Bine. Todd, la fel ca și noi, Zola e americancă, iar noi stăm aici și ne distrăm la un meci de baseball, în vreme ce ea transpiră în Africa, un loc în care n-a mai călcat niciodată. Noi ne temem că vom da peste un judecător neprietenos vineri, în timp ce ea se teme că va ajunge în închisoare, unde i se poate întâmpla orice. Îți închipui ce vor face gardienii care îi vor arunca o privire?

— Iar îmi ții predici?

— Serios, Todd, îi datorăm enorm! Acum cinci luni, viața ei era destul de frumoasă. Ea și Gordy se distrau. Era aproape de absolvirea facultății, urmând ca după aceea să facă ceea ce credea ea de cuviință. Apoi am apărut noi. Iar acum e în Senegal, înspăimântată, fără bani, fără slujbă, dată în judecată de curând, urmând să fie condamnată și așa mai departe. Sărmana fată… Probabil blestemă ziua în care ne-a cunoscut.

— Ba nu, ne iubește.

— Ne va iubi și mai mult după ce-i trimitem douăzeci de miare.

— Cred că ai dreptate. Bine că noi doi nu suntem chiar atât de fragili. Om fi noi nebuni, dar fragili în niciun caz…

— Prefer nebuni. Doi demenți.

— Te-ai întrebat vreodată de ce-am făcut toate astea?

— Nu. Mark, îți pierzi prea mult timp privind în urmă. Probabil că eu nu acord aceeași importanță trecutului. Ce-a fost a fost. Nu ne putem întoarce ca să schimbăm ceva, așa că nu te mai gândi la asta și nu mai încerca să analizezi. S-a întâmplat. Noi am ales. Nu putem da timpul înapoi. La naiba,

avem multe lucruri la care să ne gândim în viitorul apropiat!

— N-ai regrete?

— Nu-mi plac regretele, doar știi asta.

— Tare mult aș vrea să fac totul uitat chiar așa, a spus Mark, luând o gură de bere în timp ce urmărea meciul. După un moment, a adăugat: Regret ziua în care am ajuns la facultatea asta. Regret că am împrumutat atâția bani. Regret ceea ce i s-a întâmplat lui Gordy. Și o să regret cu adevărat dacă ne aruncă șase luni în închisoare și ne etichetează drept infractori condamnați.

— Grozav. Te-ai trezit că ai regrete. Și ce-ți iese dacă te văicărești atât acum?

— Nu mă văicăresc.

— Mie așa-mi sună.

— Bine, mă văicăresc. Și, dacă ajungi la pușcărie, tot n-o să ai regrete?

— Mark, știm amândoi că n-o să ajungem la pușcărie. Punct. S-ar putea să existe cândva un judecător care să ia hotărârea de condamnare la închisoare, dar noi n-o să fim în tribunal când se va-ntâmpla asta. Nu vom fi nici în oraș, probabil că nici în țară. De acord?

— De acord.

39

Joi dimineață, la ora nouă, Mark și Todd au intrat în noua lor bancă de pe Fulton Street imediat ce aceasta s-a deschis. S-au întâlnit cu un manager de cont, căruia i-au spus o poveste complicată, explicându-i că trebuiau să trimită urgent 20.000 de dolari unei firme de avocatură din Senegal. Zola le transmisese prin e-mail instrucțiuni complete. În scurta sa carieră, managerul nu mai realizase niciodată un asemenea transfer. A dat câteva telefoane și a aflat, la fel ca și Mark și Todd, că rata de schimb dintre dolar și francul vest-african era importantă. Dolarii erau transformați mai întâi în franci, apoi trimiterea era aprobată de domnul Lucero, partener senior al băncii. Trimiterea a fost inițiată, așa că banii aveau să ajungă în Senegal peste aproximativ douăzeci și patru de ore, dacă totul decurgea cu bine. Tranzacția a durat aproape o oră, timp suficient pentru Mark și Todd să o farmece pe fata care se ocupa de conturi cu remarcile lor spirituale și cu personalitățile cuceritoare.

Știind că banii erau pe drum, Mark și Todd au luat un tren spre Manhattan și, în cele din urmă, au ajuns la Penn Station. Fără să se grăbească să revină în D.C., s-au îmbarcat abia la amiază și au dormitat tot drumul spre casă.

Casă? Deși lipsiseră de acolo doar cinci zile, D.C. li s-a părut o lume diferită. Vreme de câțiva ani, acesta fusese locul lor preferat, cel în care plănuiau să își înceapă să își construiască treptat carierele, un oraș cu oportunități nelimitate, înțesat de avocați, firme și tineri profesioniști, toți în ascensiune. Acum devenise locul în care eșuaseră lamentabil, iar semnele nereușitei lor erau tot mai amenințătoare. Curând aveau să plece de acolo în grabă și în dizgrație, având oameni furioși pe urmele lor. Le venea greu să privească orașul de pe

bancheta din spate a unui taxi și să simtă vreo undă de nostalgie.

Biroul lui Phil Sarrano se afla pe Massachussetts Avenue, în apropiere de Scott Circle. Era unul dintre cei patru asociați ai unei firme cu zece oameni, care se specializase în apărarea infracțiunilor gulerelor albe, activitate ce presupunea onorarii frumoase din partea politicienilor de carieră, a celor care făceau lobby sau a contractorilor guvernamentali. Într-un fel sau altul, firma își găsise timp pentru doi foști studenți, care declanșaseră o acțiune foarte îndrăzneață împotriva mândrei profesiuni de avocat și care erau prea săraci ca să angajeze un avocat cu mai multă experiență.

Phil era doar cu un an mai mare decât Todd și Mark. Absolvise Facultatea de Drept Foggy Bottom în 2011, anul în care ei abia își începuseră studiile. Plimbându-și ochii prin biroul lui, cei doi au remarcat că lipsea diploma înrămată de la fabrica de diplome. Pe peretele cu trofee din spatele mesei sale de lucru era un certificat înrămat de la University of Michigan, care îi conferea un titlu în arte liberale, dar nimic care să amintească de Foggy Bottom. Era un birou plăcut dintr-o firmă nu prea mare, care lăsa însă impresia de prosperitate și siguranță. Era limpede că lui Phil îi plăcea munca de acolo.

Unde greșiseră ei? De ce deraiaseră într-un asemenea hal carierele lor?

— Cine e procurorul? l-a întrebat apoi Todd.

— Mills Reedy. O cunoști?

— Nu. Nu m-am culcat cu ea. Dar tu? l-a întrebat Todd pe Mark.

— Nici eu.

— Poftim? a exclamat Phil.

— Scuze, era o glumă între noi, a spus Todd.

— Faceți bine și păstrați-o între voi!

— E chiar atât de dură? a întrebat Mark.

— Da, chiar distrugătoare, a răspuns Phil, întinzând mâna după un dosar. Mi-a trimis ăsta și am trecut prin el. Au copii ale tuturor aparițiilor voastre în tribunal, cu celelalte nume ale voastre, bineînțeles, așa că trebuie să vă pun o întrebare pe care de obicei nu le-o adresez clienților. Vă puteți apăra contra acestor acuzații?

— Nu, a spus Mark.

— Absolut deloc, a zis Todd. Suntem cât se poate de vinovați.

— Și-atunci, de ce ați făcut-o? i-a întrebat Phil.

— Asta nu cumva e o întrebare pe care nu ar trebui să i-o adresezi unui client? a întrebat Todd.

— Presupun că da. Eram doar curios, atâta tot.

— Discutăm despre asta mai târziu, poate la un păhărel, a spus Mark. Întrebarea mea se referă la acuzare. Sunt oamenii aceștia chiar atât de serioși în legătură cu un asemenea nimic? E o infracțiune minoră. De fapt, în jumătate dintre statele țării practicarea neautorizată a avocaturii nu se consideră nici măcar delict. E ceva minor.

— Nu suntem în acea jumătate, a spus Phil. Suntem în D.C. și, după cum probabil știți, chiar dacă aveați licențe, Consiliul Baroului își ia treaba în serios. Și o face bine. Am purtat o discuție cu doamna Reedy și mi s-a părut foarte hotărâtă. A ținut să-mi aducă aminte că pedeapsa maximă constă în doi ani de închisoare și o amendă de 1.000 de dolari.

— E ridicol, a spus Todd.

— Phil, n-avem de gând să stăm în închisoare, a zis Mark. Și ți-am dat deja ultimii 6.000 de dolari, așa că acum suntem și mai săraci.

— A trebuit să împrumut banii ăștia de la bunica, a precizat Todd.

— Îi vrei înapoi? l-a întrebat Phil iritat.

— Nu, nu, păstrează-i, a răspuns Mark. Vrem doar să știi că suntem faliți și că nu vom ajunge la închisoare, așa că notează-ți asta undeva.

— Și nici nu putem plăti cauțiunea, a adăugat Todd.

Phil a clătinat din cap.

— Nu cred că se va întâmpla asta. Deci, dacă nu vă puteți apăra și nici nu acceptați vreo penalitate, ce anume vreți să fac eu?

— Să tragi de timp, a spus Mark.

— Amâni, a adăugat Todd. Tărăgănează lucrurile, lasă-le să atârne. Dacă ai cere o dată pentru proces, ce ai obține?

— O amânare de cel mult șase luni, poate de un an, a spus Phil.

— Minunat, a zis Mark. Spune-i doamnei Reedy că vom veni la proces și că vom avea suficient timp ca să reușim o înțelegere.

— Băieți, vorbiți ca niște avocați adevărați, a zis Phil.

— Păi, am învățat la Foggy Bottom, nu? a adăugat Todd.

După căderea întunericului, s-au furișat în apartamentul de deasupra Barului Rooster ca să verifice ce mai era nou și eventual să rămână acolo peste noapte. Însă atmosfera era mai sumbră decât își aminteau, astfel că după o oră au chemat un taxi și s-au dus la un motel ieftin. Fiecare dintre ei avea în buzunar câte 5.000 de dolari, ceea ce însemna că firma Lucero & Frazier mai avea în cont doar 989,31 dolari. Au găsit o rotiserie scumpă și au consumat niște fileuri și două sticle de cabernet produs în California.

Când vinul aproape se terminase, Todd l-a întrebat pe Mark:

— Mai ții minte filmul *Body Heat*[21]*?* Cu Kathleen Turner și William Hurt.

— Sigur, un film grozav despre un avocat nepriceput.

— Printre altele, Mickey Rourke joacă rolul unui tip închis și are o replică grozavă, care sună cam așa: „Când comiți o crimă, faci zece greșeli.

Dacă te poți gândi la opt dintre ele, atunci ești un geniu”. Îți amintești și asta?

— Probabil. Ai ucis pe cineva?

— Nu, dar am făcut greșeli. De fapt, probabil că am comis atât de multe încât nu ne putem gândi nici la jumătate dintre ele.

— Care e prima?

— Am dat-o în bară când i-am spus lui Rackley despre prietenul nostru care s-a sinucis. Asta a fost o adevărată prostie. Omul care se ocupă de securitatea lui… cum îl chema?

— Doug Broome, așa cred.

— Exact. Broome ne-a speriat de moarte când a spus că a verificat fiecare Mark Finley și fiecare Todd McCain din toată țara, corect?

— Da.

— Deci, evident, Rackley e un fanatic în privința securității și a protejării informațiilor. N-ar trebui să facă un efort prea mare ca să verifice sinucideri ale studenților de la facultățile lui de Drept. Numele lui Gordy ar apărea imediat. S-ar putea ca Broome și oamenii lui să dea târcoale pe la Foggy Bottom și să afle numele noastre, care, apropo, au apărut în *Post* săptămâna trecută. Fără să facă prea multe eforturi, Broome ar putea afla numele noastre adevărate, ceea ce îl va conduce la noua noastră firmă de avocatură din Brooklyn.

— Stai puțin, că n-am prea înțeles! Chiar dacă ne știe numele adevărate și de unde suntem, cum poate găsi Lucero & Frazier în Brooklyn? Nu am înregistrat firma acolo. Nu figurăm în cartea de telefon și nici nu apărem pe internet. Nu pricep.

— Greșeala numărul doi. Am insistat asupra acțiunii comune din Miami. Rackley și Strayhan sigur s-au întrebat de ce ne interesează atât de mult procesul intentat de Cohen-Cutler. Cum asta a fost cererea noastră, e ușor de dedus că aveam un interes în jocul respectiv. Nu sunt sigur de asta, dar ce se întâmplă dacă Broome află că firma Lucero

& Frazier a trimis o mie trei sute de cazuri către Cohen-Cutler?

— Stai puțin! Nu suntem avocați importanți, iar numele firmei noastre nu figurează nicăieri – după cum nu figurează nici cele ale altor avocați care și-au prezentat cazurile. Cohen-Cutler deține informațiile, dar ele sunt confidențiale. E imposibil ca Rackley să penetreze firma Cohen-Cutler. Pe de altă parte, de ce ar vrea să facă asta?

— S-ar putea să nu vrea. Ar putea informa FBI-ul că există o posibilă fraudă în înțelegerea cu Swift Bank.

— Dar el dorește să se încheie înțelegerea cât mai curând posibil.

— Tot ce se poate, dar am o bănuială că Rackley va reacționa urât dacă va bănui că îl furăm.

— Nu prea cred că se va adresa FBI-ului când vine vorba de Swift.

— Adevărat, dar poate găsi o cale de a trage un semnal de alarmă.

Mark și-a învârtit paharul admirând culoarea vinului. Apoi a luat o gură și a plescăit din buze. Todd a rămas cu privirea în depărtare.

— Parc-am înțeles că nu ne plac regretele, a spus Mark.

— Astea-s greșeli, nu regrete. Cu regretele am terminat și-ar fi o pierdere de vreme să le repunem în discuție. Însă greșelile sunt acțiuni nefericite din trecut care ar putea influența viitorul. Dacă avem noroc, greșelile ar putea fi prevenite sau chiar îndreptate.

— Ești de-a dreptul îngrijorat.

— Da, la fel ca tine. Avem de-a face cu oameni foarte bogați, care dețin resurse nelimitate, iar noi încălcăm legi peste legi.

— O mie trei sute, ca s-o spunem pe șleau.

— Cel puțin.

Chelnerul s-a oprit la masa lor, întrebându-i dacă vor desert. În loc de desert, au comandat un brandy.

— Am sunat-o de patru ori pe Jenny Valdez de la Cohen-Cutler, dar nu mi-a răspuns, a spus apoi Todd. Îmi închipui ce balamuc e acolo în timp ce se chinuiește să prelucreze 220.000 de reclamații. O să încerc mâine din nou. Trebuie să ne asigurăm că numele firmei noastre rămâne îngropat, iar dacă vine cineva să adulmece, trebuie să știm asta.

— Bine. Crezi că Broome o să apară mâine la tribunal?

— Nu personal, dar ar putea trimite pe cineva ca să arunce o privire.

— Mă faci să devin paranoic.

— Suntem pe fugă, Mark! Paranoia e ceva bun.

40

Ca să evite sălile tribunalului de unde își vânaseră clienții, acuzații au folosit un lift de serviciu de la intrarea din spate, de care puțini avocați aveau știință. Apoi Phil i-a condus printr-un labirint de coridoare scurte, unde se aflau birourile judecătorilor, secretarelor și grefierilor. Convinși că aveau să fie fotografiați pentru un ziar sau două, Mark și Todd purtau sacouri și cravate; nu au vorbit cu nimeni, încercând să evite contactul vizual cu cele câteva persoane familiare.

La 9:50, au ieșit din spate și au intrat în sala patronată de onorabilul Abraham Abbott, Divizia 6, Tribunalul pentru Sesiuni Generale. Dornici să vadă cine erau curioșii, acuzații au aruncat o privire prin sală. Erau prezenți aproximativ treizeci de spectatori, ceva mai mulți decât era normal pentru o primă înfățișare. După ce și-au ocupat locurile la masa apărării, cu spatele spre mulțime, avocatul lor s-a dus să discute cu procurorul. Judecătorul Abbott stătea pe scaunul lui, răsfoind niște hârtii. Hadley Caviness a apărut de nicăieri și s-a aplecat între ei.

— Am venit să vă ofer puțin sprijin imoral, băieți, le-a șoptit ea.

— Mulțumim, a răspuns Mark.

— Ne-am gândit să te sunăm seara trecută, i-a spus Todd.

— Am fost ocupată, a zis ea.

— Dar în seara asta?

— Regret, am deja stabilită o întâlnire.

— Care-i treaba cu doamna Reedy? a întrebat-o apoi Mark, făcând semn din cap spre cealaltă masă.

— Total incompetentă, a spus Hadley zâmbind. Și prea proastă ca să-și dea seama. Dar e o scorpie.

— Ceva ziariști pe-aici? a întrebat Todd.

— De la *Post* în stânga, rândul patru, tipul cu sacou cafeniu-deschis. Nu știu dacă ar mai fi și alții. Gata, trebuie să fug! Să nu-mi pierdeți numărul de telefon și să mă sunați când ieșiți.

Și a dispărut la fel de repede precum apăruse.

— Ieșim? Din închisoare? a șoptit Mark.

— Chiar îmi place femeia asta, a mormăit Todd.

În partea dreaptă a sălii s-a deschis o ușă și pe acolo au intrat trei deținuți în combinezoane de culoare oranj, înlănțuiți împreună. Trei tineri de culoare, proaspăt ridicați de pe străzile rău famate din D.C., urmând probabil să stea în închisoare ani buni. Dacă nu erau deja membrii unei bande, aveau să se alăture uneia cât de curând, făcând front comun ca să se protejeze. În scurtele lor cariere de avocați, Mark și Todd auziseră destule povești cu privire la ororile din închisori.

Un grefier a strigat apoi numele Frazier și Lucero. Ridicându-se, s-au apropiat de bară împreună cu Phil și s-au uitat la fața cu trăsături severe a judecătorului Abbott, ale cărui prime cuvinte au fost:

— N-aș putea spune că îl recunosc pe vreunul dintre voi, deși mi s-a spus că ați mai trecut pe aici.

Era adevărat, dar remarca nu merita un răspuns.

Judecătorul a continuat:

— Domnule Mark Frazier, ești acuzat de încălcarea prevederilor Secțiunii 54B din Codul Penal al D.C., practicarea neautorizată a avocaturii. Cum dorești să pledezi?

— Nevinovat, Onorată Instanță.

— Și domnul Lucero, pentru aceleași acuzații?

— Nevinovat, Onorată Instanță.

— Mai e o a treia persoană acuzată, o anume Zola Maal, cunoscută și sub numele de Zola Parker. Presupun că ultimul e numele profesional. Unde este doamna Maal?

În ciuda privirii insistente a judecătorului, Mark a ridicat din umeri dând de înțeles că nu avea idee.

Sarrano a intervenit spunând:

— Onorată Instanță, se pare că este plecată din țară. Familia ei a fost deportată în Africa și mi s-a spus că probabil a plecat să îi ajute. Nu o reprezint și pe ea.

— Prea bine, a spus judecătorul Abbott, un caz ciudat devine și mai ciudat. Cazurile voastre vor fi prezentate marelui juriu spre analiză. Dacă veți fi puși sub acuzare, vi se va comunica data procesului. Dar sunt convins că știți procedurile. Aveți întrebări, domnule Sarrano?

— Nu, Onorată Instanță.

Mills Reedy a intervenit spunând:

— Onorată Instanță, vă cer să se stabilească o cauțiune pentru acești doi acuzați.

Judecătorul Abbott a părut surprins.

— De ce? a întrebat el.

— Acuzații folosesc diferite identități, iar asta ar putea însemna că prezintă riscul de a fugi, a răspuns ea. Depunerea unei cauțiuni ar garanta revenirea în fața instanței când li se va cere.

— Domnule Sarrano? a zis Abbott. Ce părere aveți?

— Nu este necesar, Onorată Instanță, a răspuns Phil frustrat. Clienții mei au fost arestați vinerea trecută și li s-a comunicat să se prezinte în dimineața asta la ora 10:00. M-au angajat și am sosit cu cincisprezece minute mai devreme. Le spuneți să se prezinte și îi veți avea aici.

„O să ne vezi, pe naiba, s-a gândit Todd. Uită-te bine la noi, amice Abe, pentru că pe mine n-o să mă mai vezi niciodată!”

„Risc de fugă, și-a spus Mark. Ce-ați zice de o dispariție demnă de o fantomă de pe fața pământului? Dacă vă-nchipuiți că mă voi lăsa închis de bunăvoie, atunci v-ați pierdut mințile.”

Doamna Reedy a intervenit din nou:

— Onorată Instanță, partenera lor a fugit deja din țară. Toți și-au luat identități false.

— În acest moment nu văd de ce ar fi nevoie de cauțiuni. Domnule Sarrano, clienții dumneavoastră

pot fi de acord să rămână în District până când cazurile lor vor fi prezentate marelui juriu?

Phil s-a uitat spre Mark, care a ridicat din umeri și a spus:

— Sigur, dar aș dori să merg în vizită la mama, în Dover. Totuși, cred că asta mai poate aștepta.

— Onorată Instanță, bunica mea din Baltimore e cam bolnavă, a intervenit Todd, dar cred că va trebui să mă mai aștepte. Cum hotărăște tribunalul.

— Acești domni nu vor pleca nicăieri, Onorată Instanță, a spus Phil. Cauțiunea reprezintă o cheltuială inutilă.

Bătrânul Abe a răspuns frustrat și a spus:

— Se aprobă. Nu văd de ce ar fi nevoie de așa ceva.

Însă doamna Reedy nu părea pregătită să renunțe.

— Mda, Onorată Instanță, dar putem măcar să îi silim să își predea pașapoartele?

Mark a pufnit în râs și a zis:

— Onorată Instanță, nu avem pașapoarte. Suntem doi foști studenți, amândoi lefteri.

Adevăratul lui pașaport se afla într-un buzunar al pantalonilor și abia aștepta să îl folosească. Pentru orice eventualitate, peste o oră avea să își cumpere unul fals.

— Vă mulțumesc, domnule judecător, a spus Sarrano.

În timp ce se retrăgeau de lângă bară, a apărut brusc Darrell Cromley, ținând niște hârtii într-o mână. Cu glas puternic, a spus:

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule judecător, dar aș vrea să îi dau în judecată pe acești doi domni. Aici este o copie a documentului de chemare în judecată, pe care l-am prezentat în numele clientului meu, Ramon Taper.

— Ce naiba faci? a întrebat Sarrano.

— Îi dau în judecată pe clienții tăi, a răspuns Cromley, bucurându-se de atenția ce i se acorda.

După ce s-au retras la masa apărării, Mark și Todd au luat copii ale somațiilor și ale chemării în judecată. Judecătorul Abbott părea să se amuze. Din rândul întâi s-a ridicat apoi un domn care a anunțat:

— Domnule judecător, trebuie să le înmânez și eu niște hârtii. Reprezint Kerbow Properties, iar acești doi domni nu și-au mai plătit chiriile din luna ianuarie.

A fluturat alte câteva documente, iar Sarrano s-a apropiat de el și le-a luat. Aflat cu patru rânduri mai în spate față de tipul de la Kerbow, un bărbat s-a ridicat și a spus:

— Domnule judecător, l-am angajat pe acest individ, Mark Upshaw, pentru a se ocupa de cazul fiului meu, respectiv conducere sub influența alcoolului, și i-am plătit 1.000 de dolari în numerar. Dar el a dispărut. Împotriva fiului meu s-a emis un mandat și vreau banii înapoi.

Mark s-a uitat la individ, apoi, brusc, l-a recunoscut. Aflat pe intervalul central, Ramon Taper s-a bălăngănit în față și a strigat:

— Oamenii ăștia mi-au preluat cazul și l-au îngropat, domnule judecător. Cred c-ar trebui să ajungă la închisoare.

Un grefier în uniformă a pășit spre bară ca să îl blocheze pe Ramon. Judecătorul Abbott a bătut cu ciocanul în masă și a strigat:

— Ordine! Ordine!

Phil Sarrano s-a uitat la clienții lui și le-a spus:

— Haideți să plecăm de-aici!

Ocolind bara, au dispărut pe o ușă laterală.

La patru luni după ce își cumpăraseră permise de conducere false și se lansaseră în nefericita lor aventură, devenind avocați ai străzii, Mark și Todd s-au întors la atelierul din Bathesda al falsificatorului lor preferat, pentru a obține pașapoarte false. O altă infracțiune, fără îndoială, însă individul se lăuda on-line cu pașapoarte false,

alături de alte zeci de servicii din „domeniul documentelor”. Verbal, garanta că pașapoartele realizate de el puteau înșela orice ofițer de vamă și de imigrări din lume. Todd a fost pe punctul să îl întrebe cum și-ar fi putut onora această promisiune. Era de presupus că omul avea să se repeadă la aeroport ca să se certe cu ofițerii de acolo? Puțin probabil. Mark și Todd știau că, dacă aveau să fie prinși, omul n-avea să le mai răspundă la telefon.

După ce au făcut fotografii și s-au semnat cu noile nume, Mark Upshaw și Todd Lane, pe paginile potrivite, vreme de o oră l-au urmărit pe meșter care, cu meticulozitate, a tăiat și a pus laolaltă datele și paginile de garanție, aplicându-le apoi ștampile pentru o colecție uimitoare de intrări, o dovadă indubitabilă că amândoi călătoriseră foarte mult. A ales apoi două coperte destul de uzate pentru pașapoartele obișnuite și a adăugat chiar și etichete de siguranță pe părțile din spate ale amândurora. I-au plătit 1.000 de dolari în numerar, iar când au plecat, omul le-aș pus:

— Călătorie sigură, băieți!

Petrecerea de absolvire a fost o întâlnire improvizată ce s-a desfășurat într-un bar pentru amatorii de sport din Georgetown. Wilson Featherstone l-a invitat pe Mark printr-un SMS și, cum el și Todd nu aveau altceva mai bun de făcut în acea seară de vineri, au ajuns acolo târziu și s-au alăturat altor șase prieteni și colegi de facultate pentru a se pune serios pe băut. A doua zi, Foggy Bottom avea să găzduiască sărbătoarea absolvirii, deși, ca întotdeauna, participarea avea să fie firavă. Din grupul lor, doar doi plănuiau să participe și să-și primească diplomele aproape lipsite de valoare, făcând asta doar pentru că mamele lor insistaseră.

Cu toții au fost fascinați de aventurile lui Mark și Todd din ultimele patru săptămâni, iar ei i-au delectat cu escapadele firmei Upshaw, Parker &

Lane. Cei de la masă s-au amuzat copios când Mark și Todd le-au povestit pe rând despre cazurile Freddy Garcia și Ramon Taper, al cărui proces se topise în brațele lor, despre vizitele la birourile lui Trusty Rusty, Jeffrey Corbett și Edwin Mossberg, despre biata Zola, care își făcea de lucru prin cafenelele de spital, despre evitarea curierului aducător de chemări în judecată la Barul Rooster și, nu în ultimul rând, despre felul în care erau hăituiți de consilierii lor privind împrumuturile. Toate acestea nu mai erau de mult secrete. Deveniseră legende la Foggy Bottom, iar faptul că acum puteau fi condamnați la închisoare și totuși râdeau în legătură cu asta nu făcea decât să dea mai multă savoare poveștilor spuse de ei.

Când au fost întrebați ce planuri aveau, Mark și Todd le-au spus că se gândeau să deschidă o filială a UPL în Baltimore și să bată sălile tribunalelor pentru infractorii de acolo. Cine avea nevoie de licență de practică a avocaturii? Cu toate acestea, nu au dezvăluit nimic despre marea lor conspirație.

Dintre cei opt, șase aveau să dea examenul de barou peste două luni. Trei aveau deja slujbe, deși două dintre ele erau în cadrul unor organizații nonprofit. Doar unul urma să fie angajat de o firmă de avocatură, cu condiția să treacă examenul de barou. Grație marii escrocherii a facultăților de Drept, orchestrată de Hinds Rackley, fiecare avea câte un munte de datorii.

Cu toate că prezența lui a fost simțită de toți, numele lui Gordy nu a fost adus în discuție.

41

Todd a câștigat la aruncarea cu banul și, spre sfârșitul dimineții de sâmbătă, a luat un taxi până la Aeroportul Dulles. A plătit 740 de dolari pentru o călătorie dus-întors până în Barbados, cu compania Delta. Pașaportul lui fals a trecut cu ușurință de controalele de la ghișeul Delta și de la punctele de securitate. A zburat două ore până la Miami, sforăind mai tot timpul drumului. S-a dezmeticit într-un salon de așteptare după trei ore de escală, fiind pe punctul să rateze zborul spre sud. A sosit în capitala Bridgetown pe întuneric și a luat un taxi până la un mic hotel de pe plajă. Auzind muzică, și-a scos pantofii, și-a tras niște pantaloni lejeri și a mers prin nisipul cald spre un restaurant aflat în apropiere, unde părea să fie o petrecere. După mai puțin de o oră, flirta cu o femeie atrăgătoare din Houston, care bătea spre cincizeci de ani, al cărei soț dormea dus într-un hamac nu departe de ei. Pentru moment, Barbados era un loc agreabil.

Mark s-a îmbarcat într-un tren din Union Station și a lăsat în urmă D.C.-ul, de această dată pentru totdeauna. A ajuns la New York la ora cinci după-amiaza, apoi a luat un metrou spre Brooklyn și a găsit apartamentul lor exact cum îl părăsiseră joi.

Ziua de sâmbătă a Zolei a fost ceva mai încărcată de evenimente. Pe la mijlocul dimineții, un polițist cu un aer important a sosit la hotel, însoțit de doi ofițeri în uniforme. După ce i-a lăsat în holul de la intrare, a urcat cu Zola în camera de la etajul trei. Având-o pe Fanta pe post de interpret, Zola i-a înmânat un plic gros plin cu franci vest-africani, echivalentul a 26.000 de dolari. El a numărat banii fără să se grăbească, părând satisfăcut de tranzacție. Dintr-un buzunar al hainei a scos apoi cardurile ei. Din altul a scos un plic mai subțire și a spus:

— Aici sunt banii tăi.

— Ce bani? a întrebat ea, evident surprinsă.

— Cei din seiful hotelului. Aproape 6.000 de dolari. Hotelul deține evidențele.

„Onoare între hoți”, s-a gândit ea, dar nu a găsit cuvintele potrivite pe care să i le spună polițistului. A luat plicul de la el, în timp ce polițistul a îndesat plicul într-un buzunar.

— Mă întorc peste o oră, a spus el, apoi a părăsit camera.

Exact după o oră, o furgonetă a poliției a oprit în fața hotelului. Abdou și Bo au coborât pe ușa din spate neîncătușați și au intrat în hol ca doi turiști. Au început să plângă imediat ce le-au văzut pe Zola și pe Fanta, apoi s-au retras cu toții la cafenea și au sărbătorit cu ouă și brioșe.

Idina Sanga i-a găsit acolo și i-a pus rapid în mișcare. Și-au împachetat în grabă lucrurile și s-au pregătit de plecare. Zola a achitat nota la recepția hotelului, iar Idina a chemat două taxiuri. Au părăsit hotelul fără ca vreunul dintre ei să privească înapoi, iar după trei sferturi de oră, au oprit în fața unui grup de clădiri moderne și înalte. Apartamentul lor temporar se afla la etajul șase. Era mobilat cu zgârcenie, dar cui îi păsa? După patru luni petrecute într-un centru de detenție și o săptămână într-o închisoare din Dakar, Abdou socotea acel loc drept un castel. Familia lui era reunită, liberă și în siguranță.

Idina le-a dat instrucțiuni în mare grabă: apartamentul era închiriat pe o perioadă de nouăzeci de zile. Luni urma să încerce să le obțină documente. Cetățenia senegaleză avea să le fie redată în scurt timp – la urma urmelor, aproape toți se născuseră acolo iar Zola urma să fie naturalizată. În baza informațiilor primite de la partenerii săi, ea nu se prea grăbea să se întoarcă în Statele Unite.

Era a doua dimineață la rând când Todd se trezea cu o durere cumplită de cap și cu gura uscată. Și-a revenit oarecum după o cafea tare, băută lângă piscină, așa că la amiază era pregătit să meargă la cumpărături. A luat apoi un taxi până la un nou ansamblu de locuințe de la marginea nordică a orașului Bridgetown, o aglomerare de clădiri din plăci prefabricate, care păreau mult mai atrăgătoare pe website decât la fața locului. Dintr-un motiv pe care nu îl putea înțelege, încă accesa website-ul Foggy Bottom când era într-o dispoziție proastă, înjurând fețele zâmbitoare ale studenților și ale studentelor atrăgătoare care înfruntau provocarea Facultății de Drept. Cine mai putea avea încredere într-un website?

Apoi s-a întâlnit cu un agent imobiliar, care l-a plimbat prin două apartamente de vânzare sau de închiriat la niște prețuri exorbitante. L-a ales pe cel mai mic dintre ele și, după ce s-a tocmit în legătură cu banii, a semnat un contract prin care se angaja să îl cumpere. I-a dat un cec Fucero & Frazier în valoare de 5.000 de dolari, care avea să se întoarcă până în Brooklyn. Având contractul în mână, s-a întors la hotel și a discutat cu partenerii săi, apoi a îmbrăcat un șort și s-a dus la piscină, unde și-a luat un daiquiri cu gheață de la barul care pregătea cocktailuri exotice. După aceea a rămas să se coacă la soare.

Spre sfârșitul după-amiezii, Barry Strayhan a fost convocat la conacul lui Hinds Rackley de pe Fifth Avenue. Au desfăcut o sticlă de vin și au stat la soare pe o terasă, având Central Park dedesubtul lor. Doug Broome și echipa lui reușiseră să îi descopere pe Mark și pe Todd și încă erau ocupați să pună elementele cap la cap. Știrea privind sinuciderea lui Gordy îi condusese la Facultatea de Drept Foggy Bottom, unde un investigator asistase la ceremonia jalnică de absolvire din ziua precedentă. Având o listă a absolvenților din

program, după câteva telefoane obținuseră numele lui Frazier și Lucero, doi studenți din anul trei, care fuseseră apropiați ai decedatului și care abandonaseră facultatea în luna ianuarie. Un fost coleg spusese din proprie inițiativă că amândoi fuseseră arestați pentru practicarea avocaturii fără licență. Un articol scurt publicat în ziua precedentă în *Post* prezenta amănunte privind apariția lor plină de evenimente la tribunal, în ziua de vineri. Rackley nu era singura persoană care îi căuta – părea că lăsaseră în urma lor un șir de clienți nemulțumiți care voiau cu toții să îi dea în judecată. Paginile lor de Facebook fuseseră închise cu două luni în urmă, dar un hacker angajat de Broome reușise să recupereze câteva fotografii. Nu încăpea nicio îndoială că Frazier și Lucero erau cei doi tineri care se dăduseră drept jurnaliști la întâlnirea cu Rackley și Strayhan din urmă cu cinci zile, în Brooklyn.

După ce s-a uitat la o serie de fotografii și le-a comparat cu cele din permisele de conducere false pentru D.C., Rackley le-a aruncat pe masă și a întrebat:

— Deci ce joc fac cei doi?

Strayhan i-a răspuns:

— În urmă cu două luni și jumătate, Mark Frazier a participat la acțiunea comună în Miami în calitate de client păgubit al Swift Bank. A deschis un cont într-o filială a unei bănci din D.C. în ianuarie.

— Mare chestie! Prin urmare, o să scoată câțiva dolari din înțelegerea asta. Povestea asta miroase totuși a altceva.

— Todd Lucero a intrat în acțiunea comună din New York, iar amica lor, Zola Maal, a făcut același lucru în D.C. Nu știu sigur ce intenționau, dar probabil că voiau să vadă cum funcționează treaba.

— Nu poate fi vorba doar de atât. Nu s-ar fi deranjat atât de mult pentru niște sume derizorii.

Ce știm despre acțiunea comună a celor de la Cohen-Cutler?

— E cea mai masivă dintre toate. Circa două sute de mii de clienți trimiși acolo de firme de avocatură mai mici. Folosind serviciile de urmărire a litigiului, cei mai mulți reclamanți pot fi găsiți pe internet, dar nu toți. După cum îți dai seama, fiind atât de mulți și înțelegerea încheindu-se atât de rapid, lucrurile sunt oarecum haotice. Cohen-Cutler nu are obligația de a lista numele firmelor care i-au dat acei reclamanți. Însă Broome continuă să cerceteze.

— Cum putem pătrunde în interiorul firmei Cohen-Cutler?

— Nu putem. Totul e confidențial. Însă FBI-ul sigur poate să-i ia la întrebări.

— Nu vreau să-și vâre nasul FBI-ul în treaba asta.

— Am înțeles. Dar există modalități prin care să le vindem un pont.

— Găsește o cale – și fă-o repede! Când trec banii dintr-o mână în alta?

— Curând. Săptămâna asta, conform înțelegerii și ordinului tribunalului.

— Barry, sunt încolțit, iar asta nu-mi place. Vreau să se încheie înțelegerea – și încă repede astfel ca banca să uite de coșmarul ăsta. În același timp, nu suport ideea să fiu jefuit. Știm amândoi că nimeni nu poate avea încredere în avocații ăștia de la acțiunile comune și, cum există un milion de posibili reclamanți, totul a devenit frenetic. Vor fi fraude – și încă o grămadă!

Luni dimineață, Todd și-a îmbrăcat cele mai bune haine și a luat un taxi până la Second Royal Bank a Antilelor Mici de pe Center Street, bancă aflată în zona comercială a orașului Bridgetown. Avea o întâlnire programată pentru ora zece cu un anume domn Rudolph Richard, un bătrânel spilcuit, a cărui specialitate era să-i întâmpine pe

clienții străini. Povestea lui spunea că el și partenerii săi de acasă reușiseră să câștige bani buni din războaiele litigioase și, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, voia să-și încaseze banii și să se mute în Caraibe. Intenționa să își lichideze firma de avocatură și să își petreacă următorii câțiva ani rulând noul fond de investiții – numit York & Orange Traders – de pe marginea unei piscine cu vedere spre ocean. Și-a prezentat pașaportul fals, contractul pentru apartament, un loc pe care nu avea să îl mai vadă vreodată, și o scrisoare de recomandare destul de elogioasă din partea directorului de conturi de la Citibank din Brooklyn. Domnul Richard a cerut 10.000 de dolari pentru deschiderea unui cont bancar adevărat, dar Todd nu a vrut să accepte cu niciun chip. Grosul banilor aveau să sosească abia peste o săptămână sau două, i-a explicat el într-un limbaj juridic alambicat, pe care domnul Richard abia dacă l-a înțeles, astfel că tot ce putea depune în cont era suma de 2.000 de dolari, în numerar. Dacă această sumă nu era de ajuns, avea să plece pe stradă, unde existau destule bănci care așteptau să facă afaceri. După o oră în care Todd a zâmbit, a mințit și a lingușit, contul a fost deschis.

A părăsit apoi banca și a găsit o cafenea în aer liber, fără clienți, de unde le-a trimis un SMS partenerilor lui, pentru a le transmite minunata veste că aveau acum afaceri în Barbados.

Aflat acasă, Mark a continuat să o sune pe Jenny Valdez de la Cohen-Cutler. Înțelegerea cu Swift fusese aprobată la toate nivelurile – așadar, unde erau banii? Ea nu știa sigur, astfel de lucruri cereau ceva timp, dar cert era că așteptau transferul banilor. Dar banii nu au sosit luni. Mark a bântuit pe străzile din centrul Brooklynului, unde cerul era acoperit și sumbru, încercând să nu se gândească la partenerul lui, care stătea la soare și se răsfăța cu băuturi exotice. Pentru a înrăutăți lucrurile, Todd îi

trimitea în fiecare oră poza câte unei fete purtând bikini.

Spre sfârșitul după-amiezii de luni, doi agenți FBI au intrat în sediul firmei Cohen-Cutler din centrul orașului Miami și au fost conduși imediat la biroul lui Ian Mayweather, partenerul principal al firmei. Agentul special Wynne a condus conversația, iar aceasta a fost încordată încă de la început. Agenții federali voiau informații confidențiale, care nu puteau fi divulgate.

— Câte firme de avocatură v-au trimis clienți pentru acțiunea comună? a întrebat Wynne.

— Câteva zeci, dar mai mult nu vă pot spune, i-a răspuns Mayweather tăios.

— Vă cerem o listă a acestor firme.

— Grozav! Arătați-mi un ordin judecătoresc și mă voi supune. Domnilor, îmi solicitați informații confidențiale și, în absența unui asemenea ordin, nu vă pot declara nimic.

— Uitați, noi suspectăm că s-au produs unele fraude în cadrul acțiunii dumneavoastră comune.

— Asta nu m-ar surprinde. După cum știți, fraudele nu sunt chiar neobișnuite în înțelegerile de o asemenea anvergură. Am mai avut astfel de cazuri și facem tot posibilul să le evităm. Dar este vorba de peste 200.000 de petenți individuali și de zeci de firme de avocatură. Nu putem verifica totul.

— Când veți plăti banii?

— În clipa de față, oamenii noștri de la serviciul de plăți lucrează non-stop. Prima tranșă de la Swift a sosit în această după-amiază. Vom începe efectuarea plăților la prima oră, mâine. După cum bănuiți, având în vedere că e vorba de atât de mulți bani, telefoanele noastre sunt mereu ocupate. Am primit ordin din partea tribunalului să efectuăm plățile cât de repede se poate.

— Nu puteți întârzia plata o zi sau două? l-a întrebat Wynne.

— Nu, i-a răspuns Mayweather destul de furios. Trebuie să respectăm ordinul judecătoresc de a efectua plățile cât mai curând cu putință. Din câte am înțeles, domnilor, FBI-ul se află în faza preliminară a investigațiilor, prin urmare, în esență, acum nu faceți decât să încercați marea cu degetul. Arătați-mi un ordin judecătoresc și firma va face tot ce i se solicită.

Niciodată să nu încerci să intervii între un avocat specializat în daune comune și banii lui, obținuți dintr-o înțelegere în urma unei acțiuni comune. Cei de la FBI știau că prada obținută de Cohen-Cutler în urma litigiului cu Swift era estimată la o sumă ce se apropia de 80 de milioane de dolari.

Wynne s-a ridicat și a spus:

— Am înțeles, vom reveni cu un ordin judecătoresc.

Apoi el și partenerul lui au părăsit biroul fără să mai scoată vreun cuvânt.

42

Marți dimineață, la ora 9:40, Mark a primit un e-mail de la Cohen-Cutler prin care era informat că biroul său de plăți trimisese mult peste 4 milioane de dolari în contul de la Citibank al firmei de avocatură Lucero & Frazier. Suma reprezenta daune de 3.800 de dolari pentru fiecare dintre cei 1.311 clienți ai firmei, din care se scădea un procent de 8%, pe care îl încasa Cohen-Cutler pentru gestionarea acțiunii comune, astfel că era vorba de exact 4.583.256 de dolari.

Mark a dat fuga la Citibank și a așteptat în biroul administratoarei de cont vreme de o oră chinuitoare, mai precis cincizeci și șase de minute, plimbându-se agitat prin birou, incapabil să se așeze și să se poarte ca și cum ar fi fost vorba de o tranzacție de rutină. Administratoarea de cont era agitată din cauza acestei situații, mai ales că îl reținuse atât de mult pe Mark pentru că îl plăcea și era emoționată pentru tânărul avocat. În timp ce minutele se scurgeau cu încetineală, Mark a rugat-o să pregătească șase cecuri, trei către administratorii de credite, pentru achitarea datoriilor lui Todd Lucero, Zola Maal și Mark Frazier. Totalul a fost de 625.000 de dolari. Cel de-al patrulea cec îi era destinat domnului Joseph Tanner, tatăl lui Gordy, și era în valoare de 276.000 de dolari. Cel de-al cincilea cec, în valoare de 100.000, era pe numele mamei lui Mark, iar al șaselea, cu aceeași sumă, le era destinat părinților lui Todd.

Cecurile au fost pregătite, dar nu emise. Telegrama a sosit la 11:01, iar Mark a semnat imediat o autorizare pentru transferul telegrafic a 3,4 milioane de dolari în contul firmei York & Orange Traders de la Second Royal Bank din Antilele Mici, Barbados. A lăsat ceva mărunțiș în contul firmei, apoi a luat cele șase cecuri

certificate, i-a mulțumit din suflet administratoarei de cont și a ieșit în soarele strălucitor din Manhattan mai bogat decât se visase vreodată. Mergând în pas vioi, i-a sunat pe Todd și pe Zola ca să le dea senzaționala veste.

Apoi a intrat într-un birou Fedex de pe Atlantic Avenue și a cerut șase plicuri care să fie livrate peste noapte și patru facturi pentru transport aerian. Pe o foaie de culoare galbenă, a scris un bilet pentru tatăl lui Gordy, care suna astfel:

> Stimate domnule Tanner, vă trimit un cec certificat de Citibank în valoare de 276.000 de dolari. Această sumă acoperă valoarea împrumuturilor studențești ale lui Gordy.
>
> Cu sinceritate, Mark Frazier

Tranzacția era departe de a fi încheiată. Existau probleme legate de taxe și de venituri, dar aceste chestiuni îl priveau acum pe domnul Tanner. Mark n-avea să se mai gândească la asta. A împăturit biletul și cecul, apoi a introdus totul într-un plic. După aceea a completat formularele pentru expedierea par avion către domnul Tanner din Martinsburg și către cei trei consilieri pentru credite: Morgana Nash de la NowAssist, din New Jersey, Rex Wagner de la Scholar Support Partners, din Philadelphia, și Tildy Carver de la LoanAid, din Chevy Chase. Completarea hârtiilor i-a luat jumătate de oră, timp în care a reușit să-și stăpânească agitația și să nu mai privească peste umăr. Și-a reamintit faptul că trăise pe fugă vreme de câteva luni, iar acum, cel mai nefericit lucru era să pară încordat. Cu toate acestea, sosirea banilor îl făcuse să se simtă tensionat.

I-a predat apoi cele șase plicuri expres funcționarei, plătind în numerar expedierea lor, și a părăsit oficiul. Ajuns afară, le-a trimis SMS-uri lui Todd și Zolei pentru a-i anunța că datoriile lor

studențești fuseseră achitate integral. După ce a ajuns în apartamentul de la hotel, a sunat-o pe Jenny Valdez de la Cohen-Cutler și s-a interesat de plata onorariilor avocaților. Lucero & Frazier mai avea de primit 1.048.800 de dolari, adică 800 de dolari pentru fiecare client. Doamna Valdez i-a spus că banii urmau să fie expediați „mâine”.

Apoi i-a trimis un e-mail consilierei lui pentru credite:

> Dragă Morgana Nash, sunt convins că ești la curent cu actualele mele probleme legale de aici, din District. Un unchi bogat a murit recent și mi-a lăsat o groază de bani. Am trimis prin curier un cec certificat cu suma de 266.000 de dolari către NowAssist, drept plată integrală. A fost o adevărată plăcere pentru mine.
>
> Mark Frazier

Din Barbados, Todd a scris:

> Stimate consilier SS Rex Wagner, în fine, ți-am urmat sfatul și mi-am găsit o slujbă. Și, trebuie să-ți spun, e una al naibii de bine plătită. În prezent câștig atât de mulți bani, încât nici nu-i pot cheltui pe toți. Pot cumpăra orice, dar singurul lucru pe care mi-l doresc este să nu-mi mai stai în spinare. Mâine, vei primi prin FedEx un cec certificat în valoare de 195.000 de dolari, drept plată integrală. Apucă-te să hăituiești pe altcineva!
>
> Amicul tău, Todd Lucero

Din Dakar, Zola a scris:

Stimată doamnă Tildy Carver, am câștigat la loterie și îți trimit un cec în valoare de 191.000 de dolari. Ar trebui să sosească mâine.

Cele mai bune urări, Zola Maal

Todd și-a petrecut după-amiaza în apropierea biroului domnului Rudolph Richard, de la Second Royal Bank din Antilele Mici. Când, la ora 4:15, a sosit în sfârșit telegrama de confirmare, i-a mulțumit domnului Richard și a plecat să își anunțe partenerii.

Zece minute mai târziu, o echipă de agenți FBI a ajuns la birourile Cohen-Cutler din Miami, întâlnindu-se cu Ian Mayweather și cu avocații săi în cea mai mare sală de conferințe a firmei. Agentul special Wynne a prezentat mandatul de percheziție, pe care Mayweather l-a analizat. Convins că nu aveau de ales, Mayweather i-a făcut semn din cap unui alt partener, care a scos o listă cu cele cincizeci și două de firme care furnizaseră 220.000 de clienți din acțiunea comună. Wynne a cercetat lista și, după ce a văzut ceea ce căuta, a întrebat:

— Firma asta din New York, Lucero & Frazier, ce știți despre ea?

Mayweather și-s consultat propria listă și a spus:

— Ne-a trimis o mie trei sute de cazuri.

— Ați mai avut relații cu această firmă?

— Nu, dar acest lucru este valabil pentru aproape toate firmele de pe listă. Există șase acțiuni comune împotriva băncii Swift, iar aceste firme caută una mai mare. Cred că aceasta ne-a ales pe noi.

— Și nu verificați ca să vă asigurați că firmele de avocatură sunt autentice?

— Nu avem o asemenea obligație. Presupunem că firmele sunt legitime, la fel ca și clienții lor. Știți ceva anume despre această firmă?

Wynne a ocolit răspunsul și a spus:

— Am vrea să vedem numele celor o mie trei sute de clienți de la Lucero & Frazier.

— Sunt postate on-line în dosarul cazului, i-a răspuns Mayweather.

— Da, împreună cu un milion de alte nume și fără să fie grupate în funcție de avocații lor. Asta îngreunează investigarea fiecărui individ. Vrem să vedem care sunt clienții firmei Lucero & Frazier.

— Sigur, dar ordinul judecătoresc nu merge atât de departe.

Rămași de o parte a încăperii, agenții FBI s-au uitat urât la avocați, care s-au menținut pe poziție și i-au privit la rândul lor cu indignare. Acolo era terenul lor, nu al guvernului, și, ca avocați extrem de bogați, detestau amestecurile în treburile lor. Organul federal se vârâse în sacul lor cu bani. Însă agenților FBI nu le păsa; treaba lor era să investigheze și orice teren le aparținea. De aceea, cele două grupuri au continuat să se urmărească atent unul pe celălalt, așteptând să vadă cine va ceda primul.

Un agent i-a întins un dosar lui Wynne, care a scos o filă și a spus:

— Mai avem un mandat de percheziție. Judecătorul ne-a permis să examinăm orice activitate dubioasă la care au participat Mark Frazier și Todd Lucero, doi indivizi care nici măcar nu sunt avocați.

— Poate glumiți, a spus Mayweather clipind.

— Lăsăm impresia că am fi puși pe glume? a întrebat Wynne. Avem motive întemeiate să credem că acești doi falși avocați au adăugat o mulțime de reclamații false la acțiunea dumneavoastră comună. Trebuie să verificăm.

Mayweather a citit ordinul judecătoresc, apoi l-a aruncat pe masă. Înfrânt, a ridicat din umeri și a spus:

— Prea bine.

Deși nu avea poftă de mâncare, Mark se străduia să mănânce un sandvici într-un magazin de delicatese. Emoțiile lui erau într-un conflict aproape violent. Pe de o parte, voia să se bucure de bani. Pe de alta, știa că era momentul să o șteargă. Exulta știind că reușiseră o asemenea escrocherie împotriva Marelui Satana, așa cum îl numise Gordy pe Rackley, furând bani de la un ticălos. Însă îl îngrozea ideea că avea să fie prins.

Cu o băutură răcoritoare într-o mână, Todd stătea întins pe o plajă și urmărea un splendid apus de soare în Caraibe. Aflat în siguranță, cel puțin pentru moment, a zâmbit și a încercat să își imagineze ce avea să facă în viitor cu partea lui de bani. Însă entuziasmul lui era umbrit de gândul la părinții lui și la jena lor la gândul că el nu avea să mai revină vreodată în D.C. Să se întoarcă? Avea să mai fie posibil vreodată? Merita? A încercat să alunge aceste gânduri spunându-și că el și Mark comiseseră infracțiunea perfectă.

În Dakar, Zola se bucura de viață alături de familia ei. Luau masa de seară la o cafenea în aer liber, nu departe de ocean, într-o seară plăcută de primăvară, după ce lăsaseră în urmă cele mai mari necazuri ale lor.

Niciunul dintre cei trei nu avea vreo bănuială că, în acele momente, vreo doisprezece agenți FBI dădeau telefoane și descopereau că toți acei clienți ai băncii Swift erau inexistenți.

Mult după apusul soarelui, Todd l-a sunat pe Mark pentru a patra oară în ziua aceea. Primele două convorbiri fuseseră pline de entuziasm, pentru că sărbătoreau evidentul succes al planului lor. Însă la cel de-al treilea telefon a început să se profileze realitatea, astfel că amândoi erau îngrijorați.

— Cred c-ar trebui să pleci, a spus Todd. Imediat.

— De ce?

— Mark, avem destui bani. Și am făcut greșeli de existența cărora nici nu ne mai dăm seama. Pleacă din țară! Onorariile avocaților vor fi virate mâine și sunt glazura de pe tort – iar banca știe unde să trimită banii. M-aș simți mai bine dacă te-aș ști într-un avion.

— Tot ce se poate. Noul tău pașaport a fost fără cusur?

— Cum ți-am spus, n-am avut nicio problemă. De fapt, arată mai autentic decât cel adevărat, care n-a fost folosit prea mult. Chestiile astea ne-au costat 1.000 de dolari, dacă mai ții minte.

— Desigur. Cum aș putea uita?

— Urcă-n avion, Mark, și șterge-o din țară!

— Mă gândesc la asta. Te țin la curent.

Mark și-a pus laptopul și câteva dosare într-o geantă diplomat mai mare, folosită pe vremea când erau avocați ai străzii, pregătind și o geantă mai mică, în care a băgat câteva obiecte de îmbrăcăminte și o periuță de dinți. Camera era un dezastru și îi era greață văzând-o. Deși petrecuse nouă zile acolo, n-a socotit necesar să anunțe la recepție că pleca. Plata pentru cameră era achitată pentru încă două zile. Prin urmare a plecat, lăsând în urmă rufele murdare ale amândurora, teancuri de hârtii oarecare, câteva reviste, obiecte de toaletă abandonate și imprimanta închiriată, din care a scos cipul de memorie. A mers pe jos câteva intersecții, apoi a oprit un taxi și a mers până la Aeroportul JFK, unde a plătit un bilet dus-întors până în Bridgetown, Barbados. Agentul de pază de la controlul pașapoartelor era pe jumătate adormit și abia dacă s-a uitat la documentele lui. După o oră petrecută în salon, a decolat la ora 10:10 și a aterizat la Miami la 1:05 dimineața, adică la timp. A găsit o bancă la o poartă de îmbarcare goală și a încercat să doarmă, dar a avut parte de o noapte lungă.

La nici cinci kilometri distanță de aeroport, agentul special Wynne și doi colegi ai săi au intrat din nou în sediul firmei Cohen-Cutler. Erau așteptați de Ian Mayweather și de un partener. Acum, când firma coopera, chiar dacă o făcea în urma unui ordin judecătoresc, o parte din presiune dispăruse, iar atmosfera era aproape cordială. O secretară le-a adus cafele și s-au așezat la o masă rotundă.

— În fine, am avut o noapte grea, a spus Wynne pentru început. Am verificat lista pe care ne-ați pus-o la dispoziție, am dat o sumedenie de telefoane și am comparat numele cu evidențele de la Swift Bank. Se pare că toate cele 1.300 de nume sunt falși clienți. Avem ordin judecătoresc privind înghețarea oricăror alte plăți în următoarele patruzeci și opt de ore.

Mayweather nu s-a arătat surprins. Și echipa lui de truditori lucrase toată noaptea, ajungând la aceeași concluzie. Și ei dețineau dosarul privitor la Frazier și Lucero și la acuzațiile cu care se confruntau în D.C.

— Cooperăm, a spus Mayweather. Indiferent ce spuneți. Doar nu aveți de gând să verificați toți cei 220.000 de clienți, nu-i așa?

— Nu. Se pare că celelalte firme sunt reale. Dați-ne puțin timp și vom reveni când ne vom convinge că frauda se limitează la acest mic grup.

— Foarte bine. Unde sunt acești doi domni, Frazier și Lucero?

— Nu știm unde se află, dar îi vom găsi. Banii pe care i-ați virat către ei ieri au fost trimiși imediat către o bancă offshore, așa că nu credem că au reușit să iasă din țară. Bănuim că sunt pe fugă, dar până acum au dovedit că acționează foarte simplu, ca să zic așa.

— Dacă banii au ajuns într-un offshore, nu-i puteți atinge, adevărat?

— Adevărat, dar la ei putem ajunge. După ce-i vom lua în custodie și îi vom trimite în închisoare, vor fi dispuși să încheie o înțelegere. Vom recupera banii.

— Grozav. Problema mea este înțelegerea. Încă este în joc un munte de bani, și am o mulțime de avocați care strigă la mine. Vă rog să vă grăbiți.

— Asta și facem.

La ora nouă, Mark a terminat cel de-al doilea espresso dublu și s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare. Ajuns la o cutie poștală, a vârât prin fantă un mic plic căptușit și a continuat să meargă. Era adresat unui reporter de la *Washington Post,* un investigator dur, pe care îl urmărise vreme de câteva săptămâni. În plic se afla unul dintre stick-urile de memorie cu cercetările lui Gordy.

În timp ce aștepta la rând la poarta de acces, i-a telefonat mamei lui, căreia i-a servit o poveste despre o călătorie lungă pe care aveau să o facă el și Todd. Urmau să fie plecați câteva luni și nu puteau răspunde la telefon, însă el avea să o sune din când în când. Necazurile din D.C. erau sub control, astfel că nu trebuia să fie îngrijorată. O ruga să fie atentă la un pachet FedEx care urma să sosească în ziua aceea. „Sunt ceva bani, care pot fi folosiți după nevoi, dar să nu fie risipiți pentru plata unui avocat pentru Louie. Te iubesc, mamă!”

S-a îmbarcat fără nicio problemă și și-a ocupat locul de lângă fereastră. A pornit laptopul, s-a logat și a văzut apoi un e-mail de la Jenny Valdez de la Cohen-Cutler. Plățile onorariilor avocaților se amânau până la noi ordine din cauza unei „probleme nespecificate” L-a citit din nou și a oprit laptopul. Bineînțeles, în cadrul unei acțiuni atât de masive, era foarte posibil să apară probleme, dar nu aveau legătură cu ei. Corect? A închis ochii și a respirat adânc, moment în care o stewardesă a anunțat că va apărea o mică întârziere din cauza unei probleme cu „documentația”.

Avionul era plin de turiști care se îndreptau spre insule, iar unii dintre ei păreau să fi petrecut ceva timp prin baruri înainte de îmbarcare. S-au auzit câteva gemete, dar și hohote de râs și strigăte.

Minutele s-au scurs încet, crescând tensiunea lui Mark și făcându-i inima să bată nebunește. Însoțitoarele de zbor au adus băuturi, servindu-le din partea casei. Mark a cerut un punch dublu cu rom, pe care l-a băut din două înghițituri. Pe când se pregătea să mai ceară unul, avionul s-a scuturat nițel, apoi a început să se deplaseze înapoi. Când a ieșit de la terminal, i-a trimis lui Todd un SMS, anunțându-l că era pe punctul de a decola. Câteva minute mai târziu, a văzut pe geam cum Miami dispărea printre nori.

43

Conform instrucțiunilor primite de la Todd, Zola s-a dus joi dimineață la Senegal Post Bank, împreună cu avocata ei. Idina Sanga fusese de acord, contra unui onorariu, desigur, să o ajute să deschidă un cont. Programaseră o întâlnire cu un vicepreședinte, o doamnă foarte amabilă care nu vorbea engleza. Idina i-a explicat în franceză că însoțitoarea ei era o cetățeană americană care se mutase la Dakar ca să stea împreună cu familia ei. Zola i-a prezentat pașaportul, permisul de conducere emis în New Jersey și o copie după contractul de închiriere a apartamentului. Ea a povestit că prietenul ei american, care era destul de bogat, dorea să îi trimită niște bani pentru a se întreține și pentru a cumpăra o casă. El călătorea în întreaga lume cu afaceri și dorea să își petreacă ceva timp în Senegal. Exista chiar posibilitatea de a deschide un birou acolo. Povestea a sunat bine și a convins-o pe femeie. Faptul că Zola era reprezentată de o avocată cu o bună reputație a ajutat-o enorm. Idina a insistat asupra necesității păstrării secretului și a explicat că în curând aveau să sosească telegrafic foarte mulți bani. S-a convenit asupra unui depozit inițial de 1.000 de dolari, iar documentele au fost verificate de Idina. Cardurile bancare urmau să sosească în curând prin poștă. Tranzacția a durat mai puțin de o oră. Revenită în apartamentul ei, Zola i-a comunicat lui Todd informația privitoare la contul bancar.

Când Mark a aterizat la Bridgetown, la ora 1:20 după-amiaza, Todd l-a așteptat la poartă.

— Te-ai cam bronzat, a remarcat Mark.

— Mulțumesc! Abia aștept să ieșim din aeroport.

— Te ascult!

S-au refugiat într-un bar și au comandat câte o bere. Așezați la o măsuță dintr-un colț, au stat de

vorbă și au băut.

— Pari cam agitat, a spus Mark.

— Adevărat. Ascultă, știu că ai dori să stai câteva zile pe plajă, dar acum suntem pe fugă. Cum să spun? Chiar pe fugă. FBI-ul poate depista telegrama către banca noastră.

— Am mai discutat asta de zeci de ori.

— Da. Și doar atât pot face, cel puțin în privința banilor. Dar dacă nu ne pot găsi, s-ar putea să ne caute aici. Nu câștigăm nimic dacă zăbovim pe insulă. Zola și-a deschis contul azi-dimineață la Dakar fără nicio problemă. Amânarea ultimei plăți ar putea – sau nu – să aibă legătură cu noi, dar de ce să riscăm? Din câte știm, agenții FBI sunt doar cu un pas în urma noastră. Să ne mișcăm cât timp se poate.

Mark a luat încă o înghițitură de bere și a ridicat din umeri.

— Cum zici. Cred că ne putem bucura de soare și la Dakar.

— Acolo sunt niște plaje fantastice, care le bat de departe pe cele de aici. Și s-ar părea că vom avea timp berechet ca să ne jucăm pe lângă piscine.

După ce și-au terminat băuturile, au ieșit în soarele orbitor și au luat un taxi până la Second Royal Bank, unde au așteptat o oră ca să discute cu domnul Rudolph Richard. Todd l-a prezentat pe Mark drept partener al firmei York & Orange și i-au explicat împreună că doreau să transfere telegrafic 3 milioane de dolari din contul lor la o bancă din Dakar. Domnul Richard a părut curios, dar nu a insistat să afle motivul. Lui îi convenea ceea ce doreau clienții. Au retras 20.000 de dolari în numerar și au părăsit banca. La aeroport, au analizat rutele și au văzut că aproape toate treceau prin Miami sau prin JFK, locuri pe care doreau să le evite. Au plătit 5.200 de dolari în numerar pentru două bilete dus și au plecat din Barbados la ora 5.10 după-amiaza îndreptându-se spre Gatwick,

Londra, aflată la 6.700 de kilometri depărtare, ceea ce însemna o călătorie de unsprezece ore. Pe drum, Mark și-a verificat e-mailurile, iar administratoarea de cont de la Citibank din Brooklyn îl informa că încă nu sosise cea de-a doua plată telegrafică.

— Putem face uitat milionul pentru onorariile avocaților, a bombănit el către Todd.

— Ei, la o adică, nici nu-l meritam, a glumit Todd.

Vreme de două ore, cât au așteptat la Gatwick îmbarcarea pentru un zbor spre Algeria, aflată la 1.600 de kilometri depărtare, au băut bere și au stat de vorbă. Escala de acolo a durat opt ore, o perioadă interminabilă într-un aeroport aglomerat și înfierbântat. Cu toate acestea, odată cu parcurgerea miilor de kilometri și cu trecerea de la o cultură la alta, erau tot mai convinși că îi lăsaseră pe tipii cei răi tot mai în urmă. După încă 3.200 de kilometri, parcurși în cinci ore, au aterizat la Dakar la ora 11:30 noaptea. Deși era târziu, aeroportul duduia de muzică și era ticsit de vânzători ambulanți insistenți, care ofereau bijuterii, lucruri din piele și fructe proaspete. Dincolo de intrarea principală, cerșetorii îi asaltau pe nou-sosiții cu pielea mai deschisă, albi și asiatici. Mark și Todd au fost de-a dreptul copleșiți, dar au reușit să găsească un taxi. Douăzeci de minute mai târziu, au ajuns în fața hotelului Radisson Blu din Sea Plaza.

Zola le rezervase pe numele ei două camere aproape de piscină și plătise pentru o săptămână de ședere. Evident, exagerase, întrucât Mark și Todd au fost întâmpinați ca niște mari demnitari. Nimeni nu a cerut să le vadă pașapoartele.

Era prima lor vizită în Africa și niciunul din ei nu îndrăznea să se gândească la cât de mult avea să dureze. Trecutul lor era vraiște, iar viitorul era nesigur. De aceea, analizând mai profund, hotărâseră să trăiască în prezent, fără să aibă regrete. Viața putea fi și mai grea. La o adică, în

acele momente puteau învăța ca să treacă examenele de barou.

Sâmbătă, în jurul amiezii, când razele soarelui încinseseră aleile din gresie din jurul piscinei și teraselor, Mark a ieșit nesigur pe picioare din camera lui; a clipit în lumina orbitoare, s-a frecat la ochi, apoi a mers până la marginea piscinei și s-a lăsat să cadă în ea. Apa era sărată, plăcută și călduță. A înotat câteva lungimi de bazin, apoi a renunțat. S-a așezat apoi în partea rezervată copiilor, având apa până la bărbie, și a încercat să își aducă aminte unde se afla în urmă cu o săptămână. La Washington. Dimineața de după seara de băut cu foștii colegi de facultate. Ziua de după apariția lor la tribunal împreună cu Phil Sarrano, cu toți acei oameni furioși porniți împotriva lor. Ziua în care era de presupus că aveau să absolve Foggy Bottom, pentru ca apoi să cucerească lumea.

Nu o cuceriseră, însă sigur arăta altfel. Unele săptămâni abia treceau și nu se întâmpla nimic. Altele, ca aceea, erau atât de năvalnice, încât abia puteau ține socoteala zilelor. Cu o săptămână în urmă, visau mulți bani. Acum, erau ascunși într-o bancă senegaleză, unde nimeni nu îi putea descoperi.

Cum încă funcționau amândoi după același fus orar, Todd a apărut curând și s-a aruncat în piscină. Înainte de orice altceva, i-a făcut semn unui băiat de la bar și a comandat două băuturi. După două rânduri, au făcut duș și s-au îmbrăcat cu hainele pe care le aveau. Cumpărăturile erau prioritare pe lista lor.

Cu toate acestea, partenera lor purta niște haine cum nu mai văzuseră vreodată. Zola a sosit la restaurantul hotelului într-o rochie galbenă cu motive de un roșu aprins, care îi cădea până în podea. Având un colier din mărgele colorate și o floare în păr, arăta foarte mult ca o femeie africană.

S-au îmbrățișat cu căldură, având grijă să nu atragă prea mult atenția celor din jur. Restaurantul era pe jumătate plin de turiști, majoritatea fiind europeni.

După ce s-au așezat, Todd a spus:

— Arăți splendid.

— Zola, hai să ne căsătorim! a zis Mark.

— Hei, voiam și eu să-i propun asta, a protestat Todd.

— Îmi pare rău, nu mai vreau băieți albi! Creează prea multe probleme. O să-mi găsesc un tip de culoare simpatic, pe care să-l pot stăpâni, a râs ea.

— Da, deși ne-ai stăpânit și pe noi timp de trei ani, a spus Mark.

— Voi vorbiți și mințiți mult. Vreau un individ care nu vorbește decât dacă e întrebat și care spune întotdeauna adevărul.

— Mult noroc, a zis Todd.

O chelneriță a venit la masa lor și au comandat băuturi. Bere pentru băieți, ceai pentru Zola. Ei au întrebat-o de familia ei. Erau fericiți cu toții și în siguranță. După spaima inițială provocată de închisoare, lucrurile se aranjaseră. Nu mai fuseseră căutați de poliție și nici nu avuseseră probleme cu alte autorități. Ea și Bo se gândeau să închirieze un mic apartament în apropiere de cel al părinților; aveau nevoie amândoi de puțin spațiu. Revenit în Senegal, pe teritoriu musulman, Abdou începuse să devină mai autoritar. Însă el și Fanta se plictiseau, pentru că nu aveau de lucru. După patru luni de lâncezeală în detenție, simțeau nevoia să facă ceva. Una peste alta, duceau o viață liniștită. Avocata lor făcea presiuni pentru redobândirea cetățeniei și procurarea documentelor.

Zola voia să afle amănunte despre cele petrecute în ultimele două săptămâni, începând cu arestarea lor și fuga în Brooklyn și sfârșind cu plecarea spre Barbados. Mark și Todd i-au povestit pe rând, dând o notă amuzantă evenimentelor. Chelnerița a revenit cu băuturile, iar Zola a insistat să se

comande pui *yassa,* o mâncare tradițională senegaleză constând în pui prăjit și sos de ceapă. După plecarea chelneriței, Mark și-a reluat povestirea. Pentru descrierea scenei de la procesul prezidat de judecătorul Abbott – când jumătate dintre spectatori păreau gata să se repeadă la bară ca să îi înșface –, a fost nevoie de mari eforturi, pentru că amândoi râdeau în hohote.

Fiind insistent priviți de clienții de la alte mese, au încercat să nu mai atragă atenția asupra lor. După puiul *yassa,* care a fost delicios, au ajuns la desert. La cafea și-au coborât vocile și discuția a devenit serioasă.

— Problema noastră e clară. Suntem aici în vacanță pentru câteva zile și călătorim cu pașapoarte false. Dacă ne prind, ne vor duce la aceeași închisoare unde au stat tatăl tău și Bo. Doi băieți albi într-o pârnaie jalnică.

Zola a clătinat din cap.

— Ba nu, stați bine aici! Puteți rămâne oricât de mult vreți, căci nimeni nu va spune nimic. Doar să vă amestecați printre albi și să nu vă aventurați departe de plaje. Și să nu faceți nimic care să atragă atenția.

— Ce părere au localnicii despre homosexuali? a întrebat-o Todd.

Ea s-a încruntat și le-a spus:

— Ei, nu m-am interesat… Ce, băieți, ați ajuns gay? V-am lăsat două săptămâni singuri și…

— Nu, doar că unii s-au uitat lung la noi când ne-am cazat. Suntem o pereche. Oamenii fac tot felul de presupuneri.

— Am citit că persoanele gay nu sunt agreate în țările africane, mai ales în cele musulmane, a completat Mark.

— Nu sunt la fel de acceptate ca în Statele Unite, dar nu vă va hărțui nimeni. Există zeci de hoteluri în stil occidental în apropierea plajei de aici și o mulțime de turiști albi, cei mai mulți din Europa. O să treceți neobservați.

— Am citit că polițiștii sunt cam duri, a spus Todd.

— Nu în zona plajelor. Turismul e prea important. Dar nu uitați că ei pot opri pe oricine fără vreun motiv întemeiat, cerând actele de identitate. Doi albi în partea nepotrivită a orașului le-ar putea atrage atenția.

— Sună a discriminare rasială, a remarcat Mark.

— A, da, dar invers.

Stăteau de vorbă de aproape două ore. După o pauză, Zola s-a aplecat spre ei și i-a întrebat:

— Deci cât de mare e încurcătura în care suntem?

Mark și Todd s-au privit unul pe celălalt, apoi Todd a spus:

— Depinde de înțelegere. Dacă s-a încheiat și nimeni nu devine bănuitor, înseamnă că am reușit infracțiunea perfectă. Mai stăm aici vreo două săptămâni și poate vom transfera aici restul banilor din Barbados – astfel ne asigurăm că vor fi în siguranță.

— Apoi ne întoarcem discret acasă, stăm departe de D.C. și de New York și ne petrecem timpul urmărind și trăgând cu urechea, a adăugat Mark. Dacă povestea Swift se stinge, atunci am scăpat cu fața curată.

— Pe de altă parte, a spus Todd, dacă cineva devine bănuitor, am putea adopta planul B.

— Care e planul B?

— Încă mă gândesc la asta.

— Și tevatura din D.C.? a întrebat ea. Trebuie să vă spun, băieți, că nu-mi place că am fost pusă sub acuzare, chiar dacă e vorba de ceva atât de comun precum practicarea neautorizată a avocaturii.

— Încă n-am fost puși sub acuzare, a spus Mark. Și nu uita că i-am plătit un avans gras unui avocat pentru a tărăgăna cazul și a încheia o înțelegere. Nu D.C.-ul mă îngrijorează.

— Atunci, ce te îngrijorează?

Mark a rămas câteva momente pe gânduri, apoi a spus:

— Cohen-Cutler. Au întârziat plata onorariilor pentru avocați. Ăsta ar putea fi un semnal de alarmă.

După masa de prânz, când Zola i-a părăsit, au dormit, au înotat și au băut lângă piscină. În cursul după-amiezii, peisajul de lângă piscină s-a schimbat în mod spectaculos odată cu sosirea câtorva perechi din Belgia. Muzica a fost dată mai tare, mulțimea a continuat să se înmulțească, iar Mark și Todd au rămas pe margine, bucurându-se de spectacol.

Zola s-a întors la ora șapte, aducând cu ea două sacoșe mari pline cu cadouri – laptopuri noi și telefoane cu cartele prepaid. Imediat după aceea, fiecare dintre ei s-a apucat să înființeze câteva conturi de e-mail. Au analizat apoi câteva scenarii privind siguranța lor și au discutat despre bani, dar nu au luat hotărâri importante. Diferența de fus orar se făcea simțită, așa că Mark și Todd aveau nevoie de somn. Zola i-a lăsat înainte de ora nouă și s-a întors la apartamentul ei.

Apelul a venit pe cel de-al treilea telefon al lui Todd, primul din cele cu cartelă prepaid, pe care îl cumpărase în ziua în care Zola plecase spre Senegal. Acum, când avea și al patrulea telefon, s-au întrebat cu toții cum ar fi putut să renunțe la ele și să trăiască doar cu unul. Dar asta nu părea posibil.

Cel de-al treilea număr era cel pe care Todd i-l dăduse domnului Rudolph Richard, iar apelul a fost devastator. Richard i-a spus că folosea telefonul deoarece nu voia să lase urme trimițând un e-mail. FBI-ul îl contactase și îl întrebase despre transferul telegrafic din contul Lucero & Frazier de la Citibank din Brooklyn. Desigur, el nu răspunsese la niciuna dintre întrebările agenților și nu confirmase existența unui cont al firmei York &

Orange la banca lui. Ca de obicei, nu le divulgase nimic și, în baza legilor din Barbados, FBI-ul nu putea obține informații despre cont. Cu toate acestea, el, domnul Richard, se simțise dator să își anunțe clientul că FBI-ul era pe urmele lui.

Todd i-a mulțumit, apoi i-a stricat ziua lui Mark. Primul gând al lui Mark a fost să îi telefoneze lui Jenny Valdez și să o tragă de limbă, dar ideea a fost respinsă. Dacă FBI-ul declanșase o investigație completă, orice telefon către Cohen-Cutler putea fi înregistrat și localizat.

Zolei i-a trebuit o oră ca să ajungă la hotel. S-au așezat sub o umbrelă de pe terasă și au admirat oceanul, dar gândurile plăcute nu se lipeau de ei. Cel mai cumplit coșmar al lor era în plină desfășurare și, deși analizaseră ce s-ar fi putut întâmpla dacă lucrurile o luau razna, realitatea îi năucise. FBI-ul era pe urmele lor. Ceea ce însemna, desigur, că escrocheria și acțiunea lor comună fuseseră descoperite, iar asta avea să ducă la puneri sub acuzare, emiterea de mandate de arestare și alerte la punctele de trecere a frontierei. Având în vedere importanța care se acorda luptei împotriva terorismului și traficanților de stupefiante, era imposibil de știut cât de serios avea să urmărească FBI-ul o mică șotie cum era acțiunea comună, însă au presupus că lucrurile erau foarte grave.

Zola era cea mai îngrozită – și pe bună dreptate. Își folosise pașaportul american valabil pentru a călători în Senegal, lăsând astfel o urmă pe care o putea descoperi și un investigator orb. FBI-ul putea monitoriza cu ușurință mișcările ei. Și, pentru ca situația să fie și mai gravă, în urmă cu două săptămâni, imediat după sosirea în Dakar, ea se înregistrase la Ambasada Statelor Unite.

Era necesar să ia câteva hotărâri. Cum nu aveau idee cum urma să acționeze FBI-ul sau cât de departe avea să se meargă cu investigația, nici cât de aproape erau pe urmele lor, cei trei au hotărât să

facă planuri: Todd îl va contacta pe domnul Richard din Barbados și va transfera restul banilor către banca din Senegal; Zola îi va spune totul lui Bo, dar nu și părinților – poate mai târziu, dar în niciun caz acum. În dimineața următoare, la prima oră, o va întâlni pe Idina Sanga și va declanșa procesul de naturalizare. Dacă era senegaleză cu acte în regulă, extrădarea în Statele Unite va deveni aproape imposibilă. Și va investiga discret posibilitatea de a obține noi acte de identitate pentru doi prieteni.

Marți și miercuri, aproape toată ziua, cei trei au stat cu ochii lipiți de ecranele computerelor, căutând pe internet orice știre legată de înțelegerea Swift. Nimic. Partea lor de onorarii nu sosise la Citibank în Brooklyn, ceea ce reprezenta un semn clar că se întâmplase ceva urât. În cele din urmă, joi dimineața, un site financiar anunța o mică încurcătură în chestiunea Swift. Un judecător federal din Miami stopase alte plăți în baza unei investigații privind posibile acuzații de fraudă. Un judecător federal din Houston procedase la fel. Swift plătise în întreaga țară aproape 3 miliarde de dolari din înțelegerea de 4,2 miliarde, dar apăruseră probleme.

Deși frauda nu era descrisă, cei trei parteneri știau precis ce descopereau investigatorii.

Ideea lui Mark era să părăsească Senegalul fără să mai treacă prin zonele de control al pașapoartelor din aeroporturi. Aveau banii necesari pentru orice demers, așa că a propus să închirieze o mașină și un șofer și să pornească la drum. Puteau merge spre sud prin vestul Africii, fără să se grăbească și bucurându-se de călătorie, pentru a ajunge în cele din urmă în Africa de Sud. Citise că orașul Cape Town era cel mai frumos din lume și, în plus, limba oficială era acolo engleza. Pe Todd nu îl prea atrăgea ideea. Nu ținea să își petreacă următoarea lună pe drumuri din sălbăticie,

reținându-și răsuflarea de fiecare dată când un polițist de frontieră cu o pușcă de asalt în mână și cu degetul pe trăgaci, gata să o folosească, îi examina pașaportul. Nu a spus însă nimic din toate astea, pentru că o astfel de salvare putea deveni necesară într-o bună zi.

Zola a respins toate aceste idei. Nu își putea părăsi familia după tot ce înduraseră.

Investigația continua, deși practic nu se difuza nicio știre. Au rămas în așteptare în Dakar. Zola se simțea mai în siguranță acolo, deși trăia din nou cu spaima că, la un moment dat, ar fi putut auzi ciocănituri în ușă.

Orașul-stațiune Saint-Louis se afla la Atlantic, la 320 de kilometri la nord de Dakar. Având 175.000 de locuitori, era mult mai mic și mai liniștit, însă suficient de mare pentru ca cineva să se piardă acolo. Fusese cândva capitala țării, iar francezii construiseră acolo case frumoase, care se păstraseră bine. Orașul era recunoscut pentru arhitectura colonială, stilul de viață lejer, plajele frumoase, precum și pentru cel mai important festival de jazz din Africa.

Zola a fost cea care a organizat excursia. A plătit un șofer care avea un SUV cu aer condiționat, apoi ea, Bo și cei doi parteneri ai săi au plecat pentru câteva zile la Saint-Louis. Nu și-a invitat și părinții. Ea și Bo se simțeau sufocați de Abdou, așa că aveau nevoie de o pauză. De fapt, aveau nevoie de un alt loc în care să trăiască, păstrând o oarecare distanță între ei și părinți. Zola avea presimțirea că Saint-Louis putea fi locul ideal pentru toți.

Părăsind Dakarul, și-au dat seama că șoferul nu prea știa engleza, așa că, odată cu scurgerea timpului, au discutat mai deschis despre ultimele lor șase luni. Bo le-a pus nenumărate întrebări, unele extrem de incomode. Nu îi venea să creadă că fuseseră în stare de asemenea lucruri, chiar dacă Mark și Todd s-au străduit să le justifice. Bo era iritat că o târâseră pe surioara lui în planurile și

escrocheriile lor. Chiar dacă Mark și Todd s-au grăbit să își asume întreaga vină. Dar Zola a rămas fermă pe poziție: nu era naivă și avea capacitatea de a lua singură hotărâri. Sigur, făcuseră greșeli, dar ea participase la fiecare dintre ele. În afară de ea însăși, nu putea învinui pe nimeni.

Bo știa că aveau bani în bancă, dar nu avea habar câți. Se străduia să își accepte viitorul departe de Statele Unite, singura țară-cămin pe care o cunoscuse. Își părăsise iubita și era de neconsolat. Mai mult, lăsase în urmă o mulțime de prieteni, colegi de școală și băieți din cartier. Pierduse o slujbă bună.

Pe măsura trecerii timpului însă și-a mai pierdut din agresivitate. Știa că, dacă n-ar fi fost banii pe care Mark și Todd îi încredințaseră Zolei, el încă s-ar fi aflat în închisoare. Nu putea ignora admirația pe care i-o arătau cei doi surorii lui.

După șase ore de călătorie, au traversat fluviul Senegal pe podul Faidherbe, proiectat de Gustave Eiffel, cel care construise și turnul cu același nume din Paris. Vechiul oraș era pe insula N'Dar, o porțiune de uscat având oceanul pe ambele laturi. Au trecut printre grupuri de clădiri vechi și frumoase și, în cele din urmă, au oprit la Hôtel Mermoz, în apropierea plajei. După o cină lungă pe terasă, având oceanul dedesubtul lor, s-au culcat devreme.

Ofertele de proprietăți imobiliare nu erau la fel de generoase ca acelea din Statele Unite sau din Dakar, dar, cu puțin efort, Zola a găsit ce căuta: o casă ce fusese construită în 1890 de un negustor francez și care își schimbase proprietarii de multe ori. Era o vilă cu două etaje, care arăta mai bine dinspre stradă decât dincolo de uși, dar fermecătoare și spațioasă. Podelele din lemn se încovoiaseră în unele locuri, iar piesele de mobilier erau antice, acoperite de praf și desperecheate. Rafturile erau înțesate de vase și de cărți vechi în limba franceză. Instalația sanitară funcționa doar

parțial. Frigiderul cu forme rotunjite data din anii ’50. Curtea și balconul erau umbrite de flori și gândite pentru căldura de la tropice. În camera de zi exista un mic televizor. Prezentarea promitea și un serviciu de internet, dar agentul le-a spus că era lent.

Apoi s-au despărțit și au colindat prin casă, care se cerea inspectată ore în șir. Pe balconul de la etajul întâi, din dreptul apartamentului cu dormitor pe care Todd și-l revendicase deja, cei doi au dat nas în nas.

— N-o să ne găsească nimeni aici, a spus Todd.

— Tot ce se poate! Îți vine să crezi c-am ajuns aici?

— Nu. E absolut fantastic.

Fără să țină seama de sentimentele lor, Zola a semnat un contract de închiriere pe șase luni, la prețul de 1.000 de dolari pe lună. Două zile mai târziu s-au instalat acolo, Todd și Mark ocupând etajul doi – trei dormitoare, două băi, dar niciun duș funcțional –, iar Zola instalându-se în apartamentul de la parter. Bo a rămas blocat undeva la mijloc, având o suprafață locuibilă mai mică decât oricare dintre ei. În următoarele două zile au cumpărat provizii, au schimbat becuri și siguranțe și au încercat să afle cât mai multe despre casă. Aceasta avea și grădinar, un anume Pierre, care nu vorbea o boabă de engleză, dar care se pricepea să dea din mâini și să mormăie.

Insula era precum o Veneție, un oraș retras, înconjurat de apă, cu plaje frumoase și largi. Nisipul îi atrăgea pe turiști, la fel ca și zecile de hoteluri frumoase și ciudate din apropierea oceanului. Când nu erau în casă, făcând tot felul de lucruri pentru Zola, Mark și Todd se aflau pe plajă, unde beau cocktailuri cu rom și căutau fete.

Când Zola și Bo au plecat din oraș cu SUV-ul cu șofer, Mark și Todd i-au îmbrățișat de rămas-bun, spunându-le să se întoarcă repede. Plănuiau să

lipsească circa o săptămână, timp suficient pentru a-și lua câteva lucruri și a scăpa de părinți.

În seara aceea, în camera de zi pe jumătate iluminată a vechii vile, construită de europeni în alt secol, alt timp, cei doi au golit împreună o sticlă de scotch și au încercat să vadă în perspectivă cum va arăta viața lor. Dar părea o misiune imposibilă.

Duminică, 22 iunie, *Washington Post* a publicat pe prima pagină un articol cu titlul „Escrocheria facultăților de Drept pe profit legată de un manager de fonduri din New York". Sub titlu era o fotografie mare a lui Hinds Rackley. Articolul era în esență o poveste ce cuprindea detaliile notate de Gordy pe peretele camerei lui, cu zeci de companii de fațadă, firme necomerciale și facultăți de Drept. Cu toate acestea, băncii Swift i se acorda prea puțină atenție. Pentru Mark și Todd cel puțin era evident că nici acel jurnalist nu reușise să penetreze companiile offshore ale lui Rackley, despre care se bănuia că dețineau acțiuni.

Însă, la un anumit nivel, articolul reprezenta o răzbunare. Strădaniile lui Gordy fuseseră validate. Marele Satana trebuia acum să îndure coșmarul expunerii publice și, cu toate că articolul nu sugera asta, era foarte posibil ca Rackley să ajungă în vizorul FBI-ului.

Articolul i-a făcut să exulte timp de două zile, apoi au abandonat subiectul.

Două zile mai târziu, pe 24 iunie, Mark Frazier, Todd Lucero și Zola Maal au fost puși sub acuzare pentru crimă organizată de un mare juriu din Miami. Acuzațiile făceau parte dintr-o investigație în desfășurare privind numeroasele reclamații la adresa fraudării unei acțiuni comune în cazul înțelegerii cu Swift Bank. Potrivit primului raport despre Bloomber, erau posibile și alte acuzații. În timp ce Mark și Todd urmăreau desfășurarea lucrurilor, povestea s-a răspândit pe internet, fără să atingă însă cota unei știri care să reprezinte un

articol de primă pagină. În lumea marilor știri din lumea marilor afaceri, nu era chiar un eveniment major.

Deși părea să nu fie pentru marele public, pentru cei trei însemna foarte mult. Deși anticipaseră asta, știrea le dădea fiori. Cu toate acestea, erau pregătiți. Își găsiseră un ascunziș potrivit, iar FBI-ul nu avea niciun indiciu în legătură cu locul unde se aflau.

Cu Zola, lucrurile stăteau altfel. Mark și Todd se îndoiau că totuși FBI-ul avea să facă eforturi de a o urmări până la Dakar și nu se așteptau ca poliția de acolo să coopereze pentru arestarea ei, pentru ca apoi un tribunal senegalez să o extrădeze, totul pentru o infracțiune care nu avea nicio legătură cu terorismul, crima sau traficul de droguri. Deși credeau cu tărie acest lucru, au preferat să păstreze totul pentru ei. Erau perfect conștienți că Zola nu avea mare încredere în ceea ce spuneau sau credeau ei, din motive cât se poate de întemeiate.

Zola își făcea propriile planuri. Mai întâi i-a chemat la Dakar pentru o întâlnire importantă, pe care o planificase de ceva timp. Cu ajutorul unui intermediar recomandat de Idina Sanga, Zola stabilise contacte până când găsise persoana potrivită. Contra sumei de 200.000 de dolari de persoană, guvernul avea să le emită noi identități, noi cărți de identitate, noi pașapoarte și noi dovezi de cetățenie pentru cei trei foști parteneri UPL. Mijlocitorul era un oficial de carieră din departamentul de stat, care se bucura de multă influență. Zola s-a întâlnit cu acesta de trei ori până au ajuns să aibă încredere unul în celălalt. Nu era limpede cât avea să câștige mijlocitorul, dar Zola socotea că suma de bani avea să se diminueze pe măsură ce se ajungea mai sus pe scara ierarhică.

Înțelegerea era simplă, întrucât era vorba de bani contra obținerii cetățeniei, o tranzacție care nu era unică pentru Senegal. Era complicat doar pentru că acest lucru le cerea să renunțe la ceea ce erau, la

locul de unde proveneau. Era posibilă păstrarea dublei cetățenii, dar nu cu numele lor reale. Dacă doreau să devină senegalezi și, astfel, să beneficieze de protecția guvernului, ascunzându-se de autoritățile americane, nu mai puteau rămâne Mark, Todd și Zola. Dubla cetățenie presupunea identități duble, ceea ce nu aproba niciun guvern din lume.

Au acceptat târgul fără nicio ezitare, protestând puțin în legătură cu prețul. Prada lor scăzuse deja la aproximativ 2,25 milioane de dolari, o sumă încă generoasă, chiar dacă viitorul părea nesigur.

S-au întors apoi la Saint-Louis, în vila lor dărăpănată, cu noi cărți de identitate, noi cărți de credit și pașapoarte elegante, pe care apăreau fețele lor zâmbitoare. Domnul Frazier era acum Christophe Vidal ori pur și simplu Chris. Camaradul lui era Tomas Didier – sau Tommy, pentru apropiați. Doi tineri cu descendență franceză, deși niciunul nu vorbea o boabă în limba maternă. Populația albă a Senegalului era sub 1%, iar adăugarea a încă doi gringo nu schimba nicidecum situația.

Zola era acum Alima Pene – un nume cu adevărat african –, dar îi spuneau Alice.

Bo, care nu se confrunta cu problema infracțiunilor comise în Statele Unite, a rămas cu același nume. Obținerea documentelor lui avea să coste mai puțin, dar avea să dureze ceva mai mult.

Curând, viața comodă din ultima vreme, care includea somn, citit, urmărit internetul, plimbări de-a lungul plajelor și cine la miezul nopții pe marginea oceanului, a făcut loc plictiselii. La o lună după ce deveniseră senegalezi pur-sânge, Chris și Tommy au început să își caute de lucru, optând pentru ceva legal de astă dată.

Barul lor preferat era un soi de colibă cu acoperiș din stuf, cuibărită între două localuri mici de pe plaja principală, aflată la cinci minute de

mers pe jos de la vila lor. Își petreceau acolo ore în șir, jucând domino sau darts, flecărind cu turiștii, stând la soare, luând prânzul și savurând Gazelle, o bere slabă ce părea a fi băutura națională în Senegal. Barul era deținut de o nemțoaică ursuză, al cărei soț murise recent. Apărea acolo doar din când în când, doar pentru a bea câteva păhărele și a se răsti la oamenii din personal, care își dădeau ochii peste cap când ea era cu spatele la ei. Tomas a început să flirteze cu ea și, după puțină vreme, i l-a prezentat pe prietenul lui, Christophe. În cursul unui prânz lung, au reușit să o vrăjească. A doua zi, ea a revenit pentru încă un prânz, iar în timpul celui de-al patrulea prânz luat împreună, Tomas a întrebat-o dacă se gândise vreodată să vândă localul. Ei căutau ceva de făcut și se atașaseră de locul acela. Ea a recunoscut că îmbătrânise și că se săturase de local.

Au cumpărat apoi barul și l-au închis pentru renovări. Având-o alături pe Alice, au investit 80.000 de dolari într-o bucătărie mai modernă, echipamente pentru bar și televizoare cu ecrane uriașe, dublând, totodată, capacitatea de servire. Planul lor de afaceri avea în vedere transformarea localului într-unul care să semene cât mai mult cu unul american, unde să poată fi urmărite diverse transmisiuni sportive, păstrându-se totuși stilul local de muzică, mâncare, băuturi și decor. După redeschidere, Alice se ocupa de sala de mese, iar Chris și Tomas lucrau la bar. Bo supraveghea personalul redus de la bucătărie. Localul era plin încă de la ora deschiderii, iar viața era frumoasă.

De dragul trecutului – drept omagiu adus vieții lor din alte vremuri l-au numit Barul Rooster.

Nota autorului

Ca de obicei, m-am cam jucat cu realitatea, îndeosebi în privința chestiunilor legale. Legile, tribunalele, procedurile, reglementările, firmele, judecătorii și sălile în care sunt aceștia stăpâni au fost romanțate pentru a susține povestea.

Mark Twain spunea că obișnuia să mute state și orașe întregi pentru a se adapta povestirilor lui. Această licență le este oferită romancierilor ori ei și-o asumă pur și simplu, de dragul poveștii.

Alan Swanson m-a îndrumat pe străzile din D.C. Bobby Moak, specialist în materie de prejudicii, care are cunoștințe enciclopedice despre domeniul legal, mi-a citit manuscrisul. Jennifer Hulvey, de la facultatea de Drept a Universității Virginia, m-a inițiat în lumea complexă a creditelor studențești. Le mulțumesc tuturor. Nu poartă nicio vină pentru propriile mele greșeli.

Întrebarea pe care o detestă toți scriitorii sună astfel: „De unde îți vin ideile?” În cazul acestui roman, răspunsul este simplu. În ediția din septembrie 2014 a revistei *Atlantic Monthly,* am citit un articol intitulat „Escrocheria facultăților de Drept”. Aceasta reprezintă o investigație complexă a jurnalistului Paul Campos. După ce l-am citit până la capăt, mi-am dat seama că aveam ideea pentru următorul meu roman.

Îți mulțumesc, domnule Campos!

JOHN GRISHAM este autorul a treizeci și unu de romane, o lucrare de nonficțiune și șase romane pentru tineret.

Publishers Weekly l-a declarat pe John Grisham „romancierul anilor ’90 cu cele mai remarcabile vânzări”. Romanul din 1992 al lui Grisham, *Dosarul Pelican,* s-a vândut doar în SUA în 11.232.480 de copii. În prezent există peste 300 de milioane de cărți ale lui John Grisham tipărite în întreaga lume, care au fost traduse în 40 de limbi, iar nouă dintre romanele sale au fost transformate în filme.

Într-un interviu, Grisham a afirmat că de obicei are nevoie de doar șase luni pentru a scrie o carte și că autorul său preferat este John le Carré.

Când nu scrie, Grisham se dedică unor cauze caritabile.

Maestrul thrillerelor juridice revine
cu o poveste despre studenție, șantaj și finanțe
„Extrem de palpitant... Grisham
excelează, tratând cu un simț al umorului
aproape diabolic etica uneori discutabilă
a lumii Dreptului și a băncilor."
USA Today
„Un thriller antrenant, cu nenumărate
întorsături de situație. Grisham este
extraordinar de inventiv... O adevărată tratație..."
Janet Maslin, The New York Times
48,00
ISBN 978-606-006-390-2
9 786060 063902
www.raobooks.com

{1} Cocioabă (în lb. engleză în original, n.tr.).

{2} Fund înceţoşat (în lb. engleză în original, n.tr.).

{3} Emisiune de televiziune difuzată de CBS începând cu anul 1996, în cadrul căreia sunt judecate cazuri din viaţa reală, având-o ca moderatoare pe Judy Sheindin, care a primit trei premii Emmy (n.tr.).

{4} În original, leverage buy-out, ceea ce înseamnă preluarea unei firme de către alta, care îşi procură fondurile necesare printr-un împrumut garantat de activele firmei preluate (n.tr.).

{5} Law School Admission Test – examen de admitere la Facultatea de Drept (n.tr.).

{6} Grup de universităţi din nord-estul Statelor Unite, renumite pentru rezultatele profesionale şi sportive. Acestea sunt în număr de opt: Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton şi Yale (n.tr.).

{7} American Bar Association – Asociaţia Americană a Barourilor (n.tr.).

{8} Creditorii Sorvann (n.tr.).

{9} Termen de jargon însemnând nenorocit, nemernic (în lb. engleză în original, n.tr.).

{10} Sandvici denumit potrivit ingredientelor (bacon, lettuce şi tomato) - bacon, salată şi roşii (n.tr.)

{11} Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile, organizaţie nonprofit înfiinţată în 1920, care militează pentru respectarea drepturilor garantate de Constituţia SUA (n.tr.)

{12} Franklin Delano Roosevelt (1882-1945), fost preşedinte al SUA (n.tr.)

{13} Martin Luther King (1929-1968), pastor de culoare, militant pentru drepturile civile, asasinat pe 4 aprilie 1968 (n.tr.)

{14} Aproximativ „Rusty, omul de încredere” (n.tr.)

{15} Termen din box, descriind faptul că adversarii se strâng în braţe pentru a evita lupta până la intervenţia arbitrului de ring, care îi desparte. (n.tr.)

{16} Săpătorul, groparul (n.tr.)

{17} Bang! Interjecţie care imită sunetul scos de o casă de marcat la închiderea sertarului (n.tr.)

{18} Limba oficială în Senegal este franceza. (n.tr.)

{19} Expresie din comunicaţiile radio dintre Apollo 13, în misiunea sa spre Lună, şi NASA, când nava a suferit o avarie în zbor. Expresia, deşi nu tocmai exactă - ea fiind de fapt: „Houston, am

avut o problemă“ –, a devenit populară, anunțând apariția unei probleme neprevăzute. (n.tr.)

{20} LSAT - Law School Admission Test - examen de admitere la Drept (n.tr.)

{21} *Dorința*, film polițist lansat în 1981 (n.tr.)

Table of Contents

1	4
2	16
3	22
4	28
5	46
6	57
7	67
8	73
9	82
10	90
11	99
12	109
13	114
14	124
15	129
16	140
17	150
18	155
19	168
20	175
21	185
22	194
23	207
24	217
25	225
26	235
27	243

28 251
29 257
30 268
31 273
32 282
33 291
34 297
35 305
36 313
37 326
38 334
39 341
40 348
41 355
42 363
43 373
Nota autorului 390